

Anastasia Novych

**SENSEI
zo Šambaly**

Kniha I

Bratislava 2022

Rozprávanie Mladosti o stretnutí s **Múdrostou** sa na prvý pohľad zdá byť naivné. Ale toto každodenné vnímanie je len iluzórna prekážka, majstrovská pasca, ktorú nastražilo naše Ego na ceste k dokonalosti **Ducha**. Ten, kto ju prekoná, **odhalí** pre seba omnoho viac, než by mohol dúfať. Chvála Víťazovi – lebo **Poznanie** mu bude odmenou, lebo **tajné** sa stane skutočným.

Kniha bola napísaná podľa zápiskov bývalej maturantky, ktorá vo svojom denníku zachytáva udalosti z leta roku 1991.

vydavateľstvo
BIELY LOTOS

Kontaktná adresa: Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

tel: +421 905 216 325

info@bielylotos.sk

www.bielylotos.sk

Prvýkrát vydalo v roku 2005

OLMA-PRESS, Moskva

Copyright © Anastasia Novych, 2003

Z ruského originálu Сэнсэй. Исконный Шамбалы

preložil kolektív prekladateľov MSH ALLATRA

Obálka KRM Advertising s. r. o.

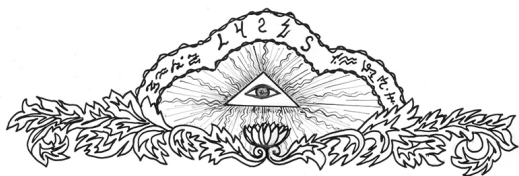
Vydalo vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

ako svoju 6. publikáciu

ISBN 978-80-973880-5-8

Fenomén tvorby Anastasie Novych spočíva v tom, že každý vidí ako v zrkadle niečo svoje, čisto vnútorné. V knihe Sensei zo Šambaly sa odкрýva vnútorný svet šestnástročného dievčaťa, ktoré sa náhle ocitlo tvárou v tvár smrti. To ju podnietilo prehodnotiť svoj život a hľadať odpovede na večné otázky: „Prečo človek žije, čo je zmyslom života? Kto vlastne som? Prečo je väčšina ľudí na svete veriacich? Veď keď veria, znamená to, že v niečo dúfajú. Akým spôsobom dosahujú veľikáni svoju vnútornú nesmrteľnosť? Čo sa skrýva za pojmom podstata Človeka?“

Nespútaná energia vnútorného hľadania ju privádza k stretnutiu s neobyčajným, mimoriadne vzdelaným človekom, majstrom východných bojových umení a veľmi záhadnou Osobnosťou – Senseiom. Senseiov neobyčajný svetonázor, rozochvievajúci hlbiny duše, jeho fascinujúca filozofia, znalosti o svete a o človeku, dynamicke východné bojové umenia, múdrosť v každodenných situáciách, netradičná medicína, starodávne duchovné praktiky (vrátane efektívnych techník boja s negatívnymi myšlienkami), fenomény ľudských schopností – toto a ešte mnoho iného spozná hrdinka, keď sa dotkne Senseiovho sveta. Ale čo je hlavné, nachádza odpovede na svoje najdôležitejšie vnútorné otázky, a na vlastnej skúsenosti spozná, že ľuďom je darovaná zhora najmocnejšia tvorivá sila – sila viery a lásky.

Prológ

Tichá, teplá letná noc už dávno zavládla nad krajom a vystriedala tak deň plný zhonu so všetkými jeho starosťami a bezvýznamnou márnosťou. Jej temný závoj upokojoval a sladko uspával všetko živé, a pozvoľna ho ponáral do hlbokého spánku. Tieto kúzla nepôsobili vari len na zamilované srdcia, ktorým večnosť ubiehala ako okamih. Na opustenom mieste na brehu mora osamelo plápolal oheň, ktorý vrhal podivné, tajomné tiene. Neďaleko neho opustene sedelo beztvaré stvorenie. Svedkom jeho prítomnosti bol len nekonečný Vesmír, v ktorom sa jasne trblietali hviezdne svety a Mesiac, pozývajúci na večnosť svojou striebristo lesklou cestičkou na vodnej hladine. Navôkol bolo také ticho, že dokonca ani more sa neodvážilo vyrušiť ho ľahkým šumením svojich vln. Zdalo sa, akoby sa čas naveky zastavil a stratil celý svoj zmysel. Bol to samotný okamih večnosti.

Stvorenie sa pohlo, vydalo nejasný zvuk a pozvoľna sa začalo deliť na dve mihajúce sa časti. Vzduchom sa niesli ľudské hlasy:

„Bože, ako dobre niekedy býva na tomto hriešnom svete.“

„Úprimne povedané, ani sa mi odtiaľto nechce odísť.“

„Tiež si myslím.“

Plameň ohňa jasne žiaril, akoby sa horlivo snažil vybojovať si v tmavej noci kúsok miesta. Jeho jasné záblesky so striedavým úspechom pohlcovala tma a vzápätí sa smelo drali ďaleko dopredu, osvetľujúc prírodu jej prirodzenými tónmi.

„Tak aké bude tvoje rozhodnutie, Rigden?“

„Moje závery sú, samozrejme, smutné. Ale aj tak si myslím, že počkám s konečným rozhodnutím... Snáď má zmysel ešte sa zdržať.“

„Ale predsa nie je všetko také zlé. Zvlášť, ak si sa rozhodol zostať, daj im ešte jednu šancu a dovoľ mi...“

V tej chvíli, nevedno odkiaľ, zavial nad morom ľahký vánok a oživil mesačnú cestičku. Tá čarovne zaiskrila svojimi striebornými vlnkami vábiac do tajomnej diaľky. Príroda akoby úmyselne pokúšala stvorenie, na jednej strane ho obklopovala svojou večnosťou, a na druhej prirodzenou pozemskou krásou. Zjavne sa v tomto nenápadnom závane skrývalo akési nevyšlovené tajomstvo, ktoré poznala len ona sama.

1

Nie je tajomstvom, že Osud vedie človeka po zložitej, len jemu známej ceste najjemnejších súvislostí, prírodných javov, dômyselne prepletených cestičiek jednotlivých náhod a zhôd okolností. Nakoniec to vedie k určitej udalosti, rozhodujúcej životnej križovatke. A tu sa človek odváži dúfať, že má šancu voľby. Ale tá istá, neúprosná sila Osudu, pomocou logického spojenia okolností, nenápadne pomáha človeku robiť svoju voľbu. Veď celý rad udalostí musí, podľa zámeru Osudu, nevyhnutne zblížiť úplne cudzích ľudí, ktorí o tom, žijúc vo svojom malinkom svete, v danej chvíli ani len netušia. Toto zblíženie ich však prinúti postupovať spoločne pri hľadaní toho istého cieľa, čo vyvolá množstvo rozhodujúcich udalostí v životoch ostatných ľudí.

Tento osud neminul ani mňa. Narodila som sa v ďalekom ruskom zapadákov. Moji rodičia pracovali v armáde, čestne a svedomito vykonávali svoju povinnosť. Preto nás ich nadriadení, takisto čestne a svedomito, posielali do rôznych kútov našej rozľahlej vlasti – vtedajšieho Sovietskeho zväzu. Tak sa naša rodina dostala na Ukrajinu, do „krajiny kvitnúcich gaštanov“, kde sme sa usadili v baníckom kraji voňajúcom po ružiach.

Musím povedať, že som veľmi spoločenský človek so všestrannými záujmami. Nikdy mi nerobilo veľké problémy nájsť spoločnú reč s novými ľuďmi. Preto som sa na novom mieste rýchlo začlenila do kolektívu rovnako zmýšľajúcich ľudí. Spoločne sme navštevovali najrôznejšie záujmové krúžky, vrátane spoločenských tancov, chodili sme do kina, do divadla alebo do kaviarne. Celkovo, život plynul, ako sa hovorí, svojím tempom.

Všetko bolo v poriadku, ale len... do určitého momentu. Osud má totiž svoje plány. Nečakane pre mojich blízkych, a tým skôr pre mňa, v plnom rozkvetu mojej mladosti, ma vrhol do víru takých ťažkých skúšok, že som v ňom takmer zomrela od úplnej beznádeje a živočíšneho strachu zo smrti.

2

Na začiatku školského roka, v poslednom ročníku, som začala mať neustále bolesti hlavy, ktoré boli silné a dlhotrvajúce. Rodičia ma zobrali na vyšetrenie. O výsledkoch s nimi lekári hovorili väčšinou medzi štyrmi očami. To ma veľmi znepokojilo. A nejasné pochybnosti, jedna za druhou, začali trýzniť moju dušu. Veď najhoršia zo všetkého bola tá úplná nevedomosť.

Všetky tieto okolnosti ma veľmi desili až do určitého momentu, kedy som si náhodou vypočula mamin rozhovor s profesorom:

„... ale veď musí predsa existovať nejaké východisko?“

„Zaiste, vždy je možné nájsť východisko. Viete, tento malý nádor môže časom prejsť do progresívneho štádia. A to je veľmi nebezpečné. Preto je potrebné operovať teraz, kým ešte nie je neskoro... V Moskve je veľmi dobrá klinika, ktorá sa špecializuje na tieto problémy, a v ktorej pracujú vynikajúci odborníci. No, ale dostať sa tam je ťažké. Poradovník je naplánovaný na pár rokov dopredu. Ale vaša dcéra, ako sami viete, potrebuje operáciu čo najskôr. Inak... Predpovedať vývoj ochorenia je ťažké, obzvlášť ak sa tumor nachádza v mozgu. Niekedy s ním človek môže žiť rok, niekedy aj dlhšie... Ale v každom prípade by ste nemali strácať nádej.

Možno sa vám podarí dostať sa tam cez známych alebo pomocou kontaktov...“

Ďalšie slová mi už len preleteli okolo uší. V hlave mi znela len jedna veta: „Rok... A koniec!“ Navôkol sa vznášala len beznádej a prázdnota. Rušný nemocničný zhon sa pomaly vzdával a ustupoval narastajúcemu prívalu myšlienok: „Zomrieť v najlepších rokoch! Veď som ešte ani nežila... Prečo práve ja? Čo také zlé som v živote urobila?!“ Bol to krik zúfalstva. Z očí sa mi rinuli slzy. V tomto nemocničnom suteréne začalo byť neznesiteľne dusno, a tak som sa rozbehla k východu. A v ušiach mi ako hrozivá ozvena znel profesorov hlas: „Jeden rok! Jeden rok... Jeden!“

Do tváre mi udrel čerstvý vzduch s omamnou vôňou. Postupne som sa spamätala a rozhliadla sa vôkol seba. Stromy po daždi sa ako v rozprávke ligotali briliantovými závesmi. Okolie žiarilo čistotou a novotou. Teplo sálajúce zo zeme pokrývalo asfalt ľahkou hmlou, čo vo mne vyvolávalo dojem, že to, čo sa práve odohráva, nie je reálne. Bože, koľko nádhery bolo zrazu všade navôkol! Tá krása prírody, ktorú som predtým nevnímala, akoby teraz pre mňa získala nový význam, akési nové kúzlo. Všetky malicherné problémy, kvôli ktorým som sa tak trápila každý deň, mi teraz pripadali také hlúpe a zbytočné. S horkosťou a clivotou som hľadela na jasné slnko, sviežu zeleň, počúvala veselé švitorenie vtákov a pomyslela si: „Ako hlúpo som premárnila svoj život. Ako ma mrzí, že som nestihla urobiť niečo naozaj ušľachtilé!“ Všetky tie minulé urážky, ohovárania, zhon – to všetko stratilo význam. Teraz boli pre mňa okolití ľudia šťastlivci, a ja som bola väzňom v zámku Smrti.

Nejakú dobu som trpela príšernou depresiou. Prestala ma zaujímať škola, všedný život i moje koníčky.

Aby som unikla pred nenápadnými otázkami rodičov, zatvárala som sa vo svojej izbe a ľahostajne som listovala v knihách a časopisoch. Strašne som si chcela poplakať niekomu na ramene, porozprávať niekomu, ako sa bojím umierať, keď som ešte ani nezačala žiť. Najbližším človekom mi bola samozrejme mama. Ale ktoré materinské srdce by unieslo od vlastného dieťaťa takú dušu zvierajúcu spoveď. Ako som tak sedela sama so svojimi ťaživými myšlienkami za stolom, vzala som pero a opísala všetky svoje pocity na kúsok papiera zo zošita. Začala som sa cítiť oveľa ľahšie. Vtedy som si začala písať denník. Ten sa neskôr stal mojím najlepším „priateľom“, ktorý trpezlivo znášal všetky úvahy o mojom neobyčajnom osude.

Jediné, čo ma ešte ako-tak odpúťovalo od ťažkých myšlienok, bol kontakt s kamarátmi. O svojej chorobe som im, samozrejme, nič nepovedala. Jednoducho som nechcela, aby mali aj oni zarmútené tváre plné súcitu, ako moji rodičia. To by ma asi úplne dorazilo. Rozveseľovalo ma ich veselé táranie a riešenie problémov, ktoré sa mi teraz zdali byť úplne absurdné. Na všetkých som sa teraz dívala pod uhlom akéhosi nového pohľadu, so závisťou človeka, ktorý má v najlepší rokoch svojej mladosti opustiť tento záhadný, dosiaľ nepoznaný svet. Niečo sa vo mne jednoznačne zmenilo, zlomilo.

3

Keď sa mojím kamarátom predsa len podarilo vyťahnuť ma z môjho dobrovoľného domáceho väzenia do kina, s prekvapením som zistila, že aj filmy teraz vnímam úplne inak. V tej dobe práve začali prichádzať do módy východné bojové umenia. V novootvorených kaviarňach za jeden alebo tri ruble púšťali videá s najpopulárnejšími bojovými filmami. Umenie hrdinov, neobyčajné príbehy ich sebauzdravenia, sila i vôľa ducha vo mne vzbudili zvedavosť. Vedela som, že je to všetko hra filmových aktérov. Napriek tomu ma neopúšťala myšlienka, že mnohé námety sú založené na reálnych fenomenálnych faktoch z histórie ľudstva. To ma podnietilo k hľadaniu príslušných článkov, kníh a časopisov. Môj neskrývaný záujem o tento fenomén prešiel aj na mojich priateľov. S nadšením lovcov začali zháňať „nedostatkovú“ literatúru, kde sa len dalo.

Očarenie nevšednými schopnosťami týchto ľudí, a tiež hĺbkou ich chápania tohto sveta, prebudilo vo mne akúsi vnútornú skrytú silu... nádej, nejasné tušenie, že smrť môjho tela – to ešte nie je **môj koniec!** Toto osvietenie ma natoľko ohromilo, natoľko vnútorne povzbudilo, že nielenže som sa začala rýchlo dostávať z depresie, ale dokonca som pocítila akúsi novú chuť do života. Hoci môj rozum si stále, rovnako ako predtým,

uvedomoval nevyhnutnosť smrti, veď z rakoviny sa málokto vyliečil. Ale s novým chápaním ma už táto skutočnosť tak neubíjala, nevyvolávala strach. Niečo v mojom vnútri tomu jednoducho odmietalo veriť. A čo bolo najzaujímavejšie, moje vnútro sa začalo podvedome brániť ťaživým, pochmúrnym myšlienkam.

Tento nový pocit ma znovu prinútil k tomu, aby som sa ešte raz pozrela na svoj predchádzajúci život, a na to, ako hlúpo som ho prežila. Nič zlé som v ňom neurobila. Ale bolo úplne zrejmé, že každý deň, každú chvíľu som obhajovala vlastný egoizmus, ospravedlňovala vlastnú lenivosť, neusilovala som sa o sebazpoznanie, ale o vlastnú prestíž v spoločnosti vďaka týmto znalostiam. Skrátka, v celom mojom živote, v škole, v každodennom živote sa skrývala len jediná myšlienka: „Ja, o mne a iba mne.“ A uvedomenie si, že toto malé telesné impérium môjho „ja“ sa blíži k veľkému koncu, teda skutočnej smrti, vyvolalo vo mne ten zvierací strach, hrôzu, zúfalstvo a beznádej, ktoré som tak mučivo prežívala v posledných týždňoch. Pochopila som, že smrť nie je taká strašná, ako jej hlúpe očakávanie. Veď v skutočnosti neočakávaš telesnú smrť, ale krach svojho egoistického sveta, ktorý si s takou námahou budoval celý svoj život.

Po tomto zistení som jasne pochopila, že život, ktorý som prežila, a to, čo som počas neho spravila, je len hrad z piesku na brehu mora, kde ktorákoľvek vlna za jedinú sekundu nadobro zmyje všetko moje úsilie. **A nezostane nič**, len prázdnota, ktorá tu bola predomnou. Zdalo sa mi, že väčšina ľudí naokolo tiež mrhá životom na domčeky, hrady a paláce z piesku, ktoré si starostlivo budujú, niekto ďalej, niekto bližšie od pobrežnej vlny. Výsledok však bude vždy u všetkých rovnaký – raz to všetko zničí vlna času. Ale existujú ľudia,

ktorí sedia na brehu, a len z ústrania pozorujú túto ľudskú ilúziu. A možno ju ani nepozorujú, ale pozerajú do diaľky, ponad ňu, na niečo večné a neochvejné. Zaujímalo by ma, nad čím asi premýšľajú, aký je ich vnútorný svet? Veď ak pochopili túto pominuteľnosť, znamená to, že museli spoznať niečo naozaj dôležité, niečo, čo naozaj stojí za to, aby tomu venovali svoj život?!

Tieto otázky ma začali znepokojovať zo všetkého najviac. Odpovede na ne som však nenachádzala. Vtedy som sa obrátila ku knihám hlavných svetových náboženstiev. Ale velikáni, takí ako Budha, Ježiš, Mohamed – to boli ľudia, ktorí už pozorovali z brehu. A akým spôsobom to dosiahli? Všade sa píše: sústredením, vierou, modlitbou. Ale ako? Vysvetlenia ich nasledovníkov sú také zložité, nepochopiteľné a zahmlené, že sa mi jednoducho „vypínal“ mozog, keď som s premáhaním čítala tie isté riadky už desiatykrát. Samotné učenia týchto géniov ľudstva boli zaujímavé, odrážali však len všeľudské pravdy. Možno bolo základné zrnko týchto znalostí skryté medzi riadkami. No, žiaľ, ja som obyčajný a „nezasvätený“ človek, a pochopiť to svojím rozumom som nedokázala. Aj keď čítanie jednotlivých riadkov vo mne skutočne vyvolávalo akési vnútorné chvenie.

Potom mi napadla nová otázka. Prečo je také veľké množstvo ľudí na Zemi veriacich? Ak veria, znamená to, že dúfajú v niečo v budúcnosti. Vo všetkých svetových náboženstvách sa píše o existencii posmrtného života. Keď odhodíme všetky škrupiny legiend a mýtov, tak možno skutočne existuje **Niečo**, ale čo? Ako to vyzerá? Ako sa to prejavuje?

Pokúsila som sa ponoriť do problematiky náboženstiev, no len som sa v nich ešte viac zamotala. Jediné, čo som pochopila bolo to, že všetky svetové náboženstvá spája jedno – sila viery samotných ľudí, ich túžba

poznať Boha a samých seba. A tu som s prekvapením zistila, že to isté hľadali vo svojom poznaní aj výnimoční ľudia, ktorí už dosiahli prvé skutočné výsledky na svojej ceste, pričom mnohí z nich nepatrili k žiadnemu náboženstvu. Boli to jednoducho múdre a veľmi nadané osobnosti.

Tak o čo teda ide? Prečo je tento jav vlastný ľudskej podstate? Čo je za tým? Mala som veľa otázok a mizerné percento odpovedí. To ma povzbudzovalo hľadať ďalej.

Postupne sa môj každodenný život začal vracieť do normálnych koľají. A navyše som pocítila nával mimoriadnej odvahy. Veď v mojej situácii som už nemala čo stratiť. Preto som musela rýchlo zrealizovať všetky svoje túžby. „Pokiaľ využijem plodne každý deň, vynahradí mi to celý život,“ s týmto bojovým heslom som začala usilovne zháňať literatúru, ktorá ma zaujímalá, začala som športovať, doháňať učivo v škole, navštevovať rôzne krúžky. Každý deň bol nabitý na prasknutie a nebol čas rozmýšľať o niečom zlom. Aj keď mi bolesti hlavy stále pripomínali ten strašný koniec. Ale napriek všetkému som rovnako vytrvalo a dychtivo hľadala a poznávala všetko nové, čo som ešte nepoznala a nevedela.

Zatiaľ čo sa moji rodičia snažili nájsť všetky možné cesty k moskovskej klinike, neskrotné túžby ma priviedli k bojovému umeniu kung-fu. Naša skupina nevynechala žiadny film o svojich idoloch východných bojových umení, a so zatajeným dychom sme sledovali trojité saltá, premety, podseknutia a výskoky športovcov. A keď sa v našom meste začali otvárať oddiely cvičenia wu-šu, kde sa vlastne cvičí kung-fu, nadobro sa nás zmocnila bojová vášeň. A začali sme navštevovať jeden oddiel za druhým. No v jednom z nich bol príliš

zlý a neschopný učiteľ; inštruktor v ďalšom oddiele sa div nepovažoval za Brucea Leeho, hoci učil obyčajný zápas zmiešaný s boxom; a v treťom bol taký nejaký šarlatán a opilec. Hľadali sme takého Učiteľa, ktorý by mal štýl podľa predstavy, akú sme si vytvorili pod vplyvom filmov o východných bojových umeniach. A ako sa hovorí, kto hľadá, nájde. Ale to, čo sme našli, bolo pre nás viac než nečakané, pretože to prekonalo všetky naše dokonca vysnívané ideály.

4

Bezvýsledne sme obišli ešte niekoľko oddielov, a potom nám poradili jeden, ktorý trénoval na okraji mesta v priestore nejakej prehistorickej bane. Neverili sme, že uvidíme niečo lepšie, než sme videli v centre, ale niečo nás tam vyslovene ťahalo. Hľadali sme pol dňa, pýtali sme sa hŕby miestnych obyvateľov, a nakoniec sme dosiahli vytúžený cieľ. „No teda,“ priznala potichu moja kamarátka Tatiana, „to je teda ale príšerné miesto. Ak tu navyše ešte budeme trénovať, tak umriem od strachu. Už teraz mi behá mráz po chrbte.“

Aj ja som pocítila ľahké mrazenie, hoci vonku bolo celkom teplo. Blížiac sa k ošarpanej, časom poznačenej budove, to dokonca nevydržal ani Slávko, ktorý celý čas mlčal:

„No teda! Myslím, že sme zbytočne premárnili toľko času. Nebodaj v tejto 'diere' ešte niekto trénuje? To tu určite len myši po nociach trénujú.“

Andrej, ktorého tvár i postava vzdialene pripomínali ruskú obdobu Schwarzeneggera, to významne uzavrel slovami:

„Zvyčajne sa hovorí, že forma vždy zodpovedá obsahu. Tak sa o tom teraz ešte raz presvedčíme.“

A keď potiahol za kľučku chatrných dverí, začul šibalské slová, ktoré s ľútosťou vyslovil Košta:

„Stále je vidno, že v tebe drieme kabinetný učenc.“

So zvonivým smiechom sme vrazili do telocvične. Ale našu veselosť v okamihu vystriedal nemý údiv, pretože v sále bolo asi šesťdesiat ľudí.

„Juu,“ zahvízdal Slávko. „No, teda.“

Ale už som nepočúvala udivené poznámky mojich kamarátov. Môj pohľad doslova ihneď utkvel na plavovlasom mužovi. Hoci sa tento blondín v zástupe ľudí nijako nelišil od ostatných, bolo na ňom niečo veľmi vzrušujúce. „Bože, aká známa tvár,“ pomyslela som si. Jeho vzhľad mi pripomínal niekoho, koho som veľmi dávno a veľmi dobre poznala. Ale koho? Usilovne som začala pátrať v pamäti a spomínať na všetkých známych z rôznych miest, na celé svoje početné príbuzenstvo a na všetkých priateľov mojich príbuzných. Ale moje snahy boli márne. A z tohto prívalu horúčkovitých úvah ma prebral melodický hlas Senseia (Učiteľa), ktorým bol práve tento záhadný mladý muž.

„Čo vy, nováčikovia,“ povedal s úsmevom, „stojíte tu ako dievča po prvom bozku. Buď poďte cvičiť, alebo zostaňte za dverami. Vyberte si.“

Ten hlas!... Moje prekvapenie nemalo konca. Niekde som ho už počula. Ale kde a kedy?

Naša malá skupina družne kráčala k šatniam. A celú tú dobu sa dotieravé myšlienky drzo dožadovali uspokojenia mojej planej zvedavosti. Kým sme sa pripravovali na cvičenie, pokúšala som sa ostatných povypytovať na Senseia, aby som zistila, odkiaľ pochádza. Ale ukázalo sa, že nikto nič poriadne nevedel. To vo mne vzbudilo ešte väčšiu zvedavosť.

Na rozdiel od pomalej Tatiany som na seba rýchlo navliekla biele kimono a zamierila do telocvične v nádeji, že tam nájdem odpoveď. Ale objavovali sa len ďalšie otázky. V prvom rade ma zarazilo, že tu boli ľudia

rôzneho veku, približne od štrnástich do päťdesiat rokov, čo bolo samo o sebe zvláštne. Niečo také som nevidela ani v jednom z predchádzajúcich oddielov. Zamyslela som sa: „Čo môže spájať toľko ľudí s rôznym spôsobom myslenia, v rôznom veku a s rôznymi životnými skúsenosťami? Ak je to len bojové umenie, aký to musí byť majster a psychológ, aby ich všetkých nadchol a zaujal?“

Ďalšia vec, ktorá ma prekvapila, keď sa začal tréning, bola perfektná disciplína a priateľská atmosféra, ktorá nás obklopovala. Nikto tu nikoho k ničomu nenútil, ale nikomu ani nenapadlo porušovať disciplínu. Každý sa naozaj snažil cvičiť na maximum, čo bolo obdivuhodné v porovnaní s našimi predchádzajúcimi neúspešnými skúsenosťami. Pri pohľade na takú masovú prácu na svojich telách sa aj naša skupina snažila urobiť čo najlepší dojem, intenzívne sme funeli, dychčali a potili sa. Ale dokonca aj počas tejto činnosti (ťažkej skúšky pre moje, ako sa ukázalo, málo tréňované končatiny), ma neopúšťala myšlienka: „Ako možno dosiahnuť takú disciplínu, ako sa hovorí, bez biča a cukru? Čo sa tu asi dozvedeli a videli títo rozdielni ľudia, keď trénovali svoje telá s takým entuziazmom? A prečo všetci cvičia mlčky?!“ vykrikol nakoniec môj rozohnený ženský rozum. „Keby niekto povedal aspoň jediné slovo!“ To bola pre moju zvedavú a uvravenú povahu hotová katastrofa. Veď som dúfala, že si počas tréningu aspoň v niečom urobím jasno.

Po skončení rozcvičky sa ozvali tri silné tlesknutia senpaia (staršieho žiaka). To bolo niečo ako zvláštny signál. Všetci začali utvárať kruh a pri tom si sadali na kolená na podlahu. Keď sa všetci usadili, do stredu kruhu prirodzene a pokojne vstúpil Učiteľ. Začal rozprávať o histórii štýlu Tigra tak, akoby o ňom rozprával

svojim starým, dobrým známym a nie len skupine hlúpych žiakov. Prvýkrát som sa dozvedela, čo je štýl Tigra. Je to jediný štýl, ktorý si od začiatku zachoval svojho bojového ducha bez toho, aby prekonal akékoľvek zmeny. Zrodil sa v Číne. Jeden zo šaolinských majstrov, ktorý pozoroval správanie tigrov, vytvoril svoj vlastný štýl vyznačujúci sa zvýšenou agresivitou a nebezpečnosťou. Štýl nemá svoj pôvod v športe. Jeho bojový duch sa prenáša z Učiteľa na žiaka, pričom privádza vedomie žiaka k tomu, že sa začína cítiť a „myslieť“ ako tiger. No čo sa týka múdrosti, tento štýl ustupuje staršiemu štýlu Draka.

„Tak dobre, teória je teória, ale je čas sa aj trochu rozhýbať,“ povedal Sensei.

Vyzval na tatami troch bojovníkov, silných a urastených chlapcov so športovou postavou, aby predviedli niekoľko príkladov z obrany a útoku tohto štýlu. Najskôr ukázal údery v takom tempe, v akom sa mali podľa neho prevádzať v skutočnosti. Úprimne povedané, ani som, rovnako ako ostatní, nepostrehla, kedy Učiteľ zaútočil. Všetko, čo moje oči stačili zaregistrovať, bolo to, že Sensei prešiel okolo troch bojovníkov a pritom na zlomok sekundy mávol rukami. Ani som si nevšimla, kedy chlapci stihli spadnúť. To isté sa stalo pri predvádzaní príkladov obrany. Taká rýchlosť úderov mi pripadala nereálna. A môj mozog, ktorý tomu nechcel veriť, dôvtipne poznamenal: „Možno spadli sami, určite to len predstierajú.“ Ale predstierať výraz tváre pokrivenej príšernou, neznesiteľnou bolesťou bolo nemožné. Sensei k nim pokojne pristúpil a pomohol im obnoviť dýchanie stlačením nejakých bodov na tele. Vďaka tomu sa chlapci spamätali z bolestivého šoku a pokračovali v ďalšom cvičení. Pritom celá táto scéna bola sprevádzaná nemým pozorovaním prekvapenej skupiny.

Potom začal Učiteľ podrobne vysvetľovať techniku štýlu Tigera a pomaly ukazoval každý pohyb aj miesta úderov. Pomyslela som si, že tieto pohyby boli príliš zložité, aby sa dali zvládnuť za zlomok sekundy.

Rozdelili sme sa do dvojíc. Každý sa začal cieľavedome učiť a napodobňovať to, čo sme videli, kto ako vedel. Neďaleko odo mňa smiešne vyhadzoval svoje krátke nôžky a rúčky bacuľatý muž okolo päťdesiatky, a strašne pritom funel. Jeho tvár s plnými, vyšpúlenými perami, ktoré pripomínali veľkú knedľu, bola dôkladne oholená. Cez silné okuliare hľadeli múdre oči. Na hlave sa mu blýskala neveľká plešina s riedkymi šedivejúcimi vlasmi. „Čo ho sem asi priviedlo?“ napadlo mi. „Podľa vzhľadu nevyzeral, že by sa celý život venoval bojovým umeniam... Čo tu teda hľadá? Alebo sa skutočne rozhodol osvojiť si na staré kolená kung-fu?!“

Moje úvahy prerušil hlas Senseia, ktorý hneď vedľa opravoval techniku úderu dvojice silných chlapcov.

„Kto takto udiera? Čo to robíte, Valentin Leonidovič! Veď ste budúci lekár! Musíš pochopiť, prečo udieraš, kam udieraš, a čo sa pri tom deje. Tvoja úloha je spôsobiť bolestivý šok, a nie tu nadarmo hádzať rukami. Úder musí dopadnúť na konkrétne miesto, kadiaľ prechádza nerv alebo nervová pleteň. Úder musí byť bleskový, okamžitý. Čím rýchlejší, tým lepšie. Prečo? Preto, aby si privodil kŕč v svalovom tkanive. Vyslaný nervový impulz zase prostredníctvom reflexných dráh nervovej sústavy spôsobí silné podráždenie nervového uzla, čím nevyhnutne dôjde k útlmu určitej oblasti mozgovej kôry. To znamená, že človek kvôli bolestivému šoku upadá do zvláštneho stavu strnulosti...“

Počas rozhovoru sa okolo začala zhromažďovať skupina zvedavcov. Sensei pokračoval vo vysvetľovaní:

„No úder musí byť zasadený s ohľadom na to, že každý človek má svoje anatomické zvláštnosti. Preto nemusí u každého bežne zasadený úder do daného miesta vyvolať tieto konkrétne prejavy. Aby sme mali, ako sa hovorí, stopercentnú istotu, nie je potrebné útočiť priamym úderom cuki, ale s pootočením dlane v momente dotyku, aby úder šiel do hĺbky. Ako výsledok vzniká rozsiahla 'zóna zásahu'...

... Tento úder smeruje do bodu medzi bránicou a slnečným pletencom. Prečo práve tam? Pretože tadiaľ prechádza jeden z dvanástich párov hlavových nervov, takzvaný *nervus vagus*, čiže blúdivý nerv. Nielenže týmto miestom prechádza, ale aj tu blízko bránicového pažerákového otvoru tvorí nervový pletenec pomocou dvoch kmeňov blúdivého nervu. A čo je blúdivý nerv? Tento nerv predovšetkým inervuje dýchacie ústrojenstvo, tráviacu sústavu, štítnu žľazu a prítitne telieska, nadobličky, obličky. Zároveň sa podieľa na inervácii srdca a ciev. Takže pri správnom údere do daného miesta dochádza k silnému podráždeniu nervovej sústavy, ktoré dočasne prerušuje funkciu mozočku. A mozoček, ako viete, koordinuje všetky pohybové funkcie. Človek je tak okamžite dezorientovaný. To znamená, že získate čas prijať určité rozhodnutie. Napríklad, ešte raz udrieť alebo utiecť.“

Posledné slovo vyvolalo na tvárach ľudí okolo, vrátane tej mojej, veľa samoľúbnych úškľabkov. „Akože, utekať, teraz,“ pomyslela som si zasnene. „Veď keby som ovládala také silné údery, tak by som, tak by som... no, určite by som sa nezľakla!“

Vtedy sa Učiteľ pozrel na usmievajúcu sa skupinu a vážne povedal:

„A prečo neutekať, ak je to najlepšie východisko... v danej situácii. V niektorých prípadoch je omnoho

lepšie dostať desať úderov do tváre, než niekoho zabiť... pripraviť ho o život.“

Pri týchto slovách som sa zachvela a začervenala od hanby za svoje vlastné sebecké myšlienky a mániu veľikášstva. S trpkosťou ma vrátili do tvrdej reality mojej existencie.

„Veď ľudský život je vzácny,“ pokračoval Sensei. „Vašou úlohou je len privodiť svalový kŕč, bolestivý šok preto, aby ste zabránili ďalšej nežiaducej situácii. Ale v žiadnom prípade nepoškodiť vnútorné orgány, nelámať rebrá ani nič iné, teda nespôsobiť človeku žiadne ťažké následky. Práve preto tu vynakladáme toľko času, aby sme sa správne naučili techniku úderu. V opačnom prípade, ak by bol silný úder nekontrolovateľný, mohol by spôsobiť obrovské poškodenie organizmu alebo dokonca smrť. Aký to má zmysel?! ... Treba si vážiť ľudský život, pretože na mieste toho, proti ktorému sa brániš, sa môžeš ocitnúť ty... A možno, že tento človek ti jedného dňa zachráni život. Veď nie je vylúčene, že sa ti prihodí nešťastie a práve tento človek bude nablízku, aby ti podal pomocnú ruku a zachránil ťa. **Pretože život je nepredvídateľný a môže sa v ňom prihodiť čokoľvek, dokonca neuveriteľné veci, ktoré si ani nedokážeš predstaviť.**“

Zvyšok tréningu som prežívala pod dojmom tejto zvláštnej, nevtieravej lekcie o podrobnej anatómii a pre mňa neobvyklej filozofii. Úplne ovládla moje myšlienky a ja som znovu a znovu premýšľala o tom, čo som počula.

Tri tlesknutia staršieho senpaia oznámili koniec cvičenia. Keď sa všetci podľa tradície zoradili, povedal:

„Dódžó ni rei (čo znamená pozdrav bojovému duchu telocvične)!“

„Sensei ni rei!“

Učiteľ sa taktiež zdvorilo uklonil a odpovedal:

„Stretneme sa ako obvykle v rovnakom čase. A teraz, kto chce odísť, nech sa prezlečie, a kto chce zostať, nech zostane.“

„No, to je pekné! A kto kam chce? Kto ostáva? Ja tiež chcem...“ pomyslela som si. Ale hlavná skupina sa jeden za druhým, rozbehla k šatniam a strhli ma so sebou. Keď som prebehla vedľa Senseia, videla som, ako k nemu pristúpil ten bacuľatý muž v okuliaroch, ktorého som si všimla už počas tréningu.

„Igor Michajlovič,“ úctivo oslovil Učiteľa. „Chcel by som sa vrátiť k nášmu predchádzajúcemu rozhovoru. Tu som niečo priniesol, aby ste...“

Ďalšie slová som už cez samý smiech a vtipkovanie ostatných, ktorí bežali vedľa mňa, nepočula zrozumiteľne. V dámskej šatni už naplno vyčíňal prívál emócií, keď sa preberali najživšie momenty tréningu a poznámky Senseia. Počas diskusie sme na svoje spotené telá usilovne nafaňovali niekoľko vrstiev dámskeho oblečenia. Vedľa mňa sa obliekalo dievča so svetlými kučerami. Zoznámili sme sa, a potom som sa spýtala:

„Ty už sem chodíš cvičiť dlho?“

„Nie veľmi dlho. Len tri mesiace.“

„A čo, často Sensei predvádza a hovorí také veci?“

„No, keď je to naozaj potrebné... A keď má dobrú náladu, možno uvidieť oveľa viac... Dnes to ešte nič nebolo.“

„Tak toto nič nebolo“, pomyslela som si. „Čo teda ešte príde, keď je toto len začiatok?!“

„A aký štýl ovláda, Tiger?“

„Nielen ten. Od ostatných, ktorí tu trénujú už dlho, som počula, že Sensei perfektne ovláda štýl Draka, Hada, Wing-čeun, Mačky, Modlivky, Opice a ešte celý rad ďalších štýlov, ktoré som si už nezapamätala.“

Nedôverčivo som na ňu pozrela:

„A kedy sa stihol toto všetko naučiť? Veď na pohľad vyzerá mlado. A niektorí ľudia strávia celý život, aby sa naučili jeden jediný štýl.“

„Tiež som bola zo začiatku prekvapená,“ pokračovala, „ale ako hovoria ostatní, podľa Učiteľa, **'mladé telo vôbec nepoukazuje na vek duše'**,“ odpovedala moja nová kamarátka a pokrčila plecami.

„Čo je vlastne zač?!“ opýtala som sa nervózne a moje predchádzajúce myšlienky spoločne s novými informáciami znovu začali trápiť moju neuspokojenú zvedavosť. „Obyčajný človek,“ ozvala sa odpoveď.

Potom, ako sme sa prezliekli, sa naša partia zhrkla pri vchode a s nadšením sme pozorovali zvláštnu techniku niekoľkých chlapcov so športovými postavami, ktorí cvičili v telocvični spoločne s ostatnými, ktorí zostali. Také prirodzené, naozaj krásne podseknutia, premety, svižné, plynulé úniky sme nevideli ani vo filmoch. Ale najviac ohromovala rýchlosť ich pohybov. „Vari sa pri takej rýchlosti môže človek ešte aj tak dobre orientovať v priestore,“ pomyslela som si. „No, páni! A kde je medzi nimi Sensei?“

A Sensei pokojne sedel bokom a preberal hromadu nejakých papierov a kníh so záložkami, ktoré mu podkladal Knedlík. Vedľa sedeli ešte dvaja muži, ktorí pozorne počúvali výklad Učiteľa. Potom Knedlík rozťahol starú, zažltnutú mapu a všetci štyria sa nad ňou sklonili ako nad vzácnym pokladom. Sensei do nej začal niečo vyznačovať ceruzkou a stále to komentoval a vysvetľoval. Mala som chuť strčiť tam svoj zvedavý nos, ale v tej chvíli nás zozadu zľahka postrčili vysokí chlapci, ktorí sa snažili vyjsť von.

„Hej, vy! Prečo tu tak stojíte? Nepoznáte zákon telocvične? Buď bežte cvičiť, alebo zostaňte za dverami.“

Ak chcete, tak sa vráťte, a ak odchádzate, tak bežte a neprekážajte ostatným.“

Všetci sme sa zrazu vyhrnuli von. „Aha!“ pomyslela som si so závišťou. „Oni tam mohli zostať a my nemôžeme...“ Ale nahlas som samozrejme nič nepovedala.

5

Takmer hodinu sme strávili čakaním na jediný autobus v týchto končinách a usilovne sme pri tom udupávali zem na mieste s označením „zastávka“. Ale nedočkali sme sa. Museli sme teda ísť na električku, ktorej konečná zastávka bola podľa slov okoloidúcich relatívne blízko, len asi tridsať – štyridsať minút pešej chôdze. Je pravda, že sme stratili hodinu a pol, kým sme sa naučili na základe vlastných neblahých skúseností pozoruhodnosti miestnych výmoľov a dier. Ale týmto neprijemným okolnostiam nikto z nás takmer nevenoval pozornosť. Všetci sa dychtivo delili o svoje dojmy z toho, čo videli.

„Tak čo,“ povedal s úsmevom Košťa, „ideme na budúci tréning?“

Všetci jednodhlasne, ako by sa dohovorili, odpovedali: „Áno!“

„Neviem ako vy,“ prehlásil nadšene Andrej, ktorý z nás bol najviac zapálený pre súboj, „ale ja myslím, že som našiel, čo som chcel, v každom prípade aspoň zatiaľ. Skvelý tréning!“

„Áno,“ prerušil ho Košťa, „tiež som sa toho dnes dozvedel oveľa viac, ako za celý mesiac nášho potulovania po oddieloch.“

Všetci sme súhlasne prikývli. Zrazu sa Slávko zastavil, plesol si rukou po čele a vydesene povedal:

„Do kelu! Zabudli sme sa spýtať, koľko sa platí za tréning?!“

Andrej mu položil ruku na rameno a dobrácky ho upokojil:

„Netráp sa, kamarát. Pýtal som sa Senseia. Vieš, čo mi povedal: 'Čím viac, tým lepšie. Ale nie viac než päť rubľov a pokiaľ možno v cárskych zlatkách.'“

Všetci sa zasmiali a Slávko si dokonca s úľavou vydýchol. Bolo to pochopiteľné. Nebol to zlý chlapec, ale z chudobnej rodiny. Cvičenie v predchádzajúcich oddieloch bolo pre neho finančne prakticky nedostupné. Dostať pätnásť – dvadsať rubľov mesačne pre neho znamenalo dostať celý majetok. A tak, ako sme hlučne spomínali na niektoré okamihy tréningu, na veselé vtipy Učiteľa, ani sme si nevšimli, že sme dorazili k zastávke.

6

Prišli pracovné dni. Veľmi nás zaujalo rozprávanie o blúdivom nerve a celkovo o inervácii organizmu. Preto sa počas nasledujúcich dní naša skupina snažila zistiť viac podrobností od učiteľov biológie a anatómie. Ale nič konkrétne nám v tejto súvislosti nepovedali, len uviedli, že toto všetko patrí skôr k podrobnej anatómii, ktorá sa študuje na lekárskejších fakultách. To ešte viac podnietilo náš záujem o túto tému a primälo nás hľadať príslušné knihy cez známych a príbuzných.

Medzitým sa moja pamäť snažila zistiť, kde som už videla Senseia. Kvôli tomu sa mi dokonca nelenilo pre istotu prelistovať všetky rodinné fotoalby. Ale moje snahy boli márne. Rovnako ako predtým, život bežal ďalej a ja som stále hľadala odpovede na záhadné otázky.

Nemohli sme sa dočkať ďalšieho tréningu, a aby sme neprišli neskoro, vyrazili sme o dve hodiny skôr. Keď sme dorazili do telocvične, s prekvapením sme zistili, že nie sme prví, hoci do začiatku tréningu ostala ešte polhodina. Čakalo tam už okolo tridsať ľudí, ktorí si tak ako my, nechceli nechať ujst' niečo zaujímavé hneď od začiatku. Naši priatelia sa s niektorými z nich zoznámili a s humorom potom konštatovali, že v porovnaní s týmito nešťastníkmi bývame celkom blízko.

Žijú totiž v takých vzdialených oblastiach, že na svoju cestu musia vynaložiť bezmála pol dňa, pričom vystriedajú niekoľko dopravných prostriedkov, a ne jeden kilometer musia prejsť pešo. Len pár šťastlivcov sem prichádza vlastným autom.

„Takže priatelia,“ uzavrel Andrej, „môžeme vypnúť hruď a z plného hrdla kričať, že sme miestni!“

Onedlho prišiel aj sám Sensei, obklopený skupinou chlapcov. Na tvárach ľudí sa objavili privetivé úsmevy. A skupinky, ktoré boli spočiatku rozdelené, splynuli do jedného kolektívu, priateľsky sa zdravili s Učiteľom a vchádzali do otvorenej telocvične. My sme sa tiež hneď nechali nakaziť touto vlnou dobrej nálady. Ale naša radosť netrvala dlho.

Hneď na začiatku rozcvičky vošli do telocvične dvaja slušne oblečení muži, pristúpili k Senseiovi a kamarátsky si s ním začali o čomsi šepkať. Po dohovore Učiteľ poveril staršieho senpaia vedením tréningu. Potom si prehodil kabát priamo cez kimono a vyšiel von spoločne s mužmi. A tu sa začali nekončiace sa muky našich končatín.

Starší senpai, ktorý očividne prispôsobil záťaž svojmu svalnatému telu, vykonal rozcvičku v takom ostrom tempe, že sa zdalo, akoby nás chcel pripraviť na zlatú medailu. Tu sme, ako sa hovorí, na vlastnej koži pocítili obrovský rozdiel medzi Senseiom s jeho presne dávkovaným cvičením a starším senpaiom, ktorý sa z nás až do príchodu Učiteľa pokúšal urobiť olympijských šampiónov s celou sadou medailí. Každopádne, keď na konci rozcvičky zaznel povel na uvoľnenie, ktorý nazval senpai, nevedno prečo, poloha mŕtveho tela, všetci v telocvični vrátane mňa spadli na zem s takým dunením, že sa zdalo, akoby sa naozaj všade okolo vŕhali vysilené mŕtvolky. Neskôr som zistila, že nezvyčajný

výklad niektorých senpaiových príkazov súvisel s jeho profesionálnou činnosťou v orgánoch ministerstva vnútra.

Po tejto vyčerpávajúcej činnosti sme pod vedením nášho inštruktora začali opakovať základné cviky na zvládnutie úderov, blokov a postojov. Mala som dojem, akoby som sa nachádzala v japonskej armáde, kde vojaci presne, všetci súčasne, plnili rozkazy a hlasno na ne odpovedali vo svojom rodnom jazyku.

Keď do telocvične vošiel Sensei, uľavilo sa mi. Vyzliekol si kabát a pokračoval v tréningu, akoby sa nič nestalo. Všimol si chybu u chlapca stojaceho v prvom rade a taktne ho opravil:

„Správny úder musí byť zasadený touto časťou,“ ukázal na miesto, kde sa nachádza záprstná kosť ukazováka a prostredníka. „Takto... Nesmú sa používať tieto dva susedné prsty (prstenník a malíček), pretože pri nesprávnom údere si možno vážne zraniť zápästie.“

Obrátil sa k zástupu cvičiacich a dodal:

„Je potrebné, aby ste na sebe naozaj dlho a vytrvalo pracovali, vedeli nielen správne a isto udrieť, ale aby ste si tiež neublížili, nespôsobili si bolesť. Priamy úder pästou, ako som už predtým hovoril, je jeden zo základných prvkov bojových umení. Ale bez starostlivej prípravy sa môže päšť ľahko zraniť. Ak budete denne trénovať správny úder, môžete dosiahnuť to, že šlachy naťahovačov prstov na ruke, ktoré sa nachádzajú tu, sa rozídu po stranách záprstných kostičiek ukazováka a prostredníka takým spôsobom, že budú kosti chránené a spevnené. Potom budete môcť smelo zasadzovať rany bez toho, aby ste si ublížili.“

Niekoľko sa spýtal:

„A aby sme si kľby takto pripravili, je potrebné hneď biť do niečoho tvrdého?“

„Načo taká obeť,“ namietol Igor Michajlovič. „Na začiatok môžete zasadzovať údery do boxovacieho vreca. Kto ho nemá, do vreca s pieskom. Myslím, že takú pomôcku si môže doma vyrobiť každý. Ale hlavne, pracujte na údere každý deň a postupne zvyšujte rýchlosť. Nebuďte leniví a trénujte svedomito, na plný výkon. Potom na seba ani výsledok nenechajte dlho čakať.“

Tréning sa skončil ďalšou ukážkou nových prvkov zo štýlu Tigra a nácvikom už známych úderov. Po tréningu sa na Senseia so svojimi otázkami opäť nalepil (inak sa to nedá nazvať) ten bacuľatý Knedlík. Musím povedať, že okolo bolo veľa záujemcov, ktorí sa chceli porozprávať so Senseiom, alebo si ho vypočuť. Ale tento chlapík sa drzo predral davom, v ktorom sme mimochodom stáli aj my, a odviedol Učiteľa nabok, zrejme v presvedčení, že jeho otázka je najdôležitejšia zo všetkých. Stratili sme nádej, že sa dočkáme konca ich rozhovoru, a tak sme vyrazili domov.

7

O niekoľko dní neskôr nás čakala príjemná novinka: Kostovi sa podarilo zohnať cez známych svojich rodičov vysokoškolskú učebnicu anatómie. Naša radosť nemala konca. Najprv sme, samozrejme, uspokojili našu zvedavosť o blúdivom nerve a na svojich telách sme pohmatom preskúmali, kadiaľ asi prechádza. A Kostá vykonal svoje diagnostické experimenty bez rozpakov priamo na Tatiane, ktorá začala pišťať, a my sme si neodpustili príval našich vtipov. Potom sme ešte pozornejšie preskúmali zloženie ruky od zápästia k prstom. Hneď vzápätí sme s veľkým záujmom začali podrobne študovať kosti, svaly, šľachy, nervy, orgány a mozog. Nedá sa povedať, že by som to predtým nevedela. Väčšinu z toho sme preberali na hodinách anatómie. Ale prvýkrát som sa na to pozerala inými očami. A prvýkrát ma to zaujímalo nie kvôli školskej známke, ale kvôli mne samej.

Chcela som dokonale poznať svoje svaly, kĺby, porozumieť tomu, ako a prečo dochádza k ich pohybu. Ako sa svaly zapájajú pri našich rozcvičkách a ako sa to prejavuje na vnútorných orgánoch? Čo sa deje počas úderu? Čo je to bolesť z hľadiska fyziológie? Prečo vlastne človek trpí? A čo sa napokon odohráva

v mojom vlastnom mozgu? Posledná myšlienka bola asi zo všetkého najdôležitejšia, pretože ma podvedome neustále prenasledovala.

Medzitým priatelia tiež nadšene komentovali všetko, čo videli, každý podľa vlastného uváženia. Jednomyseľne sme sa zhodli, že v tejto oblasti sme úplnými laikmi, a že teraz musíme spoločnými silami rýchlo dohnať zameškané. Tak nejako spontánne sme si preto vymysleli dokonca zvláštnu kartovú hru. Aby sme si všetko ľahšie zapamätali, nakreslili sme si jednotlivé kartičky pre kosti, svaly, krvné a nervové cievy, lymfu, orgány a zvlášť pre mozog. A potom sme sa snažili poskladať tento hlavolam dohromady, jednu kartičku vedľa druhej a presne sme pri tom nielen pomenovali jednotlivé časti, ale aj ich príslušné funkcie. Zo začiatku to bolo, samozrejme, ťažké. Ale všetko bolo sprevádzané takými vtipmi, takou vášnivou atmosférou, že chtiac-nechtiac sme si nakoniec všetko zapamätali.

Pred ďalším tréningom sme si pripravili niekoľko otázok týkajúcich sa biomechaniky pohybu počas úderu. Rozhodli sme sa, že ich položíme Senseiovi po tréningu, aby sme mali dôvod zostať dlhšie. V ten deň nám však sám život poskytol túto príležitosť aj bez našich sprisahaneckých plánov.

Na konci tréningu Sensei zorganizoval sparingy. Všetci sme si sadli na podlahu a vytvorili veľký kruh, doprostred ktorého vošli dvaja žiaci, ktorých vybral Sensei. Nášho Andreja to tiež neminulo. Za súpera mu Učiteľ vybral nejakého začiatočníka, rovnako svalnatého a silného. Po rituálnom úklone začali chlapci bojovať. Nejakú dobu to bolo vyrovnané. Ale Andrej bol obratnejší a rýchlejší, vďaka čomu sa mu podarilo zvíťaziť. Senseiov súhlasný potlesk znamenal koniec sparingu. náš kamarát pomohol vstať svojmu nedávnemu

súperovi. Poklonili sa navzájom, aj Učiteľovi, a zaujali svoje miesta.

Keď do improvizovaného ringu začali vstupovať skúsenejší bojovníci, Andrej sa neudržal. Opojený svojim čerstvým úspechom sa dobrovoľne prihlásil do ďalšieho súboja. A... prehral, takmer vzápätí. Táto okolnosť len rozdúchala jeho nespokojnosť so sebou samým. Boli sme nakazení jeho emóciami, zobrali sme odvahu a poprosili Senseia, či môžeme ostať a pokračovať v tréningu. Učiteľ bez námietok s úsmevom odpovedal:

„Poznáte zákon telocvične: Kto chce trénovať, zostáva a trénuje.“

V ten deň stálo šťastie zjavne na našej strane, pretože ku všetkému, čo sa stalo, chýbal na tréningu Knedlík, ktorý nás všetkých štvor svojou dotieravosťou. Sensei bol teda voľný a mohli sme sa ho pokojne opýtať na zaujímavé okamihy tréningu.

Kým väčšina ľudí odchádzala, všetci, ktorí zostali, sa zaoberali prácou na odstraňovaní svojich nedostatkov pri úderoch. Chlapci, ktorých sme prezývali „rýchli chlapci“, trénovali na svojej úrovni, a my ostatní tiež na svojej. Ale Sensei pozorne všetkých sledoval a opravoval nepresnosti, ktoré postrehol. A potom, v prázdnej telocvični, nám ukázal nové kata (boj s tieňom), kde sa spájala rýchlosť podseknutí, úderov, blokov s prudkosťou únikov a obratov. Keď som začala kata cvičiť samostatne, nečakane sa ku mne zozadu priblížil Sensei, položil mi ruku na plece a povedal:

„Ty by si toto radšej nemala robiť.“

Prekvapene som sa otočila:

„Prečo?“

Ale v tom okamihu sa naše pohľady stretli v tesnej blízkosti. Mala som taký pocit, akoby ma niekto

zvnútra prezeral röntgenom od hlavy až k pätám. Taký pohľad som ešte nikdy nevidela. Bol taký neobvyklý, prenikavý a zvláštny.

„Preto.“

Táto odpoveď ma trochu zarazila. Stála som tam v rozpakoch a nevedela, čo povedať.

Na chvíľu sa odmlčal a dodal:

„Cvič radšej tieto kata.“

Sensei mi ukázal pohyby, ktoré medzi sebou plynule prechádzali, s prepracovanou technikou hlbokého dýchania. Celú tú dobu som za ním opakovala cviky takmer automaticky. A keď potom odišiel pomáhať ostatným, začali sa mi preháňať hlavou nekonečné otázky: Čo tým myslel? Vari pozná moju diagnózu? Ale ako?! Nikomu z kamarátov som nič nepovedala, ani tu na tréningu som doteraz nič neprezradila. A pri tomto rozjímaní som náhle urobila prekvapivý objav. Keď som bola v škole, doma, v tanečnej, tak sa u mňa objavovala náhla, dlhotrvajúca bolesť hlavy, ale tu, bez ohľadu na to, ako veľmi som mučila svoje telo, sa nikdy táto bolesť nijako neprejavila. Prečo? Z akej príčiny?

A tak, ponorená do svojich myšlienok počas trénovania nových cvikov, som ani nepostrehla, ako ostatní prerušili cvičenia a zhromaždili sa okolo Učiteľa. Keď som to konečne zistila, ponáhľala som sa pridať k poslucháčom, aby som nezmeškala niečo, čo by aj pre mňa mohlo byť dôležité.

„Povedzte, možno si osvojiť techniku správneho úderu iba tréňovaním svalstva?“ spýtal sa Andrej.

„Nie. V prvom rade tréňovaním mozgu,“ odpovedal Sensei.

„A ako teda?“

„No, aby ste tomu lepšie porozumeli, poviem to takto... Sval je v podstate mechanizmus, ktorý plní

svoju funkciu. Má určitý program, vychádzajúci z mozgu v podobe nervových impulzov. V dôsledku činnosti takýchto programov vznikajú v mozgu signály, ktoré spôsobujú zmrštenie skupiny svalov. Takýmto spôsobom dochádza nielen k pohybu končatín, ale aj k iným zložitým pohybom. To znamená, že náš tréning nie je nič iné, ako cielené zdokonaľovanie nášho mozgu, a teda aj našich svalov. Zmysel spočíva v tom, že čím lepšie a rýchlejšie pracuje 'vytrénovaný' mozog, tým lepšie a rýchlejšie pracujú svaly.“

„A čo vrcholné umenie špičkových športovcov v bojových športoch,“ vstúpil do diskusie Košta. „Niekde som čítal, že ani majstri nestíhajú premýšľať, keď už zasadzujú úder. Ako sa to deje a prečo?“

„Áno, priatelia. Púšťate sa do vážnej témy... Pokúsim sa vám to stručne vysvetliť... Celý trik nespočíva len v natrénovaní svojich svalov, ale v tom, že si treba predstaviť konkrétnu situáciu, obraz súpera. A najdôležitejšie pri tom je presne vedieť, kam zasadzujeteš úder, do akého tkaniva, k čomu pri tom dochádza vo vnútri organizmu, akú silu má úder a tak ďalej. Ak človek útočí len tak, aby si to nacvičil, všetko jeho úsilie je nanič! Skutočný bojovník, ktorý trénuje pomocou makiwary, pracuje predovšetkým s obrazom. Reálne si predstavuje, ako sa súper odkrýva, a v tom momente zasadzuje úder, pričom si uvedomuje jeho možné následky. To znamená, že trénuje svoj mozog.“

„A čo sa pritom deje v mozgu?“ spýtal sa niekto zo starších chlapcov.

„Mozog prostredníctvom zrkového vnemu hodnotí situáciu, analyzuje ju a robí rozhodnutia. Potom odovzdá tento povel do mozočku, teda do motorického centra. A z neho sa už prostredníctvom nervov dostáva príslušný signál do svalov. Všetka táto činnosť

sa zaznamenáva do pamäte. V boji sa potom u bojovníka táto pamäť podvedome spúšťa, ale bez všetkých zložitých reťazcov analýzy a povelov v mozgu. Takže, súper sa ledva odkryl a majster už robí mimovoľný pohyb. Povedzme, že je to iná činnosť psychiky, iná činnosť inervácie, iná činnosť mozgu.“

„A to sa odohráva z hľadiska fyziológie akoby na podvedomej úrovni?“ blysol sa svojimi znalosťami Kostík.

„Presne tak. Zložené reflexné pohybové reakcie sa uskutočňujú už na úrovni nepodmieneného reflexu,“ povedal s úsmevom Sensei, a potom dodal: „v učebných osnovách anatómie sa vyskytujú také pojmy ako podmienené a nepodmienené reflexy. Nepodmienené, to sú geneticky dané reflexy, založené samotnou prírodou. Práve vďaka nim dochádza k regulácii vnútorného prostredia organizmu, k ochrane jedinca. A k podmieneným reflexom patria reflexy získané skúsenosťami, osvojením si nových návykov. Avšak aj tieto reflexy vznikajú na základe nepodmienených reflexov. U človeka vo všeobecnosti existuje množstvo nepodmienených reflexov, spojení, reakcií, ktoré sa uskutočňujú prostredníctvom miechy, zadného a stredného mozgu, podkôrových oblastí kôry hemisfér a mozočku...!“

„Tak to, čo ste nám hovoril na začiatku, to je to veľké Umenie?“ nemohol sa stále upokojiť Andrej.

„Nie. To je len prvý stupeň skutočného majstrovstva... Vo vrcholnom Umení je hlavná práca zameraná na predvídanie. To má na starosti epifýza, ktorá sa nachádza nad mozočkom, a je súčasťou medzimozgu.“

„A epifýza je jednoducho súčasť bielej hmoty?“ spýtal sa Kostá.

„Nie. Je to takzvaná endokrinná žľaza, s hmotnosťou len asi jedného karátu. Avšak má obrovský význam

pre životné funkcie organizmu. Je to jedna z najzáhadnejších častí mozgu a človeka vôbec. Bohužiaľ, veda zatiaľ nevie nič o jej skutočných funkciách.“

„A kto ich pozná?“ zvedavo sa spýtal Košta.

„Kto to potrebuje, ten to vie,“ so šibalským úsmevom odpovedal Sensei a potom pokračoval: „Tak teda, prácou na predvídaní, majster podvedome rozvíja schopnosť zachytiť myšlienky svojho súpera. To znamená, že sotva si pomyslí, že je potrebné niekam udrieť, majster už podniká odvetnú akciu, práve takú, aká je nevyhnutná. Všetko sa pritom odohráva nevedome, v jedinom okamihu.“

„Zaujímavé, a s takýmito podvedomými javmi 'okamžitej rýchlosti' sa stretávajú len majstri bojových umení?“ zamyslene sa spýtal Andrej.

„Prečo? Nielen oni. Mnohí ľudia sa v živote veľmi často stretávajú s týmito psychickými javmi. U niektorých k tomu dochádza po dlhých špeciálnych tréningoch. Vezmime si napríklad cirkusantov, ktorí chytajú vo veľkej rýchlosti nože, šípy a podobne. Iní ľudia na vlastnej koži pocítili, ako fungujú tieto nepodmienené reflexy v živote. Dajme tomu, keď človeka niečo alebo niekto silno vyľaká, napríklad pes. V okamihu dokáže vykonať sériu pohybov. A až keď nebezpečenstvo pominie, uvedomí si, ako rýchlo to urobil. Túto schopnosť má v sebe človek od prvopočiatku. Inak by len sotva prežil v dávnych dobách, kedy sa útekom zachraňoval pred mamutom, šablozubým tigrom alebo inou šelmou.“

Stáli sme mlčky, očarení Senseiovým rozprávaním. V tej chvíli niekto zaklopal na dvere. Bolo to také nečakané, že sa všetko v mojom vnútri na sekundu zovrelo. Na večerné prechádzky bolo už neskoro. Sensei pokojne pristúpil ku dverám a otvoril, zatiaľ čo my sme ho pozorne sledovali.

„Výborne, som rád, že som ťa zastihol,“ podal mu ruku na pozdrav nejaký muž. „Myslel som, že už pôjdem k tebe domov. A aha, ty si tu..“

„Hneď som pri tebe, počkaj minútku,“ povedal Sensei a vrátil sa k nám. „Priatelia, máte ešte pätnásť minút na cvičenie, a potom hneď domov.“

O pol hodiny sme už stáli vonku a čakali na ostatných. Igor Michajlovič zamkol telocvičňu, náhlivo sa s nami rozlúčil a autom odišiel s tým mužom.

„No, pekne,“ hnevala som sa sama na seba, „chcela som sa Senseia po tréningu opýtať na to jeho záhadné 'Preto', ale nevyšlo to. Mala som to urobiť v telocvični. Lenže tam sú všade zvedaví poslucháči. Takže smola!“

Keď sme sa vracali domov, každý rozmýšľal o niečom inom. A nie je sa čomu čudovať, po takomto tréningu je o čom premýšľať. No niekto uvažoval mlčky, a niekto nahlas. Andrej sa nás, a zrejme aj sám seba, snažil skoro polovicu cesty presvedčiť, že dnešná prehra v sparingu bola číra náhoda.

„Škoda, nemal som so sebou nunčaky. To nevedí, prinesiem si ich na budúci tréning. Potom im ešte len ukážem skutočnú úroveň!“

To sľubovalo naozaj vzrušujúce predstavenie, pretože sme vedeli, ako dobre Andrej narábala s nunčakmi. Bol to jeho koníček.

8

Na tento tréning naša skupina čakala viac, ako keďkoľvek predtým. Prišli sme s predstihom. Telocvičňa bola otvorená. Niektorí sa už prezliekli a trochu sa rozcvičovali. Sensei stál bokom, so zápalom sa rozprával s nejakým vysokým starším mužom. Tento postarší muž bol taký chudý, že kimono na ňom viselo ako na vešiaku. Neďaleko od nich stál spoločne so skupinou mužov Knedlík. Ale výraz jeho tváre naznačoval, že nepočúval dokonca ani vtipy svojich spoločníkov. Vyzeralo to, že má namiesto uší radar a snaží sa zachytiť ten najjemnejší zvuk zo strany Senseia a postaršieho dlháňa. „Uf,“ pomyslela som si rozhorčene. „Zase je tu!“

Hneď za nami hlučne vošlo niekoľko mladíkov z našej skupiny v povznesenej nálade. S nimi si hrdo vykračoval neupravený chlapík, štyridsiatnik, v ufúľanom oblečení, s týždenným strniskom na tvári. Chlapci sa pozdravili so Senseiom a oznámili so zjavným potešením:

„Práve sme stretli tohto zaujímavého človeka, senzibila... Zoznámte sa, Vitalij Jakovlevič.“

Pri tých slovách strapatý muž dôstojne kývol hlavou na pozdrav a opäť zaujal svoj samofúby postoj.

„Má neobyčajné schopnosti, bol taký láskavý a súhlasil, že nám ich ukáže...“

Sensei zdvorilo prikývol:

„Bolo by veľmi zaujímavé, keby sme to mohli vidieť.“

„A veľmi poučné,“ mnohoznačne dodal Vitalij Jakovlevič a zdvihol pritom ukazovák.

Okolo sa začal zhromažďovať dav zvedavcov z našej skupiny. Medzitým „senzibil“ s výrazom neprekonaateľného znalca svojho remesla vytiahol z natrhnutého vrecka bundy asi desať obyčajných polievkových lyžíc previazaných prúžkom špinavej handry.

„Čo myslíš,“ ticho zašepkal Kostík Andrejovi, „odkiaľ sa u tohto neandertálcu vzali predmety z ľudskej civilizácie?“

„Asi ich niekde potiahol,“ nenútene odpovedal Andrej.

„Zaujímavé, a vie vôbec, ako ich používať?“ zasmial sa Kostík.

Vtom sa Vitalij Jakovlevič demonštratívne vyzliekol do pol pása, odhalil svoje tučné brucho a potom si začal horlivo lepíť lyžice zadnou stranou na hruď. Naši mladíci vyprskli smiechom a Kosťa dodal:

„Tak to áno! Nie nadarmo sa hovorí, že technika v rukách barbara sa stáva hromadou šrotu!“

V dave sa ozval prekvapený šum. Lyžice sa skutočne prilepili a „senzibil“ sa dôstojne prechádzal a vypínal hruď, akoby bola ovešaná medailami za statočnosť.

Ktosi sa opýtal:

„A ako to vlastne robíte? Môžete to nejako vysvetliť?“

Vyzeralo to, že práve na takúto otázku Vitalij Jakovlevič čakal. S viditeľným potešením nás začal poučovať a rozprával o bioenergetickoinformačných poliach, biologickom magnetizme človeka, o ich fenomenálnych prejavoch len u vyvolených ľudí a o všemohúcej sile tohto pôsobenia. Jeho reč postupne gradovala. „Senzibil“ chodil sem a tam pred udiveným davom s nahým

telom ovešaným lyžicami, presvedčivo šermoval rukami a vzrušene deklamoval:

„... Toto mocné pulzujúce fluidum, ktoré sa zrodilo silou Svetového Kozmického intelektu, stelesňuje posledný stupeň dokonalosti ducha. Je schopné silou svojej aury obklopiť vedomie človeka. A nielen sa oddeliť od ľudského tela, ale aj pokračovať spolu s jeho dušou v existencii mimo tela. Povedal by som, v existencii za hranicou, úplne vedome.

Keď som nazhromaždil energiu tohto kozmického fluida, odhalil som v sebe neobyčajné nadprirodzené schopnosti. Získal som vzácny dar magnetizmu, jasnoviedectva, uzdravovania chorých. Svojimi zázračnými schopnosťami viem vyliečiť všetky choroby. Liečim prostredníctvom vzájomne sa prelínajúcich všadeprítomných prúdov fluida, ktoré sú prapríčinou celého energetickoinformačného poľa veľkého Kozmu. Svojim kladným pólom regenerujem sily, telo, auru človeka a tiež odstraňujem poškodenia, uhrnutia...“

Všimla som si, že aj keď pre mňa nebola táto svojrázna lekcia úplne pochopiteľná, moje myšlienky v nej začali hľadať alternatívy možného uzdravenia. „A čo keď ma môže vyliečiť?! Hoci, samozrejme je ťažké tomu uveriť, ale zrazu...“ Povzbudená iluzórnou nádejou som začala horlivo počúvať presvedčivú reč „senzibila“ a už som vôbec nevenovala pozornosť jeho zovňajšku.

„... Moja sila sa postupne zdokonaľovala, až sa stala nesmiernou... Veď sa presvedčte sami. Toto je jeden z jej prejavov,“ ukázal na prilepené lyžice.

Pritom bolo možné pozorovať zvláštny obraz. Čím ďalej sa promenádoval pozdĺž svojich poslucháčov, tým viac a viac vypínal brucho, pričom sa ľahko zakláňal ako tučniak. Pozrela som sa na Senseia. Stál s rukami skríženými na prsiach, s ľahko naklonenou hlavou,

očividne už unavený z počúvania. Na tvári sa mu objavil ironický úsmev.

„... Takú dokonalosť som dosiahol vďaka tajným znalostiam, ktoré nie sú známe nikomu na Zemi okrem vyvolených. Na základe týchto utajených informácií som vypracoval svoj vlastný systém duchovného rozvoja. Ale ten nie je dostupný každému obyčajnému smrteľníkovi. Dokonca ten, kto odčinením hriechov a pôstom dosiahne desiaty stupeň mojej stupnice dokonalosti, nemôže samostatne pochopiť veľké tajomstvo tohto poznania. Pretože to sa odhaľuje iba vyvoleným z vyvolených. Lebo len takí ľudia, ako ja, ktorí dokážu spojiť pominuteľné telo s veľkým duchom, duchom Vesmírneho intelektu, disponujú všemohúcnosťou Boha!!!“

Zdá sa, že pri týchto slovách to už Senseiove nervy nevydržali. Súdiac podľa ľahkého chvenia jeho tela, sa mi zdalo, že sa neudrží a takú mu jednu vrazí, že tohto „posla“ nezachráni ani vychvaľovaná sila. Ale napriek môjmu predpokladu Sensei len zreteľne, s dôrazom na každé slovo, povedal:

„Vážený, neberiete si na seba až príliš veľkú zodpovednosť? Zatiaľ ste ešte nepredviedli nič, čo by potvrdzovalo vaše slová.“

„Ako to, že nepredviedol?“ Oboril sa na neho rozhorčene Vitalij Jakovlevič. „Čo, ty to nevidíš?“

„To je všetko hlúposť,“ pokračoval Sensei. „To zvládne ktokoľvek. A nič mimoriadne a nadprirodzené to nie je... Treba sa skrátka častejšie umývať.“

Celá skupina vybuchla smiechom. A Kostík sa plesol po čele a zvolal:

„Presne tak! Už som si spomenul, čítal som o tomto triku. Má skrátka lepkavé a mokré telo, preto sa lyžice prilepili.“

„Všemohúci vládca Vesmíru a celej Zeme“ ešte viac vzkypel hnevom a div nezreval na celú sálu, obracajúc sa na Senseia:

„Ale ty si ešte príliš mladý, aby si mohol posúdiť tieto veľké znalosti! Čo ty vlastne vieš okrem trepania nohami...“

Sensei sa na neho uprene zadíval. Potom k nemu podišiel a ľahko mu zobral jednu z kĺzajúcich sa lyžíc z hrude. Všetci okolo strnuli. Učiteľ natiahol ruku pred seba, pričom držal lyžicu za uzučký koniec, a začal vykonávať sériu dychových cvičení, s prepracovaným hlbokým dýchaním. Za minútu sa jeho tvár uvoľnila, emócie zmizli. Oči sa zmenili a ako sa mi zdalo, stali sa bezodnými. Na niekoľko sekúnd stuhol, sústredene hľadel na lyžicu. Vyzeral ako majestátna imponantná socha. A zrazu sa lyžica začala rýchlo ohýbať ako mäkké vädnúce steblo. Zdalo sa, že bola vyrobená nie z tvrdého kovu, ale z akejsi plastickej hmoty. Neverila som vlastným očiam. Neuveriteľné, ale bolo to tak!

Sensei sa za okamih znova vrátil do svojej bývalej podoby a pokojne povedal ohromenému Vitalijovi Jakovlevičovi, zatiaľ čo mu vracal ohnutú lyžicu:

„Keď nám budete môcť ukázať aspoň takýto trik, tak potom si vás radi vypočujeme.“

Sensei sa prudko otočil k našej skupine a dodal:

„Informácia pre tých, ktorí sa ešte neprezliekli. Tréning začína o dve minúty. Kto to nestihne, bude robiť trestné kľuky (tak sme hovorili dvadsiatim kľukom za meškanie).“

Keď sme počuli tieto slová, rozbehli sme sa k šatňam, predbiehali sme jeden druhého, takže sme nevideli to najzaujímavejšie: ako sa spamätával tento novopečený „bezdomovecký idol“.

„Starší senpai! Prečo sú v sále cudzí ľudia?!“ ozval sa vzadu Senseiov hlas.

Počas celej rozcvičky som premýšľala: „Ako mi vôbec mohla napadnúť myšlienka, že by mi tento bezdomovec mohol pomôcť?! No... Ale na druhej strane, v mojej bezvýchodiskovej situácii je stále potrebné veriť na zázrak, áno veriť, že snáď predsa len. Topiaci sa aj slamky chytá, hlavné je zostať nažive. Veď preto vznikajú také hlúpe nápady, z vnútorného, takmer panického strachu. Nie! Musím sa pozbierať. Aj tak si nájdem zadné dvierka. Budem sa snažiť udržať pri živote. Len nesmiem strácať nádej a musím bojovať až do konca!“ Najprekvapivejšie bolo to, že moje pevné presvedčenie vyrástlo z akéhosi hlbokého, podvedomého pocitu, z toho Niečoho, čo som tak usilovne hľadala. Ale všetko sa to ukazovalo len v hmlistých dohadoch.

Vtedy rozcvička skončila a my sme začali cvičiť základnú zostavu pod vedením staršieho senpaia. Sensei sedel na športovej lavičke, o niečom sa rozprával s vysokým starším mužom. „Keby som si tak mohla vypočuť, o čom spolu hovoria,“ pomyslela si moja osoba. Ale zjavne, také všetečné myšlienky neprišli na myseľ len mne. Knedlík, hoci to bol muž so šedinami, no celý čas sa snažil akoby náhodou počas rozcvičky dostať do Učiteľovej blízkosti. Pri každej tejto príležitosti vo mne vzbudzoval pocit závidosti a žiarlivosti. A podľa odsudzujúcich pohľadov našich chlapcov, nielen vo mne.

V hluku a monotónnosti vykonávania najdôležitejších základných úderov a hlasného počítania ich poradia som opäť unikla do svojich myšlienok. „Ako sa Senseiovi podarilo ohnúť lyžicu? A prečo nazval tento fenomén proste trikom? Veď ak to bol trik, tak ho podľa mňa treba dôkladne pripraviť. A on ju len tak zobral a ohol jediným pohľadom.“

Môžem povedať, že som tomu verila a neverila zároveň. Verila, pretože som niekde čítala o fenomenálnych ľuďoch, ktorí mali také schopnosti. Spomenula som si, že tam boli opísaní ľudia so schopnosťami magnetu. Ale k nim sa prílepovali ľubovoľné predmety nezávisle od toho, z akého materiálu boli vyrobené: z dreva, kovu, plastu. Pamätám si, že ma pritom prekvapilo, akú váhu títo ľudia na sebe držali – aj viac ako desať kilogramov!

Paradoxné je, že som neverila najmä svojim očiam, tomu, že som to videla, ako sa hovorí, naživo. Presnejšie, táto nedôvera viac súvisela s oblasťou môjho vnímania reálnosti samotného faktu. Okolo boli samé záhady. Chápala by som, keby našu skupinu zhypnotizovali, vopred by povedali, čo teraz uvidíme. Ale Sensei sa jednoducho bez slova zobral a urobil to. Ako?!

Avšak, samotný fakt, že takýto jav je možný, bol pre mňa veľmi dôležitý.

Bola to akási mne ešte neznáma pevná platforma, vytvorená znalosťami Senseia. Na ňu sa potom intenzívne zachytávalo moje podvedomie a všemožne sa bránilo protivným myšlienkam. Neviem prečo, ale začala som dôverovať tomuto zaujímavému človeku. Prinajmenšom zjavne vedel, kde je pravda a kde fikcia.

Po základnej zostave konečne nastal pre našu skupinu dlho očakávaný okamih. Túto časť tréningu sme si pre seba nazvali voľný program, pretože sme vytvorili dvojice a podľa výberu sme zdokonaľovali staré postupy alebo nejaké zvláštne údery z predchádzajúcich cvičení. Andrej vzal nunčaky a pod našimi zvedavými pohľadmi pristúpil k Učiteľovi.

„Dá sa niečo urobiť proti nunčakom?“

„A vieš nimi točiť?“ spýtal sa s úsmevom Sensei.

„A ešte ako!“ samoľúbo sa pochválil Andrej. „Už štyri

roky ich nepúšťam z rúk. Dá sa povedať, že s nimi aj spím, aj jem.“ A Andrej názorne urobil niekoľko podľa nás zložitých točivých pohybov.

„Nie je to zlé,“ odvetil Sensei.

„Ale napriek tomu, dá sa niečo urobiť na obranu proti nunčakom?“ zopakoval svoju otázku Andrej, oči-vidne provokoval Učiteľa.

„Samozrejme... Na každého Vidžaja sa nájde Radža.“

„Čo? Čože?“ nepochopil Andrej a spýtal sa znovu.

„Hovorím, že na každú silu existuje odvetná sila. Nunčaky nie sú výnimkou.“

„A môžete to ukázať?“

„Môžem... Ale takto to nebude čestné, ty s nunčakmi proti mne... Tak si vezmi k sebe ešte niekoho.“

S údivom sme sa na seba pozreli. Napriek tomu si šiel Andrej hľadať parťáka a naša skupina začala zháňať ďalšiu bojovú zbraň. Bohužiaľ nunčaky už nikto iný nemal. Zato sme v miestnosti na športové potreby objavili množstvo dvojmetrových tyčí.

Ale aj keď sme náčinie našli ľahko, s hľadaním parťáka to mal Andrej trochu zložitejšie. Skúsenejší chlapci kategoricky odmietali návrh zúčastniť sa tohto boja, potajomky sa pochechtávali: „Nie, chlapče. Zvládni si to sám.“

Nakoniec sa Andrejovi podarilo presvedčiť akéhosi chlapíka z nováčikov. V tom čase sa Sensei pokojne rozprával s tým chudým starčekom v bielom kimone.

„Tak som našiel!“ radostne oznámil Andrej Učiteľovi.

„Našiel, dobre. Starší senpai bude naším sekundantom... Na jeho tlesknutie začnite útočiť na plný kontakt. Všetko je jasné?“

Andrej čakal len na to. S viditeľným potešením zakýval hlavou. Sensei sa postavil doprostred. Andrej sa postavil naproti Senseiovi a chlapík s tyčou si vybral

pozíciu zozadu, sprava od Učiteľa. Nastala strhujúca minúta. Všetci účastníci boli v bojovom napätí, okrem Senseia. Stál uvoľnene, o čomsi premýšľal, a zľahka sa pohrával s cípmi čierneho opasku, vyšívaneho zlatými hieroglyfmi.

Po tlesnutí staršieho senpaia Andrej prešiel rovno do čelného útoku, točil nunčakmi takou rýchlosťou, že vyzerali ako roztočená vrtuľa. Vtedy druhý chlapík prudko priskočil a zahnal sa tyčou. To, čo sa stalo potom, sa odohralo v priebehu niekoľkých okamihov. Sensei na začiatku útoku vôbec nezmenil pozíciu, ako zahlbene stál, tak aj zostal. No len čo sa súper k nemu dostali na kritickú vzdialenosť, vôbec nezmenil postoj, len prudko vysunul ruku dopredu. Ak vôbec možno povedať „vysunul“, pretože v skutočnosti jeho ruka vyletela ako útočiaci had. Nunčaky sa na nej zamotali, pretočili a leteli smerom k druhému súperovi. Učiteľ pohybom zápästia zľahka zmenil dráhu ich letu. Nunčaky vo vzduchu urobili polobrat, vyrovnali sa ako tyč a čelnou plochou trafili priamo do čela muža, ktorý útočil zozadu. Druhá časť nunčakov pokračovala v lete a zasiahla tyč. A tyč tak rovnako zmenila dráhu letu a trafila priamo Andrejovu hlavu. V dôsledku toho sa dvaja omráčení bojovníci nemotorne natiahli na podlahe a ani si neuvedomili, čo sa vlastne stalo. A Sensei naďalej stál v zamyslení, ako keby sa ho celý ten rozruch okolo neho vôbec netýkal. Potom, keď sa spamätal, starostlivo sa spýtal oboch bývalých „súperov“:

„Tak čo, chlapci, neudreli ste sa veľmi?“

„Nie,“ odpovedal rozpačito Andrej a usilovne si trel nabiehajúcu hrču na čele. „Je to dobré...“

Chlapík tiež prikývol. „Prepáčte, trochu som to neodhadol.“ A pristúpiac k svojmu bývalému spoločníkovi povedal, akoby sa nič nestalo:

„Viete, mám skvelý nápad! Čo keby...“

Medzitým to v skupine, ktorá sledovala zápas, hučalo – diskusie, debaty, smiech, údiv nad bleskurýchlým ukončením boja. A jeden zo starších chlapcov, ktorému Andrej ponúkal, aby bol jeho parťákom, so smiechom povedal:

„No jasné, Sensei to neodhadol, aha! No nič, chlapci, držte sa. Takými 'chybnými' odhadmi sme sa tu kvôli svojej hlúposti zaoberali už neraz.“

Keď Andrejovi nakoniec došlo, čo sa stalo, jedno-ducho začal útočiť na Kostíka a Slávka stále s rovnakou otázkou: „Ako je to možné? Raz... a jedným pohybom, dokonca ani nie úderom?!“ Na to Kostík rozpačito odpovedal:

„Ako to máme vedieť? Tam je Sensei, toho sa spýtaj.“

Ale Učiteľ bol až do konca tréningu stále zamestnaný tu ukázkou nových spôsobov, tu prácou na zložitých úderoch so staršími chlapcami, tu odpoveďami na nekonečné otázky, a na konci tréningu rozhovorom s tým starším mužom. Ale Andrej si dal za cieľ zistiť všetko ešte dnes za každú cenu.

A taká šanca sa našej skupine naskytla až vtedy, keď sa skončili doplnkové cvičenia. Rýchlo sme sa prezliekli a stáli pri východe, v strehu, pevne rozhodnutí dosiahnuť svoje. Ale ukázalo sa, že ideme s Igorom Michajlovičom a s jeho zverencami rovnakou cestou až na zastávku. Cestou sme sa začali vypytovať.

„A ako sa vám podarilo jedným pohybom zvíťaziť nad dvoma súpermi s takou výzbrojou?“ položil neodbytnú otázku Andrej.

„So zbraňou to nemá nič spoločné. Je to technika využívajúca silu súpera. Mimo chodom, používa sa v mnohých štýloch, napríklad aikido, džúdzucu, wing-čeun a iných. Treba iba vystihnúť okamih a využiť ho.“

„To je celkom pochopiteľné. A aký štýl ste použili vo vašom prípade?“

„Tak,“ Sensei pokrčil ramenami a šibalsky odpovedal, „zo všetkého trošku.“

„Tak nám to predsa povedzte!“ nedal sa Andrej. „Nato je potrebné poznať zákon zotrvačnosti z fyziky, rozloženie ťažiska z biomechaniky a niečo zo štýlu Hada.“

„Hoho!“ zahvízdal Andrej.

„A čo si chcel? **Všetky veľké veci sú smiešne jednoduché, ale vyžadujú si veľké úsilie.**“ Kým Andrej premýšľal o tomto výroku, Slávko sa rýchlo opýtal:

„A tamten trik s lyžicou nám môžete nejakو vysvetliť?“

„Samozrejme, môžem,“ odpovedal s úsmevom Sensei. „Na Zemi nie je nič tajné, čo by sa raz nestalo skutočnosťou.“

„A čo to teda bolo?“

„To sú všetko hlúposti. Nič zvláštne to nie je, obyčajný čchi-kung, presnejšie jedna z jeho modifikácií.“

„Čo je to čchi-kung?“ to zase zaujímalo mňa.

„Niekde som čítal, že je to jednoducho dychové cvičenie,“ poznamenal Košťa.

„Áno, mnohí si to myslia,“ odpovedal Igor Michajlovič. „Ale v skutočnosti je čchi-kung dychový a meditačný systém, pomocou ktorého môže človek ovládať skryté psychické a fyzické možnosti. Ale v podstate je to jeden z najjednoduchších druhov duchovných cvičení.“ Táto veta zaujala celú skupinku. A v mojom vnútri sa po tých slovách niečo pohlo. No len čo som otvorila ústa, aby som sa spýtala ako sa to dá naučiť, už do toho vpadol Košťa so svojim obľúbeným zvykom viesť plané reči.

„Áno,

**Mnohé by som mohol dokázať,
keď pevný základ budem mať.“**

„Ó, ty sa zaujímaš o Johanna Wolfganga Goetheho,“ chytil sa toho Igor Michajlovič. „Ak si to teda čítal, tak je tam i toto:

... mudrc riekol:

Svet duchov vedľa, s bránou nezamknutou,

No ty si slepý, a všetko v tebe je mŕtve.

Umy sa v rannej zore, ako v mori,

Prebuď sa – toto je svet, vstúp doň.“

V tej chvíli by ste mali vidieť udivený výraz v Kostovej tvári. Bol natoľko užasnutý tým, čo počul, že zrazu nevedel, čo povedať. Veď to bol prvý človek v jeho živote (samozrejme okrem rodičov), ktorý mu odporoval na jeho „vysoko intelektuálnej“ úrovni. „Tak mu treba,“ škodoradostne som sa v duchu zaradovala. „Spyšnel a myslí si, že je jediný erudovaný.“

„Prečítal som dosť veľa kníh,“ začal sa obhajovať „Filozof“, pričom viac hájil svoju hrdosť ako tému rozhovoru. „V nich svet duchov predstavuje len detskú rozprávku.“

„Kto vie,“ ľahostajne predniesol Sensei a pokračoval v citovaní Goetheho:

„Pergamen tvoju túžbu neuhasí.

Kľúč k múdrosti nenájdeš na stránkach kníh.

**Kto po tajomstvách života myšlienkou každou
prahne,**

Vo svojej duši nájde prameň ich.“

„Hm to sa ľahko povie 'nájst prameň',“ odkašľal si Kostík a po menšej odmlke dodal: „Ako hovoril Molière:

'Nie vždy sa plní, čo duša chcela,

A nie je cesta krátka od myšlienky k cieľu.“

„Čo to počujem?“ veselo reagoval Sensei,

„Rozvážnosť od krajnosti beží

Aj múdrym treba byť s mierou – velí.“

„To je niečo známe...“

„To je tiež Poquelin, jeho veta z Misanropa.“

„Čože, kto?“

„No, predsa, Jean-Baptiste Molière. Jeho pravé meno je Poquelin.“

Dokonca aj pod svetlom pouličných lúčov bolo vidieť, ako Kostík očervenel až po uši.

„Ale... ale... východná múdrosť hovorí, že skutočná rozvážnosť spočíva v tom, aby sme na začiatku akejkoľvek činnosti predvídali, aký bude jej koniec.“

„Presne tak. To teda dokazuje to, že **človek je tvor mysliaci a jeho hlavná sila spočíva v jeho myšlienkach**. Dokonca v súčasnom svete, keď použijem slová vedcov, napríklad práve Ciolkovského, o tom môžeme nájsť potvrdenie: 'Realizácii predchádza myšlienka a presnému výpočtu – fantázia.' Ako vidíš, v ľudskom faktore sa v priebehu storočí nič nezmenilo. A prečo? Pretože, ako správne poznamenal Valentin Sidorov:

'Podstata myšlienky je tvoja vlastná podstata.

Keď pochopíš myšlienku – pochopíš seba.

Potom budeš vládnuť sám sebe.

Ide len o silu rozumu.'“

„Áno,“ povedal Kostík a veľavravne to uzavrel: „Hlava bez rozumu je ako svietnik bez sviečky.“

„Skvelé slová Leva Nikolajeviča Tolstého,“ súhlasil Igor Michajlovič, čo „Filozof“ vôbec nečakal. „Pokiaľ si spomínaš, má ešte ďalšiu krásnu vetu: 'Myšlienka je počiatok všetkého. A myšlienky možno riadiť. A preto je pri zdokonaľovaní najdôležitejšie neustále pracovať s myšlienkami.'“

Kostík neisto kývol hlavou. Ale táto skutočnosť, ako sa ukázalo, ešte viac urazila jeho samofúbosť. A v priebehu nasledujúcich dvadsiatich minút sme sa stali svedkami grandióznej bitky aforizmov, citátov,

výrokov ruských i zahraničných spisovateľov, básnikov, filozofov, vedcov, ktorých mená som väčšinou ani nepoznala. V tom čase sa moja osoba pokúšala nejako zamiešať do tohto dialógu so svojou životne dôležitou otázkou, ktorú som s netrpezlivosťou chcela položiť. Ale polemika Senseia s naším „Filozofom“ bola nezadržateľná, postupne vrcholila. Už som sa na Kostika naozaj naštvála za to, že zaberá taký cenný čas kvôli uspokojeniu svojej mánie brilantného znalca. Ale on bol natoľko pohrúžený do tohto procesu, až sa zdalo, že pre neho na svete nič iné ani neexistovalo.

Nakoniec, keď sme už prichádzali k zastávke, Kostík si zrejme spomenul na všetko, čo mal vo svojej pamäti, pretože predniesol svoju korunnú frázu:

„Áno, ako povedal Villon: **Poznám všetko, len seba nie.**“

„Tak

**... pozri sa na seba a premýšľaj o tom,
Kto si, kde si a kam pôjdeš potom?**“

„A to je zase kto?!“ Kosťa sa definitívne neovládol a takmer vykrikol. „Ó,“ Sensei si s pôžitkom dal na čas, „to je Omar Chajjám. Významný perzský básnik a filozof. Veľký učenec, ktorý v mnohom predbehol svoju dobu. Jeho celé meno je Giját ad-Dín Abú al-Fath Umar bin Ibráhím Chajjám Nišábúri. Žil v 11. storočí. Jeho múdrosť počúvali dokonca niektorí seldžuckí vládcovia Iránu, hoci sám pochádzal z Chorásánu, dedinky vedľa Nišápúru. Mal veľmi zaujímavé filozofické myšlienky. Podľa jeho presvedčenia je duša nesmrteľná. Prišla z Nebytia do ľudského tela a po smrti sa vráti naspäť do Nebytia. Pre ňu je tento svet cudzia krajina.“

„To je zaujímavé,“ vstúpila do rozhovoru Tatiana, „a kde sa nachádza duša v ľudskom tele? Ako to vidia títo filozofi, v srdci alebo nie?“

„Nie. Myslí si, že srdce sa zrodilo na zemi a je len súčasťou smrteľného ľudského tela, aj keď je jeho 'najoduševnenejšou' súčasťou. Práve skrz Srdce komunikuje Duša. Ale Srdce podľa jeho názoru pozná iba tento svet, Bytie... Má také zaujímavé vetičky, keď sa Srdce pýta Duše na tajomstvá nebytia.“

Sensei sa trochu zamyslel a predniesol:

„Povedalo mi Srdce: 'Učiť ma začni.

Vedy – tajomstvá, a čo vôbec taja?’

Začal som od abecedy: 'Alef...' A počul som: 'Stačí! Svoj svojho pochopí, len keď písmeno naznačí.'“

„A čo to je 'Alef'?“

„'Alef' je prvé písmeno v jeho rodnom jazyku, znamená tiež číslicu 'jeden'. Ako hovorí, je to symbol jediného Bytia a symbol jednoty vesmíru,“ a pri pohľade na Kostíka Sensei ironicky povedal: „Čo k tomu ešte dodať?!“

Kostík bol definitívne zmätený, nevedel, ako má vlastne odpovedať. Rýchlo som to využila a vyhrkla jedným dychom:

„A ako sa môžem naučiť ten systém cvičení, ktorý ovláda skryté psychofyzické možnosti?“

„No, celkom ľahko. Nie je v tom žiadne tajomstvo. Hlavné je, ako sa hovorí, mať veľkú túžbu, a príležitosť príde sama.“

„Takže ma to môžete naučiť?“

„Samozrejme.“

„A kedy môžeme začať?“ spýtal sa Andrej, očividne myslel na to isté.

„No, ak vás to tak zaujíma, tak prosím. Dávam na tieto cvičenia hodinu a pol, dvakrát týždenne.“

„A koľko to stojí?“ zaujímalo Slávka.

„Vari je možné zmerať duchovné znalosti peniazmi?“ začudoval sa Sensei. „Priatelia, venujete príliš veľkú pozornosť týmto papierikom. Trénujeme jednoducho

pre seba, pre svoj vlastný duchovný rozvoj. Ak sa chcete učiť, učte sa.“

Naša skupina sa podrobnejšie dohodla, kde a kedy sa stretne.

„Žeňa vás zavedie,“ doplnil Učiteľ.

Žeňa bol vysoký, svetlovlasý mladík športovej postavy, jeden z tých 'rýchlych' chlapcov, ktorí boli Senseiovími súputníkmi.

„Určite prideme,“ odpovedal Andrej za všetkých.

S tým sme sa rozlúčili. Bola som od radosti bez seba. Nakoniec som sa priblížila k tomu, čo som tak dlho hľadala. Zdalo sa, že stačí urobiť len jeden krok, a snáď sa mi podarí prekonať tú priepasť a vyškribať sa na pevnú pôdu Bytia. Cítila som to intuitívne, akýmsi šiestym zmyslom. Aj keď v tom môj rozum nevidel žiadnu reálnu šancu na záchranu. Avšak, ako sa hovorí, duša spievala.

Celou cestou kamaráti nadšene preberali dnešný tréning a to, čo nás čaká pozajtra na duchovných cvičeniach. Všetci boli plní nadšenia, až na Kostíka. Bol nafúknutý ako moriak, zamračene krčil obočie.

„Kostík, a ty pôjdeš tiež?“ štuchol ho do boku Andrej.

„Práve o tom premýšľam, možno tam nemusíme ísť všetci,“ nespokojne zavrčal „Filozof“. „Čo sme cirkusanti, aby sme sa učili nejaké triky? Len s tým zbytočne stratíme čas.“

„Kostík, ty si ale hlupák,“ povedal „zdvorilo“ Andrej. „Kde by si našiel napríklad cirkusanta, ktorý by dokázal ohýbať lyžice obyčajným pohľadom?!“

„Áno, a ešte to učil zadarmo,“ vážne sa pridal Slávko.

„Presne tak. No, ty si ale hlupák!“

„Kajám sa, som hlúpy. Ale čo ma to stálo síl, aby som vašu láskyplnosť ocenil,“ jedovato poznamenal nespokojný „Filozof“.

„No, tak, chlapci, nehádajte sa,“ povedala Tatiana. „Radšej mi poradte, ako mám prehovoriť rodičov, aby ma pustili na tie cvičenia.“

„No, ako,“ odpovedal Andrej za všetkých, „ako v tejto anekdote: Dcéra prišla neskoro domov. Rozčúlený otec sa jej pýta: 'A toto je čo?' Dcéra odpovedá: 'Neviem, čo to je, ale odteraz to bude môj koníček.'“

Všetci sa súhlasne zasmiali. Dohodli sme sa na novom stretnutí a naša skupina sa rozišla domov.

9

Netrzeplivo sme čakali na ten deň. Nakoniec sa naša partia v skvelej nálade vo štvrtok dostavila v plnom počte na miesto určenia. Keď sme prichádzali k zastávke, v tme sme videli dve mužské siluety.

„Aha, tam je Žeňa,“ veselo povedal Andrej.

Ako sa ukázalo, bol to Žeňa so svojim kamarátom Stasom. Pozdravili sme sa, a vydali sme sa do neznáma, teda presnejšie, do nepreniknuteľnej tmy.

„Aspoň keby tu zavesili lampy,“ poznamenala Tatiana, ktorá sa zase potkla.

„Áno,“ potvrdil Kostík, „to nie je cesta, ale úplná prekážková dráha.“

„Prečo zbytočne plytvať štátnou elektrinou?“ pousmial sa Žeňa. „Aj tak to tu poznáme poslepiačky ako svojich päť prstov... A cudzinci sa do týchto končín sotva budú chcieť pozrieť, a už vôbec nie z vlastnej vôle.“

„A to už prečo?“ opatrne sa spýtal Slávko.

„Je to nezvyčajné miesto, odľahlé. Ani zvieratá sem nezablúdia, nieto ešte človek. No, a psy, počujete, ako vyjú.“

A naozaj kdesi neďaleko v dedine ťahavo vyli dva psy. Tatiana sa trochu zachvela, chytila ma za ruku.

„Pes, to je taký tvor,“ pokračoval Žeňa, „vycíti ne-dobré veci.“

„Čo nás tu strašíš rozprávkami!“ snažil sa žartovať Andrej.

„Ale to vôbec nie sú rozprávky. Keď tu nejakú dobu budeš žiť, sám poznáš, aké čertoviny sa tu dejú... samozrejme, keď to prežiješ.“

Ako toto povedal, hneď sa vytratila dobrá nálada. Chvíľu sme šli mlčky a obzerali sa okolo seba. Ale v nepreniknuteľnej tme, nech sme si aj oči išli vyočiť, nič sme nevideli. Len obrysy starých domov. Bolo ale divné, že nikde nebolo žiadne svetlo. Len psy svojím žalostným vytím javili aspoň nejaké známky života na tomto úbohom mieste.

„A kam to ideme?“ spanikáril Koša.

„Kam, kam,“ parodoval ho Žeňka. „Tam, kam ste si priali... na čiernu čistinku.“

„Kam?!“ s hrôzou sme vykriekli skoro všetci naraz.

„No, fuj, nekričte toľko,“ povedal Žeňka a šúchal si ucho, ktoré mu zaľahlo z našich divokých výkrikov. „Hovorím vám, na čistinku... čiernu.“

Keď zakopol o ďalšiu jamu, potichu zakľal:

„No, dočerta! Nečistá sila mi hádže polená pod nohy. Dávajte si pozor, nech neodtiahne niekoho z oneskorencov.“

Tatiana, ktorá ma držala za ruku, sa radšej druhou rukou chytila Kostíka. Začala sa trochu chvieť, čo sa prenášalo aj na mňa. Slávko, ktorý zostával trochu pozadu, sa pri týchto slovách presunul pred nás. Andrej šiel mlčky a rozhliadal sa okolo. „No, aká nečistá sila, aká čierna čistinka,“ povedal s obavami Koša. „Ako by sa sem dostali? To je nejaký nezmysel...“

„Odkiaľ, odkiaľ? Odtiaľ,“ s istotou mávol rukou Žeňka niekam bokom. „Prečo sme sem vôbec chodili,“ vystrašene zanariekala Tatiana. „Keby sme sedeli doma, nemuseli sme sa trápiť.“

„Sami ste sa chceli zoznámiť s čiernou mágiou, a teraz sa sťažujete: 'Načo ste sem chodili?'" pokrčil plecami Žeňka.

„S čím?!" spýtali sme sa zborovo v úžase.

„No, áno!" udivene sa zatváril Žeňka. „Vari ste nevedeli, že Sensei je najmocnejší čarodejník, takpovediac pravá ruka Lucifera?!"

Teraz sme aj my vyvalili oči.

„Čoho? Koho? A kto to je Lucifer?" hrnula sa lavína otázok.

„Tak," dôležito zastavil náš prúd slov nový sprievodca. „Vysvetlím vám to konkrétne. Po prvé, Lucifer je v preklade anjel Svetla, pravá ruka Boha. Pre väčšinu ľudí je známy pod rôznymi menami. Napríklad Satan alebo Diabol, ako sa vám viac páči. Je to vládca Zeme. Po druhé, ešte raz zdôrazňujem, že Sensei je jeho pravá ruka. A jeho moc nepozná hraníc. Pre neho je ohýbanie lyžičiek ako nič, maličkosť. Dokáže veci, o ktorých sa vám nesnívalo ani v tom najhoršom sne! A po tretie, mali ste veľké šťastie. Nadprirodzené schopnosti, ktoré tak chcete získať, tu môžete dostať takmer zadarmo... Iba za nejakú dušu, o ktorej nič neviete, a ktorú dokonca ani necítite... Ale čo vám to hovorím, tamto, sami hneď všetko uvidíte.“

„No teda. Tak to sme pokašľali," naozaj spanikárila Tatiana.

„To áno!" okamžite ticho vyhrkol Košťa. „Čo som vám hovoril! Nemuseli sme sem chodiť, neposlúchli ste ma. Hneď som vám hovoril, že to nie je čisté. A ja som tiež dobrý, hlúpa hlava, ťahám sa sem s vami. Tak čo teraz budeme robiť?"

Táto panická hrôza sa presunula na Slávka, a ten tajomne zašepkal:

„Myslím, že by sme mali vziať nohy na ramená.“

„Ale kam?“ zasipel Kostík. „Pamätáš si, koľkokrát sme odbočovali? Kľučkovali v rôznych zákutiach...“

„A mne to je jedno!“ povedal Andrej. „Nech je Sensei hoci aj čarodejník, to je jeho problém. Hlavné je, že vie desaťkrát viac než ja. A ja sa nevzdám možnosti sa to naučiť.“

„A ja tiež nie,“ odpovedala moja osoba. A pomyslela som si sama pre seba: „Mne to je jedno o to viac, ak to je pre mňa možnosť, ako prežiť. A pokiaľ nie, tak je to úplne fuk. Nemám čo stratiť. A možno mi pomôže...“

Vyšli sme na cestičku, ktorá zatačala pozdĺž dlhého plota. V tej chvíli sa spoza mrakov začalo predierať mesačné svetlo. A zrazu pred nami na plot vyskočil veľký čierny kocúr s dvoma žltozelenými očami, ktoré svietili ako dva lampáše. S Tatianou sme od prekvapenia vykriekli a schovali sa za chrby chlapcov. Ale naši „ochrancovia“ sa tiež nejako zarazili, zastavili sa ako zarezaní. Len naši sprievodcovia pokojne pokračovali vo svojej ceste. A Žeňka, keď uvidel naše „ohromenie“, záhadne povedal: „To ešte niečo uvidíte.“ Kocúr, ktorý nám nevenoval žiadnu pozornosť, dôležito kráčal po plote a ako naschvál, rovnakým smerom ako my.

„Tfuj, tfuj, tfuj,“ odpľul si Slávko cez ľavé rameno.

„Ešte by si sa mal prežehnať,“ uškrnul sa Andrej.

„To by nebolo zlé,“ oblizla si vyschnuté pery Tatiana. „Hovorí sa, že keď ti čierny kocúr prebehne cez cestu, treba sa držať za gombík. Potom si ťa nečistá sila nevšímne.“

Tak som teda pre každý prípad trasúcimi sa rukami nahmatala gombík. Naša skupinka sa ponáhľala, aby dobehla ostatných, a stále pokukávala na čierny tieň kocúra.

Cestička nás vyviedla na menšiu čistinu. Spoza mrakov zlovestne vyliezal obrovský mesiac v splne.

To, čo sme tam videli, do hĺbky duše otriaslo našou predstavivosťou. Uprostred čistinky, chrptom k nám, stál človek v čiernom oblečení s kapucňou na hlave. Jeho postava fosforeskovala svetlým, chladným mesačným svetlom. A nad ním stúpala ľahký dym. Naokolo vládlo ťaživé, strašidelné ticho. Z takéhoto výjavu sme úplne stratili reč. V tej chvíli neočakávane zoskočil veľký čierny kocúr priamo k našim nohám, z čoho nám absolútne stuhli končatiny. Posledné, čo stihla urobiť naša vydesená skupina bolo to, že sme sa inštinktívne chytili svojich záchranných gombíkov. Po tomto opovážlivom skoku sa tento tvor rozbehol k temnej postave a začal sa obtierať o jej nohy, čo v nás vyvolalo neopísateľnú hrôzu.

Z tohto hrozného pohľadu mi úplne vyschlo v ústach, mráz mi behal po celom tele. Napriek želaniu utekať odtiaľto čo najďalej som stála a nebola som schopná sa ani hnúť. Pozrela som na ostatných. Tatiana skoro vyliezla na Kostíka a chytila ho smrteľným stiskom. Samotný Kostá vyzeral ako sadrový podstavec. Slávko stál s otvorenými ústami a vyvalenými očami. Dokonca Andrejovi, nehľadiac na jeho nedávny optimizmus, cvakali nervózne zuby. Tvár mal pokrytú potom.

Žeňa, obzerajúc sa na nás pokorne pristúpil k temnej postave. Zdvihol hore ruky a slávnostne, hlasno predniesol:

„Ó, veľký mág a kúzelník, čarodejník a vládca všetkých národov, ktorého moc a sila nad zemou, vodou, vzduchom a ohňom sa rozprestiera po celom vesmíre. Tvoji verní učeníci splnili svoju posvätnú úlohu. Prijmi do svojho lona tieto zblúdilé deti, aby bola na Zemi obnovená tvoja jediná spravodlivá vláda a moc!!!“

A Žeňa sa poklonil až po pás. Už počas chlapcovej reči sa k nemu Sensei s údivom otočil.

„Čože?“ povedal. „Aká vláda, aká moc? Čo to tu trepeš?“ Žeňka sa váľal od smiechu, rovnako ako Stas, ktorý vyprskol smiechom. „O čo ide? Z čoho máte takú obrovskú radosť?“ spýtal sa Sensei a fajčil pri tom cigaretu. „A kde sú ostatní, stretli ste ich?“

Žeňka sa dusil od smiechu a mávol rukou našim smerom:

„No, tamto stoja... nemôžu sa ani pohnúť.“

„Prečo sa nemôžu pohnúť?“ nepochopil Sensei a díval sa do tmy. „... Čo si to tam stihol vyviešť?!“

Ale Žeňka sa nemohol prestať smiať, beznádejne mával rukou.

„To sa mi ale podarilo!“

„Sensei, čo nepoznáš Žeňku?“ povedal Stas a z celej duše sa smial.

Keď Andrej pozoroval túto motanicu, tak mu ako prvému došlo, o čo ide. Hanblivo odtiahol ruku z gombíka a s viditeľnou úľavou si vydýchol.

„No, priatelia,“ povedal Andrej, a vyšiel z tmy smerom k nim. „Tu to máte. Dobrý vtip, ale kto nám teraz vyperie nohavice!“

Z toho sa Žeňa a Stas ešte viac zatriasli v novom návale smiechu. A Sensei sa s úsmevom opýtal:

„No, tak čo tento šašo tentoraz zase vymyslel?“

Andrej začal dopodrobna rozprávať, ako nás tento Susanin viedol po dedine, ktorá sa pôsobením jeho reči menila pred očami na Lysú horu. Aj my sme sa k nemu pripojili a pridávali svoje zážitky. Nakoniec sa celá naša veľká skupina spoločne so Senseiom začala nekonečne smiať, keď si spomenula na svoje nedávne pocity.

„Len som dnes proste prišiel skôr,“ vysvetľoval Sensei a smial sa cez slzy. „Svetlo nám v dedine vypli, asi sa niekde prerušilo vedenie.“

„Tak to je celý ten príbeh,“ povedala svojim zvučným hlasom Tatiana. „Nielenže nás potrápil Žeňa, ale ešte aj tento kocúr!“

V tej dobe tento malý chumáčik nášho veľkého strachu pokojne sedel bokom, vyľakaný ľudským smiechom.

„No, to je Samuraj,“ mávol rukou Stas. „Senseiov kocúr. Vždy za ním chodí.“

„Stas, keby si nám aspoň mimikou naznačil, o čo tu ide,“ vyhlásil Andrej s úsmevom.

„Ako?“ pokrčil Stas plecami. „Už aj tak ste sa desili každého stĺpu, a ak by som začal ešte robiť ksichty, potom by sme vás museli hľadať po celej dedine.“

Všetci sa zasmiali, keď si predstavili tento výjav.

„No, a čo,“ ospravedlňoval sa Žeňka, „vtip, ako vtip. Ako hovoril Ostap Bender: 'Najdôležitejšie je vniesť zmätok do tábora protivníka... Veď ľudia majú najväčší strach z neznámeho.'“

„Áno,“ povedal Sensei, **„strach zrodený z predstavivosti vidí nebezpečenstvo aj tam, kde žiadne nie je.** Existuje jedno také staré podobenstvo o strachu. Jeden mudrc stretol na svojej púti Mor a spýtal sa ho: 'Kam ideš?' Mor odpovedá: 'Do veľkého mesta. Musím tam zahubiť päť tisíc ľudí.' O niekoľko dní ten istý mudrc znova stretol Mor. 'Povedal si, že zahubíš päť tisíc ľudí a zahubil si všetkých päťdesiat tisíc,' vyčítal mu mudrc. 'Nie,' ohradil sa, 'zahubil som len päť tisíc, ostatní zomreli od strachu...“

Keď sme si teda vyjasnili všetky pikantné detaily týchto dobrodružstiev, a keď sme s humorom a smiechom rozptýlili mýtus nášho neopodstatneného strachu, prešli sme na vážnejšie témy. Ku skupine sa pripojili ešte ďalší traja chlapci – Ruslan, Jura a Viktor (starší senpai). A trochu neskôr aj Nikolaj Andrejevič,

ktorý, ako sa neskôr ukázalo, bol psychoterapeut. Hovorili sme o umení čchi-kung.

„A čo znamená samotné slovo 'čchi-kung'?“ spýtal sa Slávko Senseia.

„No, ak preložíme toto slovo z čínštiny doslovne, potom čchi-kung znamená prácu s energiou vzduchu, pretože 'čchi' – to je vietor, plyn, dýchanie a slabika 'kung' – to je práca, činnosť, posun.“

„A opäť, tento systém vymysleli Čiňania,“ povzdychol si Andrej.

„Nie úplne,“ odpovedal Učiteľ. „Je to indický systém samoregulácie, ktorý prišiel do Číny na začiatku novej éry.“

„A ja som čítal, že čchi-kung býva rôzny,“ ako vždy povedal Košta. „Myslím, že išlo o dve rôzne školy.“

„Je ich oveľa viac,“ povedal Igor Michajlovič. „V súčasnom svete existuje hromada rôznych škôl čchi-kungu. Napríklad konfuciánska, budhistická, lekárska, vojenská...“

„Lekárska?“ vyhrkla som. „A čo lieči?“

„Mnohé ochorenia.“

„No, a to stačí len správne dýchať?“ prerušil moju ďalšiu otázku Andrej. „Nielen to. Je potrebné tiež **správne myslieť**. Existuje taký výraz, 'myseľ vedie Čchi a Čchi vedie krv'. A krv, ako vieme, predstavuje prvú pomoc pre organizmus so všetkými potrebnými liekmi. V najstaršom lekárskom pojednaní Chuang-ti nej-ťing sa hovorí, že keď je myseľ v stave pokoja a je uvoľnená, znamená to, že môžete ovládnuť Čchi. **Človek, ktorý má zdravú myseľ, ten má aj dobré zdravie.**“

„Stručne povedané: v zdravom tele – zdravý duch,“ urobil si svoj záver Košta. „Nie celkom. Povedal by som to takto, **so zdravými myšlienkami – zdravý duch a so zdravím duchom – zdravé telo.**“

„Povedzte mi, prosím, celý čas zdôrazňujete, že je dôležité správne myslieť, a to ako na fyzických tréningoch, tak aj teraz,“ poznamenal Andrej. „Ale ja som si, neviem prečo, vždy myslel, že treba vždy len správne konať. A myšlienky môžu byť pri výbere činov rôzne: aj dobré, aj zlé.“

„No, a práve na boj so samým sebou strácaš drahocenný čas. Nemal by si voliť medzi zlou a dobrou myšlienkou. Pretože v tvojej hlave nesmie byť žiadna negatívna myšlienka. Zmysel najvyššieho Umenia, Umenia Lotosu, spočíva v tom, že sa treba naučiť správne myslieť, teda, 'zabiť v sebe Draka', 'zvítaziť nad Drakom'. Počul si taký výraz?“

„Áno.“

„No, a v tom je celá podstata. **Najväčšie víťazstvo je víťazstvo nad sebou samým. Čo to znamená? To znamená, poraziť svoje negatívne myšlienky, naučiť sa ich kontrolovať, naučiť sa kontrolovať svoje emócie.** Ešte raz opakujem, *v tvojej hlave nesmie byť nič negatívne. Len pozitívne! Vtedy nebudeš musieť strácať čas na boj sám so sebou a tvoje skutky budú vždy pozitívne. Pokoj musí byť v prvom rade v tvojom vnútri. Pokoj a harmónia.*“

„Takže to znamená, že v každom čine človeka sa odráža jeho myšlienka?“ spýtal sa Andrej a o niečom premýšľal.

„Ona sa nielen odráža, ale aj riadi jeho činy. Veď myšlienka je materiálna.“

„Materiálna?“ začudoval sa zase Nikolaj Andrejevič.

„Samozrejme. Je to najjemnejšia hmota, zatiaľ ešte nie je dostatočne preskúmaná. Ale existuje, je reálna, jej pohyb sa dá zachytiť. Dokonca dnes existuje množstvo úspešných výskumov o fenoméne mysle. Už len keď si vezmeme pokusy domácich fenoménov,

napríklad Ninel Kulaginovej, Julie Vorobjevovej a iných. A už vôbec nehovorím o obrovskej svetovej praxi. Tieto výskumy prebiehajú po celom svete, aj keď sú označované rôzne. Napríklad v Anglicku sú to psychické výskumy, vo Francúzsku metapsychika, v krajinách východnej Európy psychotronika, v USA parapsychológia, v Číne sú to výskumy neobvyklých funkcií ľudského tela a tak ďalej.

A ak sa pozriete hlbšie do histórie ľudstva, nájdete tam množstvo dôkazov o tom, že toto bolo známe od dávna. Vo všetkých mytologických, magických a náboženských predstavách a učeniach ľudí je prítomná pevná viera, že existuje možnosť ovplyvniť myšlienkami niekoho alebo niečo, a to nezávisle na vzdialenosti, čase a priestore. Tieto znalosti teda vo svojej podstate existovali vždy.“

Nikolaj Andrejevič znovu vstúpil do polemiky:

„No, dobre, teraz ste uviedli príklady domácich fenoménov, ktoré sa stali známe všetkým doslova v poslednej dobe. Prečo teda predtým v Sovietskom zväze neboli takí ľudia? Zaoberám sa psychoterapiou už veľa rokov. Ale keď som študoval psychiku rôznych ľudí, tak som sa ani ja, ani moji kolegovia nikdy nestretli s fenoménmi. Je pravda, že sa k nám v poslednej dobe dostali ľudia, ktorí boli všelijako poblúznení a považovali sa za senzibilov. A dokonca sa nám snažili niečo predviesť. Ale v skutočnosti to bola len hra ich chorej predstavivosti. Skutočné fenomény v Sovietskom zväze neboli.“

„Ako to, že neboli?“ užasol Igor Michajlovič. „Boli a ešte koľko! Od nepamäti v Rusku existovalo veľa takých ľudí. Ale ako sa k nim správali? V dávnych, temných dobách ich v ojedinelých prípadoch vyhlásili za svätých, ale väčšinou tých, ktorí sa odmietali podrobiť

cirkvi, pálili na hraniciach alebo narážali na kôl podľa rozmaru vtedajšieho cára.

Až od druhej polovice 18. storočia, potom, čo bola otvorená Akadémia vied, sa v Rusku začali skúmať fenomény ľudskej psychiky hlbšie, z lekárskeho hľadiska. A už za nejakých sto rokov viedlo výskum v tomto smere mnoho významných vedcov. Napríklad jeden zo zakladateľov vašej vedy, Vladimír Michajlovič Bechtere-
rev. Bol vedúcim Petrohradskej imperátorskej vojenskej a lekárskej akadémie, a za svoje vlastné prostriedky postavil celý výskumný inštitút pre štúdium mozgu a psychickej činnosti.

A v čase sovietskej moci? No veď prakticky od začiatku jej existencie sa prioritne kládol dôraz na štúdium psychických fenoménov mozgu a na jednu z jeho najväčších hádaniek – mysle. O tom svedčí už len ten historický fakt, že tieto výskumy, na základe nariadenia Vladimíra Iljiča Lenina a s osobným dohľadom Felixa Edmundoviča Dzeržinského, vykonávalo prvé Zvláštne oddelenie združeného štátneho politického úradu, ktoré sa zaoberalo režimom utajenia a ochrany štátneho tajomstva. Pri tomto oddelení existovalo dokonca špeciálne neuroenergetické laboratórium. Toto zvláštne elitné oddelenie využívalo pri svojej činnosti najrôznejších zaklínačov, médiá, šamanov a hypnotizérov.“

„Preboha, a títo 'ľudoví liečitelia' im boli načo?“ úprimne sa začudoval Nikolaj Andrejevič.

„No, vždy z rovnakého dôvodu – pre mimoriadne schopnosti ich osobností. Dokázali manipulovať tými skrytými silami človeka, ktoré značne presahujú možnosti akejkoľvek techniky. Študovali všetky tieto javy a študovali ich veľmi dôkladne! Robili sa celé vedecké expedície, aby sa našli tieto znalosti: od študovania záhad dávnych civilizácií po hľadanie legendárnej Šambaly.“

„Šambala... to je známy názov...“

„A čo to je?“ netrpezlivo sa spýtal Andrej.

„Šambala? Je to zvláštne sídlo, ktoré sa nachádza vysoko v horách. Je však preslávená tým, že tam žije tím vedcov, ktorí svojou duchovnou a vedecko-technickou úrovňou dávno predstihujú súčasné ľudstvo.“

„Už som si spomenul,“ povedal Nikolaj Andrejevič. „Čítal som, že podľa legendy je Šambala sídlom Mudrcov. Ale čo s tým má spoločné veda? Vari títo Mudrci študujú niečo konkrétne: astronómiu alebo matematiku alebo jednoducho filozofiu?“

„V Šambale sa študuje jedna starobylá prapôvodná náuka Belayo Dzy, inými slovami učenie Bieleho lotosu, ktorá zahŕňa všetky vedy vrátane exaktných. Okrem toho, práve ona je jediným zdrojom všetkých vied, ktoré kedy ľudstvo skúmalo.“

Nikolaj Andrejevič sa nedôverčivo pozrel na Senseia.

„Čo znamená najstaršia a jediná? Veď väčšina exaktných vied sa objavila len nedávno, pred dvesto, tristo rokmi!“

„Mýlite sa. Všetky tieto znalosti boli neraz odovzdávané ľuďom pre rozvoj ich civilizácie, a to aj v dávnej minulosti. Pred dejinami, ktoré poznáte, existovali aj iné ľudské civilizácie, ktoré dosiahli oveľa vyššiu úroveň, než je tá dnešná. Niektoré z nich boli zničené, niektoré dosiahli Absolútne. Ale stopy ich existencie nachádzame až dodnes. Prečítajte si o záhadných archeologických nálezoch, výskumoch a presvedčíte sa sami. A v budúcnosti budú ľudia nachádzať ešte viac zaujímavých vecí o tom, čo sa dialo na zemeguli v dávnych časoch. O existencii týchto znalostí sa veľa píše v starodávnej literatúre. Napríklad o analógii jadrových výbuchov, ktorých následky teraz nachádzajú vedci v najstarších vrstvách zemskej kôry, o presných

mapách hviezdneho neba, na ktorých sú vyznačené planéty, ktoré dodnes neboli objavené, o 'vimánach' – lietajúcich prístrojoch a tak ďalej. Všetky tieto znalosti boli teda odovzdávané ľuďom aj skôr, a všetky vychádzali z jedného zdroja – z učenia Šambaly.“

„No, a do akej miery táto veda predstihuje súčasné ľudstvo?“ povýšenecky sa spýtal Nikolaj Andrejevič a prekrížil si ruky na prsiach.

„Neporovnateľne viac,“ jednoducho odpovedal Sensei. „Neporovnateľne viac, než si môžete predstaviť. Ale aby ste mali aspoň nejakú predstavu, uvediem vám tento príklad. V čase, keď ešte ľudia sväto verili, že Zem stojí na troch veľrybách a Slnko obieha okolo nej, vedci Šambaly už vykonávali vedecké experimenty a rôzne pokusy na samotnom Slnku. Súčasná civilizácia má k tomu ešte veľmi ďaleko, a či sa na takú úroveň vôbec dostane, to ešte nie je známe... Prečo si myslíte, že Šambalu tak usilovne hľadali ľudia, ktorí boli na vrchole moci? Vezmite si, napríklad, niektoré obdobia nám známej histórie ľudstva od vlády Alexandra Macedónskeho, Napoleona, Hitlera, Mussoliniho, Stalina a podobne. Pretože podľa všetkých starých legiend a mytológie rôznych národov, Šambala ukrýva všetky znalosti o vesmíre a poklady kultúr zaniknutých civilizácií.“

„Zaujímavé, a prečo ju hľadali len tyrani?“

„Nie tyrani, ale ľudia, ktorí sa snažili získať neobmedzenú moc nad svetom. Všetci, ktorí sú na vrchole a majú skutočné informácie, vedeli a doteraz vedia o existencii tohto sídla, o existencii tých mocných znalostí, ktoré ukrýva. Veľmi dobre si uvedomujú, že v Šambale je sústredená reálna moc nad svetom, preto ju mnohí hľadali a doteraz ju hľadajú... Avšak Šambala nikdy nikomu neumožnila ovládnuť celý svet. Skôr vyvažuje určité sily. A ak sa človek,

ktorý bol na vrchole svojej nesmiernej moci, horlivo snažil uskutočniť svoj sen o ovládnutí sveta, jednoducho prestal existovať... Mnohí, ktorí boli pri moci, sa počas svojho pôsobenia sami stretávali s ľuďmi zo Šambaly a plnili ich 'požiadavky'. Všetci sa snažili pomôcť, pretože odolať pokušeniu dozvedieť sa viac, než je ľudstvu známe, je jednoducho nemožné... Takže okrem vodcov spoločnosti hľadali znalosti Šambaly aj mnohí obyčajní ľudia.“

„A čo, nikto ju nenašiel?“ zaujímalo Koštu.

„Prečo nie. Paradoxné je to, že Šambala nikdy neskrývala svoju existenciu. Aktívne nezasahuje do konania ľudí, ak nejde o niečo globálne dôležité pre ľudstvo ako celok, a osobitne pre Šambalu. No ak je to potrebné, jej vedecká komunita sama rozhoduje, s kým má zmysel nadviazať kontakt.“

„No, dajte tomu. Ale ak toto sídlo Mudrcov neskrýva svoju existenciu, tak prečo ju teda nemohli nájsť ľudia, ktorí stáli na vrchole moci? Veď mali k dispozícii všetko: techniku, financie, ľudské zdroje?“ nechápal Nikolaj Andrejevič.

„Áno, vymenovali ste všetko okrem ich bezcitného srdca a chamtivých myšlienok. Ale nevyhnutnou podmienkou pre kontakt so Šambalou je u tých, ktorí ju hľadajú, celkom iste vysoká mravnosť a čistota myšlienok. Len v prípade, ak má človek predovšetkým tieto vlastnosti, môže získať znalosti, ktoré potrebuje.“

No, vidíte, a tu sa zase vraciame k nášmu pôvodnému bodu. Prečo človek v sebe nemôže rozvíjať všetky tieto fenomenálne schopnosti vedome, hoci je to plne v jeho moci? Pretože je v ňom príliš veľa egocentrizmu, ctižiadostivosti, chamtivosti, zloby, závidi. Teda príliš mnoho vlastností, ktoré sú vlastné živočíšnej, materiálnej podstate. A ak sa stretne s týmito fenomenálnymi

javmi psychiky, ktoré sú pre neho nevysvetliteľné, potom živočíšna podstata zapája svoju logiku, bojí sa stratiť impérium moci, ktoré bolo vytvorené v mysli človeka na parazitických myšlienkach. To znamená, že aby si zachovala svoju moc nad človekom, snaží sa nájsť zdravý rozum alebo kritickú reflexiu tam, kde stačí prostá detská viera. Stávajú sa samozrejme aj prípady, keď sa v človeku spontánne odhaľujú fenomenálne schopnosti, napríklad v dôsledku nejakých úrazov, silného stresu a podobne. No... ak vo vedomí človeka prevládajú negatívne vlastnosti, potom to bude rovnaké, ako keby neandertálec našiel francúzsky kľúč, a pretože by nevedel, na čo to slúži, použil by ho v súlade so svojim negatívnym nastavením na súkmeňovca.“

Všetci sa pousmiali a Žeňka sa záľudne opýtal:

„Čo ich bude biť po hlave?“

„Ešte horšie, po palci na nohe. Vtedy súkmeňovec úplne zabudne na hlavu.“

„A ak v tej chvíli u človeka prevládne dobrá, láskavá podstata?“ zaujímalo ma.

„A ak v človeku prevládne duchovný princíp, potom bude správne chápať nové informácie na podvedomej úrovni, pričom bude používať svoje fenomenálne schopnosti na dobré účely. Pretože v tomto prípade **viera plodí znalosti a znalosti posilňujú vieru. A bez viery nie sú na svete ani zázraky.**“

„Zaujímavá myšlienka,“ povedal Nikolaj Andrejevič, a potom, čo sa na chvíľku odmlčal, dodal: „To je pozoruhodné, a s príchodom Stalina boli výskumy fenoménov v našej krajine zastavené?“

„Naopak, tieto výskumy sa len zintenzívnili. Dokonca pokračovali aj po jeho smrti. A tento záujem neupadá dodnes. Túto tému rozpracovávajú mnohé vedecké inštitúty.“

„Hm, ale ja som študoval diela celkom známých autorov z rôznych inštitútov vo svojej špecializácii, ale akosi som sa nestretol s podobnou tématickou.“

„Niet divu, pretože táto téma patrí do oblasti skrytej kontroly nad masami. Myslím, že vy sami veľmi dobre chápete, nakoľko sú tieto práce utajené. Môžem vám uviesť ako príklad aspoň Leningradský inštitút Vladimíra Michajloviča Bechtereva. Mimochoďom v Bechterevej práci pokračovala jeho vnučka Natália Petrovna Bechterevova. Plne sa tam venujú štúdiu mozgu. A jedným z prioritných zameraní tohto inštitútu je práve štúdium fenoménov ľudskej psychiky.“

„Ale Leningradský inštitút je jedným z vedúcich v...“, Nikolaj Andrejevič stuhol v polovici slova, bol zrejme ohromený nejakou svojou domnienkou.

Vysporiadal sa so svojím nepokojom a pokračoval:

„No, dobre, ale ak to už dlho študujú, ak sa o to tak zaujíma vojenský priemysel a mŕňajú sa obrovské priestriedky, potom to znamená, že podľa všetkého v oblasti štúdia fenoménov psychiky musí byť ohromný vedecký prelom.“

„Prelom?!“ pousmial sa Sensei.

„Aký to môže byť prelom s takou motiváciou? Ich inštitút dodnes nemôže vysvetliť fenomenálne javy tejto biomasy, ktorá váži len niečo viac ako kilogram, a ktorá nesie názov mozog. Mimochoďom, rovnako ako aj iní svetoví vedci. To zostalo, nehľadiac na všetky snahy, jednou z najväčších záhad. Vesmír ľudia preštudovali viac, než samotný mozog človeka.“

„Súhlasím... No vy tu tvrdíte, že tajné znalosti sú dostupné vysoko mravným ľuďom. Ale nie všetci vedci sú úplní egoisti s nafúknutou mániou veľikášstva. Zoberte si, napríklad, samotnú Bechtereovú...“

„Presne tak. A ak pozorne sledujete prácu akade-
mičky Bechterevej ako človeka, aj vedkyne, uvidíte,
že počas celoživotného štúdia ľudského mozgu dospe-
la k záveru, že o ňom a o jeho možnostiach vie v sku-
točnosti len veľmi málo. A napriek tomu, čím hlbšie
sa ponára do štúdia mozgu, tým viac a viac sa, na zá-
klade výnimočnej zložitosti a prílišnej enormity moz-
gu, prikláňa k myšlienke, že mozog je mimozemského
pôvodu, teda k pravému pôvodnému zdroju. A som si
viac než istý, že to čoskoro verejne oznámi. Rovnako,
ako to oznámili veľkí vedci z celého sveta, a to nie-
len v oblasti štúdia psychiky, ale aj iných prírodných
vied. Napríklad Einstein, Tesla, Vernadskij, Ciolkov-
skij a iní výnimoční vedci. Tento zoznam je obrovský
a môžeme ho vymenovávať veľmi dlho. No všetci títo
ľudia dospeli k tomu, že človek je unikátny a veľmi ta-
jomný tvor, a v žiadnom prípade sa nemohol na Zemi
zrodiť evolúciou z nejakej črievičky končistej.“ Stáli
sme mlčky, mierne ohromení tým, čo sme počuli.

„Takže sila neobyčajných, fenomenálnych ľudí sa
skrýva len v ich mysli?“ znovu sa pýtal Koša.

„Presne tak. **Myseľ – to je reálna sila. Oveľa väč-
šia, ako si človek dokáže predstaviť.** Myseľ je schop-
ná hýbať planétami, vytvárať a ničiť celé galaxie, ako
to bolo na počiatku dokázané samotným Bohom.“

Nikolaj Andrejevič sa pousmial a ironicky podotkol:

„Veľmi presvedčivá odpoveď, hlavne, tu sa ani nedá
nič namietat.“

„To naozaj?!“ opäť vyjadril všeobecný údiv Andrej.
„A prečo teda nepocitujeme prítomnosť tejto obrov-
skej sily v sebe?“

„Pretože v ňu neveríte.“

„Takže tak je to! Všetko tak zložito začalo a taký
jednoduchý koniec to má,“ konštatoval Koša.

„Čo narobiš, taká je podstata poznania,“ s úsmevom odpovedal Sensei.

„No nie, ale ako to vlastne je,“ nemohol pochopiť Slávko, „ak pocítim takú silu, vari v ňu nezačnem veriť?“

„Celá pointa spočíva v tom, že najskôr treba uveriť, a potom pocítiť.“

„A ak uverím, ale nepocítim,“ neuspokojil sa Slávko. „Čo potom?“

„Ak naozaj uveríš, tak určite pocítiš,“ odpovedal Sensei a dodal: „Nuž, dobre, diskutovať môžeme veľmi dlho, no prišiel čas venovať sa aj meditácii.“

„A čo je to vlastne meditácia?“ spýtala sa Tatiana. „Čítala som, že je to tréning psychiky v stave tranzu. Ale čo to je, som aj tak nepochopila...“

„Jednoduchá meditácia je cvičením mysle, a viac prehĺbená duchovná praktika, to je tréning ducha.“

„A vari duch a myseľ nie sú jedno a to isté?“ opäť do toho skočil Koša.

„Nie.“

Všimla som si, že kocúr sediaci neďaleko, sa pomrivil na mieste, akoby sa chcel uložiť pohodlnejšie. „Teraz si urobíme najjednoduchšiu meditáciu na koncentráciu pozornosti, aby sme sa naučili ovládať energiu Čchi. No ešte predtým by som chcel niečo zopakovať pre tých, ktorí prišli neskôr. Okrem materiálneho tela má človek ešte aj energetické. Energetické 'telo' sa skladá z aury, čakier, energetických kanálov, meridiánov, špeciálnych zásobníkov nahromadenia energie. Každý z nich má vlastný názov. Podrobnejšie vás s nimi budem oboznamovať v priebehu práce, v závislosti od meditácie.“

„A čo je to čakra?“ spýtala som sa.

„Čakra je taký maličký bod na tele človeka, cez ktorý vychádzajú a vchádzajú rôzne energie. Funguje ako...“

no, aby ste to lepšie pochopili... podobne ako clona vo fotoaparáte, videli ste ju?“

Súhlasne sme prikývli.

„Rovnako je to aj s čakrou, v okamihu sa otvára, v okamihu sa zatvára.“

„A to všetka energia za tú dobu stihne vyjsť?“ začu-
doval sa Slávko.

„No, to nie je ako vyliat vedro vody. Veď človek, to je tvor energeticko-materiálny, kde energia a matéria existujú podľa vlastných zákonov a času, a napriek tomu sú v úplnom vzájomnom spojení a vo vzájomnej závislosti... Máte ešte otázky?“ Všetci mlčali. „Teda začneme. Teraz je vašou úlohou naučiť sa cítiť vo svojom vnútri pohyb vzduchu, pohyb Čchi. Všetci si myslíte, že sami seba výborne chápete a cítite. Ale ja som si viac ako istý, že teraz nemôžete vidieť napríklad... prsty svojich nôh. Prečo? Pretože nemáte vnútorné videnie. Vnútorné videnie je rovnaké ako vnútorné vnímanie, buďuje sa časom pri každodenných cvičeniach. Preto začneme od toho najjednoduchšieho, najelementárnejšieho. Pokúsime sa naučiť kontrolovať myšlienky a pocity: vyvolávať a riadiť ich.“

Takže, pohodlne sa postavte, uvoľnite sa... Upokojte svoje emócie. Môžete zavrieť oči, aby vás nič nerozptyľovalo. Rozpustite všetky svoje myšlienky a všedné problémy v prázdnote...“ Len, čo zaznela táto veta, hneď som si spomenula na celý rad drobných domácich prác. „No fuj! Také drzé myšlienky,“ pomyslela som si. „Veď vám hovoria, rozpustite sa.“ Moja osoba sa znovu pokúsila na nič nemyslieť.

„Sústredte sa na špičku svojho nosa...“

So zatvorenými očami som sa pokúsila „uvidieť“ špičku svojho nosa, pričom som sa nechala viesť skôr vnútornými pocitmi. V očiach som pocítila ľahké napätie.

„Pomaly, potichučky sa zhlboka nadýchneme. Najprv spodnou časťou brucha, potom brucom, hrudníkom, pritom nadvihujeme ramená... Zľahka zadržujeme dych... Pomalý výdych... Vnútorným zrakom sa koncentrujeme len na špičku nosa... Mali by ste cítiť, predstavovať si, vnímať, že vaša špička nosa je ako malinká lampička alebo malinký ohník, ktorý sa rozhorieva pri každom vašom výdychu... Nádech... Výdych... Nádech... Výdych... Ohník sa rozhorieva stále silnejšie a silnejšie...“

Najskôr som pocítila ľahké pálenie a mravenčenie v nosohltane. Bol to taký pocit, akoby ma naplnili niečím hmotným, ako džbán s vodou. Potom sa mi zdalo, že sa na mieste, kde sa približne nachádza špička nosa, objavil v tme obrys v podobe akejsi maličkovej tmavočervenej škvrny. No v prvej chvíli som sa naň nemohla jasne sústrediť. Nakoniec, keď sa mi ho podarilo zafixovať, začal sa zvnútra rozjasňovať. Pričom pri nádychu sa svetlo zužovalo a pri výdychu rozširovalo. Len som prispôsobila dýchanie podľa toho, ako zneli slová Senseia.

„Teraz presuňte svoju pozornosť na druhú časť meditácie. Zdvihnite zľahka ruky trochu dopredu, dlane smerujú k zemi. Nádech vykonávame ako obvykle: cez spodnú časť brucha, brucho, hrudník. A výdych smerujeme cez ramená, ruky, do stredu vašich dlaní, kde sú čakry rúk. A cez ne do zeme. Predstavte si, že sa vám niečo rozlieva po rukách, energia Čchi alebo svetlo, alebo voda, a potom sa to vylieva do zeme a odchádza. Tento prúd sa dvíha zo spodnej časti brucha do vášho hrudníka, v hrudnej časti sa rozdeľuje na dva potôčiky a cez ramená, ruky, dlane vyteká do zeme. Sústreďte všetku svoju pozornosť na vnímanie tohto pohybu... Nádech... výdych... Nádech... výdych...“

Hlavou sa mi mihla myšlienka: „Čo to znamená dýchať cez ruky? To je ako?“ Dokonca som trochu spanikárila. Sensei očividne cítil môj zmätok, pristúpil ku mne a zdvihol svoje dlane k mojim bez toho, aby sa dotkol pokožky. O chvíľu sa moje dlane rozohriali ako piecky, šíriace teplo zo svojho stredu ku krajom. A čo bolo najneuveriteľnejšie, reálne som pocítila, ako po mojich ramenách stekajú malé teplé potôčiky. V oblasti lakťov sa strácali, ale zato som veľmi dobre cítila, ako vychádzajú dlaňami. Pohltená novými neobyčajnými pocitmi som si ani nevšimla, ako Učiteľ odišiel. „No, to už hej!“, pomyslela si moja osoba a položila sama sebe otázku. „A ako to vlastne robím?“ Kým som sa zorientovala vo svojich myšlienkach, pocit potôčikov zmizol. Znova som sa musela sústreďovať. Musím povedať, že sa mi to darilo so striedavým úspechom. Po mojom ďalšom pokuse som znova začula Senseiov hlas.

„Spojte dlane rúk pred sebou. Pevne, pevne ich stlačte, aby sa uzavreli čakry rúk a aby sa prerušil pohyb energie. Urobte dva hlboké, rýchle nádychy a výdychy... Uvoľnite ruky, otvorte oči.“

Po meditácii, keď sme sa začali deliť so svojimi dojmi, pochopila som, že každý ju pociťoval rôzne. Tatiana, napríklad, nevidela „ohník“, ale zato cítila akýsi ľahký pohyb v rukách. Andrej mal triašku v nohách a trošku sa mu točila hlava. Košťa pokrčil plecami a odpovedal:

„Nič také zvláštne som nepocítil, azda len akýsi pocit zimomriavok. To je ale úplne normálna reakcia pri prekysličení organizmu.“

„Po treťom, štvrtom vdychu – áno,“ odpovedal Učiteľ. „No najprv sa mozgom fixujú myšlienky, bezprostredne pred pohybom Čchi. A ak sa započúvate do seba, uvoľníte sa a zhlboka sa nadýchnete, potom okamžite

ucítite rozpinanie alebo pocit mravčenia v hlave, teda pocit toho, že tam začína dochádzať k určitému procesu. A to je práve to, čo musíte pochopiť, čo sa tam chveje, a naučiť sa to ovládať.“

„A prečo mne nič nevyšlo?“ spýtal sa rozhorčený Slávko.

„A o čom si premýšľal?“ spýtal sa napoly žartom Sensei.

Ako sa ukázalo podľa ďalších slov chlapca, on sám ktovie čo čakal, ktovie aký zázrak. Na čo mu Sensei odpovedal:

„Správne, práve preto sa ti to nepodarilo. Veď ty si sústredil myšlienky nie na to, aby si pracoval na sebe, ale na očakávanie akéhosi nadprirodzeného zázraku. No zázrak nebude, kým ho sám nevytvoriš... Nemôžeš čakať niečo nadprirodzené od toho, že budeš len správne dýchať alebo sa niekde na niečo sústreďovať. Nie.

Najdôležitejší zázrak – to si práve ty, ako Človek! Veď k čomu vedie celé veľké duchovné Umenie? K tomu, aby sa človek stal Človekom, aby sa postupne prebúdzal a rozpomínal sa na znalosti, ktoré mu boli dané odpočiatku. Tieto meditácie, to je len spôsob prebudenia sa z duchovného spánku a pripomínanie si toho, čo je v ňom dávno skryté a zabudnuté, na to, čo kedysi poznal a vedel ako to použiť.“

„Ako to vedel?“ nepochopil Slávko.

„No, ako. Napríklad, každý človek vie čítať, písať, počítať, samozrejme, ak je normálny, bez psychických odchýlok. Je to tak?“

„Tak.“

„Ale treba ho to najskôr naučiť. A neskôr už jednoducho číta, počíta a tak ďalej. Teda už presne vie, že napríklad jedna plus jedna sú dva, že dvakrát dva sa rovná štyri. Potom sa mu to už zdá také jednoduché

a reálne! No veď na začiatku ho toto všetko naučili, hoci v skutočnosti si len jednoducho spomenul. Toto sú skryté, podvedomé možnosti. Alebo druhý príklad, jednoduchší, spojený s fyziologickou úrovňou. Keď človeka, ktorý nevie plávať, hodíte do vody, topí sa. Ale keď dajú do bazéna novorodeniatko, a to už bolo neraz dokázané a potvrdené pri pôrode do vody, tak pláva ako akékoľvek zvieratko. Teda má tieto reflexy? Má. A potom sa to jednoducho *zabúda*. Tak aj človek, má v sebe veľa toho, o čom nemá ani tušenie.

No... toto všetko funguje *len na pozitívnom faktore*. A ak u neho prevažujú akési merkantilné záujmy, napríklad, naučiť sa to preto, aby mohol niekoho viesť alebo zasiahnuť niekoho energiou na diaľku, alebo bude pred všetkými ohýbať lyžičky a oni mu budú za to hádzať peniaze, potom *sa mu nikdy nič nepodarí*. Len keď sa človek naučí kontrolovať svoje myšlienky, keď urobí zo seba Človeka s veľkým Č, len vtedy niečo dokáže.“

„Teda duchovné praktiky sú prostriedkom na prebudenie človeka?“ spýtal sa Andrej znova.

„Presne tak. Duchovné praktiky sú len nástrojom na obnovu vlastného rozumu. A ako budeš používať tento nástroj, taký bude aj výsledok. Všetko teda závisí od želania a umenia samotného majstra. A aby ste sa naučili mať pod kontrolou tento nástroj, je nutné naučiť sa kontrolovať svoju myseľ, koncentrovať ju, naučiť sa vidieť vnútorným zrakom. V našom prípade, naučiť sa kontrolovať svoje dýchanie, cítiť, že vydychuješ cez čakry rúk. Treba sa naučiť vyvolávať určité pocity, aby sme potom mohli ovládať vnútornú, skrytú energiu.“

„A ja si myslím, že je to halucinácia,“ povedal Košťa.

„Áno, halucinácia, ak to budeš vnímať ako halucináciu. Ak ale pocítiš túto energiu ako reálnu silu, potom to bude skutočne reálna sila.“

„To je zvláštne, prečo?“

„Pretože, ešte raz to zopakujem, myseľ kontroluje činy. A energia, to je tiež čin. A to je celé. Všetko je veľmi jednoduché.“

Chvíľu sme mlčali, a potom sa Nikolaj Andrejevič opýtal:

„A z pohľadu psychológie, je toto objektívny faktor, alebo subjektívny pocit? Napríklad ja som presne cítil koncentráciu na špičke nosa, ale pohyb energie pozdĺž rúk som vnímal len čiastočne, len tam, kde som sústredil pozornosť.“ Sensei to začal psychoterapeutovi vysvetľovať a pri rozhovore používal akési zvláštne, pre mňa nezrozumiteľné termíny, zrejme v jeho odbornom jazyku. A ako som z ich reči pochopila, následne sa dotkli aj problematiky senzibility, vrátane témy liečenia a diagnostiky rôznych chorôb. To posledné ma veľmi zaujalo. Počas tejto diskusie, zatiaľ čo ostatní kamaráti počúvali, Slávko pozorne skúmal dlane svojich rúk. A len čo sa v rozhovore objavila dlhšia pauza, chlapec sa poponáhľal opýtať:

„Niečo, čo sa týka čakier, som celkom nepochopil. Hovorili ste, že by tam mali byť otvárajúce sa body. Ale tam predsa nič nie je!“ Starší chlapci sa uškrnuli.

„Samozrejme,“ povedal Sensei. „Vizuálne tam nič podobné nie je...“

Žeňka, ktorý stál vedľa Slávka, sa neudržel, obrátil jeho ruky ako doktor a vážne sa spýtal:

„Takže, pacient. Kosti a žily tam vidíte?“

„Nie,“ odpovedal stále ešte v rozpakoch Slávko.

Žeňka zamľaskal a žalostne prehlásil:

„Beznádejný!“ Kamaráti sa zasmiali.

„Vieš, čakry, to sú určité zóny na tele človeka,“ trpezlivo vysvetľoval Učiteľ, „kde je zvýšená vnímavosť k teplu. Samozrejme nie sú vidieť, ale reálne ich možno

zaznamenať modernými prístrojmi. Pre vedcov, rovnako ako aj pre teba, sú tieto zóny zatiaľ záhadou: bunky sú rovnaké, spojenia sú rovnaké, ale citlivosť je vyššia. Prečo? Pretože sa tu nachádzajú čakry. A čakra, tá už patrí k astrálnemu telu, teda k inej, hlbšej fyzike. Myseľ predstavuje spojovací článok medzi astrálnym a materiálnym telom. Preto je veľmi dôležité naučiť sa kontrolovať myšlienky... Práve vtedy budeš skutočne vyvolávať samotný pohyb Čchi vo svojom tele.“

Ďalej sa do rozhovoru zapojili starší chlapci, debatujúc o akýchsi svojich meditačných momentoch. Na konci nášho stretnutia dal Sensei Žeňkovi a Stasovi úlohu, aby nás osobne odprevadili k zastávke a posadili na autobus.

„A žiadne kúsky,“ zo žartu pohrozil Sensei Žeňkovi.

„Rozkaz,“ podal hlásenie Žeňka a zasalutoval, „žiadne húsky.“

Sensei beznádejne mávol rukou. Keď sa celá skupinka zasmiala a pohla smerom k cestičke, Učiteľ zavolał kocúra. No ten sa dôležito pobral opačným smerom. Sensei sa ho snažil dobehnúť, aby ho chytil, ale nevyšlo to. Tento huncút sa prešmykol do najbližšieho krovia. Sensei si čupol a snažil sa ho odtiaľ vytiahnuť. Využila som tento rozruch a podišla som k Učiteľovi, akože mu chcem pomôcť chytiť kocúra.

„A vy môžete diagnostikovať...“ ani som to nedopovedala, už mi Sensei odpovedal.

„Ty myslíš na svoju boliestku v hlave, slniečko moje... Samuraj! Tak ty ešte škriabať budeš. Ty darebák jeden. No poďme, vylez!“

„Odkiaľ to vie!“ bola som jednoducho ohromená. A posilnená nádejou som si pomyslela: „Ak už o nej vie, tak mi možno aj pomôže s ňou bojovať!“ V tej chvíli sa ma Igor Michajlovič spýtal:

„A akú diagnózu ti stanovili doktori?“

„Rodičia mi tvrdia, že to nie je nič hrozné, niečo s cievmami. Ale ako som pochopila, keď som začula rozhovor matky s profesorom, mám zhubný nádor v mozgu. A nie je jasné, ako sa bude správať v najbližšej dobe.“

„Pádny argument,“ povedal Sensei, oprašujúc si ruky, keď v tom pozrel smerom ku krikom a povedal: „No dobre, seď si tu koľko chceš. Premrzneš, sám prídeš!“

Keď si ostatní všimli „šarvátku“ Senseia s kocúrom, začali sa vracat späť a ponúkať svoje služby pri odchYTE.

„Nech si ide!“ mávol rukou Sensei. „Sám príbehne domov.“

K môjmu úplnému sklamaniu, tú krátku chvíľku, ktorú bolo možné využiť na rozhovor, sme so Senseiom prešli mlčky, až sme sa pripojili k ostatným. Čakala som od neho nejakú reakciu, nejaký súcit, nejakú nádej na možnú liečbu. Ale zbytočne som si myslela, že už-už niečo povie. Odpoveďou na všetko bolo len ticho. Skrývala sa vo mne maličká nádej, že budem počuť aspoň nejaký náznak rady alebo morálnu podporu počas spoločného rozhovoru s priateľmi. Ale on jednoducho šiel a žartoval s ostatnými, a rozprával im nejaké vtipy za spoločného chichotu skupinky. To ma definitívne rozzúrilo.

10

Celou cestou som sa hrozne hnevala. A doma som si jednoducho nevedela nájsť miesto. „Všetko je strategické, všetko je stratené!“ nariekala som v myšlienkach. „Len čo sa objavila aspoň aká-taká reálna nádej, znovu všetko stroskotalo. A stačilo, už stačilo, mala som už všetkého dosť! Všetko na tomto svete je nezmyselné! Už takto ďalej nevládzem, proste už nemám síl. Do čerta so všetkým, tento boj o život, s celým tým hlúpy m učení m, s nezmyselným cvičením a ľahostajným Senseiom. Aj tak to má len jeden koniec!“

O nejaký čas už moja fantázia vykresľovala príšerný, desivý obraz môjho vlastného pohrebu, horké slzy matky, blízkych i kamarátov. Jasne som si predstavila, ako do mojej rakvy zatĺkajú klince, spúšťajú ju do vlhkej jamy a zasypávajú hlinou. Naokolo je hrozná, ťaživá temnota, pustota a beznádej. A koniec!

A čo bude ďalej tam hore, kde naplno prekypuje život? Tu sa v mojom vedomí objavil iný obraz. Všetko bolo ako predtým, nič sa nezmenilo. Rodičia rovnako ako predtým chodili do svojej práce. Kamaráti chodili do školy, v ich tvárach bola rovnaká radosť zo života, veselo sa smiali na svojich nekonečných vtipoch. A Sensei, rovnako ako predtým, viedol svoje zaujímavé tréningy, ukazoval a vysvetľoval prekvapeným kamarátom ich možnosti.

Nič sa na tomto svete nezmenilo! Jedine to, že tu nie som ja. A v tom je pointa, krivda aj bôľ. Bola to len moja osobná tragédia. A celkovo moje myšlienky, moje pocity, moje znalosti a môj život nikto nepotrebuje a nikoho neznepekokuje, okrem mňa samej. Narodila som sa sama a sama umieram. Tak v čom je teda zmysel tejto márnejšej existencie? Načo sa ľudia vôbec rodia? Načo nám je daný život?

Tak takýto „guláš“ životnej filozofie, a prevažne filozofie strachu zo smrti, sa vytváral v mojej hlave. Prepadla ma strašná skľúčenosť, ktorá rýchlo prechádzala do depresie. V priebehu jedného dňa som začala rýchlo „vädnúť“ pod ťarchou svojich skľučujúcich myšlienok. Moje zdravie sa prudko zhoršilo, zase som mala strašné bolesti hlavy, kvôli ktorým som vynechala školu a všetky hodiny v školských krúžkoch, vrátane milovaných tancov. Už som na tomto svete nič nepotrebovala. No...

Blížil sa čas ďalšieho tréningu. A nehľadiac na vonkajší prívál negatívnych emócií, niekde hlboko vo mne sa ukrýval akýsi stály nemenný pocit viery vo svoje sily, pocit úplného pokoja. Práve kvôli nemu som sa sama seba pýtala, či mám ísť, alebo nie. A práve tento vnútorný pocit ma z nejakého dôvodu najviac rozčuľoval.

Rozhodujúcu bodku za mojimi trápeniami urobili kamaráti, keď sa všetci hufne objavili u mňa doma. Dovedy mi ani len nenapadlo chystať sa. Ich nákazlivý smiech, diskutovanie o obyčajných problémoch, a tiež dojmy z toho, ako sa im doma podarila meditácia, ma odpútali od ťažkých myšlienok a trošku mi zdvihli náladu. Nakoniec sa kamarátom podarilo vytiahnuť ma z môjho „cintorína“ na tréning a vyhlásili ma za nenapraviteľnú simulantku. A Andrej mi navyše urobil na túto tému dlhú prednášku, uviedol niekoľko svojich ukázkových príkladov, a nakoniec to uzavrel slovami:

„Ešte by som pochopil, keby si vynechala školu. To je jasné, je to nuda. Ale tréning?! To je predsa naozajstné dobrodružstvo, ktoré si ani v jednej knihe neprečítaš a ani v jednom filme neuvidíš! Veď je to také zaujímavé a poučné! A ty, spachtoš, stále len, 'nechcem, nejdem'. Takto prespiš najlepšie roky svojho života, a potom nebudeš mať na čo spomínať.“

„No áno,“ pomyslela si moja osoba zachmúrene. „Ak to 'potom' vôbec niekedy nastane.“

11

Prišli sme, ako vždy, skôr. Kamaráti sa pozdravili so Senseiom a rozbehli sa k šatniam. Ale ja som sa neochotne vliekla ako posledná so zvesenou hlavou. A zrazu veľmi blízko zaznel hlas Senseia.

„Zvíťazila si nad sebou, šikuľka!“

Až som prišla do rozpakov od prekvapenia, keď som mu udivene pozerala do očí. V jeho pozornom pohľade žiarila nekonečná dobrota a súcit. A ako vždy, bez toho, aby mi dal možnosť úplne sa spamätať, dodal:

„No tak, bež sa prezliecť.“

V tej chvíli k nemu podišla nová skupina cvičencov a pozdravila sa s ním. Začali mu rozprávať o akýchsi svojich problémoch.

„No a zase!“ preblesklo mi hlavou. „Vari vedel o všetkých mojich myšlienkach, pochybnostiach a trápeniach?! No ak vedel, tak je to možno normálne, možno to tak má byť? Povedal, že som to zvládla, takže ešte nie je všetko stratené.“ Napriek všetkému, slová Senseia na mňa zapôsobili ako elixír mladosti na starenu. Rýchlo som sa rozbehla k šatni, už som aj zabudla na to, ako som ešte nedávno hundrala, celá zdrvená a unavená týmto životom.

„Kam sa tak ponáhľaš?“ rozpačito sa spýtala Tatiana, keď videla, akou šialenou rýchlosťou si obliekam kimono.

„No teda, pred chvíľou umierala, a teraz sa bezhlavo ženie do telocvične.“

„Ach tá Tatiana!“ usmiala som sa. „Andrej správne povedal, načo sa trápiť.“

A keď som videla jej udivený výraz tváre, dodala som:

„Ponáhľam sa žiť, aby ma tak strašne neboleli bezcieľne strávené roky...“

Tatiana sa zasmiala a ja som vbehla do telocvične s prekypujúcim pocitom búrlivej činnosti a pridala som sa k ostatným kamarátom, ktorí sa rozcvičovali. Pravidpovediac, takú obratnosť som od svojho tela, ktoré ešte pred chvíľou chradlo, nečakala. Odkiaľ sa to vzalo?

Keď do začiatku tréningu zostávalo asi päť minút, Žeňka, ktorý cvičil vedľa Stasa, sa pozrel smerom k dverám a rozžiaril sa v lúčoch svojho oslepujúceho hollywoodskeho úsmevu.

„No, koho to vidím! Ktože to zavítal do našich končín,“ rozhodil rukami.

Do telocvične vošiel silák nižšej postavy s autoritatívnym vystupovaním a vojenským postojom. Udivený výkrik Žeňku spôsobil, že aj ostatní sa otočili. Sensei spolu so staršími chlapcami podišiel k prichádzajúcemu:

„Nazdar, Voloda!“

„Sme radi, že si sa vrátil!“

„Radi ťa vidíme!“

Keď nadšenie zo stretnutia trochu opadlo, Sensei sa opýtal:

„No, a aká bola služobná cesta do teplých krajín? Ohrial si si kosti v kúpeľoch?!“

„Hm, až som sa pripiekol. Do čerta s takými cestami. Hovorí sa, že keď nemáte žiadny smútok, tak vám k nemu nadriadení pomôžu.“

„A ako bolo?“ zaujímal sa Žeňa.

„Čo nepozeraš televíziu, ty dedinčan,“ s úsmevom povedal Stas.

„Čože, čože? Aká televízia? Čo nevieš, že u nás na dedine sa šíria správy len jedným spôsobom – klebetami. A ak niekto nerozumie alebo to nevie pochopiť, stačí päšťou do hlavy a v hlavách bratov sa rozjasní. Tak je to!“

Kamaráti sa zasmiali. A Žeňka sa okamžite prevteliť do role kňaza a obrátil sa na Volodžu:

„A ty rozprávaj, syn môj, porozprávaj niečo o útrapách svojich zámorských, o skutkoch poľutovaniahodných pekelných. Uľaví sa ti.“

„No, Žeňka! Teba asi nič nezmení,“ povedal Volodža, zasmial sa spolu s ostatnými a už vážnejšie dodal:

„No, čo vám mám hovoriť, miestni ľudia šalejú, kúsok zeme si medzi sebou rozdeliť nevedia... Také krásne kúpele zničili!“

„Tí vedia urobiť z komára somára,“ súhlasil Viktor. „Majú to v krvi.“

„Áno,“ pokračoval Žeňka, „nevyhol sa národ krvavému kúpeľu, nevyhol... Akiste aj ty si od strachu zubami drkotal?“

„Tu nie je na čo si zvykať otče. Však to nie je prvýkrát,“ smiešne ho napodobnil Volodža.

„No dobre, priatelia, ešte sa narozprávame,“ zastavil Sensei túto vtipnú výmenu dojmov. „Choď sa prezliecť, už je čas začať tréning.“ Rozcvičili sme sa v rýchлом tempe, s miernymi záťažami. Všimla som si, že Volodža, hoci to bol územčistý chlapec, sa pohyboval mäkko a ľahko, ako snežný leopard. Keď hlavná skupina dokončila opakovanie zostavy, Volodža spolu s „rýchlymi chlapcami“ začal o čomsi vášnivo diskutovať so Senseiom. Keď sme dokončili cvičenia, tiež sme sa k nim ponáhľali pripojiť, aby sme vnikli do podstaty rozhovoru.

„Vari tam bolo možné niečo podniknúť?“ spýtal sa zapálene Voloďa. „Pracovať sme museli hlavne v noci, v úplnej tme, a často v pivniciach. Nedá sa tam svietiť baterkou, nedá sa fajčiť, hneď dostaneš olovenú guľku. Koľko našich chlapcov kvôli tomu zahynulo! Tam sa len snažíš brániť streľbou pri akomkoľvek hluku v tme.“

„Ale mali by ste predsa mať špeciálne vybavenie na nočné videnie,“ povedal Stas.

„No hej, to ukazujú len vo filmoch. Ale v skutočnosti, v 'Alfe' ho možno aj majú, no kde by sme ho nabrali my?“

„A načo ti je špeciálne vybavenie?“ povedal Sensei a pokrčil plecami. „Človek je oveľa dokonalejší než akýkoľvek kúsok železa.“ Voloďa sa zamyslel, trochu sa odmlčal a potom dodal:

„No áno, už som robil všetko možné. Aj oči som spočiatku privieral, aby si zrak rýchlejšie zvykol, aj s chlapcami sme skúšali v tme trénovať, aby sme si rozvíjali vnímanie zvuku. No márne. Aj tak vo väčšine prípadov zafungoval moment prekvapenia, hoci sa zdalo, že sme pripravení.“

„Zrak a sluch s tým nemajú nič spoločné,“ skonštatoval Učiteľ. „Človek má úplne iné zmyslové vnímanie, vďaka ktorému môžeš kontrolovať celé okolie v ľubovoľnej vzdialenosti okolo seba.“

Voloďa sa so záujmom pozrel na Senseia:

„Sensei, ukáž nám to,“ povedal, položil si dlaň na srdce a s úsmevom dodal: „Mojej duši sa veľmi cnelo po твоjich príkladoch.“

Sensei sa pousmial a mávol rukou na znak súhlasu:

„No dobre, kamikadze, tak prosím...“

Voloďa spolu s kamarátmi vypracovali celý plán, ako dezorientovať Senseia. Vtedy už toto vzrušenie

z neobyčajnej ukážky ovládlo celú skupinu. Ktosi pri-niesol pevný šál, aby sme zaviazali Senseiovi oči, pričom sme niekoľkokrát na sebe vyskúšali, či neprepúšťa svetlo. Iní diskutovali, ako najlepšie vytvoriť rušivé šumy a rôzne vibrácie vzduchu. Stojac vedľa Stasa naša partia so záujmom sledovala tento proces.

„A čo je zač tento Voloďa?“ spýtal sa ho Andrej.

„Voloďa? To je Senseiov kamarát. Jeden z jeho dávnych žiakov.“

„A ako dlho sa učí u Senseia?“

„No ja som u Senseia už piaty rok. Keď som sa dostal k Senseiovi, Voloďa sa práve vrátil z armády. A on u neho trénoval už pred vstupom do armády.“

„Tvrdý chlapík, športovec,“ poznamenal Andrej.

„To áno. Voloďa je majster športu v sambo. Slúžil v námornej pechote u rozvedky. A potom, po armáde, na ministerstve vnútra.“

„A aké je jeho povolanie?“ spýtala som sa.

„Teraz sa venuje bojovej príprave akéhosi špeciálneho útvaru, ktorý bol nedávno vytvorený.“

Na chvíľku sa odmlčal a potom dodal:

„A tiež je to ostrieľaný bojovník!“

Celá naša veľká skupina sa pod Voloďovým vedením zoradila po okrajoch telocvične vytvárajúc veľký kruh. Sensei sa postavil doprostred. Voloďa mu osobne zaviazal oči šálom a starostlivo zakryl všetky škáry. Po takejto príprave sa schoval v dave. A zrazu Sensei zaujal akýsi zvláštny postoj. Vyzeral ako unavený pútnik, ktorý odpočívá a opiera sa o imaginárnu palicu.

„No teda!“ nadšene zvolal Žeňka a mädlil si ruky v očakávaní: „Tak teraz uvidíme niečo veľmi zaujímavé.“

„Presne tak,“ potvrdil Stas a pozorne sa pozeral na Senseia.

„A čo to je za postoj?“ zaujímalo Andreja.

„Ak som to správne pochopil, tak je to zo štýlu Starý láma,“ ticho odpovedal Stas.

„O takom štýle som nikdy nepočul.“

„Hm, a sotva kedy budeš počuť. Je to starodávny mŕtvy štýl. Ako hovoril Sensei, zabudlo sa naň ešte pred narodením Krista. Do súčasnosti sa dochovala len žalostná podoba tejto školy. V Číne je známy pod názvom štýl Draka.“

„Páni,“ začudoval sa Andrej, „žalostná podoba! Pokiaľ viem, tak štýl Draka je najsilnejší štýl, pretože v sebe spojil múdrosť a silu všetkých škôl bojových umení...“

Pozrel sa opäť na Senseia a dodal:

„A ty odkiaľ vieš o tomto starom štýle?“

„No, mal som príležitosť vidieť ho pred dvoma rokmi. Raz k nám zablúdili nejakí turisti. Tak Sensei ich pohostinne počastoval štýlom Starého lámu. To bol pohľad, to vám teda poviem, zrak z toho nespustíš!“

Po takej reklame, aby nám neuniklo niečo také mimoriadne strhujúce, upreli sme na Senseia všetky pohľady. Vtedy už dal Voloďa signál, po ktorom celá naša veľká skupina začala robiť neuveriteľný hluk, chaoticky tliekať rukami a hlasno dupať nohami.

Voloďa využil toto krytie a začal sa približovať k Senseiovi, obchádzal ho v smere hodinových ručičiek. Jeho pohyby boli mäkké a ľahké. Našľapoval úplne ako panter pred skokom, približujúc sa stále bližšie a bližšie k pomyselnému protivníkovi. Keď sa Voloďa dostal sprava zozadu k Senseiovi, začal s rýchlym ľahkým príkrokom zasadzovať kop mawaši geri do hlavy. Prakticky v ten istý moment vysunul Sensei pravú nohu dozadu a v obrate jeho pravá ruka elegantne opísala oblúk a ľahko sa dotkla hranou dlane Voloďovej tváre. Doslova sa dotkla ako ľahké pierko, ale neudrela,

ako som očakávala. Podľa toho, čo sme s vyvalenými očami pozorovali ďalej, nebola to náhoda, alebo nejaké mávnutie. Všetky pohyby robil Sensei ľahko, plynulo a s neobyčajnou presnosťou. Volodža od tohto ľahkého dotyku odletel tak, akoby do neho udrela delová guľa. Nohy mu prudko vyleteli hore, on sám sa pretočil cez hlavu a plnou silou tresol na podlahu. V telocvični zavládlo hrobové ticho. Volodža sa pomrivil a posadil sa na zem. Všetci si s úľavou vydýchli a nastal hukot ako v úli, keď diskutovali o tom, čo sa stalo. „Ako dokázal takto spadnúť?“ pýtal sa Kosťa Andreja.

Andrej pokrčil ramenami.

„Asi len stratil rovnováhu. Predsa stál na jednej nohe. Určite to bude tak, veď úder bol v podstate veľmi ľahký. Veď sa to ani úderom nedá nazvať.“

Sensei si dal dole šál a spýtal sa Volodžu:

„Si nažive, samovrah?“

„Nažive,“ vzdychol si Volodža a držal sa rukou za pravé oko. „Nechápem, kde som urobil chybu?“

„Tvoja chyba spočíva v tom, že si sa snažil ku mne dostať podľa teba z najmenej chránenej strany, teda z najzraniteľnejšieho miesta.“

„No áno!“

„Preto si sa dostal do peknej kaše! Keby si hneď zaútočil na čelo, mal by si väčšiu šancu, než keď si zaútočil zozadu alebo sprava. A keby si na mňa zaútočil zozadu zľava, bol by si na tom ešte horšie.“

„A to prečo?“

„Pretože premýšľaš ako človek, ktorý má zrak a sluch. Koľkokrát som ti hovoril, že musíš brať do úvahy myšlienkové pochody súpera. Veď ak nič nevidím a nepočujem, potom môžem logicky aspoň predpokladať, že moje vedomie kontroluje najmenej chránené miesta oveľa viac a lepšie.“

„A čo čelo?“

„A vpredu je kontrola slabšia, pretože tu je telo najviac pripravené. Človek, zbavený prirodzeného vnímania, je vpredu pripravený bojovať fyzicky a vzadu duchovne, a to je oveľa nebezpečnejšie. Takže čím viac sa súperovi zdá miesto zraniteľné, tým viac je chránené, a teda o to nečakanejší môže byť odvetný úder.“

„A keby som mal zbraň?“

„Keby si mal zbraň, potom by si pre nás bol oveľa užitočnejší zajtra než dnes.“

„V akom zmysle?“

„V doslovnom. Aspoň by sme sa dosýta najedli koláčikov na smútočnej hostine.“

Voloďa sa namiesto odpovede zasmial čiernemu humoru Senseia:

„No dobre, koláče vám aj tak prinesiem...“

Keď Voloďa zložil ruku z tváre, trochu sme sa zarazili. Pod okom mu navrel obrovský monokel. Dokonca sa to ani nedá nazvať monoklom. Koža okolo oka bola modročierna a pokrytá pľuzgiermi ako po popálení. Ženská časť našej skupiny sa rýchlo zaktivizovala a priniesla Voloďovi uterák namočený do studenej vody. No dokonca ani tento obklad mu nepomohol. Avšak ako sa zdalo, najmenej zo všetkých sa o svoje oko staral sám Voloďa. Zdvihol sa, a zatiaľ čo si oprášoval oblečenie, veselo žartoval so Senseiom. A my všetci sme dostali príkaz na nácvik techník. Po tréningu, skoro na samom konci doplnkových cvičení, sme si znovu vypočuli niečo zaujímavé aj pre nás.

„Sensei, a existuje technika trénovania kontroly okolitého priestoru v jednoduchšom variante? Povedzme, aby to mohli pochopiť a urobiť aj chlapci z mojej jednotky,“ spýtal sa Voloďa.

Učiteľ sa zamyslel, chvíľku počkal a odpovedal:

„Áno, existuje. No pri nej je potrebné mať partnera. Najlepšie je cvičiť v sede v pozícii lotosu... Podstata tohto cvičenia spočíva v nasledovnom. Na úrovni hlavy sa zavesí mäkká tenisová loptička na povraze tak, aby sa pri rozkývání alebo dotyku partnerom, trajektória letu loptičky zhodovala s umiestnením tvojej hlavy. Tvojou úlohou je jednoducho naučiť sa uhýbať, pričom nevyužívaš pre vnímanie okolitého priestoru zmyslové orgány, ale viac sa spoliehaš na intuíciu. Loptičku treba vnímať v jej duchovnej interpretácii. Treba sa pokúsiť vycítiť priblíženie predmetu k tvojmu zátylku a na podnet vnútornej intuície včas uhnúť hlavou. To hlavné spočíva vo vytréňovaní tvojho vedomia, a opäť sa vraciame k našim baranom,“ usmial sa Sensei. „... Ale ak mám hovoriť vážne, tak svoju myseľ musíš uviesť do stavu úplného pokoja, aby pripomínala hladinu jazera. A v tomto úplnom tichu tvojho vedomia bude približujúci sa predmet, v našom prípade loptička, ako kamienok hodený na hladinu tohto jazera, ktorý vyvoláva jej vlnenie, alebo ako loďka či čln – nazvi to, ako chceš. Táto loptička bude pretínať tvoj priestor. Všetko ostatné, čo sa nachádza ďalej, ako napríklad ľudia stojaci v kruhu, to budú stromy, alebo ľudia na brehu, podľa toho, čo sa ti viac páči. A práve ty si stred tohto jazera. A ty sa musíš naučiť zachytiť akékoľvek vlnenie na tvom povrchu, každé narušenie tvojho priestoru. Nakoniec sa naučíš cítiť približujúci sa cudzorodý predmet a všetko, čo sa deje okolo.“

Andrej, ktorý stál rovnako ako my vedľa Senseia, sa opýtal:

„A mohli by sme to trénovať?“

„Ak si to želáte, prosím, trénujte, nech sa páči,“ odpovedal Sensei. „A tu sa zapája aký spôsob vnímania?“ spýtal sa Voloda.

„Skoro ten istý, ako pri ukážke. Tu je hlavné, vyjsť svojím vedomím za hranice svojho tela.“

„A to sa ako dá?“ nechápal Andrej.

„No, uvediem taký jednoduchý príklad. Ktorýkoľvek človek, keď prestane rozmýšľať, teda sadne si, uvoľní sa a bude sa snažiť maximálne upokojiť svoje myšlienky, začína cítiť, že sa jeho vedomie rozširuje a vychádza ďaleko za hranice svojho tela. Vedomie sa stáva objemným. Zaberá obrovské priestory. A tu ho jednoducho ohraničíš určitým miestom. V tom príklade, ktorý som ukazoval, to bola telocvičňa. No ak budete vytrvalo trénovať, potom môžete precítiť, čo sa deje na druhom konci štvrte. V podstate to nie je zložité.“

„Teda najdôležitejšie na cvičení s loptičkou je dosiahnuť úplný pokoj vedomia ako v príklade s jazerom?“ spýtal sa Andrej znova.

„Presne tak, a snažiť sa, aby ani jediná tvoja myšlienka neprenikla do tohto priestoru.“

„To je zložité.“

„Zložité, ale možné.“

„A povedzte, tuto Stas hovoril, že štýl Starý láma je veľmi starý. Je to pravda?“

„Áno.“

„A dochovali sa v histórii mená tých, ktorí ho ovládali?“ spýtal sa Kosťa.

Sensei si spomenul na niečo, pousmial sa a potom odpovedal:

„Z tých, čo poznáš, iba Budha. No a samozrejme jeho prví stúpenci.“

„Budha?“ začudoval sa Kostík. „No, ale on, zdá sa, mal predsa inú filozofiu, filozofiu dobra. Čo s tým majú päste?“

„Aj dobro môže mať päste,“ pokojne odpovedal Sensei. „No ovládať toto umenie ešte neznamená na

niekoho útočiť. Pre nich to bol zvláštny stupeň v duchovnom poznaní...“

Tak sa skončili naše doplnkové cvičenia, v ktorých sme boli ako vždy svedkami, podľa nás, takých cenných znalostí a zručností Senseia... Naše nadšenie nemalo hraníc. Prezliekli sme sa a čakali na ostatných pred telocvičňou. Keď vyšla skupina von, Žeňka náhodou pozrel na Volođu a s hrôzou vykrikol:

„Môj ty bože! No teda... No, ty máš teda ksicht, ty Šarapov!...“

Po týchto slovách sme sa všetci pozreli na Volođu. Oko mu úplne opuchlo a zmenilo sa na jeden veľký čierny fľak.

„To nič,“ povzbudil ho Žeňka, vypol hrud' a s pátosom prehlásil: „Modriny robia muža atraktívnejším!“

Na to mu Volođa s úsmevom odpovedal:

„A ty by si nechcel byť atraktívnejší?“

Všetci sa rozosmiali.

„Chce, chce. A ja budem ako svedok v tom vtipe,“ rozvíjal situáciu Stas. „Keď sa ho spýtali, či videl, ako jeden druhého buchol po hlave? On odpovedá: 'No, vidieť som to nevidel, ale počul som zvuk, ako by niekto udrel po niečom prázdnom'.“ A Viktor doplnil:

„A ja budem druhým svedkom. A keď sa ma spýtajú, prečo som nepribehol na pomoc obeti počas bitky, s čistým svedomím odpoviem: 'Ako som mohol vedieť, kto z nich je obeť. Tak statočne sa mlátili navzájom!'“

Zdvihla sa nová vlna smiechu.

„Och, och, och,“ napodobňoval všetkých Žeňka. „Tie vaše vtipy smrdia kasárňami na míle ďaleko... Nie, Sensei, ty si to videl, človek ani nestihne povedať slovo a hneď mu niečo prišijú!...“

12

Tak, veselo žartujúc a doberajúc sa navzájom, sme sa všetci vydali na cestu. Bolo príjemné počasie. Nebo bolo posiate hviezdami. Po intenzívnom tréningu sme si vychutnávali večerný chládok a ani sme si nevšimli, že sa naša skupina trošku rozťahla. Kostík a Tatiana kráčali ďaleko vpredu pred nami. Voloďa, Žeňka a Stas sa vliekli kdesi vzadu. A Viktor, Andrej, ja, Slávko a Jura sme kráčali uprostred so Senseiom a tárali o hlúpostiach.

Zo zákruty oproti nám vyšla skupina baníkov, asi osem ľudí, mali už dosť vypité. Zrejme sa silno dotkli Kostíkovej samofúbosti, keď prechádzali okolo neho a Táni, pretože keď sme prišli bližšie, jeho tvár bola červená od zlosti. Nebojácne a vôbec nie zo žartu odvrkoval na otázky, a tým opitých chlapov naozaj rozčúlil. A ešte aj Andrej do toho vstúpil, aby sa zastal svojho kamaráta, čím prilial olej do ohňa. Jeden z partie baníkov, ten najhorlivejší, sa vrhol do bitky. Andrej spolu s Kostíkom na neho skočili. Ale Sensei im včas vstúpil do cesty a obrátil sa k baníkom:

„Chlapi, kľud! Prečo tak vulgárne nadávate, veď sú tu dámy... Nepatrí sa, aby gentlemani nadávali...“

„A ty si čo zač... kde si sa tu zjavil?!“ rozčúlený chlap schytil Senseia za golier a zachrčal, „hľad si svojho, než ti polámem všetky kosti!“

Ale to už sme ani my nevydržali a všetci sme sa pohli smerom k iniciátorovi. Dokonca i vo mne vzkypel hnev na týchto ožranov a bola som schopná ich v okamihu roztrhať na márne kúsky. Zozadu pribehli starší kamaráti. No Sensei nečakane zastavil všetky naše pokusy a naznačil Viktorovi, aby všetci ustúpili. Pobúrene sme zašomrali. Ale Viktor spolu so Stasom, Žeňkom a Volodom nás viedli ďalej po ceste ako horliví pastieri stádo bečiacich baranov, a nedovolili nám zastaviť sa.

Po celú dobu som sa obzerala dozadu, očakávajúc, že Učiteľ už-už použije nejaký zázračný chvat proti ôsmim protivníkom. No Sensei iba stál, niečo chlapom s úsmevom vysvetľoval a gestikuloval tak, akoby sa im ospravedlňoval. Keď som sa znova otočila, uvidela som, ako sa s ním usmievajúci sa baníci bratali, a lúčili sa s ním ako najlepší priatelia. „No, to už hej!“ pomyslela som si. „A načo sa teda toľko rokov zaoberá kung-fu?“ Súdiac podľa rozpačitých výrokov mojich kamarátov, nielen ja som si to pomyslela. Keď sa k nám Sensei opäť pripojil, Andrej rozhorčene zahlásil:

„Prečo ste sa im ospravedlňovali. Veď oni nás prví začali obťažovať a sami si to zavarili. Mali dostať po papuli, aby si to zapamätali. Keby ste ma nezastavili, ja by som im tak...“

„Samozrejme,“ prerušil ho Sensei, „keby som ťa nezastavil, boli by minimálne ťažko zranení, mali by poranenia nielen mäkkých tkanív, ale aj vnútorných orgánov a možno aj otras mozgu. A ty si premýšľal o tom, že títo chlapi majú doma svoje rodiny, a že môžu byť jedinými živiteľmi týchto rodín... Rozmýšľal si o tom, že sú to baníci! Bol si niekedy v bani?“

„Nie,“ odpovedal Andrej.

„Ja som bol... Tí chlapi, ktorým si chcel zlámať reb-
rá, sa spúšťajú do bane ako do pekla, do kilometrovej

hlbky aj viac. Predstav si, aký nápor zažíva ich organizmus. Naviac,“ Sensei začal na prstoch vymenovávať, „je tam horúčava, málo kyslíka, je tam veľa metánu, ktorý škodí organizmu, uhoľný prach... A pri tom všetkom si uvedomujú, že každú sekundu riskujú život. Pretože kedykoľvek ich môže zavalieť, môže niečo buchnúť alebo ich dokonca aj zabiť. Veď v baniach sa úrazy stávajú neustále. A tí ľudia to hlboko prežívajú. To znamená, že ich psychika je na hrane, dá sa povedať, že je až za ňou. Taký stav je porovnateľný snáď iba so situáciou vojakov v prvej línii počas vojny. Nie náhodou Stalin hovoril: 'Baňa – to je druhý front'. Prečo si myslíš, že pijú? Aby aspoň trochu zmiernili tento stres, toto vnútorné napätie z neustáleho strachu. Veď na to, aby prekonalí túto psychologickú bariéru, by mali s baníkmi neustále pracovať vysoko kvalifikovaní odborníci v oblasti psychológie a medicíny. No takúto pomoc oni samozrejme nedostávajú. Aj preto mnohí pijú.“

„Áno,“ povzdychol si Koša,

„Keby neexistovalo opilstvo, človek by nikdy nepoznal otroctvo.“

„Presne tak... Okrem toho, ktorýkoľvek baník, ktorý dostatočne dlho pracoval v bani, veľmi dobre chápe, že nemá žiadnu perspektívu. Napríklad, ty perspektívu máš, môžeš dokončiť vysokú školu, urobiť nejakú kariéru. Ale oni majú len jednu perspektívu: skapať v bani, alebo zomrieť na tie choroby, ktoré tam nadobudli. Oni toto všetko chápu, uvedomujú si to. Ale majú svoju hrdosť, svoj pocit veľikášstva, taký istý, ako máš aj ty.“

„No, aký ja mám pocit veľikášstva,“ mávol rukou Andrej. „Ja ho vôbec nemám.“

„Akože nie?! Veď si ich práve chcel zmlátiť len zato, že sa ťa dotkli. To teda je tvoje veľikášstvo, že teba, takého kráľa urazili... Takú istú pýchu majú aj oni.“

Ale na rozdiel od teba, oni nemajú budúcnosť. A ty ich chceš pripraviť o to posledné?! Len si predstav, čo by s nimi bolo pri všetkých tých ich stresoch, trápeniach, neuskutočnených snoch a stratených možnostiach, keby ich navyše po bitke s tebou museli oživovať... To by bolo ďalšie utrpenie a oveľa horšie než to fyzické. Načo?!“

Previnilo sme sklonili hlavy. A hoci Sensei hovoril k ostatným, všetko sa to v rovnakej miere vzťahovalo aj na mňa. Jeho slová mnou otriasli. Vo svojom vnútri som sa cítila neprijemne kvôli mojím nedávnym bojovo naladeným myšlienkam. Veľmi som sa hanbila sama pred sebou... Nečakane som precítila celú hĺbku Senseiových myšlienok a uvedomila som si, ako veľmi chápe a cíti každého človeka.

„Načo?!“ opakoval Učiteľ. „Vari by sa ti niečo stalo, keby si požiadal o prepáčenie, upokojil ich a odišiel... Nie. Tebe by sa nestalo nič. Ty veľmi dobre vieš, že si schopný jednou nohou zmrzačiť ich všetkých.“

„Samozrejme, ja by som...“ v Andrejovi to znovu začínalo vriieť.

„No vidíš, zasa hovorí tvoj pocit velikášstva. Ale veď ja ťa neučím mávať nohami nato, aby si mlátil ľudí na ulici. Zmysel bojového umenia je úplne v niečom inom, a tieto údery možno nikdy v živote nebudeš potrebovať. A daj Boh, aby si ich nepotreboval... Tvojou úlohou je naučiť sa chápať príčinu a následok, hĺbku a podstatu situácie a vyriešiť ju zmierom.“

„A čo ste im povedali?“ zaujímalo Koštu.

„Všetko je veľmi jednoduché. Vysvetlil som im, že majú rovnaké deti ako ste aj vy. A že iná skupina rozjarených chlapov, rovnakých ako oni, môže začať obťažovať ich deti a biť ich. Vykreslil som im túto situáciu z čisto ľudského hľadiska. A všimnite si pritom,

že ich pocit veľikášstva nijako neutrpel. A čo je obzvlášť dôležité, odišli spokojní s odhodlaním chrániť takých, ako ste vy. Takže, všetko sa rieši oveľa jednoduchšie mierovou cestou...“

Trochu sa odmlčal a dodal:

„Ceriť zuby a ukazovať päste dokáže každý hlupák... Netreba hneď podliehať svojim zvieracím inštinktom. Oveľa dôležitejšie je v každej situácii zostať človekom. Pochopiť, prečo a čím bola práve takáto agresia vyvolaná. A ako správne vyriešiť spor tak, aby človek získal nového priateľa, a nie nepriateľa...“ A keď sme sa už blížili k zastávke, Sensei to ukončil slovami:

„Zapamätajte si, **každý úder, ktorý zasadíte v hneve, sa k vám v konečnom dôsledku vráti.**“

Všetci sme stáli mlčky a zahanbene sme sa dívali na Senseia. Nakoniec sme si dohovorili ďalšie stretnutie a rozlúčili sme sa.

13

Väčšinu cesty sme šli v tichosti. Ale keď sme sa blížili k centru, Andrej, ktorý po celý čas sedel v hlbokomyseľnej póze, prerušil mlčanie:

„Sensei nám to teda riadne vytmavil, až som sa sám zahanbil!“

„Ani mi nehovor,“ súhlasil Koša. „Ja sám premýšľam, prečo som si s tými chlapmi vlastne začal? Veď ako sa hovorí, mlčať je zlato!“

„Ale čo,“ upokojoval ho Andrej. „Vidiš, ako sa to všetko otočilo. Všetko zlé je na niečo dobré... No áno, Sensei nám teda pekne naložil...“

„Toto budem dlho tráviť,“ pomyslela som si. Celú zvyšnú cestu sa moja osoba trápila myšlienkami ani nie tak o tom, čo sa práve stalo, ako o mne samotnej. Niečo v mojom obvyklom stave nebolo v poriadku. Ale čo? Už po niekoľkýkrát som si začala podrobne premieňať v hlave reč Učiteľa a znovu som sa cítila nesvoja a... Stop! Zrazu ma osvietilo. No jasné, je to nový pocit! Veď keď došlo k tomuto silnému, drvivému úderu do obrovskej podmorskej skaly nevedomosti a egoizmu, nečakane sa vo mne vynoril akýsi dávno zabudnutý hlboký pocit. Moja osoba ho nedokázala úplne pochopiť. Ale keď vyplával na povrch môjho vedomia, pochopila som, čo chcel Sensei vyjadriť. Toto sa mi stalo po prvý raz.

Zreteľne som pochopila jeho prostú pravdu. Pre môj vnútorný svet to bol skutočný objav. Tak som sa z toho tešila, akoby sa mi podarilo zmieriť sa sama so sebou. Domov som prišla v povznesenej nálade. Zisťovala som, že tam ma tiež čakalo prekvapenie. „Máme dobrú správu,“ žiarila mama so svojim očarujúcim úsmevom. „Dnes volal ujo Viktor z Moskvy. Podarilo sa mu dohodnúť s najlepším profesorom z tej kliniky. Takže teraz už zostáva len dohovoriť si termín.“

Keby mi túto správu povedali skôr, šialene by som sa radovala. Ale teraz som sa pristihla pri myšlienke, že je mi absolútne jedno, čo sa fyzicky deje v mojej hlave. Hlavné bolo to, čo som si uvedomila vo svojom vnútri. Bola to akási nová úroveň vnímania, ktorá sa týkala viac duše než tela. Ale aby som nepokazila rodičom náladu, nahlas som povedala:

„To je skvelé! Nemala som ani najmenšie pochybnosti. Akoby sa to ujovi Viktorovi nepodarilo, s jeho postavením a kontaktmi?! Je to šikovný chlapík, pribojný vo všetkých smeroch.“

Celý nasledujúci deň moja osoba iba premýšľala o svojom novom pocite. Opäť som sa vrátila k plnohodnotnému životu, ako sa hovorí, telom a predovšetkým dušou. A keď som mala ísť na meditačné cvičenie, bola som veľmi nedočkavá, a chcela som sa tam dostať čo najskôr. Tentokrát už moja osoba popoháňala šuchtajúcu sa Tatianu, aby sa rýchlejšie vychystala.

Prišli sme na električkovú zastávku, kde nás už čakali ostatní.

„Predstavte si, dievčatá,“ oznámil Kostík so smiechom. „Sensei nám dobre že neskazil Andreja.“

„A čo sa stalo?“ zaujímalo nás.

Andrej stál, mlčky sa usmieval a Kostík so zápalom pokračoval:

„Potom, čo sme vás odprevadili, sme išli domov. A keď už sme boli skoro doma, tak sa na nás nalepili nejakí chalani, predstavte si, chceli si v noci zapáliť. Boli takí vytrvalí, akoby na tom závisel ich život. No a Andrej ako naozajstný gentleman, im vysvetľoval ako len mohol, že nefajčíme a neodporúčame to ani im kvôli ich zdraviu. Možno ste počuli, že Ministerstvo zdravotníctva varuje... A nakoniec dodal, prečo si vôbec ničia pľúca takým svinstvom, potlkajú sa po zapadnutých kútoch a nič nerobia, že lepšie by bolo venovať sa nejakému športu, aby sa napríklad učili kung-fu. Bol by to prínos pre dušu aj pre telo.“

„No a ďalej?“ spýtala sa Tatiana netrepežlivo.

„A tí ruky v bok, a už si koledujú o problém.“

„A Andrej?“

„A, len si to predstavte, tuto náš Andrej im začal dávať školenie o zmysle ich ničotného života, o tom, že sa im ich slová v rovnakej miere vrátia. Myslel som si, že chlapec je stratený. A potom sa dívam a nič...“

„A čo bolo ďalej?“

„No, čo bolo ďalej. Atmosféra, prirodzene, začala hustnúť. Andrej chvíľu trpel ich urážky, a potom, aby dal svojim slovám náležitú váhu, zmlátil ich. A na záver pridal ešte poučenie: 'Ako vidíte, každé vaše zlé slovo sa vám vracia s rovnakou silou úderu'.“

„To teda trepal,“ začudovala som sa.

„A ako to všetko dopadlo?“ s úsmevom sa spýtala Tatiana. „Bez obetí?“

„No normálne,“ mávol rukou Koša. „A to najlepšie som vám zabudol povedať. Potom sa k nemu začali hlásiť za žiakov.“

Všetci sa zasmiali, ale ja som sa necítila dobre. Po prvé, od Andreja som takú hlúposť nečakala, po druhé, zamrzelo ma to kvôli Senseiovi.

„No Andrej, ty zvrhlík,“ so smiechom povedala Tatiána.

„Presne tak,“ doberal si ho Kostík. „Nebezpečné individuuum, dá sa povedať recidivista. On aj moje skvelé výroky vždy prevráti hore nohami, takpovediac do najnevhodnejšej polohy...“

„Ale prosím ťa, skvelé výroky,“ opakoval po ňom Andrej. „Ešte Sokrates tu chýbal...“.

„A prečo práve Sokrates, veď boli aj významnejší ľudia...“

Tento smiešny rozhovor by bol pokračoval donekonečna, ale práve prišla naša električka.

14

Vybrali sme sa na cvičenie skôr, a ako sa neskôr ukázalo, nie zbytočne. Andrej sa rozhodol vziať nás na skrytú lúku a ubezpečoval nás, že si presne zapamätal cestu. Polhodinu sme blúdili po okolí, a svojou prítomnosťou sme tak dráždili všetkých psov navôkol. Nakoniec, kým sme sa ostro hádali kam máme zabočiť, dostali sme sa k nejakému potoku.

„No, ty Susanin mizerný!“ predniesol Koša. „No kde máš tú svoju lúku?“

„Teoreticky by mala byť tu,“ pokrčil Andrej plecami.

„Jasné a prakticky ju odniesla povodeň inde. Poďme naspäť.“

Po ceste sme narazili na Žeňku.

„Konečne sme našli aspoň jednu živú dušu,“ s úľavou vydýchol Koša.

„Čo, zablúdili ste v našom Šanghaji?“ podpichoval nás Žeňa s úsmevom.

„No áno, spoliehali sme sa na pamäť tohto Susanina.“

„A kde je lúka?“ spýtal sa Andrej.

„No tam,“ chlapec kývol rukou na úplne opačnú stranu.

„Ja som ti predsa hovoril, že zle zabáčame! Nebol tam tento svah,“ vyčítal Kostík Andrejovi.

„A kde si sa tu vzal ty?“ spýtala sa Tatiana Žeňku.

„A čo, vy nevíete? Ja predsa energeticky určujem polohu každého človeka, stačí, keď sa zamyslím.“

„Že sa ti chce ľudí takto balamutiť,“ povedal s úsmevom Kostík. „Ale naozaj, čo tu vlastne robíš?“

„No čo, čo, pokoja nedáte. Žijem tu, bývam!“ vtipne predniesol Žeňa. „Len čo som vyšiel za bránku, pozorám, vaša tlupa sa prehnala okolo smerom k potoku. Ani som ústa nestihol otvoriť. No, pomyslel som si, trošku sa schladia a pôjdu naspäť. A presne tak! Pazerám, o päť minút sa vraciate späť. Aj som na cestu vyšiel, aby ste si ma opäť nepomýlili so stĺpom.“

Na našich tvárach žiarili úsmevy. Tešili sme sa z tohto vydareného stretnutia a spoločne sme sa vydali na lúku. A na tom osamelom miestečku, ktoré s láskou vytvorila príroda, sa už zišli takmer všetci, vrátane Senseia a Volođu. Hlučne sme sa pripojili ku kolektívu a zdravili sme sa so všetkými. Keď Sensei videl, že našu skupinku opäť priviedol Žeňka, žartom sa spýtal:

„No čo, zas vám tento Susanin urobil exkurziu?“

„Ale nie, my už teraz máme svojho,“ kývol Kostík na Andreja. „Tento dokonca aj Žeňku prekonal...“ A ďalej sa nechal Kostík unášať kvetnatým rozprávaním o našich dobrodružstvách. Bol taký zhyponotizovaný smiechom celej skupinky, tak sa rozohnil, že nakoniec trepol aj to, čo bolo úplne zbytočné, to čo sme chceli pred Senseiom zatajiť. „Takže tak to bolo! A potom mu zver žiakov. Zavedie ich do takej slepej uličky, že ani sám nebude vedieť, ako sa z nej dostať.“

„Akých žiakov?“ chytil sa tohto slova Sensei, ktorý doteraz nepočúval, ako sa mi zdalo, úplne pozorne.

„No,“ zastavil sa Kostík, keď pochopil, že sa preriekol: „Stala sa nám taká vec...“

„Aká vec?“ zaujímal sa Sensei. Kostíkovi neostávalo nič iné, než chtiac-nechtiac vyložiť všetky fakty.

Andrej sa tiež zapojil do rozhovoru a snažil sa obhájiť svoje činy dobrými úmyslami. Keď si Sensei vypočul do konca celé toto bľabotanie, zavrteľ hlavou:

„Ach jaj... Viete, existuje jedna taká dávna veľmi stará legenda: Kráľ mal jediného syna. Panovník sa nejakým spôsobom dozvedel, že na svete existuje veľký Majster bojových umení, ktorý bol dokonca i medzi kráľmi preslávený svojou Múdrostou. Hovorilo sa, že robil neuveriteľné zázraky, keď za rok dokonca z jednoduchého vidieckeho chlapca urobil výborného majstra. Kráľ sa rozhodol, že k nemu do učenia dá aj svojho dospievajúceho syna.

Ubehol rok a kráľ sa pýta:

'No tak ako, pochopil už cestu bojovníka?'

'Ešte nie,' odpovedal Majster. 'Zatiaľ je príliš sebavedomý a zbytočne stráca čas kvôli svojej pýche. Prídi o päť rokov.' O päť rokov kráľ znovu položil Majstrovi rovnakú otázku.

'Zatiaľ nie. Pohľad má ešte plný nenávisti, energia v ňom vriee.' Ubehol ďalších päť rokov. A Majster povedal kráľovi: 'Tak a teraz už je pripravený. Pozri naňho! Akoby bol vytesaný z kameňa. Jeho duch je bezchybný. Jeho vnútorné cnosti sú úplné a dokonalé. Jeho výzvu neprijme ani jeden bojovník, pretože zo strachu utečie, už len keď naňho pozrie.'

A kráľ sa spýtal Majstra:

'A v čom je príčina takej dlhej cesty môjho syna? Veď bol omnoho múdrejší než ten dedinský chlapec.' Na to mu Majster odpovedal:

'Nejde ani tak o múdrosť, ako o Srdce človeka. **Ak je tvoje Srdce otvorené a myšlienky čisté, tak je duch dokonalý. A to je na Ceste bojovníka to najdôležitejšie...** Vidiecky chlapec ku mne prišiel už s dokonalým duchom a stačilo, aby som ho naučil techniku.

Ale tvoj syn stratil roky na to, aby pochopil túto Múdrost'. A bez tohto prameňa sily by nemohol urobiť ani krok na Ceste bojovníka.'

Kráľ sa zaradoval z úspechov svojho syna a povedal: 'Teraz vidím, že je hodný toho, aby zasadol na trón.'

'Nie, otče,' odpovedal mladý Bojovník. **'Našiel som niečo viac. Predtým sa moja myseľ obmedzovala len na materiálne priania, teraz je nekonečná v poznaní ducha. Najväčšia moc, všetko zlato sveta pred týmto bledne ako šedý prach pod nohami pútnika. A pútnika prach nezaujíma, on je uchvátený tým, čo sa mu otvára za horizontom s každým ďalším krokom.'**

Andrej zahanbene zvesil hlavu. Nastala dlhá pauza. No potom sa k skupinke pripojil Nikolaj Andrejevič a rozhovor prešiel k diskusii o iných problémoch, vrátane meditácií, ktoré robíme doma sami.

„A ja som zase cítil to mravčenie,“ povedal Koša. „Je to normálne?“

„Samozrejme. V čom spočíva zmysel? Musíš precítiť toto mravčenie, ktoré sa objavilo pri prvých nádychoch v tvojej hlave. Precítiť, ako ti 'behá' po rukách a hlavne ako 'vyráža' zo stredu dlaní do zeme. Teda nádyh a výdyh musíš precítiť. Pritom vôbec nesmieš mať postranné myšlienky.“

„No, a práve to je ťažké urobiť. Len čo sa sústredím na špičku nosa, tak mi jedna za druhou začínajú liezť do hlavy. A čo je najzvláštnejšie, že si ani nevšímam, kedy vznikajú.“

„Presne tak. To hovorí o tom, že nie sme zvyknutí kontrolovať svoje myšlienky v každodennom živote. Preto nás aj ovládajú, ako sa im zachce, zamotávajúc nás vo svojich 'logických' reťazcoch. A nekontrolovateľná myšlienka vedie vo všeobecnosti k negatívnemu,

pretože ju v človeku riadi živočíšna podstata. Práve preto existujú rôzne duchovné praktiky, meditácie, preto, aby sme sa naučili predovšetkým **kontrolovať myseľ**.“

Ešte sme sa trochu porozprávali o problémoch, ktoré nás znepokojovali, ktoré vznikli v priebehu domáceho cvičenia. A potom sme pristúpili k ďalšej meditácii.

„Dnes spojíme dve časti meditácie do jednej,“ povedal Sensei, „aby ste dokázali pochopiť, ako má fungovať, a aby ste sa to snažili dosiahnuť pri svojich individuálnych tréningoch. Takže, pohodlne sa postavte...“

Ďalej sme sa pod jeho vedením ako zvyčajne uvoľnili a sústredili sa na vyplnenie meditácie. Najskôr sme sa koncentrovali na špičku nosa, tak ako minule. A potom Učiteľ povedal:

„Neodpútavame pozornosť a pohľad od končeka nosa, nadýchneme sa cez spodnú časť brucha, brucho, hrudník... Výdych – cez ramená, ruky, čakry na dlaniach do zeme. Pri výdychu sa ohník rozhorieva stále silnejšie a silnejšie. Nádych... výdych... Nádych... výdych... Koncentrácia je na špičke nosa... Nádych...“

Tak teraz som už bola úplne zmätená. Len čo som sa poriadne sústredila na „potôčik“, kde som jasne cítila jeho čiastočný pohyb pozdĺž rúk, okamžite som stratila kontrolu nad špičkou nosa. A len čo som sa skoncentrovala na „rozhárajúcu sa“ špičku nosa, strácal sa „potôčik“. Pritom toto všetko sa dialo vtedy, keď sa u mňa objavili „zbytočné“ myšlienky. Celkovo sa mi nijako nedarilo spojiť všetko dohromady. Počas ďalšieho pokusu zaznel Senseiov hlas, ktorý oznamoval koniec meditácie. Ako sa neskôr ukázalo, dialo sa to nielen mne, ale aj mojim kamarátom.

„To je prirodzené,“ povedal Sensei. „Vy na to nemáte myslieť, máte to len jednoducho pozorovať. Vtedy sa vám všetko podarí.“

Zdalo sa mi to absolútne nedosiahnuteľné. No povzbudzovalo ma, že Nikolaj Andrejevič a starší kamaráti s touto meditáciou nemali žiadne problémy. „To znamená, že ešte nie je všetko také beznádejné,“ upokojovala som sama seba. „Ak to dokážu oni, tak prečo by som to nedokázala ja? Treba jednoducho ďalej vytrvalo cvičiť. A v tom je celý trik.“ Tu som sa s prekvapením pristihla pri tom, že dokonca aj vo svojich myšlienkach začínam hovoriť Senseiovými slovami. Kým som premýšľala, niekto z kamarátov sa spýtal:

„Takže vy chcete povedať, že cesta k sebapoznaniu sa začína z pozorovania seba samého, svojich myšlienok?“

„Samozrejme. Pozorovanie seba samého, a tiež kontrola myšlienok, sa postupne napracováva každodenným tréningom. A na to treba mať základné znalosti. Je to prirodzený prístup k akémukoľvek tréningu, ako k fyzickému, tak aj k duchovnému. Uvediem jednoduchý príklad. Človek dvíha 20 kilové závažie. Ak bude trénovať, o mesiac bude bez problémov dvíhať 25 kilogramov a tak ďalej. To isté platí na duchovnej úrovni. Ak bude človek pripravený, potom bude pre neho oveľa jednoduchšie osvojovať si zložitejšie techniky.“

„Ale veď na svete existuje veľa rôznych meditácií a ich modifikácií. Je ťažké vyznať sa v tom, ktorá z nich vedie k vrcholu,“ blysol sa ako vždy svojou erudovanosťou Koša.

„K vrcholu je ešte príliš ďaleko. Všetky tieto meditácie, ktoré vo svete existujú, to je len 'abeceda', ktorú nikto nikdy neskrýval. Ale skutočné znalosti, vedúce k vrcholu, sa začínajú práve schopnosťou skladať z tejto abecedy 'slová' a chápať ich význam. No a čítanie 'kníh', to je, ako sa hovorí, už privilegium vyvolených.“

„No teda! Všetko je také zložité,“ povedal Andrej.

„Nič zložitého na tom nie je. Stačí len chcieť.“

„A keď človek chce, ale pochybuje?“ spýtal sa Slávko.

„A ak človek pochybuje, ak ho treba biť palicou po hlave, aby pocítil, že je to palica, potom to svedčí o tom, že človek príliš uviazol v hmote, v logike a egoizme svojich myšlienok, svojho rozumu... ak vôbec nejaký má...“

Všetci sa pri týchto slovách uškrnuli a Sensei pokračoval:

„Keď sa človek úprimne snaží spoznať sám seba s čistou vierou v duši, potom sa mu určite všetko podarí. To je zákon prírody... A v prípade duchovne rozvinutej osobnosti – tým skôr.“

Andrej zamyslene prehovoril:

„No, to s tou 'abecedou' je jasné, ale so skladaním 'slov' nie veľmi. To je čo, tiež meditácia?“

„Povedzme, že to je vyššia úroveň – duchovná praktika, starodávna prapôvodná technika, ktorá umožňuje pracovať nielen s vedomím, ale tiež, a to je obzvlášť dôležité, s podvedomím. Ide o sériu určitých meditácií, ktoré posunú človeka na príslušnú duchovnú úroveň... Všetko je jednoduché. Hlavné je, aby človek dokázal najskôr premôcť v sebe svojho Strážcu, svoje materiálne myslenie s jeho neustálymi želaniami napchať si brucho, navliecť si handry a podrobiť si celý svet... Tá istá večná pravda, ako vždy, a ten istý večný kameň úrazu. Ak ho jedinec dokáže prekročiť, stane sa Človekom.“

„A zaujímalo by ma, čo dosiahne, keď pracuje na zdokonaľovaní svojho tela. Čo to s tým má spoločné?“ spýtal sa Jura.

„Je to jeden zo spôsobov pochopenia 'abecedy'.“

„Nedávno sme s Jurom pozerali film o bojových umeniach,“ zapojil sa do rozhovoru Ruslan. „A pred ním dávali dokument o úspechoch človeka v zdokonaľovaní

svojho tela. Jeden chlapík, predstavte si, čo stváral. Priložil si kopiju ostrím na krk a tupý koniec priložil k malému nákladnému autu, a posúval ho bez pomoci rúk, pričom si nespôsobil ani len najmenšie zranenie. Ďalší ležal na chrbte pod ťažkými predmetmi. A nič sa nestalo! Tretí, jediným úderom dlane prerážal tehly. Ale to najzaujímavejšie prišlo nakoniec. Vzali obyčajnú býčiu kosť a naliali na ňu silne koncentrovanú kyselinu. Samozrejme, že to kosť rozleptalo. Potom tou istou kyselinou poliali človeka. Tá okamžite zničila jeho obľechenie, ale telo vôbec nepoškodila.“

„No teda!“ vykrikol Andrej. „Tak to už áno!“

„To je úplne normálny jav,“ povedal Sensei pokojne, ako vždy. **„Možnosti človeka sú ohraňčené jeho predstavivosťou.“**

„A čo to teda bolo, čchi-kung?“

„No, poviem to takto, okrem praktiky čchi-kungu existuje mnoho analogických techník, ktoré sú si navzájom podobné. Ale zdroj znalostí, a to vrátane čchi-kungu, je jeden a ten istý. Teda ide o prácu s energiou Čchi – stavebnou energiou vzduchu.“

„Niekde som čítal, že Čchi je životná energia, ale vy ju nazývate stavebnou. Prečo?“ spýtal sa Košta.

„Pretože energie, čakry, kanály a dokonca aj energetické centrá sa v rôznych učeniach nazývajú rôzne. Napríklad energiou Či sa v joge rozumie blahodarná, obnovujúca energia. Ale v učení Lotosu sa pôvodne pod Či skrývala mocná ničivá energia. A podobne je to aj s Čchi.“

Učiteľ sa na chvíľku odmlčal, a potom dodal:

„Lenže ľudia iba predpokladajú, ale nemajú presné informácie o pravej podstate týchto znalostí. Práve preto si mýlia názvy. Ako sa hovorí, je lepšie stáť na hlave, než visieť vo vzduchu.“

„Hm, tak to teda hej,“ súhlasil Voloda. „Ak mám parafrázovať môj obľúbený plagát, ktorý mi už desať rokov bije do očí pred našim domom, tak 'Neexistuje taká prekážka, ktorú by sme si nedokázali sami vytvoriť!'“

Všetci sa zasmiali.

„Povedzte, čo je to čchi-kung v súvislosti s Umením Lotosu?“ prešiel Andrej znova k vážnym témam.

„No, aby si pochopil, čchi-kung je niečo ako materská škôlka. A Umenie Lotosu je, povedzme, vysoká škola. A za jednu z prvých etáp pochopenia najvyššieho umenia sa považuje úplná kontrola myšlienok. Keď budeš kontrolovať myšlienky, budeš mať kontrolu nad všetkým.“

„Ó, potom bude možné...“ vzrušene povedal Slávko.

„Nebude, pretože budeš kontrolovať myšlienky. Nebudeš teda môcť jednať negatívne a nesprávne. A práve v tom je zmysel. Zatiaľ čo v čchi-kungu študujeme a trénujeme, tak v Umení Lotosu netrénujeme, ale rozpomíname sa na to, čo je uložené v našej duši.“

„A tie zvláštne fenomény tela, ktoré sme videli vo filme, sa môžeme reálne naučiť?“ spýtal sa Ruslan, ktorý premýšľal o svojom.

„Samozrejme. Všetko je to jednoduché, pokiaľ vieš správne využívať túto energiu.“

„A čo je k tomu potrebné?“

„Základné návyky, koncentrácia dýchania, určité pochopenie podstaty javu...“

„Stále nechápem,“ zamyslene povedal Jura, „ako mohol tamten chlapík obyčajnou plochou dlane rozbiť tehly?“

„No a ty by si chcel, aby ich rozbil inou časťou tela?“ podpichol ho Žeňka.

„Ide to aj inou,“ usmial sa Sensei, „pokiaľ to veľmi chceš. Ide o to, že keď sa určitým spôsobom sústredíš

a vykonávaš dychové cvičenia, tak môžeš zhromaždiť Čchi v akejkolvek časti tela, v tomto prípade v ruke. A v momente úderu sa otvára čakra v dlani a vypúšťa sa všetka táto sila, ktorá rozbija predmet. Tu je veľmi dôležitý, zasa zdôrazňujem, samotný proces sústredenia mysle, teda proces sústredenej koncentrácie.“

„A to sa nejako odráža na zmene procesov mozgovej činnosti?“ spýtal sa Nikolaj Andrejevič.

„Samozrejme. Súčasne v mozgu pri tom dochádza k veľmi zaujímavému procesu. Ak budeme hovoriť jazykom medicíny, potom v momente prípravy úderu, plného sústredenia myšlienok, je možné v mozgu zaznamenať beta rytmus. Niekoľko sekúnd pred samotným úderom človek úplne prestáva premýšľať o tom, čo robí. V tú chvíľu sa jeho mozgová činnosť mení z beta rytmu na alfa rytmus, čo zodpovedá stavu šoku. Práve v tomto stave dochádza k úderu. Pripomína to niečo... no, napríklad, niečo ako zastavenie času. Nič zložité na tom nie je. Jednoducho len trochu iná fyzika. A to je všetko.“

„U nás v čate máme tiež jedného, ktorý rozbija tehly,“ zapojil sa do rozhovoru Voloda. „Už to pár ľudí skúšalo po ňom zopakovať, ale ďalej ako k prerážaniu dosiek sa nedostali.“

„Prirodzene,“ povedal Učiteľ. „Veľa ľudí robí chybu v tom, že sa pokúša príliš veľa premýšľať, analyzovať situáciu. Preto sa im nedarí.“

„A vy viete rozbíjať tehly?“ spýtal sa Andrej, ktorý neodolal pokušeniu vidieť všetko na vlastné oči.

„Jasne, že áno. Vezmem si kladivo a hurá na to,“ zažartoval Sensei.

„Nie, chcel som povedať dlaňou,“ upresnil chlapec.

„Načo by som si špinil ruky, lepšie je to urobiť kúskom papiera.“

„Kúskom papiera?“

„No, áno. Za tehly vám neručím, ale niečo drevené bez problémov. Má niekto nejaký papier?“

Začali sme si horlivo prehľadávať vrecká. Voloďa vytrhol zo svojho bloku list papiera, široký asi päť centimetrov. Medzitým Jura našiel neďaleko suchý konár, s priemerom asi 3 – 4 centimetre.

„Chce to niekto skúsiť?“ navrhol Učiteľ.

Všetci zaradom začali mávať papierikom po vetvičke ako vášniví kartári, kým ten papierik neroztrhli. Ale nič sa nezmenilo. Voloďa musel vytrhnúť nový papier. Sensei podal papierik mne a Tatiane.

„Nie, nie, nie,“ zamávali sme rukami. „Keď to nedokázali takí chlapi, tak čo potom my, s našimi svalmi.“

„Svaly s tým nemajú nič spoločné. Dokáže to každý z vás, ak nebude pochybovať o svojich schopnostiach.“

S týmito slovami Učiteľ zovrel papierik medzi ukazovák a palcom natiahnutej ruky. Sústredil sa a začal vykonávať rad dychových cvičení. Nato sa papierik začal zľahka pohybovať, ale potom sa postupne amplitúda jeho kmitania zmenšovala, až sa prestal hýbať úplne a vzpriamril sa ako kôl. Neubehla ani minúta, keď Sensei pomaly zdvihol ruku a plynulým pohybom presekol konár. A rez vyzeral tak, akoby ho presekol ostrý oceľový predmet.

„No, páni, to je niečo!“ vykrikla naša udivená skupinka.

Hľadeli sme raz na vetvičku, raz na papierik, raz na Senseia s jedinou nevy povedanou otázkou: „Ako to urobil?“ Nikolaj Andrejevič s pochybnosťami vyslovil svoju variantu:

„To je trik?! Určite ste v poslednej chvíli nenápadne presekli konár prstom.“

„Áno?“ tentoraz sa začudoval Sensei. „A takýto trik ste videli?“

A hodil papierik, ktorý sa ako ostrie noža s cinkotom kovu zabodol do najbližšieho stromu. O niekoľko sekúnd, keď sa nám s námahou podarilo vrátiť naše spadnuté čefuste do pôvodnej polohy, vrhli sme sa k stromu tak, akoby od toho záviselo vyriešenie odvekej shakespearovskej otázky: „Byť či nebyť?“ Nikolaj Andrejevič sám vytiahol „papierovú čepeľ“, dokonca ju aj ochutnal. Odovzdávali sme si papierik v kruhu. A naozaj, podľa všetkých parametrov, bývalý papier vyzeral ako bežná oceľová platnička, so všetkými vlastnosťami, ktoré sú pre ňu charakteristické. Stáli sme v úplnom úžase a neverili vlastným očiam. Platnička, ktorú mal teraz v rukách Slávko, začala nečakane postupne strácať tvar a menila sa na obyčajný kúsok papiera. Keď to Slávko spozoroval, vyhodil papierik do vzduchu a s prasačím kvikotom prudko odskočil nabok, pričom nielen u nás, ale aj u starších kamarátov vyvolal odvetnú reakciu. Ako prvý sa spamätal Voloďa. Opatrne zdvihol bývalú stránku svojho bloku a povedal:

„Čo hučíte? Papierik ako papierik.“

Pozreli sme sa na Učiteľa.

„Všetko je v poriadku. Sila sa proste vyčerpala.“

Keď sme trochu upokojili svoje rozbúrené emócie, Sensei vysvetlil:

„Uvideli ste ešte ďalšiu z vlastností energie Čchi, a to schopnosť nahromadiť ióny kovu. Veď Čchi je stavebná energia, povedzme, doplnková. Skoncentroval som svojimi myšlienkami ióny železa na tento papierik. A moju myšlienku oživila energia Čchi, ktorá prostredníctvom môjho dýchania preniesla tieto ióny zo vzduchu do papiera. A tak sa stránka na určitú dobu zmenila na železnú platničku. Čchi je voľná energia, preto sa po niekoľkých minútach rozpustila v priestore a vrátila svoj výtvar do pôvodnej podoby.“

„To je perfektné!“ nadšene zvolal Ruslan. „A dali by sa takto 'narobiť' tak zo dve kilá zlata?“

Všetci sa zasmiali.

„Teoreticky to možné je,“ usmial sa Sensei. „Ale prakticky je to rovnako ako sa hovorí o mede v rozprávke Medvedík Pú: 'Chvíľku med je, ale potom už zas nie je.' Spomeň si na fyziku: na udržanie iónov kovu sú potrebné silné molekulové väzby.

A tieto ióny sú spojené energiou Čchi pomiešanou s psychickou energiou. Čchi je teda spájajúcim článkom medzi iónmi kovu, a psychická energia vytvorí objem predmetu na krátku dobu. No hustotu, ako takú, nedosiahneme.“

„No teda!“ zahučalo to v celej skupinke.

„Tak tomu hovorím praktické použitie!“ pochopil Kosťa. „A tak premýšľam, načo je to všetko potrebné? Veď je to super!“

„No, toľko vecí sa s tým dá urobiť,“ usmial sa Ruslan.

Všetkým zažiarili oči, začali sme svorne diskutovať o tom, ako najlepšie naložiť s týmito znalosťami. Sensei mlčky sledoval naše špekulácie. A čím viac sme žartom rozvádžali situáciu, tým zamračenejšie a vážnejšie sa tváril. Nakoniec povedal:

„Priatelia, vidím, že je vo vás príliš veľa živočíšnej podstaty.“

„Ale to my len tak žartujeme,“ ospravedlňoval sa za všetkých Ruslan.

„V každom žarte je kus pravdy.“

„Presne tak,“ potvrdil Voloďa, ktorý taktiež mlčky pozoroval naše vtipkovanie. „Lebo sa bude opakovať rovnaký príbeh ako s nindžami.“

Nepochopili sme, či si robí srandu alebo hovorí vážne.

„Ako to myslíš?“ opýtal sa znova Andrej.

„Tak, ako hovorím,“ povedal hlbokým hlasom Voloďa. Pozreli sme sa spýtavo na Senseia.

„Áno, takýto príbeh sa stal,“ povedal Sensei. „Kedysi bol celý klan nindžov zničený kvôli tomu, že využívali duchovné znalosti na zisťné účely.“

„O tom sme nepočuli,“ preniesol Ruslan. „Porozprávajte nám o tom.“

„Áno, porozprávajte,“ podporili sme ho.

„No, čo vám mám porozprávať... Pokiaľ nindžovia trénovali telo a zdokonaľovali svoje majstrovstvo, tak prosperovali. Nikto sa do nich nestaral. Boli to jednoducho nájomní vrahovia. Ale keď si nindžovia začali osvojovať duchovné praktiky a čo-to sa naučili, začali tieto znalosti používať pre svoj materiálny zisk. Táto doba bola pre nindžov naozajstným hviezdny obdobím, dá sa povedať, že úsvit aj súmrak zároveň. Okamžite si vybojovali povest' nepremožiteľných supervrahov. Vďaka duchovným praktikám v sebe nindžovia rozvíjali neobyčajné schopnosti. Dokázali premeniť na zbraň čokoľvek: akýkoľvek kúsok papierika, látky, teda akýkoľvek bežný predmet. Naučili sa výborne maskovať, skákať do veľkých výšok a z veľkých výšok, a to úplne bez ujmy na zdraví.“

„No to je teda niečo!“ vykĺzlo Slávkovi.

„Netreba z nich byť nadšený,“ povedal jednoducho Učiteľ, keď uvidel Slávkovu reakciu. „A už vôbec z nich netreba robiť idoly. Bola to proste len banda podlých nájomných vrahov, ktorí zabíjali od chrbta, potajomky, z úkrytu. Bola to odporná zberba, inak ich ani nemožno nazvať. Ovládala ich živočíšna podstata... Nemali žiadnu česť. **A česť, to je jeden zo znakov všeobecnej duchovnosti človeka, nielen bojovníka,** teda keď žije podľa nejakých vysokých morálnych hodnôt. Človek bez cti je ničím a nikým.“

„A čo sa stalo s nindžami?“ zaujímalo Juru.

„No to, čo sa zvyčajne v takýchto prípadoch stáva. Keď začali využívať duchovné praktiky na dosiahnutie vlastného hmotného prospechu, boli zničení.“

Okamžite všetci jeden cez druhého zasypali Senseia otázkami. Ale najvytrvalejší bol Ruslan.

„A ako vlastne dostali tieto duchovné znalosti, keď ich používali na dosiahnutie vlastných cieľov?“

„Oni ich nedostali. Nindžovia ich ukradli, presnejšie povedané vyzvedeli techniku meditácie podvodom. A potom už sami vypestovali tieto zrná znalostí. Ale všetko toto používali na zlo. A preto boli potrestaní.“

„A kto ich potrestal? Veď vy sám ste povedali, že dosiahli takých výšin, že ich ľudia nemohli zraniť,“ spýtal sa Andrej.

Sensei sa pousmial a predniesol svoje obľúbené príslovie:

„Vieš, na každého Vidžaja sa nájde Radža... A ak je, napríklad, vojnové umenie, potom tiež existuje niekto, kto ho vedie. A to isté platí aj o duchovných praktikách. Ak sú duchovné praktiky, potom existuje niekto, kto kontroluje použitie týchto praktík... Tieto znalosti sú práve preto označené za duchovné, lebo sú určené na duchovné a nie na materiálne obohatenie jednotlivca, a už vôbec nie na zabíjanie sebe podobných.“

„Ale ja som čítal, že dodnes existujú školy nindžov,“ akoby mimochodom poznamenal Koša.

„No, vieš, súčasné školy nindžov sú len žalostnou paródiou na to, čo existovalo v dávnej minulosti. Áno, zostali ich metódy, zachovali sa nástroje nindžov. Ale všetko toto učenie ostalo na hrubej, fyzickej úrovni. A ďalej, k zdokonaľovaniu cesta nevedie. **Pretože zákon hovorí: duchovné duchovnému...** A ak sa budete snažiť študovať Umenie kvôli materiálnej výhode

alebo uspokojeniu vlastného veľikášstva, tak priate-
lia,“ Sensei pokýval hlavou uprene hľadiac na nás,
„tak to dobre neskončí...“

„Prečo?“ spýtal sa Slávko.

„Po prvé, nikdy sa nič nenaučíte. A po druhé, ak
sa vám to nakoniec podarí, dostanete prinajmenšom
schizofréniu.“

„Áno, skvelá vyhládka,“ povedal Ruslan s úsmevom.

„No, tebe to už nehrozí,“ povedal mu Žeňka so
smiechom.

„Ale my sa predsa nechystáme nikoho zabíjať,“
ospravedlňoval sa Andrej.

„Fyzicky možno nie. Ale vo vašich myšlienkach je prí-
liš veľa zvieracieho. A to je prvý krok k agresii a násiliu.“

„A čo máme teraz robiť?“

„Kontrolovať svoje myšlienky, a to každú sekundu...“

Sensei sa na chvíľu odmlčal, a potom, hľadiac na
Andreja, dodal:

**„Zamýšľal si sa niekedy nad tým, kto vlastne si?
Kým si skutočne vo svojej podstate? Zamýšľal si sa
nad tým, ako vnímaš okolitý svet? Nie z hľadiska
fyziológie, ale z hľadiska života... Kto si? Ako vi-
díš, ako počuješ, prečo cítiš, kto v tebe chápe a kto
je ten, kto vníma? Nazri do svojho vnútra.“**

A obracajúc sa už k ostatným, Sensei povedal:

„Zamýšľali ste sa vôbec niekedy nad nekonečnosťou
vášho vedomia? Nad tým, čo je to myšlienka? Kde sa rodí
a kam mizne? Premýšľali ste o svojich myšlienkach?“

„No akože,“ zarazil sa Andrej, „ja predsa stále pre-
mýšľam, nad niečím uvažujem.“

„To sa ti len zdá, že práve ty premýšľaš, práve ty uva-
žuješ. A si presvedčený o tom, že sú to tvoje myšlienky?“

„A čie by boli? Telo je moje, to znamená, že aj myš-
lienky sú moje.“

„Tak ich sleduj, ak sú tvoje, aspoň jeden deň. Od-
kiaľ sa berú a kam miznú. Pohrab sa dôkladne vo
svojich myšlienkach, čo tam, okrem hnoja, uvidíš?
Nič. Samé násilie, samá podlosť, starosť ako sa na-
pchať, ako si navliecť moderné handry, ukradnúť,
zarobiť, kúpiť, ukojiť mániu vlastného velikášstva.
A to je všetko! Sám sa presvedčíš, že myšlienky zro-
dené tvojim telom, končia len jedným, a to tvojim
materiálnym zabezpečením. Ale si taký vo svojom
vnútri? Nazri do svojej duše... a stretneš sa s niečím
prekrásnym a večným, s tvojím pravým 'ja'. Veď celý
tento vonkajší zhon dookola, to sú len sekundy...
Uvedomuješ si to?“

Stáli sme a mlčali. Nečakane sa mi tento obraz za-
zdal až bolestne známy. Už sa mi to niekedy stalo,
všetko do bodky: aj tento navlas rovnaký rozhovor,
aj táto lúka, aj tieto jasné hviezdy a hlavne tento do
hlbín duše známy, mäkký hlas, táto láskavá tvár...
Presne som vedela, že toto sa už kedysi stalo. Ale
kedy, kde? Nech som sa snažila akokoľvek, akokoľ-
vek som si namáhala pamäť, nedokázala som si na
nič spomenúť. Lahko som potriasla hlavou, aby som
sa nejako dostala z tejto slepej uličky svojho vedo-
mia, ktorá vyplávala na povrch. A Sensei pokračoval:

„Prežili ste 16, 22, 30 rokov, no dobre, ty máš sko-
ro 40. Ale vari si pamätá niekto z vás, ako ich prežil?
Nie, vy máte len akési úbohé útržky, a aj tie sú spo-
jené s emocionálnym vzplanutím.“

„Áno,“ zamyslene poznamenal Nikolaj Andrejevič,
„život tak preletel, že som si to ani nestihol všim-
núť. Samé štúdium, samá práca, a ešte nejaké rodin-
né drobnosti, nekonečné starosti... Ale popremýšľať
o sebe, o duši, na to skutočne nie je čas, vždy sa
nájdu nejaké neodkladné záležitosti.“

„Presne tak,“ potvrdil Sensei. „Premýšľate o budúcnosti, o minulosti. **Ale žijete predsa v tomto okamihu, ktorý sa nazýva teraz. A čo je to teraz? To je drahocenná sekunda života, to je dar Boží, ktorý treba rozumne využiť. Pretože zajtraší deň, to je krok do neznáma. A nie je vylúčené, že môže byť vašim posledným krokom v tomto živote, krokom do priepasti, do nekonečna. A čo bude tam?**

Každý z vás si myslí, že má na Zemi veľa času, preto ste nepremýšľali o smrti. Ale je to tak? Každý z vás môže zomrieť v ktorejkoľvek sekunde, z akejkoľvek príčiny, ktorá na jednej strane akoby nezávisela od vás, ako biologickej bytosti. No na druhej strane, veď **vy nie ste iba biologická bytosť, veď vy ste Človek, obdarovaný čiastočkou večnosti. Keď si to uvedomíte, pochopíte, že celý váš Osud je vo vašich rukách, veľmi veľa v ňom závisí od vás samotných. A nielen tu, ale aj tam. Zamyslite sa: kto ste, dokonalý biorobot alebo Človek, zviera alebo duchovná bytosť? Kto?**

„No, človek... asi,“ povedal Ruslan.

„No práve, 'asi'. A čo je v skutočnosti človek, premýšľal si o tom? Prenikni do podstaty tejto otázky. Kto v tebe cíti, ako sa pohybuješ v priestore, kto hýbe tvojimi končatinami? Ako v tebe vznikajú emócie, prečo vznikajú? A nezvaľuj to hneď na niekoho, kto sa ťa dotkol, kto ťa urazil, alebo naopak, ku komu si ty pocítil závisť, škodoradosť, koho si poohováral. Vari to v tebe hovorí duchovná podstata?

Vyhľadaj v sebe krištáľový prameň svojej duše a pochopíš, že celé toto materiálne pozlátko – autá, byty, chaty, postavenie v spoločnosti – všetky tieto materiálne statky, na ktorých dosiahnutie utrácaš celý svoj vedomý život, sú len prach.

Prach, ktorý sa v tomto prameni okamžite premení v ničotu. A život plynie. Život, ktorý môžeš využiť k premene na nekonečný oceán Múdrosti.

Veď v čom spočíva zmysel života, zamýšľal si sa nad tým niekedy? Najvyšší zmysel života každého jednotlivca spočíva v poznaní svojej duše. Všetko ostatné je dočasné, pominuteľné, jednoducho prach a ilúzia. Jediná cesta, ako spoznať svoju dušu, vedie len cez vnútornú Lásku, cez mravné očistenie svojich myšlienok a cez absolútne pevné presvedčenie, že tento cieľ dosiahneš, teda cez vnútornú vieru... Kým ešte je v tebe život, nikdy nie je neskoro spoznať seba samého, nájsť v sebe svoju podstatu, svoj svätý, životodarný prameň duše... Spoznaj sám seba a pochopíš, kto naozaj si.“

15

Po tom všetkom, čo sme videli a počuli na tejto meditácii, bolo naozaj o čom premýšľať. A hlavne ja, ktorá som bola na pokraji smrti. „Bože, to sú predsa odpovede na moje otázky, ktoré som tak dlho hľadala. **Vari je naozaj tento geniálny vzorec na dosiahnutie nesmrteľnosti taký jednoduchý: Kontrolovať svoje myšlienky, Veriť a Milovať.** Vari pomocou toho dosiahnem spásonosný breh, okraj večnosti, z ktorého sa už prizerajú nesmrteľní, tí, ktorí spoznali sami seba, svoju božskú podstatu?! Vari sa moje 'ja' môže vytrhnúť z kostnatých pazúrov Smrti? Aj keď si už nestihnem 'vybojovať' svoje telo, aj tak sa budem môcť stať slobodnou alebo aspoň pripravenou na stretnutie s Neznámom.“ Tieto myšlienky mi dodali nebývalú motiváciu, akýsi vnútorný prívál síl. A tak som sa rozhodla neodkladať nič na zajtra a začať pracovať okamžite, hneď teraz. Pretože kto vie, čo mi prichystá ďalší deň.

Najskôr som sa snažila utriediť si myšlienky. Ale bolo vo mne toľko nadšenia, také oduševnenie, že som sa nedokázala sústrediť na nič konkrétne, pretože pri takomto nápore všetky myšlienky na materiálno akoby naschvál niekam zmizli. Vtedy som začala analyzovať svoje pocity. A až tu som si všimla, že som bola natoľko zaujatá svojou vnútornou podstatou,

že som sa dokonca aj na okolitý svet začala pozeráť úplne inak. Bol to takpovediac akýsi nový náhľad na dávno zabudnuté problémy z nového, doteraz pre mňa neznámeho, uhla pohľadu.

Nový pohľad ma obklopoval zo všetkých strán ako kokón a násilne oddeľoval moje vedomie od šedivej všednosti s jej malichernými starosťami. Vyvolávalo to dojem, akoby som existovala sama pre seba a svet tiež sám pre seba. A navyše, po prvýkrát som uvidela fungovanie svojho tela z inej strany. Telo vykonávalo akési obvyklé činnosti ako autopilot: automaticky prišlo domov, automaticky sa osprchovalo, automaticky sa najedlo, automaticky odišlo do svojho vymedzeného kútika, teda do izby. A práve „ja“ ho v tom čase pozorovalo a myslelo na svoju spásu. Tento malý objav ma ohromil. Zdá sa, že vo mne je práve „ja“ aj akýsi telesný „autopilot“.

Ale ďalej to bolo ešte zaujímavejšie. Znovu, keď som si prehrala v mysli Senseiov rozhovor s nami, spomenula som si na jeho slová: „Premýšľali ste o tom, ako sa pohybujete v priestore, kto pohybuje vašimi končatinami?“ Pozerala som na seba už z nového uhla pohľadu a premýšľala som: „No, naozaj, kto vo mne hýbe končatinami: 'ja' alebo 'autopilot'?“

Moja osoba sa pozrela na svoju otvorenú dlaň a rozhodla sa urobiť malý, jednoduchý experiment. Pomyslela som si: „Musím zovrieť a roztvoriť prsty.“ Moja ruka to poslušne vykonala. „A teraz nebudem hýbať prstami.“ Ale zrazu sa vo mne mihla nejaká bláznivá myšlienka: „A ja ich predsa len zovriem.“ Moje prsty sa pod vplyvom tohto „príkazu“ opäť zovreli a roztvorili. „Pozrimeže!“ začudovala som sa. „A ktože to vo mne myslel? Ktože ďalší svojvoľne riadi moje myšlienky?!“ Pozbierala som silu vôle a ešte raz,

ale už vytrvalejšie a cieľavedomejšie som si pomyslela: „Nebudem hýbať prstami. Tak to chcem a tak to bude.“ Divné, ale ruka sa ani len nezachvela. A tamtá malá, zlomyseľná, bláznivá myšlienka akoby ani vôbec nikdy neexistovala. „No teda!“ začudovala som sa ešte viac. „Takže keď dám voľnosť svojim myšlienkam, tento niekto začína potajomky riadiť moje vedomie a telo podľa svojho uváženia. Ale keď prísne kontrolujem myšlienky, tak mizne niekam bez stopy. To sú veci!“ No, napriek tomu som sa tešila z tejto znovuobjavenej skutočnosti tak, akoby sa mi podarilo v mojom najtajnejšom kúte odhaliť špióna, ktorý sa dlhé roky dôkladne maskoval. „Áno, tento 'prefikanec' je oveľa nebezpečnejší ako tupý 'autopilot'. Musím byť ostražitejšia!“

To sa ľahko povie, ale horšie robí. Keď som začala vykonávať meditácie, pochopila som, že tento „prefikanec“ často navštevoval moje myšlienky vo chvíli uvoľnenia a obzvlášť často, keď som sa koncentrovala na meditáciu, a tým neustále odvádzať moju pozornosť na vedľajšie veci. Všetko to robil tak šikovne, tak logicky, že som ani ja sama nechápala, kedy som sa prestala sústrediť. Keď som sa ponorila a jasne skoncentrovala myseľ na meditáciu, „prefikanec“ sa strácal. Stačilo len málinko poľaviť v tejto kontrole a on sa okamžite znova objavil. „Ten darebák! Drzý a neodbytný,“ pomyslela si moja osoba a snažila sa už po niekoľkýkrát sústrediť na meditáciu. Keď som ukončila meditáciu, pochopila som, že proti tomuto nepriateľovi číslo jeden nebude také ľahké bojovať. „Budem sa musieť opýtať Senseia, ako si s týmto 'prefikancom' poradiť“ pomyslela si moja osoba, keď zaspávala. „Inak mi všetko pokazí.“

Nasledujúce ráno, keď moje vzplanutie emócií po večerajšku trochu utíchlo, znova som sa začala pozorovať

zo strany. Moje telo sa opäť nejako odlepilo od teplej postele a začalo automaticky vykonávať každodenné ranné pohyby a chystalo sa do školy. Môj rozum, ako sa mi zdalo, ešte sladko dospával, a preto premýšľať o čomkoľvek sa mi vôbec nechcelo. Keď som kráčala svojou obvyklou cestou do školy cez mestský parčík, vychutnávala som si okolité ticho, rannú sviežosť, šušťanie opadaného listia. Veľmi sa mi zapáčil tento stav, stav akéhosi zmierenia. Môj rozum spal, telo kráčalo určeným smerom a vo vnútri mi bolo jednoducho krásne a príjemne. Cítila som, že práve toto bolo moje pravé „ja“.

Ale v škole sa situácia náhle zmenila. Moja osoba sa zapojila do kolobehu udalostí, informácií, emócií. V dôsledku toho som sa definitívne stratila vo svojich myšlienkach, pretože prichádzali nepretržitým prúdom, a bolo ťažké roztriediť ich na tie, ktoré sú moje, a ktoré cudzie. V takom šílenom rytme ubehol deň.

16

Večer, keď sme sa s kamarátmi stretli na zastávke, poponáhľala som sa vyrozprávať im o svojich „úspechoch“ a nakoniec som sa so záujmom opýtala:

„A vám sa ako darilo? Premýšľali ste po včerajšom cvičení?“

„A o čom by sme mali premýšľať,“ povýšene predniesol Kosta. „Ja – to som ja, celok, jednotný a nedeľiteľný... Nie som predsa maniak, aby som sa delil na polovice.“

„No áno, ty pre nás nie si maniak, ty si pre nás génius... z pavilónu číslo šesť. Napoleon ťa nijako neznepokojuje?“ s úsmevom ho podpichol Andrej.

„No tak... Pre tvoju informáciu, ja nemám prehnatý pocit veľikášstva.“

A po chvíli dodal:

„Veľkí ľudia tým netrpia.“

„Samozrejme,“ zasmial sa Andrej, „inú odpoveď som ani nečakal.“

„No tak, o chvíľu budeme počuť starú pesničku. Hovorte k veci,“ netrpezlivo prehovorila moja osoba.

„Čo na to povedať,“ odpovedal Andrej. „Sensei včera porozprával veľa užitočného. Na to mozgu ani rok nestačí. Včera som len premýšľal, či som si stanovil správne ciele do budúcnosti, alebo či niektoré z nich

predsa len nebude potrebné čiastočne upraviť na základe nových informácií.“

„No dokelu, ty si sa ale začal vyjadrovať,“ zachichotal sa Slávko. „Nemieriš náhodou na akadémiu vied?“

„Kdeže, stačí mi Sensei.“

„Presne tak,“ prehovorila som. „A ako sa ti darila meditácia?“

„Vieš, oveľa lepšie ako včera. Myšlienky mi nejako menej liezli do hlavy. Hneď sa mi zlepšila koncentrácia a pocity začali byť zreteľnejšie.“

„A tebe Táňa, sa niečo podarilo?“

„No, úprimne povedané, meditáciu som nerobila a premýšľať som neskúšala. Včera som bola tak unavená, že som sa ledva dostala do postele. A ráno, kým som odviedla bračeka do škôlky, kým som zašla po mlieko, už bola škola. Keď sa nad tým zamyslíte, je toho toľko, čo treba robiť!“

„Presne tak,“ podporil jej výhovorky Kostík. „Netreba premýšľať, treba konať. Mladosť je aj na to určená, aby sa konalo, a staroba na to, aby sa premýšľalo.“

„Aha,“ uľahoval si z neho Andrej, „a potom v starobe budeš mrmlať svojim vetkým hlasom a premýšľať poslednými zvyškami svojho mozgu: 'Keby len mladosť vedela, a keby staroba mohla.'“

Mládež sa opäť zasmiala, doberajúc si Kosťu.

„A tebe sa ako darilo?“ spýtala som sa Slávka.

„Normálne.“

„A normálne, to je ako?“

„Rovnako ako vám.“

„Jasné,“ uškrnul sa Andrej a beznádejne mávol rukou jeho smerom.

17

Na ďalšom tréningu sme sa ako obvykle pred začiatkom cvičenia rozcvičovali. Do telocvične vošla skupina mužov pôsobivého vzhľadu na čele s Volodom.

„Fiha, koľko ľudí!“ začudoval sa Andrej.

Viktor sa zasmial a povedal Stasovi:

„Tomu sa hovorí 'pár ľudí'.“

„Nerozumiem.“

„No, Voloda mi včera volal kvôli jednej veci a na konci povedal, že privedie na tréning zopár svojich chlapcov.“

„Páni, to bude určite pol čaty,“ s úsmevom povedal Stas.

„Presne o tom hovorím.“

Voloda s pozdravom pristúpil k Senseiovi, ktorý stál neďaleko nás. Starší chlapci sa k nim rýchlo pripojili.

„Sensei, nemáš nič proti?“ kývol Voloda smerom k svojim chlapcom.

„Žiadny problém,“ Sensei odpovedal ako vždy jednoducho.

„Nepozeral si včera večer televíziu?“

„Kedy? Už takto mám málo času.“

„Predstav si, kto tam včera bol – náš San Sanyč!“

„Náš San Sanyč?!“ začudoval sa Žeňka. „Celé roky som o ňom nič nepočul.“

„No áno. Ale aký je teraz frajer! Hovoril, že vraj žil v nejakých jaskyniach, poznával umenie ruského boja. A teraz sa označuje za ruského nindžu. A najzaujímavejšie je, že ukazoval tvoje chvaty, Sensei. Len s tým rozdielom, že teraz všetkým rozprával, že je to dávno zabudnutý staroslovanský štýl, ktorý on znovu oživil.“

„To sú veci!“ uškrnul sa Stas. „No, Volodša, keby si nebol vtedy Sanyča tak urazil, teraz by si sa s ním delil.“

„Nie, nedelil,“ povedal tajomne Žeňka.

„Prečo?“

„No, akože prečo? Keby ho vtedy Volodša tak pekne nezrovnal, sotva by niekedy pochopil.“

Všetci sa od srdca zasmiali. „Zbytočne si s ním tak vtedy zaobchádzal,“ prehovoril Sensei. „Je to predsa len starý človek a starobu si treba vážiť.“

„Sám si za to môže, načo sa šklbal, pchal hlavu do slučky?“ začal sa ospravedlňovať Volodša a už miernejšie dodal: „Veď som sa ho takmer nedotkol, len som o neho nechtiac zavadil.“

„Presne tak, Sensei, bolo to tak,“ pridal sa Žeňka. „Ako si teraz spomínam, Volodša nastavil päť a Sanyč sa ňou sám skoro päť minút mlátil do hlavy... Ale ako mu to padlo na úžitok! Vidiš, ako chlapec okamžite pochopil, stal sa ruským nindžom.“

Chlapci sa opäť rozosmiali.

„No, nech sa baví,“ dobrosrdečne mávol rukou Sensei. „Človek našiel svoju zlatú baňu, nech si ju nechá.“

„A my sme boli včera v kasárňach, v službe,“ pokračoval vo svojom rozprávaní Volodša, „spolu s chlapcami sme sa nevedeli vynadávať, ako Sanyč v telke nohami mával, chalanov váľal. Nasmiali sme sa až-až, aspoň sme si zaspomínali na mladosť. Moji nováčikovia sú omnoho lepší... A tak sa rozhodli dnes prísť,

podučiť sa ozajstnému umeniu. Inak povedané, doplniť si svoje rezervy v znalostiach.“

„To je ušľachtilá vec,“ súhlasil Sensei.

Potom prišli na rad spomienky na dávne tréningy a na celú hromadu zábavných kuriozít, ktoré s nimi boli spojené. Nakoniec sa do hovoru zapojili Voloďovi chlapci a debata na tému bojové umenie prerástla do filozofickej diskusie o vzťahoch medzi ľuďmi.

„No, ja som sa k nim tak zachoval z princípu,“ horlivo trval na svojom jeden z Voloďových chlapcov.

„Princíp, to je hlúpy odpor proti skutočnosti, podobný idiotizmu. Princíp...“

Sensei ešte ani nestihol dokončiť túto vetu a už starší chlapci takmer zborovo dopovedali Senseiovu myšlienku:

„... je dobrý len v exaktných vedách ako synonymum pre axiómu.“

„Tak, tak,“ potvrdil Učiteľ.

Voloďa trochu zrozpačiteľ:

„No, snažil som sa im to vysvetliť, ako som vedel.“

„To znamená, že si sa dostatočne nesnažil. To, čo nepreniká cez rozum...“

„... Bude vbité cez telo!“

„No, keďže všetko tak dobre viete, nemali by ste sa smiať...“

Zmysel posledných Senseiových slov mi došiel až neskôr, keď začal tréning. Sensei nás varoval, že dnes budeme cvičiť naplno, a preto ten, kto nevydrží toto tempo, môže odísť do ľavého rohu telocvične, a tam si môže nacvičovať údery, aby neprekážal ostatným. Našuchorili sme sa ako vrabce a hrdo si šepkali:

„Prečo by sme to nevydržali!“ potichu povedal Andrej.

„Ani nehovor,“ pridala sa Kosťa. „Teraz ukážeme, čoho sme schopní!“

„Nie je to po prvýkrát,“ ledabolo som prehodila, spomínajúc na rozcvičku staršieho senpaia.

No naša pýcha spľasla hneď po prvých minútach rozcvičky. Taký tvrdý tréning som ešte nikdy nevidela. Bola to úplná škola prežitia. Naháňali nás po telocvičnici v šialenom tempe, pričom sme museli prekonávať stále sa meniace prekážky. Neubehlo ani štyridsať minút a mnohí z nás sa už plazili cez tieto konštrukcie takmer po štyroch a medzi nimi bola aj moja osoba. Vzdychajúca Tatiana vedľa mňa povedala:

„Toto je nočná mora! To je úplne ako v tej anekdote: 'Vážené dámy a páni! Súdruhovia a súdružky! Koriaci a Koriačky...' A to posledné sa týka presne nás. Teraz sa cítim ako pôvodný obyvateľ tejto oblasti.“

V ľavom rohu telocvične sa už objavili prvé „obete“. No naša skupinka vytrvalo cvičila ďalej. Ale ďalej to bolo ešte horšie. Po tomto maratónskom rozbehu so sériou rôznych cvičení sme začali robiť kliky, neviem koľkokrát, len si pamätám, že počet sa už dávno prehupol cez sto. Ruky sa mi triasli ako od zbijačky a telo sa prehýbalo ako húsenica, keď som sa snažila zdvihnúť, ani nie tak pomocou týchto „vibrátorov“, ako skôr trhnutím môjho spásonosného zadku. Pretože, ako som zistila, len na tomto mieste som ešte cítila akú-takú silu. Čoraz častejšie som sa začala pozerať smerom k ľavému rohu, kde narastal počet ľudí túžiacich doplaziť sa k tejto spásnej „oáze“. Navyše sa k nim pridala aj zradkyňa Tatiana a vyzývavo mi odtiaľ mávala rukou. V tom čase starší senpai odpočítaval kliky. Aby nám zlepšil náladu, žartovne sa nám prihováral, ako starejší na hostine:

„Sensei má vlčiaka, ktorý každého do domu vpusť, ale nikoho nevpustí. Takže urobíme desať klikov

za vynaliezavosť tohto múdreho psíka, ktorý nie na darmo je svoj chlieb.“

Zatiaľ čo všetci pri počítaní vypúšťali „paru,“ Sensei obchádzal tento veľký potiaci sa kruh ľudí a díval sa, komu by mal ešte pridať dlaňou záťaž na ramená. A jeho maličká dlaň, s prepáčením, ako hovorieval Andrej, tak zatlačí, akoby ťa prešlo nákladné auto. Keď po druhom kole pristúpil k mojej osobe, ktorá sa mykala v klikoch ako pri kŕčoch, pomyslela som si: „Tak to je koniec! Ak ešte použije svoju 'rúčku', tak sa určite rozpleštím, doslova ako chrobák o sklo.“ Napriek očakávaniu ma Učiteľ zhora chytil za kimono ako mačiatko za krk a začal mi pomáhať pri zdvíhaní sa z podlahy, čím vyvolal smiech u všetkých naokolo. A Viktor stále pokračoval:

„Sensei má aj kocúra Samuraja, ktorý začal byť taký sebavedomý, že zapára aj do psov. Takže urobíme desať klikov za to, aby jeho priania vždy zodpovedali jeho možnostiam.“

Od takého preťaženia ma boleli kosti. A Víťa stále rozprával svoje veselé slovné hračky. Už som úplne preklínala aj tú Samurajovu blšku Mášku, ktorá skáče ďaleko, aj tú myšku, ktorá býva v kôlni a rýchlo behá, aj tie „siamské bojovné rybky,“ ktoré majú bleskurýchle reakcie aj pyranie móresy, a vôbec celú tú háveď, ktorá býva v dome Senseia. Nakoniec sme urobili posledný klik za mužské prednosti papagája Keška, ktorý splodil celkom päť mláďat, a vysilení sme padli na zem. No neprešla ani minúta a už nás znovu zoradili na kôpku jeden vedľa druhého, a skupina začala s námahou zaradom preskakovať telá svojich ťažko skúšaných kamarátov, a pritom im z nepozornosti šliapala na končatiny. V telocvični sa pred našimi vytreštenými očami ozýval tu a tam tlmený,

kvílivý zvuk „aaau!“ Moja osoba to už nemohla vydržať a pripojila sa k ľavému krídlu „nervovo labilných“.

„Mala si to urobiť už dávno,“ povedala Tatiana.

Ale náš odpočinok netrval dlho. Keď skončila rozcvička, začal sa intenzívny tréning základnej techniky a nácvik úderov a chvatov. Všimla som si, že Sensei venoval viac času Volodovým chlapcom, vysvetľoval a ukazoval im sériu akýchsi nových chvatov. Tí sa tak statočne vrhali jeden na druhého pri nacvičovaní úderov, že som bola jednoducho ohromená ich húževnatosťou a nevyčerpatelnou silou. Akoby ani nemali za sebou túto vysiľujúcu rozcvičku so všetkými jej následkami.

Po dva a pol hodinovom intenzívnom tréningu nám zostávali sily iba ak na to, aby sme sa zamysleli, ako prežijeme ešte doplnkové cvičenia. Samozrejme, nikto nás nenútil, ak chceš, tak odíď. No zvedavosť zvíťazila nad fyzickými mukami. Keď už Volod'a priviedol svojich chlapcov, to znamená, že to najzaujímavejšie nás ešte len čaká. A nemýlili sme sa.

18

Keď sa rozišla hlavná skupinka, začal Sensei ukazovať akési zvláštne špeciálne chvaty na využitie sily protivníka. Rozdelili sme sa do dvojíc a začali sme trénovať. Tatiana a ja sme sa tiež snažili niečo urobiť. Ale skončilo to tým, že naše nemohúce telá viseli na sebe ako vyčerpaní boxeri v poslednom kole. Keď Sensei zbadal túto paródiu na sparing, rozdelil nás a dal nás do dvojice s chlapcami. Okamžite sa vo mne zmobilizovali zbytky síl. Hovorí sa tomu „kde sa vzalo, tu sa vzalo“. Ruslan, ktorý vyzeral ako vyziabnutý mravec v porovnaní so svojím súperom Žeňkom, sa pri nasledujúcom údere postážoval Senseiovi:

„Vari môžem premôcť takého obra? Veď on je nepremožiteľný, hotový pancier. Jasné, ak sa na mňa vrhne, ešte môžem nejako využiť jeho silu, ako ste hovorili. Ale keď mám zaútočiť, tak čo mám, dočerta, robiť s týmto tvrdohlavým nosorožcom? Veď je to hora svalov!“

„Hora svalov – to je maličkosť. V bojovom umení sila nie je to hlavné. Na východe je také príslovie: 'Ruky a nohy nie sú ničím iným ako predĺžením tela a telo zasa predĺžením mysle.' Teda to hlavné sú vedomosti a návyky. Potom najslabšia žena môže len dotykom jedného prsta zneškodniť najsilnejšieho atléta na svete, alebo dokonca ho aj zabiť.“

„No, teoreticky to možné je,“ usmial sa Žeňka. „Zvlášť, ak je peknučká, potom stačí aj jediný pohľad... Ale keď budeme hovoriť vážne, tak si myslím, že je to prakticky nemožné.“

„Je to možné,“ odpovedal Sensei.

„Športovca?“

„Športovca.“

„Jedným prstom?“

„Jedným prstom.“

„Bez sily?“

„Bez sily.“

„Never...“

Žeňka nestačil dohovoriť, keď sa Sensei ľahkým pohybom prostredníka ľavej ruky dotkol jeho svalov na krku, tesne pod pravým uchom. Nečakane pre všetkých, Žeňku to skrivilo tak, akoby práve pravou polovicou úst rozžul tucet citrónov.

Pravá noha sa mu náhle podlomila a on sa zvalil na zem, ani si nestihol uvedomiť prečo. Pravá ruka ho absolútne nepočúvala a bola ako handra. Žeňka sa pozrel na Senseia vydesenými očami, a pritom mykal ľavou polovicou tela:

„Nešitim ši šiju.“ zmohol sa len na zašušľanie, keď sa niečo snažil povedať.

Stáli sme ohromení touto scénou bleskovej premeny mladého, zdravého chlapca na bezmocné, zmietajúce sa telo napoly paralyzovaného „starca“.

„Šo mám šobiť?“

Sensei sa naklonil nad Žeňkovu „živú mŕtvolu“ a znovu nahmatal akési body na tele v oblasti chrbta a brucha. Urobil to tak isto rýchlo a šikovne, že som si ani nestihla všimnúť, čo konkrétne stlačil. Žeňka sa začal postupne spamätávať, a pritom si masíroval postihnuté končatiny:

„Krušinál!“

„Tak čo, neveriaci Tomáš?“ spýtal sa Sensei.

„Šensei! Ašpoň si ma mohol upozorniť. Škoro mi šhorel možog do posledného žávitu!“ sotva hovoril Žeňka lámaným, šušľavým jazykom.

„To je škoda,“ akoby žartom povedal Učiteľ. „Aspoň by ti v ňom chrobáky podochli. Ako prevencia je to niekedy užitočné.“

„Sensei, a mohol by si nám povedať recept na tento jed?“ vtipne vstúpil do rozhovoru Stas, zrejme prvý, kto sa spamätal z tohto otrasu.

„No, recept je jednoduchý. Treba vedieť kam, kedy a ako.“

„To je logické, ale konkrétnejšie?“ vyzvedal Voloďa.

„Konkrétnejšie? Na ľudskom tele je množstvo bodov BAB.“

„Šoho?“ nepochopil Žeňka.

„BAB, biologicky aktívnych bodov.“

„Akéže sú to body, šakra! Tomahawky sú to, dočerta, balištičké!“ rozhorčil sa s iróniou chlapec. „A š autopilotom.“

Všetci sa pousmiali jeho zanietným slovám.

„Presne tak. Zase to len potvrdzuje to, že každú znalosť možno premeniť na zbraň... Takže, tento efekt 'balistických samonavádzacích Tomahawkov' nebol vyvolaný ničím iným, než sotva badateľným pôsobením na biologicky aktívne body organizmu človeka.“

„A čo sú to za body?“ so záujmom sa spýtal niektorý z chlapcov. „Ako fungujú?“

„No, je to určitá časť kože, ktorá má spoločnú inerváciu. Nervy, cez ktoré sa prenášajú signály z receptorov umiestnených v tejto zóne, odovzdávajú ďalej tento signál nielen do miechy, ale aj centripetálnymi a extraspinálnymi dráhami až do mozgu. Tam dochádza

k zvláštnemu spájaniu vznikajúcich nepodmienených reflexov. Okrem toho sa tento proces odráža aj v kôrových analyzátoroch, kde vytvára podmienené reflexné spojenie, teda jednoducho povedané, formuje sa určitý príkaz pre organizmus.“

„A potom vznikne tento efekt?“

„Nielen to. Človeka možno znehybniť na určitú dobu, alebo 'vypnúť', či koniec-koncov naprogramovať tak, aby v presne stanovenom čase daný objekt prestal existovať na fyzickej úrovni.“

„Takže stačí len silno udrieť na tento bod?“

„Vôbec nie. Všetky procesy vnútri organizmu prebiehajú pri mimoriadne slabých energiách. Pôsobenie na tieto body prostredníctvom prahových, teda slabých podnetov, má oveľa výraznejší vplyv na telesné funkcie ako silné podnety.“

V tej chvíli sa už Žeňka nadvihol a snažil sa rozchodiť, pričom celý čas pokrivkával na pravú nohu a potriasal pravou rukou:

„Mamiška moja, ako to pichá, akoby som ši preležal celý pravý bok.“

„Ty leňoch lenivý,“ zažartoval Sensei. „Len by si na peci ležal, koláče žul... Musíš viac trénovať!“

„No ždá ša, že som ša potil rovnako ako oštatní.“

„Myslím tým rozum viac trénovať, aby ste sa nedostával do takej hlúpej situácie.“

„A kam si mu to s takou ľahkosťou zasadil?“ zaujímalo Volodžu.

„Je to takzvaný bod Botkin-Erba. Keby som ho stlačil trochu inak, efekt by bol úplne iný. A ak by som rovnakou impulzívnou silou pôsobil na miesto, kde sa prepletajú splanchnické nervy, nachádzajúce sa o kúsok ďalej, tak by som mohol vyvolať krčce v štítnej tepne, čo by zase narušilo funkciu štítnej

žľazy. To by viedlo k celkovému oslabeniu imunitného systému alebo k jeho úplnému vypnutiu. V takom prípade by sám zomrel na akúkoľvek infekciu.“

Keď to Žeňka začul, prestal sa hýbať.

„Ďakujem moc, veľmi ste ma upokojili takou svetlou budúcnosťou.“

„Ale povedali ste: 'Kedy, kam a ako,' predniesol niektorý z Voloďových chlapcov. „Čo to znamená kedy?“

„Ide o to, že okrem toho, že treba poznať presnú polohu bodu, silu impulzu, ktorý naň aplikujete, je tiež potrebné poznať aj dennú dobu, kedy je daný bod najviac aktívny.“

„Hm. Len toľko,“ zasmial sa Voloďa.

Žeňka ani teraz nevynechal možnosť zažartovať, stále ešte svojou šušľavou rečou:

„Povedzte, a neprikladá sa k tomu ešte aj hviezdna mapa vešmíru?“

Sensei sa zasmial:

„Záleží na tom, pre koho. Hlupákom by ani to nestačilo.“

„Ale ako je možné pochopiť všetky tieto body a vyznať sa v nich?“ spýtal sa Stas.

„Najjednoduchšia cesta k pochopeniu je samozrejme preštudovať a precítiť ich sám na sebe, obzvlášť impulz stlačenia, to je veľmi dôležité.“

„Aha, a ak si uškodíme,“ napoly žartom a napoly vážne zauvažoval Viktor.

„Neuškodíte. Kvôli tomu existujú na ľudskom tele body, ktoré pôsobia opačne a neutralizujú toto podráždenie alebo kľč. Všetko v prírode je v rovnováhe.“

„Ale lepšie je to vyskúšať na druhých,“ s úsmevom povedal Košta.

„To sa vám nepodari,“ povedal Sensei. „Bez ohľadu na to, ako dlho to budete skúšať na druhých, nikdy

nedosiahnete požadovaný efekt, ak neprecítite na sebe silu tohto pôsobenia.“

„A môžeme to skúsiť hneď teraz, takpovediac v bojových podmienkach?“ spýtal sa niekto od Volodu.

„Môžeme.“

„Aj my?“ zaujímalo aj ďalších z ich skupiny.

„Áno, nech sa páči.“

K Senseiovi pristúpili traja dobrovoľníci z Volodovej skupiny a Ruslan. Stas, ktorý sa k nim tiež pripojil, vyzval aj Volodu, ale ten odpovedal:

„Čo som vám ja, službukonajúca makiwara?“

„No, no.“

Žeňka dokrivil, sadol si vedľa Volodu na športovú lavičku a povedal Stasovi:

„No choď, choď. Jaзык – 'mľašk', hlava – 'trešk'. Šám ši ža to budeš môčť.“

„Tak čo, už sú tu všetci záujemcovia?“ spýtal sa Sensei, hľadiac na Volodových chlapcov.

A odrazu moja osoba nabrala odvalu a vystúpila dopredu, čo vyvolalo úsmev na tvárach všetkých nakoľo.

„A ty sa kam chystáš?“ začudoval sa Sensei.

„Naozaj, načo som vlastne vystúpila?“ zrazu sa vo mne objavila zbabelá myšlienka. Ale vycúvať už bolo neskoro.

„Môžem to aj ja skúsiť?“

„A ty sa nebojíš?“

„Len šteklenia,“ vyhrkla som rozpačito ockov obľúbený vtip.

„No dobre, keď už teda chceš vstúpiť do oddielov kamikadze, tak prosím.“

A obrátiac sa už k ostatným dobrovoľníkom dodal:

„Takže pôjdeme až na plný kontakt. Vašou úlohou je vyhrať tento boj akýmkoľvek spôsobom.“

„A môžeme aj v skupine?“

„Môžete. Robte, čo chcete, máte úplnú voľnosť.“

Skôr ako sa Sensei otočil, Voloďovi chlapci sa postavili do kruhu a o čomsi sa dohovárali akýmsi „vojenským“ jazykom gest. Ruslan so Stasom si tiež niečo šepkali. A ja som stála uprostred týchto obrovských atletických tiel ako myš a nevedela som, čo by som tak mohla s mojimi možnosťami chrobáčika vymyslieť proti uragánu. No ako naschvál, nič podstatné mi nenapadalo. „No dobre, bude, čo bude,“ pomyslela som si.

Nakoniec všetci zaujali bojové pozície okolo Senseia. Len ja som zostala na tom istom mieste. Keď dal starší senpai povel k útoku, Voloďovi chlapci obkľúčili Senseia a začali na neho súčasne útočiť na rôznych úrovniach. Ale Sensei prekvapivo ľahko odrazil tieto údery. A potom urobil taký rýchly protiútok, že som videla len chaoticky padajúce telá. Zo strachu sa mi až kolená roztriasli. Vtom sa na Učiteľa snažili zaútočiť Ruslan a Stas. V tej chvíli sa ku mne Sensei obrátil chrptom vo vzdialenosti natiahnutej ruky a vysporiadaval sa s nimi. Napadla mi myšlienka, že musím rýchlo niečo urobiť. A nevymyslela som nič lepšie, ako zavesiť sa Senseiovi na chrbát, presne ako blcha, aby ma aspoň nedostal. Ale keď som sa so všetkou silou pokúsila zrealizovať svoju myšlienku, ukázalo sa, že moje ruky prešli prázdnotu a namiesto Senseia chytili vzduch. Nemohla som uveriť svojim očiam, predsa ešte pred chvíľou stál predomnou! „Určite je ľahšie chytiť prízrak než Senseia,“ pomyslela som si.

No vtom sa moje myšlienky spolu s „dušou“ náhle presunuli do nôh, pretože Sensei už priviedol ďalších nešikovných bojovníkov k úplnej strnulosti.

Otočila som sa a začala som utekať na opačnú stranu, čo mi sily stačili. Ale nestihla som urobiť ani dva kroky a už som schytala ľahký boľavý úder niekam do oblasti prvého a druhého krčného stavca. Pred mojimi očami okamžite vyšľahol prenikavý oslepujúci záblesk, akoby som bola ožiarená silným reflektorom akejsi žltoružovej farby. Celé moje telo znehybnelo v dosť neobvyklej póze s rozhodnými stuhnutými rukami, s dopredu nakloneným trupom a napoly zdvihnutou pravou nohou. Ako som udržiavala rovnováhu, sama nechápem. Ale to ma vtedy trápilo zo všetkého najmenej.

S hrôzou som pozorovala, čo sa dialo s mojimi svalmi. Všetky, ako jednotný mechanizmus, sa začali krútiť v krčci nezávisle na mojej vôli a želaní. Pričom tento celkový krč zasiahol celé moje telo. Zdalo sa, že sa napätie zvyšuje každou sekundou a nebolo nič, čo by ho zastavilo. Telo sa krivilo takou silou, že sa mi dokonca zdalo, že som začula praskanie chrbtice. A už úplne najdivnejší bol pocit napätia vo vnútorných orgánoch. To sa mi ešte nikdy nestalo. Dokonca aj moje doteraz najsilnejšie bolesti hlavy boli malicherné v porovnaní s touto neznesiteľnou bolesťou. Mimické svaly tváre sa tak napli, že sa mi tvár skrútila v hroznej grimase.

Bolo zvláštne, že napriek všetkým týmto metamorfózam ochrnutého tela som zostávala pri plnom vedomí. Moja osoba naďalej všetko jasne videla a počula. Videla som, ako decká z našej skupinky, ktoré pozorovali čo sa deje, zmenili výraz tváre, a zdesene si prezerali naše stuhnuté postavy. Jasne som počula slová Kosťu, ktoré boli venované mne:

„Páni! Ty si ale krásavica, nemôžem od teba oči odtrhnúť.“

Chcela som mu niečo odseknúť, ale nemohla som ani pohnúť jazykom, nieto ešte povedať nejaké slovo.

Zdalo sa mi, že ubehla celá večnosť, kým nás Sensei zase „oživil“. Ale v skutočnosti som v tejto polohe, ako sa potom ukázalo, nebola ani minútu. Celé moje telo bodali drobné ihličky vo všetkých smeroch, akoby som si preležala súčasne všetky končatiny a časti tela. Moji „komplici“ si usilovne masírovali telá. Rýchlo som nasledovala ich príklad, aj keď nie s takými zdržanlivými emóciami. Telo som mala rozlámané a strašne ma bolelo.

„To nič, to nič,“ upokojujúco prehovoril Sensei. „Deň-dva, maximálne tri, a všetko prejde.“

Do konca doplnkových cvičení sme sa všetci šiesti zaoberali len tým, že sme si intenzívne masírovali končatiny a počúvali neutíchajúce vtipkovanie ostatných. Keď naša skupina úplných „kalík“ vyšla von, Voloďa, ktorý stál vedľa Senseia, nadšene vyhlásil:

„Skvelé! Dnes bol perfektný tréning. Až je svalom príjemne.“

„No to určite, že vraj príjemne!“ pomyslela som si sotva prepletajúc nohami. „Ak to takto pôjde ďalej, v najbližšej budúcnosti sem budem chodiť špeciálnou linkou na invalidnom vozíku.“ Naša skupinka „nešikovných bojovníkov“ sa pomaly vliekla po ceste za veselého vtipkovania ostatných.

„Vôbec nevyzeráte zle, priatelia, priam ako v tej anekdote,“ ironicky predniesol Viktor.

„V akej?“

„To sa stretnú dvaja chlapi na traumatológii zasádrovaní od hlavy po päty. Jeden sa pýta druhého:

'Ako sa ti to stalo?'

'Narazil som do garáže.'

'Auto je určite na šrot,' prejavil súcit ten prvý.

'Nie, ja som šiel pešo!'

„Smiech je smiech, ale telo bolí,“ postťažovala som sa Učiteľovi.

„Ale ty nepremýšľaj o bolesti. Veď čo je to bolesť – to je ilúzia.“

„Akáže je to ilúzia, keď ju reálne cítiš?“

„To sa ti len zdá, že ju cítiš. Každú bolesť môžeš v skutočnosti prestať cítiť, ak si to budeš veľmi priať.“

„Čože,“ nedôverčivo sa spýtal Slávko, „dokonca, aj keď ma budú rezať?“

„Pokojne aj smažiť,“ s úsmevom odpovedal Sensei, a už vážnejšie dodal: „Veď bolesť je reakcia určitých nervových zakončení na podráždenie, a tie vysielajú signál do mozgu. Pokiaľ človek dokonale ovláda svoje telo a rozum, tak môže plne regulovať svoj prah bolesti. Mimochodom, v bojových štýloch existuje škola Katedo, ktorej majstri špeciálne učia svojich štúpcov, aby necítili bolesť.“

„Šťastní to ľudia, ktorí sa u nich učia,“ zasnene povedal Ruslan.

„Akí že šťastní,“ povedal zo žartu Sensei, „keď dovtedy, kým sa to naučia, dostanú v lepšom prípade sto-krát palicou po hlave.“

V tej chvíli chcel Jura zrejme prejavíť svoj súhlas s kamarátom. No len čo otvoril ústa a potľapkal Ruslana po ramene, ten okamžite zareval na plné hrdlo:

„Á-á-á! Nezabúdaj na moje tragičnosti!“

Celá skupina vybuchla smiechom nad týmto presne vystihnutým nezmyslom.

„Ako sa hovorí, aj keby si chcel, tak to nevymyslíš,“ zachechtal sa Stas. A Žeňka pokračoval:

„Vďaka takýmto tréningom možno ľudia vymyslia nový jazyk.“

„No áno,“ pridal sa Viktor. „Ale nebude jasné, z akých písmen sa budú skladať slová tohto jazyka.“

Každopádne, ďalej sme už išli veselšie, pod pokračujúcou paľbou nových vtípkov, a pritom sme čiastočne

zabudli na svoje nešťastné končatiny. Len brucho nás bolelo od smiechu. No Andrej kráčal po celú tú dobu mlkvo a nezúčastňoval sa nášho spoločného rozhovoru. Nevenoval žiadnu pozornosť nášmu smiechu, iba sa spýtal Senseia:

„A tento štýl s tými bodmi, ktorý ste nám ukázali, toto je ten štýl Starý láma?“

„Ale kdeže, nepleť si kameň na ceste s Himalájami. V štýle Starý láma je umenie dovedené k dokonalosti. Tam stačí jediný stisk ruky, alebo len nejaký sprostredkovateľ a môžete urobiť s človekom čokoľvek.“

„No teda,“ začudoval sa Andrej.

„To ešte nič nie je. Sú tam aj oveľa vážnejšie veci, možno vám o nich niekedy poviem.“

Keď sa už s nami na zástavke Sensei rozlúčil a podal nám všetkým ruku, nečakane si zavolał Kostika nabok a začal mu niečo šepkať. No nech sme nafhohovali uši akokoľvek, nič sa nám začuť nepodarilo. A keď sa už Senseiova skupina začala po ceste vzdäľovať, doslova sme Kostika začali terorizovať otázkami. No on nás vytrvalo odbíjal žartom, pričom sa odvolával na svoje osobné tajomstvá.

Domov sme šli mlčky. Len Kostík niečo mrmlal, snažil sa žartovať a tým nás rozveseliť. Ja som sa úplne ponorila do svojich myšlienok o bolesti. A predovšetkým, akonáhle som o tom začala cielene premýšľať, telo ma začalo s novou silou trápiť a bolieť. Moja osoba snívala len o jednom, ako sa čo najskôr dostať domov. Našťastie náš dom sa nachádzal v centre, päť minút od zastávky.

Ale keď ma kamaráti odprevadili až k bráne, stále sa neponáhľali rozlúčiť. Presnejšie povedané, neponáhľal sa Kostík, u ktorého sa akoby vrece roztrhlo s vtipmi a všetlíjakými smiešnymi príbehmi z každodenného života.

Už som prešľapovala z nohy na nohu, monotónne som sa usmievala a celým svojim zjavom som dávala najavo, že je čas rozlúčiť sa. No Kostík na to nijako nereagoval a stále pokračoval vo svojich slovných hračkách, a len sem-tam nervózne pokukoval na hodinky.

Neubehlo ani desať minút nášho rozprávania o ničom, keď sa Andrej nečakane s hrozným bolestivým výkrikom skrútil od bolesti a určite by spadol v kľčoch tvárou na zem, keby ho včas nezachytil Kosťa, ktorý stál vedľa. No Kosťa sám nedokázal udržať rovnováhu a zvalil sa na zem, pričom chránil kamaráta svojim telom. Vyľakane sme sa nad nich sklonili a snažili sme sa Andrejovi nejako pomôcť. Od strachu som zabudla aj na všetky svoje boľavé svaly. Len Kostík, ako sa zdalo, bol pokojný.

„To nič, to nič, musíme ho len posadiť a masírovať mu spánky. Hneď to prejde,“ povedal, nadvihujúc Andreja.

Zatiaľ čo sme sa trápili a usádzali takmer bezmocného Andreja, Kostík pozrel na hodinky a zamyslene povedal:

„Presne, ako Sensei povedal... To je teda sila!“

Nechápavo sme sa na neho pozreli.

„Čo povedal?“

„Potom vám to poviem,“ rýchlo povedal Kostík a začal pomáhať intenzívne masírovať Andrejovi spánky.

Farba chlapcovej tváre sa postupne vracala do normálu. Žlto-modré škvrny zmizli, objavil sa ľahký rumenec. Dýchanie sa začalo normalizovať. A už o minútu, ktorá sa nám od ľaku zdala ako večnosť, prišiel Andrej viac-menej k sebe. Chytil sa za hlavu a rozpačito zamrmlal:

„Nechápem, čo sa deje... Nikdy sa mi nič také nestalo... Určite som to prehnal s cvičením, alebo s mojím organizmom niečo nie je v poriadku... Veď som ešte mladý.“

Kostík sa uškrnul a pokrútil hlavou: „No Sensei, teda, on dokonca aj tieto slová predpovedal... No čo, už si ožil, ty exot?“

„Aké slová?“ nechápali sme.

No Kostík bol úplne pohltený rozhovorom s Andrejom:

„Sensei ma poprosil, aby som sa ťa opýtal, či sa ti páčilo to, čo sa ti stalo?“

„Čo?!“ udivene pozrel Andrej na Kostíka.

„Hovorím, či sa ti páčil ten pád?“

Keď Andrejovi došli tieto slová, rozzúrili sa, a od hnevu sa mu vyhodili červené ťľaky:

„Či sa mi to páčilo?! Choď do kelu! Keby teba tak šľahlo o asfalt, tebe by sa to páčilo?!“

„Ó!“ s úsmevom povedal Košta. „Keď už nadáva na celé kolo, tak už určite ožil.“

A potom dodal:

„Neprskaj, fučíš ako čajník. Schladni. Ten pád, to nie je len pád, ale Senseiov trest za tvoje myšlienky.“

„Čože?!“ ešte viac užasol Andrej.

Teraz aj vo mne všetko vzkypelo: „Čo to znamená, že trest?! Ako vôbec možno takto jednáť s človekom, len tak ho vziať a urobiť z neho bezmocnú bytosť. Ten Sensei teda ale je! Akýže je dobrý, keď stvára takéto veci. Nám vtíka do hlavy lásku k blížnemu, a sám čo robí!“ Tu sa v mojej hlave vynoril celý rad prípadov, keď demonštroval údery na tréningu – surové, neľútostné, drsné k sparing partnerovi. A zrazu celú moju osobu zachvátila vlna zúfalstva a zlosti. Medzitým Andrej pokračoval:

„Čože!!! Trest Senseia za moje myšlienky?! Za aké myšlienky? Ty čo, zbláznil si sa? A vôbec, ty si to po celý čas vedel a nič si mi nepovedal! A to si hovorí kamarát. A ja tu rozmýšľam, o čo sa tu snaží, na hodinky pozerá. Ako vidno, aby Senseiove slová

načas odovzdal. No čo, odovzdal?! Užil si si dosýta predstavenie, ty podliak?!“

Teraz bol na rade Kostík, aby očervenel:

„Ty hlupák! Sensei ma poprosil, aby som bol vedľa teba, aby si si svoju prázdnu kotrbu o asfalt nerozbil. A potom, ak budeš schopný počúvať, aby som ti odovzdal tieto slová.“

Andrej sa zarazil, ako by na neho vyliali vedro studenej vody. Kamaráti si uprene pozreli jeden druhému do očí. Nastala napätá pauza. My ostatní sme tiež stáli zmätení z takéhoto obratu udalostí.

„Tak čo mi teda Sensei odkazuje?“ spýtal sa, ešte podráždene, ale už miernejšie Andrej.

„Sensei ma poprosil, aby som ti odkázal, že dokonca aj myšlienka je materiálna, a že používať Umenie proti ľuďom sa nesmie.“

„Čo to má spoločné s Umením? Aká myšlienka? Čo to motáš?!“ zarazil sa Andrej.

„To vieš ty, aká myšlienka. Veď ty si tam niečo vyvádza v tej svojej makovici celou cestou, nie ja.“

„Kedy?!“ Andrej sa ešte viac začudoval. „No ja, ja, ja... v električke som si ako vždy prehrával celý tréning od začiatku do konca,“ rozhorčene preglgajúc povedal Andrej.

„Ja nehovorím o električke. Keď sme išli so Senseiom, o čom si celou cestou premýšľal?“

Andrej sa zachmúril a usilovne sa snažil spomenúť na ten časový úsek.

„No, smiali sme sa, vtipy sme rozprávali...“

„To my, ale ty?“

„A ja... a ja... o čom som to len premýšľal, hm...“

Po chvíli sústredeného premýšľania Andrej zdrvene prehovoril:

„No páni! Vari za...“

Zasekol sa v polovici slova. A jeho pobúrenie náhle vystriedalo uvažovanie o akomsi ohromujúcom zistení. Táto skutočnosť nás ešte viac zaujala. A naša zvedavosť bola vyburcovaná do krajnosti.

„A za čo? Za čo?“ zosypali sa na Andreja otázky.

Andrej nás najskôr odháňal ako dotieravé muchy, ale potom sa predsa len priznal:

„No, to je starý príbeh... Spomenul som si na takých lotrov, ktorí ma pred piatimi rokmi hrozne zbili. Pamätáš Kostík, na tých obrov?“

„Á, tým, ktorým si prisahal doživotnú pomstu.“

„No, to je trochu prehnané.“

„To sú tvoje slová,“ pokrčil plecami Košta.

„No áno, moje, moje. No, povedzme, že práve kvôli nim som sa začal intenzívne zaoberať karate... Takže... keď som vtedy išiel... rozmýšľal som...“

Andrej trochu zahanbene zvesil hlavu. Očividne pre neho nebolo ľahké priznať sa. No nabral odvahu a predsa len pokračoval:

„Takže, myslel som..., že pomocou tohto Umenia... už nikam neutečú... pred mojou... pomstou.“

Po jeho slovách zavládlo ticho. Kostík si vzdychol a povedal:

„No, to sú veci... Vidiš, sám si si na vine, snívaš čert vie o čom, a ja vraj potom za to môžem.“

„To tiež Sensei odkazuje?“ skúšal zavtipkovať Slávko.

Kostík na neho pozrel tak, že sa hneď zahanbil.

„A teraz si predstav,“ pokračoval Košta a obrátil sa na Andreja, „v akom šoku by boli tí obri. Veď sú to obyčajní ľudia so svojimi nedostatkami a prednosťami, takí istí ako my. Ty si aspoň nejako psychicky pripravený, vieš o tejto sile. Ale oni?... Dokonca aj keby niektorí z nich dokázali prežiť taký strach, predstav si, čo by sa s nimi stalo potom. Každý by si asi myslel,

že má minimálne epilepsiu... Tebe to bolo neprijemné, ale aké by to bolo pre nich! Sensei ma poprosil, aby som pripomenul, že **každý úder, ktorý zasadiš v hneve, sa nakoniec vráti k tebe... A ešte: Nemožno druhým priať zlo, dokonca ani v myšlienkach. Lebo silou mysle si spriadaš pascu sám sebe, svojmu telu a svojmu rozumu. A čím častejšie o tom premýšľaš, tým pevnejšími sa stávajú jej siete, tým silnejšie sa zatahuje slučka. Riešenie je jedno: staň sa priateľom svojho nepriateľa a odpusť mu jeho skutky, lebo ani ty nie si dokonalý.**“

Potom sa Kostík ešte trochu zamyslel a dodal:

„No, myslím, že som nič nezabudol povedať... To je všetko, teraz si už voľný.“

„V akom zmysle voľný?“ nepochopil Andrej. „Vari ma Sensei vyháňa?“

„No o tom mi nič nehovoril... To ja ťa prepúšťam.“

„Ach táák,“ s úsmevom povedal Andrej a začal sa spolu s Kostíkom dvíhať zo zeme: „A ty si sa čo zvalil?“

„No čo, čo, treba menej jesť. Čo som ja, nejaký Rambo, aby som chytil takého býka?“

Zasmiali sme sa a rozlúčili v dobrej nálade. Bola som veľmi rada, že sa všetko tak šťastne skončilo. V mojej duši sa opäť odohrala revolúcia pocitov. „Skutočne, kto je vinný za to, že sa okolo nás tvorí zlo? My sami sme predsa vinní. Veď nekontrolujeme svoje priania. No, a potom dostávame, čo si zaslúžime. A ešte pritom kričíme a pohoršujeme sa, vraj, za čo? Na dobré treba myslieť častejšie, konať dobro pre blaho ľudí, a zrazu sa aj svet okolo teba zmení. Prinajmenšom v tvojom vnímaní. A tvoje vnímanie – to je tvoj skutočný svet... Keby som si to uvedomila skôr, neplatila by som teraz za svoj egocentrizmus a velikášstvo svojím vlastným zdravím a životom... Ach! Keby som to vedela predtým,

mala by som väčšiu dôveru v zajtrajšok. No keď už to osud chcel tak, keby som si aspoň nakoniec stihla nejaký ten čas dôstojne požiť, tak po ľudsky... Správne kedysi Sensei povedal: **'To hlavné nie je počet prežitých rokov, ale ich kvalita. Ako, a nie koľko.'**

Áno, sme zodpovední za všetko to, čo si myslíme a robíme. A prečo som sa vlastne hnevala na Senseia? Veď my sami sme vinní. A on je len pozorovateľom nášho konania, našej nezodpovednosti a ľahostajnosti. On súdi z pohľadu svojho vnútorného sveta, svojich znalostí, svojich vysokých morálnych hodnôt. Nato, aby sme ho pochopili od základu, treba sa stať aspoň Človekom.

19

Doma som ešte nejaký čas premýšľala o udalosti, ktorá sa práve odohrala. Ale potom som si spomenula na telo. Celý ten čas, kým boli moje myšlienky odpútané, bolesť bola utlmená a existovala v akejsi tretej rovine myslenia. No len čo som si spomenula na svoje presilené svaly, hneď sa ozvali ostrou bolesťou, tak ako sa verný psík ozýva štekaním na zavolanie svojho pána. Celé telo ma opäť začalo bolieť a lámať, rozum začal intenzívne ľutovať úbohé teličko, sťažovať sa na moje skutočné „ja“, že ho vystavilo utrpeniu, začal súcitiť a spolutrpieť s mojimi končatinami.

Nejako som sa prinútila sadnúť si do pozície lotosu, aby som mohla meditovať. Uvoľniť sa bolo veľmi ťažké, a ešte ťažšie bolo sústrediť sa. Ale celá moja vytrvalosť mi nakoniec priniesla malinký výsledok. Pri jednom z pokusov cieleného sústredenia sa, bolesť ustala sama od seba. Meditácia išla ako po masle. No len čo sa mi v hlave mihla podlá myšlienka, bolesť sa opäť obnovila. V tom čase som jasne cítila „potôčik“ na ruke. A odrazu som si pomyslela „Tento sval ruky ma bolí zo všetkých najviac. Stop! A mám Ťa, vládca nepokoja. Opäť mi tu mútiš všetku vodu. Nevadí, nevadí. Tentokrát sa mi nepodarilo porozprávať sa so Senseiom, ale na meditačných cvičeniach si s tebou určite poradím.“

Potom, keď už som vyšla z meditácie, začala som logicky uvažovať: „Zaujímavé, nemám náhodou schizofréniu? Začínam sa rozprávať sama so sebou, niekoho v sebe loviť. Možno, že už mám z týchto udalostí fázový posun?“ A okamžite mi napadla ďalšia myšlienka: „Ale to je dobrý posun. Keby som častejšie tak rozmýšľala, rýchlejšie by som dosiahla cieľ.“ Vo vnútri, na akejsi nedostupnej úrovni, som chápala, o čo ide. Ale môj rozum vykrikol: „Aký ďalší cieľ? Kto to tam opäť vylieza?“ Opäť a definitívne som sa zamotala vo svojich myšlienkach, kto je kto, a čo vôbec chcem, a nakoniec som zaspala, nasledujúc príklad svojho nemilosrdne zmoreného tela.

Na druhý deň bolo moje telo úplne cudzie. Nielenže ma bolelo, navyše sa ešte aj pohybovalo ako zhrdzavený robot. Dokonca ma to zaujalo, pretože v takom stave som sa ešte nevidela. „Autopilot“ sa zjavne vypoľ. Musela som vymýšľať nové spôsoby ako ovládať telo, a netýkalo sa to iba obliekania. Rodičia našťastie odišli do práce a nevideli všetko to moje komické snaženie. Zaoberajúc sa doma týmto neposlušným „strojom“, takmer som prišla neskoro do školy.

Vyučovanie som si viac-menej odsedela, aj keď pocity „roboty“ som ignorovať nemohla. Posledný bol telocvik. To bol záver všetkého. Pokúsila som sa u učiteľa ospravedlniť. No bol to človek zo starej školy a ešte k tomu strašný byrokrat. Toho naše bolesti nevzrušovali – ospravedlnenku na stôl a si voľný. Mala som oficiálne oslobodenie od telocviku, ale ležalo doma, schované niekde pred rodičmi. Pretože som mala telocvik rada a nechcela som na hodinách sedieť ako peň, napriek tomu, čo si doktori myslia. A navyše, podľa môjho názoru, nič mimoriadne sa tu ani nedialo. Na tréningoch dávame telu zabráť oveľa viac.

No dnes som prvý raz oľutovala, že som si nezobrala so sebou ospravedlnenku.

I keď som sa cez deň trošku rozchodila, aj tak som rozčvičku robila s veľkou námahou. A dnes, ako naschvál, sa robili ešte aj zápočty z klikov. „Toto určite neprežijem. Po včerajšku neurobím ani jeden klik,“ pomyslela si moja osoba. „Taký byrokrat, drží sa svojich papievrov...“ a začala som na tohto chlapíka nadávať všetkými svojimi zlomyseľnými myšlienkami. Počas nasledujúcej pauzy, po tom, čo som vymýšľala ešte horšie slová, než tie predchádzajúce, sa v mojej pamäti akosi nevtieravo vynorili Senseiove slová: „Nemožno druhým priať zlé, dokonca ani v myšlienkach.“

„Prepánajána! Veď čo to robím,“ precitla moja osoba. „Sama sebe pascu zakladám...“ A schladiac trochu svoj oheň, začala som triezvo uvažovať: „Aký to má význam, že naňho teraz v myšlienkach hádzem všetku špinu a vrhám naňho nespokojné pohľady? Len sa viac rozčúlim a pri zápočte budem ešte aj odvrávať. On mi tiež neostane nič dlžný, dá mi poznámku a zavolá rodičov. Rodičia zistia, že som ospravedlnenku do školy nedoniesla a tiež sa rozčúlia. Potrebujem to? A ak, ako hovorí Sensei, by som bola v 'koži' tohto chlapíka, ako by som sa cítila? Veď to nie je jeho vina, že som na hodinu prišla celá dolámaná? Nie. On predsa nevie, že som sa včera celý večer pripravovala na jeho zápočet, takpovediac v pote tváre. Nevie. Tak prečo by som sa mala na neho hnevať? On iba poctivo vykonáva svoju prácu. A čo sa týka ospravedlnenky, on predsa tiež musí podávať hlásenia zo svojich hodín. Náhodou práve vojde riaditeľ alebo sem vtrhne nejaká komisia. Jeho tiež možno pochopiť.“ Keď som si v myšlienkach všetko usporiadala, všimla som si, že môj hnev je preč a teraz už môžem pokojne premýšľať,

ako vyriešiť tento problém pokojnou cestou. Po roz-
cvičke som znovu podišla k učiteľovi a pokojne som
mu vysvetlila situáciu, že vraj tak a tak, včera som
intenzívne cvičila, dnes mám katastrofálne následky,
no na ďalšej hodine budem určite robiť kliky, dokonca
aj dvakrát viac. A tiež som dodala, že ho veľmi dobre
chápem, ako sa s nami trápi, a že už musí byť unave-
ný z našich večných výhovoriek.

„No čo narobiš, veď aj vy ste boli kedysi mladý.“

Posledná veta, ktorá zo mňa náhodou vykĺzla, oči-
vidne prebudila v učiteľovi nejaké pekné spomienky.
Preto sme potom celá trieda nasledujúcich pätnásť
minút počúvali prednášku o jeho aktívnej športovej
mladosti. A keď sme nakoniec začali robiť zápočet,
spýtala som sa ho:

„Tak mám teda robiť kliky?“

„No dobre,“ dobrosrdečne mávol telocvikár rukou,
„budeš ich robiť nabudúce. Povedzme, že dnes si to
už nestihla.“

Na veľkú radosť ostatných to so mnou nestihla
ešte polovica triedy. Keď zazvonil zvonček, spolužiaci
s úsmevom povedali:

„Skvelé! Počuj, možno by si mohla aj na ostatných
hodinách inšpirovať učiteľov k spomienkam na ich
dávnu mladosť a možno nás tiež nestihnú vyskúšať.
To by bolo super!“

„Ja predsa nie som čarodejník,“ odpovedala som
žartom. „Len sa učím.“

Po tejto udalosti mi začalo byť lepšie na duši. Nikto
morálne neutrpel a viac než to, dokonca všetci boli
spokojní. Lichotilo to mojej samoľúbosti a pocit veli-
kášstva začal nepozorovane rásť, ako kysnuté cesto.
Všimla som si to až vtedy, keď kamaráti, ktorí ma
večer počúvali, zažartovali:

„No veď ty si tú historku nafúkla ako mydlovú bublinu,“ s úsmevom poznamenal Andrej. „Čo je na tom? Ja mám také výhovorky skoro na každej hodine. Stačí jednoducho robiť veci originálne a s humorom.“

„No áno, ale ty predsa nekrotíš svoju zlosť na každej hodine.“

Andrej sa zamyslel: „Čo je pravda, to je pravda... No humor ma ešte pri komunikácii s učiteľmi nikdy nesklamal.“

„Počuj!“ buchol ho po ramene Kostka. „Veď to je geniálny spôsob, ako bojovať s hnevom... Spomeň si na Senseiových chlapcov: na Žeňku, Stasa a ostatných. Ústa sa im od smiechu ani nezavrú.“

„Presne tak!“ súhlasil Andrej.

„Tak vidíš, aké je všetko jednoduché, keď použijem Senseiove slová. A ty si celú noc vymýšľal, ako bojovať so svojím hnevom. Tu máš odpoveď... Áno, celý život budeš musieť vtipkovať so svojím rozumom.“

A potom Kostík „povzbudivo“ dodal:

„A ty to tak neprežívaj. Budeme ti nosiť do blázinca výborné koláčiky.“

„To si celý ty! Vždy všetko prekrútiš.“

Decká sa zasmiali. Hromadne sme zaútočili na preplnenú električku. A keď sme sa už viezli, Kostík povedal Andrejovi:

„Ja som, mimochodom, túto noc tiež nepremrhal nadarmo.“

„A s kým?“ s úsmevom zaujímalo Andreja.

„Blbec! Nie s kým, ale na čo, viac premýšľaj. Spravil som geniálny objav!“

„V oblasti sebalásky?“

„Ja hovorím vážne. Pozri, ako všetko so všetkým súvisí. Keby ťa tí obri pred piatimi rokmi nezbili, nezačal by si cvičiť karate. Keby si sa nezačal venovať

bojovému umeniu, ani mňa by si do toho nevtiahol. A keby si ma do toho nevtiahol, nezoznámili by sme sa so Senseiom a nedozvedeli by sme sa to, čo sme sa dozvedeli, a čo sa teraz učíme. A prinajmenšom, keby sme si tieto informácie niekde aj prečítali, tak určite by sme ich považovali za úplný nezmysel. A takto sme sa presvedčili, ako sa hovorí, na vlastné oči. Skrátka, ak by ťa vtedy neboli zmlátili, nenašli by sme túto zlatonosnú duchovnú žilu! Tak!“

„Súhlasím. Ale ako si prišiel na to, že kvôli tebe sme sa zoznámili so Senseiom? Adresu jeho kurzu nám dal úplne cudzí chalan z predchádzajúceho kurzu wu-šu. Ani ty, ani ja sme ho vôbec nepoznali. Proste sa vtedy náhodou rozhovor stočil na fenomenálnych ľuďoch, a potom už aj na Senseia.“

„Áno. No práve ja som vás na ten tréning priviedol,“ obhajoval svoju teóriu Kostík. „Veď ako ste sa zdráhali, spomeň si, nechceli ste ísť. A ten chalan sa tam práve v ten deň náhodou objavil. Čakal na svojho kamaráta v šatni.“

„Čakal. Ale sedel by tam mlčky ďalej, keby neuvidel náš časopis, kde bol článok o fenoménoch.“

„Aký časopis?“

„Len si spomeň, Tatiana nám ho v ten deň prišla z domu. My dvaja sme sa ešte rozčuľovali, že túto 'ťarchu' budeme musieť celý deň vláčiť so sebou a môžeme sa jej zbaviť až večer.“

„Áno! Presne tak!“ spomenul si Kostík.

„No, ja som ho položil na parapet. A ten chlapec sa očividne nudil, tak ma poprosil, či si ho môže prečítať. A ďalej to už poznáš, slovo dalo slovo a mali sme Senseiovu adresu.“

„Správne, tak to bolo,“ vzdychol si Kostík a dodal: „Tak je to vždy: také maličkosti ničia najkrajšie

hypotézy... No nič, takže moja teória bude vyzerat takto. Ak by si ma nevtiahol do bojového umenia, neprivedol by som vás na ten tréning a ďalej nasleduje poznámka v zátvorke (a Tatiana by neprinesla časopis), zátvorku uzavrieme, tak by sa naša skupinka nezoznámila so Senseiom a tak ďalej.“

„A aj tak sa všetko začalo časopisom,“ trval na svojom Andrej a ďalej rozvíjal svoju myšlienku, „kvôli článku. A začali sme sa zaujímať o tieto články, pretože... Prečo?“

„No, akože prečo... Pretože... Ááá! To predsa ona všetku vodu zamútila, všetkých nás nakazila fenomenálnymi ľuďmi,“ povedal Kostík a kývol mojim smerom.

„Presne tak!“

Decká sa pozreli na mňa:

„A ty si sa prečo o nich začala zaujímať?“

„Ja?“ moja osoba prišla na okamih do rozpakov, ale hneď sa z toho vykrútila: „Ja... A mňa nadchli filmy.“

„No áno! A filmy vytvárali...“

A ďalej sa decká nechali unášať vytváraním celého reťazca imaginárnych udalostí. Tatiana sa zasmiala a povedala:

„Ech, uznávam, takto sa dostanete aj k pravekému človeku,“ a smiešne ich napodobnila: „Ak by toho človeka dobehol tiger šablozubý, tak by ste ani vy neexistovali, a následne by ste sa ani nezoznámili so Senseiom.“

„To je teda myšlienka,“ usmial sa Kostík.

„No jasné, muži,“ postťažovala sa Tatiana, „stačí štipka logiky a vy sa hneď chytíte. Zoznámili ste sa so Senseiom, a hotovo. To znamená, že to tak malo byť, to znamená, že to je osud. A to je všetko. Načo sa hádať.“

20

Naša skupinka dorazila na čistinku, tentoraz sme ju už neomylnne našli.

„Vidíte, zdá sa, že tu nikto nie je,“ povedal pochybovačne Slávko. „Možno to nie je tá čistinka?!“

„Ale áno, je to ona. Minule som si ju dobre zapamätal,“ presvedčivo prikývol Andrej.

„Ešte aby nie!“ uškrnul sa Kostík.

Zasmiali sme sa, keď sme spomínali na naše posledné dobrodružstvo. Asi o päť minút začali prichádzať starší chlapci a pridávali sa k našej veselej nálade.

„Ó, teraz príde Učiteľ,“ ožil Viktor.

„A ako si na to prišiel?“ spýtala som sa, hľadiac tým smerom na hviezdy. „Podľa Samuraja,“ odpovedal s úsmevom starší senpai.

Presunula som pohľad na zem a až vtedy som si všimla, ako si po múriku vo svetle vzdialenej lampy dôležito vykračoval kocúr, ktorý sa stále snažil udržiavať rovnováhu kvôli zradcovsky neposlušným labkám.

„Prichádza presne na meditáciu,“ pokračoval Viktor. „Sedí si potichučky bokom v úplnom tranze, a potom, bez toho, aby tratil pozornosť na naše rozhovory a dojmy, hneď odchádza.“

„Ale prvýkrát, keď sme prišli, tak zostal až do konca. Sensei ho ešte lovil v kroví,“ poznamenala som.

„Nuž, toto bola asi malá výnimka z jeho pravidiel.“

„Zvláštne, ako sa vtedy všetko poskladalo,“ pomyslela som si. „Dokonca aj kocúr mal na tom svoj bezprostredný podiel.“

K nášmu rozhovoru sa pripojili aj ostatní.

„A prečo si Sensei zaobstaral práve čierneho kocúra?“ spýtala sa Tatiana.

„No on si ho špeciálne neobstarával. Jednoducho, keď bol Samuraj ešte mačiatko, tak ho chlapci z dediny takmer zabili kameňmi. A Sensei ho zobral z ulice a vyviečil. Odvtedy žije kocúr uňho a nikdy od neho neodchádza.“

„A kto mu tak hrozne uši potrhal?“ s úsmevom sa zaujímal Andrej.

„No hej, to sa pustil do boja so psami.“

„So psami?“

„Nuž áno. Veď Samuraj sa nezaujíma len o duchovno, ale aj o bojové umenie,“ povedal Viktor a obrátil tým všeobecnú pozornosť na kocúra. „Sensei ho vyučuje, dá sa povedať od útleho detstva, štýl wing-čeun ktorý je opakom štýlu Mačka. Takže teraz si dovoľuje aj na mačky, aj na psov.“

„Robíš si srandu?“ úprimne sa začudoval Andrej. „Ako možno kocúra naučiť kung-fu? Veď nie každý človek to pochopí, a toto je len hlúpe zviera.“

„Ako sa to vezme,“ zapojil sa do rozhovoru Učiteľ, prichádzajúci z tmy. „Niekedy je hlúpe zviera chápanejšie než niektorí Homo sapiens.“

„Ale predsa,“ zaujala Nikolaja Andrejeviča neobvyklá informácia, „ako ste ho učili?“

„No jednoducho,“ prirodzene povedal Sensei, akoby sa jednalo o obyčajnú vec. „Formou hry. Najskôr som mu prstami zovrel labky, a potom som mu ukazoval, ako sa dostať z tohto zovretia. Tak sa to naučil...“

Teraz sa nielenže stále bije s kocúrmí, ešte aj do psov zapára. Myši, ako vidíte, ho už viac nezaujímajú, sú pod jeho úroveň. No, naučil som ho, dokelu, na vlastnú škodu! Teraz musím s pascami na myši behať sám.“

Všetci sa zasmiali. Ale ja som aj tak nepochopila, či si len uťahoval, alebo nie. Ak si uťahoval, tak prečo bol taký vážny, a ak to bola pravda, tak musí mať naozaj mimoriadny talent, aby učil dokonca aj kocúra.

Počas rozprávania sa Sensei zároveň so všetkými vítal podaním ruky. A keď prišiel rad na Andreja, ten mu nepodal ruku, ale s úctou sa mu poklonil.

„A ty čo?“ začudoval sa Sensei.

„Ja sa vás už po tých udalostiach bojím dotknúť,“ napoly žartom odpovedal Andrej.

„A čo to má spoločné so mnou?“ s úsmevom pokrčil plecami Sensei. „To nie mňa sa musíš báť, ale jeho. Veď on bol s tebou, a nie ja.“

Kým sa Sensei rozprával s ostatnými, Andrej zľahka štuchol lakťom Kosťu do boku:

„Takže to kvôli tebe!“

„No určite! Ja som samozrejme šikovný, ale nie až do takej miery.“

„Ja sa s tebou vážne rozprávam.“

„Aj ja to myslím vážne.“

„Naozaj?“

„Naozaj.“

Andrej počkal, kým Sensei odpovie na poslednú otázku a spýtal sa:

„A je pravda, že ste to urobili podaním ruky?“

„Samozrejme, že nie. Niekedy vám o tom porozprávam.“

Potom sa rozhovor zvrtol na naše domáce meditácie. Spočiatku som chcela zavolať Senseia nabok a porozprávať sa s ním osamote o svojich myšlienkach, pretože som sa bála reakcie starších chalanov.

Ktovie, možno sa mi vysmejú svojimi podpichovačnými vtípmi rovnako ako moji kamaráti. No Sensei trpezlivo rozoberal a vysvetľoval každú situáciu, ktorá sa vyskytla u kamarátov. Jura rozprával podobný príbeh, aký sa stal aj mne, len nie až v takej vyhrotenej miere. Keď som ale videla, že všetci to berú vážne, nakoniec som sa rozhodla povedať Senseiovi všetko pred ostatnými. A keď nastala ďalšia pauza v rozhovore, moja osoba sa začala nasmelo deliť so svojimi „úspechmi“. Všetci počúvali pokojne a pozorne. Vtedy sa moja osoba definitívne osmelila a porozprávala o svojom „prefikancovi“.

Po mojom rozprávaní zavládla chvíľa ticha. „No a to je koniec,“ pomyslela som si, „teraz mi Nikolaj Andrejevič určí diagnózu minimálne schizofréniu. A prečo som to vlastne pred všetkými vykecala?“ Ale na moje prekvapenie Sensei povedal toto:

„To je dobrý výsledok. Zachytiť myšlienku svojej živočíšnej podstaty je zložité, a bojovať s ňou o to viac. S touto kategóriou myšlienok v princípe nemožno bojovať. Pretože násilie vyvoláva násilie. A čím viac sa budeš pokúšať zničiť ich, tým silnejšie sa budú u teba objavovať. Najlepší spôsob ochrany pred nimi je prepnúť sa na pozitívne myšlienky. Teda tu zaberie princíp aikido – mäkké vyhnutie sa.“

„A ak ma prenasledujú celý deň? Vari ich nemôžem odseknúť nejakým ostrým slovom?“ spýtal sa Ruslan.

„Bez ohľadu na to, ako ich budeš 'odsekávať', aj tak sa negatívne myšlienky na teba budú tlačiť podľa zákona príčiny – následku, akcie – reakcie. Preto sa musíte s nimi nie biť, ale vzdialiť sa od nich, umelo rozvíjať v sebe pozitívnu myšlienku, teda sústreďovať sa na niečo dobré alebo spomínať na niečo pekné. Iba takýmto spôsobom mäkkého vyhnutia sa dokážete zvíťaziť nad svojou negatívnou myšlienkou.“

„A prečo si myšlienky niekedy absolútne protirečia? Mne sa tiež niekedy stáva, že sa zamotám vo svojich myšlienkach.“

„Povedzme to takto, v tele človeka je duchovná podstata, čiže duša, a materiálna podstata, čiže živočíšna, zvieracia, hovorte tomu, ako chcete. Rozum človeka predstavuje bojové pole týchto dvoch podstát. Preto aj myšlienky vo vás vznikajú rôzne.“

„A kto som potom 'ja', ak sú myšlienky cudzie?“

„Nie cudzie, ale tvoje. A ty si ten, kto ich počúva. A čomu dáš prednosť, tým aj budeš. Ak materiálnej, živočíšnej podstate, tak budeš zlý a nepriateľský, ale ak uprednostníš rady duše, potom budeš dobrý človek, ľudom s tebou bude príjemne. Voľba je vždy na tebe: buď si despota, alebo svätý.“

„A prečo sa stalo, že moje nadšenie zo skrotenia vlastného hnevu viedlo... k pýche, či k čomu, k narastaniu velikášstva. Veď zdá sa, že som urobila dobrú vec, ale myseľ skĺzla opačným smerom?“ spýtala som sa.

„Obrátila si sa k duši – tvoje želanie sa splnilo. Oslabila si kontrolu nad sebou – živočíšna podstata ťa premohla pomocou tvojich obľúbených egoistických myšlienok, pričom si si to ani nevšimla. Zapáčilo sa ti, že ťa chvália zo všetkých strán, že si taká šikovná, taká rozumná a tak ďalej... V tebe neustále bojujú o teba dve podstaty. A od toho, na čej strane budeš, závisí tvoja budúcnosť.“

Trochu som sa zamyslela, a potom som to upresnila:

„Teda ten 'prefikaneč', ktorý mi pripomínal bolesť a bránil mi sústrediť sa, ten, ktorý mániu velikášstva...“

„Presne tak.“

„Veď tam je takých myšlienok celá hromada!“

„Áno,“ potvrdil Sensei. „Sú ich celé légie, preto je nemožné s nimi bojovať. Toto nie je kung-fu, je to oveľa

vážnejšie. Bojovať možno s tým, kto ti odporuje. Ale bojovať s vákuom je nezmyselné. Proti vákuu negatívnych myšlienok možno vytvoriť iba rovnaké vákuum pozitívnych myšlienok. Teda znova opakujem, treba prepnúť na dobré, premýšľať o dobrom. Ale vždy treba byť v strehu, počúvať, o čom premýšľa váš mozog. Pozorujte sa. Obráťte pozornosť na ten fakt, že sa nijako nenamáhate, ale myšlienky sa vo vás neustále hemžia. A myšlienka nie je sama. Môžu byť naraz dve, tri, alebo aj viac.“

„Ako sa hovorí v kresťanstve, na ľavom pleci človeka sedí čert, a na pravom anjel. A neustále mu šepkajú,“ poznamenal Volodfa.

„Presne tak,“ potvrdil Sensei. „Ibaže, ktovie prečo, čert šepká hlasnejšie, určite má hrubší hlas... To, čo v kresťanstve nazývajú čertom alebo diablom, to je práve prejav našej živočíšnej podstaty...“

„Keď som u seba spozorovala toto rozdelenie myšlienok, tak som si pomyslela, že mám začínajúcu schizofréniu. Tam je predsa tiež niečo, čo súvisí s rozštiepením vedomia,“ povedala moja osoba, keď sa už definitívne osmelila.

Sensei sa usmial a žartom odpovedal:

„Neexistuje génius bez príznakov šialenstva.“

Nikolaj Andrejevič sa zasmial:

„Áno, áno, to je pravda. Mimochodom niečo podobné pozorujem aj na sebe.“

V tom do rozhovoru vstúpil Stas, o niečom nahlas premýšľal:

„No, ak je rozum bojovým poľom dvoch podstát, a ako som pochopil, ich zbraňami sú myšlienky, tak ako potom možno rozlíšiť, kto je kto? Ako sa v myšlienkach prejavuje duchovná a živočíšna podstata? Čo je to?“

„Duchovná podstata, to sú myšlienky, zrodené silou Lásky, v širšom zmysle tohto slova. A živočíšna podstata,

to sú myšlienky o tele, naše inštinkty, reflexy, mánia velikášstva, želania, úplne pohltenie materiálnymi záujmami a tak ďalej.“

„No, potom už naozaj treba žiť v jaskyni,“ vyjadril svoj názor Ruslan, „aby sme nič nemali a nechceli.“

„S takou makovicou, akú máš ty, ti ani jaskyňa nepomôže,“ žartom ho podpichol Žeňka.

„Mať toto všetko ti nikto nezakazuje,“ pokračoval Sensei. „Ak chceš, tak prosím, kráčaj s dobou, užívaj v zdraví všetky výhody civilizácie. No žiť pre toto, stanoviť si hromadenie hmotných statkov za zmysel svojej existencie na Zemi, je hlúpe, je to proti prirodzenosti duchovnej podstaty. Práve tento cieľ je ukazovateľom toho, že v človeku prevláda živočíšna podstata. Napriek tomu to neznamená, že treba žiť ako bezdomovec v jaskyni. Nie. Už som vám kedysi rozprával o tom, že všetky tieto vysoké technológie, ktoré sú dané ľudstvu, sú dané nato, aby ľudia získali viac času na svoje duchovné zdokonaľovanie. Ale v žiadnom prípade nie preto, aby človek zozbieral hromadu týchto plieškov u seba doma a nafukoval svoju mániu velikášstva tým, že vlastní tento prach.“

Sensei sa na chvíľu odmlčal, a potom zamyslene povedal:

„Človek, to je zložitá syntéza duchovnej a živočíšnej podstaty. Večná škoda, že vo vašom rozume prevláda viac to od živočíšneho, než od Boha... V posledných dňoch som premýšľal a rozhodol som sa dať vám jednu pradávnu praktiku, ktorá vám pomôže vyvážiť tieto dve podstaty, aby vás 'živočíšne' tak veľmi nezaťažovalo. Je tak stará, ako sám človek. Je to duchovná praktika určená nielen pre prácu na sebe, na svojich myšlienkach, ale tiež, čo je veľmi dôležité, k prebudeniu duše. Čo sa týka života, môžeme ju prirovnať

k dynamickej meditácii, pretože pôsobí neustále, bez ohľadu na to, kde sa človek nachádza alebo čo robí. Časť tohto človeka sa neustále nachádza v tomto stave, kontroluje všetko to, čo prebieha vo vnútri aj naokolo.

Táto duchovná praktika sa nazýva 'Lotosový kvet'.

Jej zmysel spočíva v nasledovnom. Človek si predstavuje, že do svojho vnútra, do oblasti slnečnej pletene, sadí semienko. A toto malé semienko v ňom kľíči vďaka sile Lásky, ktorú vytvoril svojimi pozitívnymi myšlienkami. Teda tým, že človek kontroluje rast tohto kvetu, sa umelo zbavuje negatívnych myšlienok, ktoré sa mu neustále krútia v hlave.“

„A čo, vari my neustále myslíme na zlé?“ spýtal sa Ruslan.

„Samozrejme,“ odpovedal Sensei. „Dobre sa na seba pozrite. Človek veľmi veľa času venuje tomu, že si predstavuje rôzne konfliktné situácie, spomína na niečo negatívne z minulosti, predstavuje si, že sa s niekým škriepi, niekomu niečo dokazuje, ako podvádza, ako sa odpláca, predstavuje si svoje choroby, svoje materiálne straty a tak ďalej. Teda neustále udržiava obraz negatívneho komplexu myšlienok. A tu sa človek špeciálne, pod vnútornou kontrolou, zbavuje všetkých týchto zlých myšlienok. A čím častejšie bude udržiavať pozitívny obraz, tým rýchlejšie v ňom bude rásť semienko Lásky. Spočiatku si človek predstavuje, že toto semienko kľíči, objavuje sa drobná stonka. Potom začína rásť, na stonke sa objavujú lístočky, potom malinký púčik kvietka. A nakoniec, podľa toho, ako veľmi je vyživovaný silou Lásky, samotný púčik rozkvitne v lotos. Lotos má spočiatku zlatistú farbu, ale ako rastie, stáva sa oslnivo bielym.“

„A aký dlhý čas je potrebný na to, aby vyrástol?“ spýtala som sa.

„Ide o to, že u každého človeka je to iné. U jedného to, kým vyrastie, môže trvať roky, u druhého mesiac, u tretieho dňa a štvrtému stačí len okamih. Všetko závisí od túžby človeka, od toho, ako sa bude snažiť na seba pracovať. Treba nielen pestovať tento kvet, ale aj neustále ho podporovať silou svojej Lásky, aby nezvädol a nezahynul. Tento neustály pocit starostlivosti si človek udržiava na podvedomej úrovni, alebo presnejšie povedané, na úrovni kontrolovaného vzdialeného vedomia. Čím viac Lásky dáva človek tomuto kvetu, teda v mysli ho zahŕňa láskou, opatruje ho, chráni pred negatívnym vplyvom okolia, tým viac kvet rastie. Tento kvet sa živí energiou Lásky, zdôrazňujem, vnútornou energiou Lásky. A čím viac je človek v stave Lásky k celému svetu, ku všetkým a všetkému, čo ho obklopuje, tým väčším sa kvet stáva. A ak sa človek začne hnevať, tak kvet slabne; ak sa nechá strhnúť silným hnevom, kvet vädne a chorľavie. Vtedy treba vynaložiť maximálne úsilie na jeho zotavenie. Je to určitý druh kontroly.

A keď tento kvet rozkvitá a začína sa zväčšovať, začína vydávať namiesto vône vibrácie, takzvané leptóny alebo gravitóny, hovorte im ako chcete, teda energiu Lásky. Človek cíti chvenie okvetných lístkov tohto kvietka, od ktorých vibruje celé jeho telo, celý priestor okolo neho, a tým vyžaruje do sveta Lásku a Harmóniu.“

„A dá sa to nejako pocítiť na fyzickej úrovni?“ spýtal sa Žeňa.

„Áno. Lotos sa prejavuje akoby pálením v slnečnej pleteni, rozlievajúcim sa teplom. Teda tieto pocity vznikajú v oblasti slnečnej pletene, kde sa podľa legiend nachádza duša. Odtiaľ začína prúdiť a uvoľňovať sa teplo. Celý zmysel spočíva v tom, že nech by ste sa nachádzali kdekoľvek, s kýmkoľvek, nech by ste robili a mysleli na čokoľvek, neustále musíte cítiť toto teplo,

teplo, ktoré vám, obrazne povedané, zohrieva nielen telo, ale aj dušu. Táto vnútorná koncentrácia Lásky sa nachádza v samotnom kvete. Nakoniec, čím viac sa oň človek stará, oslavuje túto Lásku, tým viac cíti, že tento kvet sa rozrastá, úplne obklopuje jeho telo svojimi okvetnými lístkami, a on je vnútri obrovského lotosu.

A tu nastáva veľmi dôležitý moment. Keď človek dosiahne to, že ho lotosové lístky začínajú obklopuvať zo všetkých strán, tak cíti dva kvety. Jeden vnútri seba, ktorý sa nachádza pod srdcom a zohrieva ho neustále pocitom vnútornej Lásky. Druhý, veľký, akoby astrálny obal tohto kvetu, ktorý obklopuje človeka, a na jednej strane vyžaruje vibrácie Lásky do sveta, a na druhej strane chráni samotného človeka pred negatívnym vplyvom iných ľudí. Tu pôsobí zákon príčiny a následku. Keď to poviem jazykom fyziky, dochádza k vlnovému spojeniu. Jednoducho povedané, človek vyžaruje vlny dobra, ktoré mnohonásobne zosilňuje prostredníctvom duše, a tým vytvára blahodarné vlnové pole. Toto energetické pole, ktoré človek neustále cíti a udržiava ho celou svojou Láskou, má zároveň určitý blahodarný vplyv nielen na človeka samotného, ale aj na okolitý svet.

Čo nastáva vďaka každodennému cvičeniu tejto praktiky? Po prvé, človek neustále kontroluje svoje myšlienky, učí sa sústreďovať na dobro. Preto automaticky nemôže nikomu želať zlo alebo byť zlý. Veď táto praktika prebieha neustále, každý deň a každú sekundu. A je to na celý život. Je to osobitá metóda odpútania sa, pretože so zlými myšlienkami nemožno bojovať násilím. Násilím sa dobrým nestaneš. Preto sa treba odpútať. Prichádza negatívna myšlienka, nežiadúca, človek sa sústreďuje na svoj kvet, začína mu odovzdávať svoju Lásku, teda umelo zabúda na všetko zlé. Alebo prepína svoje vedomie na niečo iné, pozitívne. Ale kvet cíti neustále:

keď sa ukladá k spánku, keď sa prebúda, v noci, vo dne, nech by sa zaoberal čímkoľvek – štúdiom, prácou, športom a tak ďalej. Človek cíti, ako Láska planie v jeho vnútri, ako sa prúdy Lásky šíria v jeho hrudi, rozlievajú sa po jeho tele. Ako ho tento kvet začína hriať zvnútra, pritom takým zvláštnym teplom, božským teplom Lásky. A čím viac jej dáva, tým viac sa v ňom rodí. Neustále vyžarujúc túto Lásku, človek pozerá na ľudí už z pozície Lásky. Takže po druhé, čo je veľmi dôležité – **človek sa naladuje na frekvenciu dobra.** A dobro, to je úspech, šťastie, to je zdravie. Je to všetko! Človeku sa zlepšuje nálada, čo sa blahodarne prejavuje na jeho psychike. A práve centrálny nervový systém je hlavným regulátorom životne dôležitých funkcií organizmu. Preto sa táto duchovná praktika v prvom rade prejavuje zlepšením vášho zdravia. Okrem toho sa človeku začína dariť v živote, pretože nachádza zmierenie so všetkými. Nikto sa s ním nechce hádať, všade je vítaný. Nemáva žiadne veľké problémy. Prečo? Pretože, dokonca aj keď v jeho osude dochádza k všelijakým udalostiam, veď život je život, on ich vníma úplne inak ako obyčajní ľudia. Pretože sa v ňom prebúda nový pohľad na život, ktorý mu pomáha sformovať najoptimálnejšie riešenie, prijateľné v danej situácii. Pretože v tomto človeku sa prebúda Múdrost' života...

A po tretie, to najdôležitejšie – **v človeku sa prebúda Duša, začína sa cítiť ako Človek, začína chápať, čo je to Boh, že Boh je všadeprítomná substancia,** a nie fantázia niekoľkých bláznov. **Začína cítiť božskú prítomnosť v sebe a znásobovať túto silu svojimi pozitívnymi myšlienkami a pocitmi. Už sa viac necíti osamelý na tomto svete, pretože Boh je v ňom a s ním, cíti jeho skutočnú prítomnosť. Existuje taký výrok: 'Kto je v Láске, ten je v Bohu a Boh je v ňom,**

pretože Boh je Láska sama. Je tiež veľmi dôležité, že človek začína cítiť auru kvetu, ktorá sa nachádza v ňom aj okolo neho.“

„A akým spôsobom možno cítiť auru okolo tela?“ opýtal sa Stas.

„Po čase vidíš túto vibráciu okolo seba v podobe slabého žiarenia. Vzduch sa stáva akoby jasnejší a priezračnejší, a tvoje oči vnímajú okolitý svet v intenzívnejších farebných tónoch. A najprekvapujúcejšie je, že aj ľudia začínajú pozorovať na tebe tieto zmeny. Existuje taký ľudový výraz 'človek žiari', 'svieti'. Takže toto je žiarenie vlnového poľa, ktoré vytvára Láska samotného človeka. Ľudia naokolo tiež začínajú cítiť toto pole. Je im príjemné, že tento Človek je vedľa nich, oni tiež začínajú cítiť radosť a vnútorné vzrušenie. Mnohí ľudia sa uzdravujú. Nech by boli akokoľvek chorí, v jeho prítomnosti im začína byť ľahšie. K tomuto človeku sú všetci priťahovaní, otvárajúc mu svoju dušu. To znamená, že **ľudia cítia Lásku**. Je to otvorená brána Srdca na ceste k Bohu. To je to, o čom hovorili všetci tí Veľkí a čo mal na mysli Ježiš, keď povedal: 'Vpusti Boha do srdca svojho.'

Táto duchovná praktika 'Lotos' sa používala od nepamäti. Oddávna sa verilo, že 'Lotos' rodí bohov, v 'Lotosse' sa prebúdzajú Boh. V tom zmysle, že božská podstata – duša – sa prebúdzajú v 'Kvete lotosu', v Harmónii a Láске v tvojom vnútri. Veď človek sa neustále stará o svoj kvet, neustále kontroluje svoje myšlienky a pocity, aby 'Kvet lotosu' neuvädal.“

„Takže tam naozaj vyrastá skutočný kvet?“ spýtal sa prekvapene Slávko.

„Nie. Materiálny kvet tam samozrejme nie je. Je to len akási hra predstavivosti. Tento proces môžeme nazvať rôzne: prebudenie božskej Lásky, dosiahnutie osvietenia, úplné spojenie s Bohom – 'mókša',

'dao', 'šintó'. Nazvi to, ako chceš. No všetko sú to len slová a náboženstvo. Ale toto je jednoducho vytvorenie určitého energetického poľa pozitívnou myslou a citom Lásky človeka, ktoré na jednej strane ovplyvňuje okolitú realitu, a na druhej strane mení vnútornú frekvenciu vnímania mysle samotného človeka.“

„A Duša?“ spýtala som sa.

„A duša – to si ty, svojrázny, večný generátor božskej sily, ak chcete, ktorý je ale nutné aktivovať neustálymi myšlienkami o Láске... Niekedy vám porozprávam o duši a jej predurčení podrobnejšie.“

Tu do rozhovoru vstúpil Košta:

„Hovorili ste, že táto duchovná praktika je veľmi stará. Aká stará?“

Už som hovoril, že existuje tak dlho, ako existuje človek ako vedomý subjekt.“

„Nie, no koľko asi, sedem, desať tisíc rokov?“

„To berieš príliš krátke časové obdobie. Ľudstvo v civilizovanej podobe existovalo už mnohokrát predtým, pričom dokonca s vyspelejšími technológiami, než teraz. Iná vec je, prečo tieto civilizácie zanikali. Niekedy vám aj o tom porozprávam.“

„No ak je táto praktika taká stará, museli sa o nej v našej civilizácii zachovať aspoň nejaké zmienky.“

„Samozrejme. To, že duchovná praktika 'Lotosový kvet' existovala už skôr, potvrdzujú mnohé staroveké zdroje. 'Lotos' sa napríklad dával vybraným faraónom Starého Egypta. A ak si otvoríš literatúru s touto tematikou, presvedčíš sa, že v egyptských mýtoch a legendách sa hovorí, že dokonca ich boh Slnka Ra sa zrodil práve z lotosového kvetu. Tento kvet slúžil ako trón, na ktorý usadali Isis, Horus, Osiris. V starovekých Védach, najstarších hinduistických knihách napísaných ešte v sanskrite, je lotos tiež jednou z hlavných tém.

Najmä vzhľadom na to, že Boh má tri hlavné mužské stelesnenia: Brahma – Stvoriteľ, Višnu – Ochranca a Šiva – Ničiteľ, sa hovorí tiež o tomto: 'Z tela boha Višnu vznikol obrovský zlatý lotos, na ktorom bol z lotosu zrodený stvoriteľ Brahma. Rástol zlatý lotos s tisíckami okvetných lístkov a spolu s ním rástol aj Vesmír.'

V Číne, rovnako ako aj v Indii, dodnes predstavuje tento kvet čistotu a nevinnosť. Ľudia spájali s lotosom najlepšie ľudské vlastnosti a túžby. V Číne veria, že na nezvyčajnom 'západnom nebi' je lotosové jazero, a každý kvet, ktorý tam rastie, je spojený s dušou zomrelého človeka: ak bol človek cnostný, jeho kvet rozkvitá, ak nie – kvet vädne.

V Grécku sa lotos považuje za rastlinu zasvätenú bohyni Hére. V zlatom slnečnom člne, vyrobenom v tvare lotosu, podnikol jednu zo svojich ciest Herakles.

No všetko sú to legendy a mýty, ktoré však nie sú celkom vymyslené. Zrodili sa na základe skutočných faktov sebaučiny ľudí, vďaka tejto starobylej duchovnej praktike. Jednoducho predtým, keď medzi väčšinou ľudí prevládala živočíšna podstata, 'Lotosový kvet' sa dával len vyvoleným, viac-menej duchovne vyspelým jedincom. A je prirodzené, že ostatní ľudia vnímali potom týchto jedincov ako bohov. Pretože ten, kto v sebe vypestoval Lotos, kto prebudil v sebe dušu, sa v skutočnosti stal Bohu podobným, lebo tvorí v Láске už jednou svojou myšlienkou.

Keď nastal čas duchovného osvietenia väčšiny ľudí, Bódhisatvovia zo Šambaly dali túto duchovnú praktiku Budhovi. Práve vďaka tejto praktike 'Lotos', dosiahol Siddhártha Gautama osvietenie, keď sedel pod stromom bódhi. So súhlasom Rigdena, dal Budha toto učenie svojim učeníkom, aby ho ďalej šírili medzi ľuďmi. Žiaľ, ľudia postupom času prekrútili Učenie Budhu

a na základe tejto duchovnej praktiky vytvorili celé náboženstvo. To spôsobilo, že si teraz dokonca sami budhisti, vyznávajúc toto náboženstvo, predstavujú svoj raj ako nejaké nezvyčajné miesto, kde sa ľudia, podobne ako Bohovia, rodia na lotosovom kvete. Hľadajú toto miesto, hoci ono sa neustále nachádza vnútri nich samotných. Oni aj z Budhu urobili Boha, hoci v skutočnosti to bol jednoducho Človek, ktorý vďaka tejto duchovnej praktike spoznal pravdu. Takže odtiaľ pochádza lotos ako symbol budhizmu, a takisto aj výraz 'Budha sedí v lotose', alebo 'Budha stojí v lotose'. Jednoducho on na svojom príklade ukázal ľuďom, čo môže človek dosiahnuť, keď v sebe porazí svoju živočíšnu podstatu. On skutočne spravil mnoho užitočného pre duchovný rozvoj ľudstva, šírením tejto duchovnej praktiky medzi ľuďmi v jej pôvodnej podobe.

Podobnú modlitbu priniesol Ježiš Kristus na prebudenie božskej Lásky.“

„A modlitba a meditácia – to je jedno a to isté?“, spýtala sa Tatiana.

„V podstate áno. Modlitba Ježiša 'Otče náš' je to isté. Len je tam všetko trochu všednejšie, ľudia prosia o chlieb a tak ďalej, no hlavný zmysel zostáva rovnaký: človek duchovne vzdeláva sám seba, pestuje v sebe dušu svojou kontrolou myšlienok, svojich želaní, pevnou Vierou a Láskou. Celkove, Budha, Ježiš, Mohamed a všetci veľkí poznali túto duchovnú praktiku, keďže čerpali z jedného zdroja. Toto im pomáhalo nielen stať sa samými sebou, ale aj pomáhať iným ľuďom spoznávať svoju božskú podstatu. Prečo sa v blízkosti Budhu, Ježiša a Mohameda všetci cítili príjemne? Prečo, ako sa hovorí, 'svätí ľudia' žiaria? Prečo, keď stretávame úplne cudzích ľudí, nechceme od nich odísť? Pretože vyžarujú túto Lásku. Pretože neustále zväčšujú túto silu,

silu dobra, silu Lásky, tento božský prejav v človeku. O takých ľuďoch sa hovorí: 'V tomto človeku je Boh. A je to naozaj tak.'“

„Teda, treba len myslieť s Láskou na tento kvet?“ spýtal sa Andrej.

„Nie, nestačí len sústreďovať sa a premýšľať, no to najdôležitejšie je vyvolávať tento pocit tepla v oblasti slnečnej pletene a neustále ho podporovať svojimi dobrými myšlienkami. Mnohým sa to nemusí podariť hneď. Pretože treba preniknúť do podstaty toho všetkého, predstaviť si to reálnejšie, a ešte raz opakujem, vyvolať si všetky tieto pocity. Prečo zameriavam na toto vašu pozornosť? Pretože, keď si človek vyvoláva tieto pocity, začína ich udržiavať nielen rozumom, ale aj na úrovni podvedomia. To vedie k prebudeniu duše. Tá sa jednoducho nemôže neprebudiť. A čím viac ju budeš živiť svojou Láskou, tým viac sa bude prebúdzajú, tým viac sa budeš stávať samým sebou, takým, akým si odvekovo vo vnútri, a nie vo vonkajšom smrteľnom obale.“

A po chvíli ticha Sensei dodal:

„Život je príliš krátky, a preto treba stihnúť duchovnú podstatu v srdci zvelebiť.“

Celý náš vekovo rôznorodý kolektív stál v hlbokom zamyslení nad slovami Senseia. A ja som dokonca cítila po tele akési mravčenie od radosti, inšpirácie a nadšenia, ktoré ma náhle ovládlo. Bola som natoľko ohromená všetkým tým, čo som počula, natoľko šokovaná touto nečakanou informáciou, že som akosi nemohla uveriť, že toto hovoril obyčajný človek. Vznikol vo mne pocit, že jeho, z môjho pohľadu, hlboké znalosti zjavne neboli z tohto sveta. Chcela som sa na to opýtať, no niečo mi bránilo. A ja som tušila, že to „niečo“ aj tak o všetkom vedelo, pretože bolo príťahované k tejto Bytosti všetkými vláknami svojej duše.

No len čo som na to pomyslela, môj rozum sa opäť začal so mnou hádať a presviedčal ma, že je to obyčajný, prostý človek, ktorý sa len jednoducho dobre a detailne vyzná vo filozofii, náboženstve, psychológii, histórii, fyziológii, medicíne, fyzike... „Stop! Kam som sa to zase dostala,“ pomyslela som si. „Vari môže človek pojať naraz toľko fundamentálnych znalostí? A na druhej strane, prečo by aj nie? Existujú predsa talentovaní ľudia ako bol Lomonosov... alebo Leonardo da Vinci, ktorý svojimi znalosťami úplne predbehol svoju dobu... Ale nejako si nespomínam, že by takto jasne uvažovali o duši... A prečo si vôbec lámam hlavu nad tým, kto on vlastne je. Hlavné je, že som dostala odpovede na otázky, ktoré ma znepokojovali, našla som to, čo som tak dávno hľadala. Je pravda, čo sa hovorí, že kto hľadá, ten vždy nájde.“

Úprimne som sa radovala ako malé dieťa: „To je to, čo potrebujem! To je spôsob, ako sa dostať k tomu krajíčku večnosti, odkiaľ hľadajú tí veľkí! Toto je moja jedinečná šanca, jedinečná slamka. Ale akáže tam slamka, je to celý záchranný čln, na ktorom nie je strašná fyzická smrť, na ktorom nie je strašné plávať do večnosti.“

„Tak ako, ďalšie otázky nemáte?“ zaujímalo Senseia.

Mlčali sme a pozerali na neho nadšenými očami. Jedine Nikolaj Andrejevič, ktorý bol viac-menej „triezvo mysliacim“ človekom nášho kolektívu odpovedal:

„No, dajme tomu, v Boha samozrejme neverím. Ale z pohľadu psychológie je to celkom zaujímavý variant. Treba všetko premyslieť... Informácií je veľmi veľa, treba sa v tom všetkom zorientovať. A otázky vzniknú potom.“

„No, tak dobre,“ dobrácky povedal Učiteľ. „Tak teda pre dnešok je to všetko, rozídeme sa.“

21

Mala som vynikajúcu náladu. Celou cestou som analyzovala to, čo som počula, utriedovala som si to v myšlienkach z rôznych strán. Potom som začala skúmať aj svoju dobrú náladu. Zjavne tu niečo nebolo v poriadku, pretože moja nálada bola taká, akoby som bola úplne zdravá. Keď som sa trochu pohrabala vo svojich dojmoch, zrazu som nečakane pochopila, o čo tu ide. Predtým som si myslela, že moja duša, teda to moje „ja“, ktoré by malo odísť na večnosť, sa nachádza v mojom materiálnom mozgu. A zdalo sa mi, že jeho prostredníctvom premýšľam, že z neho sa rodia všetky moje myšlienky. No môj mozog začal mať v poslednej dobe vážne problémy, ako hovorili lekári. To ma ťažilo ani nie tak na fyzickej úrovni, ako na duchovnej. Domnievala som sa, že ak je môj mozog poškodený, znamená to, že aj moja duša môže mať nejaké problémy.

Nemohla som sa dočkať, kým pridem domov a zasadím svoje semienko. Sensei, samozrejme, povedal, že túto duchovnú praktiku môžeme robiť na akomkoľvek mieste. Ale ja som sa rozhodla túto ušľachtilú činnosť začať predsa len doma, v tichu a pokoji.

Doma som si rýchlo splnila všetky moje drobné povinnosti. A keď si rodičia sadli pred televízor, hneď som zaujala pohodlnú pozíciu „Lotosu“. Nakoniec nastala

dlho očakávaná chvíľa. Sústrediac sa, si moja osoba pomyslela: „Tak, začneme s výsadbou...“ Ale zrazu som trošičku spanikárila. Po prvé, nevedela som, ako vyzerá semienko lotosu. Kvet som kedysi v knižke videla, ale semienka nie. A vôbec, ako bude vyzerat samotné sadenie, do čoho konkrétne treba sadiť? Videla som, ako semienka kľčia v pôde. Ale z nejakého dôvodu ma to neuspokojovalo, predsa len hlina v duši, aj keď imaginárna, akosi nezodpovedala mojej predstave o večnosti. Trochu som popremýšľala a našla som prijateľné východisko. Kedysi som videla, ako mama nechávala kľčiť fazuľu tak, že ju položila na navlhčenú vatú. Tento spôsob sa mi zapáčil. „Keď fazuľa, tak fazuľa,“ pomyslela som si. „Nakoniec, veď je to moja predstava. A hlavná v nej je – samotná podstata, ako hovoril Sensei.“

Znovu som sa sústredila a začala som si predstavovať, že som položila do svojho vnútra, v oblasti slnečnej pletene, malinkú bielu fazuľu a ponorila ju do niečoho mäkkého a teplého. Potom som si začala pre seba opakovať nežné slová a obdivovať svoje semienko. Ale žiadne pocity nenasledovali. Tak som si začala spomínať na všetky pekné slová, aké som len poznala. A zrazu som s prekvapením zistila, že dobrých a krásnych slov poznám oveľa menej, ako zlých a urážlivých. Pretože škaredé slová, ktoré som počula na ulici a v škole, oveľa častejšie rozširovali moju slovnú zásobu, ako tie dobré. Moje myšlienky opäť nepozorovane prešli k vyvodzovaniu akýchsi záverov, ktoré logicky nadväzovali jeden na druhý. Po tomto zistení som sa znovu začala sústreďovať na kvet. No nič sa mi nedarilo. Asi po dvadsiatich minútach môjho márneho úsilia moja osoba usúdila, že určite robila niečo zle. Nakoniec som si ľahla spať

a rozhodla som sa podrobnejšie povypytovať Senseia na svoje chyby.

Ale nemohla som zaspáť. Všetko okolo pohltila tma. Predmety aj nábytok v izbe stratili svoju prirodzenú farbu. A mne napadlo: „Aký je náš svet predsa len iluzórny. Nám sa len zdá, že žijeme naozaj. Ale v skutočnosti si ako deti sami pre seba vymýšľame hru, sami v nej aj hráme. Len na rozdiel od detí, dospelí už nedospávajú, pretože sa natoľko vžili do vytvoreného obrazu, že všetko ostatné je taká istá realita. A tak plynie celý náš život, v klamstve a márnosti. Ale veď ako hovoril Sensei, 'skutočný ty – to je práve duša, tá večná realita, ktorá existuje v skutočnosti. Stačí sa len prebudiť, prebrať sa z ilúzie, a vtedy sa celý svet zmení...“

Len čo som sa hlbšie ponorila do myšlienok o večnosti, začalo mi byť akosi ľahko a dobre. A zrazu som zacítila, ako ma v hrudi začalo niečo hriať a dokonca príjemne štekliť. Po celom tele som začala pociťovať mravčenie, od kostrče až po zátylok. Dostala som sa do takého príjemného a vyrovnaného stavu, že sa mi chcelo objasť dušou celý svet. V takom sladkom driemaní som aj zaspala. Spala som ako v rozprávke, pretože, keď som sa ráno zobudila, pocítila som také nadšenie, takú ľahkosť, akú som nikdy v živote nezažila.

V škole som sa opäť pokúsila vyvolať si v duchu včerajší stav. No kvôli neustálemu kolobehu školských informácií a rozporuplných emócií som sa nemohla poriadne sústrediť. Podarilo sa mi to až na poslednej hodine literatúry, keď učiteľka monotónne prednášala novú látku. Polovica triedy ju „pozorne“ počúvala s očami zahľadenými kamsi do diaľky a druhá polovica sa nejakým spôsobom pokúšala bojovať so spánkom. Vtedy som sa znova sústredila na oblasť slnečnej pletene a zamerala som všetku svoju

pozornosť na to, aby som v sebe vyvolala pocit tepla a stav radosti. Moje dobré myšlienky sa túlali kdesi v pozadí. Hlavné pre mňa bolo to, čo prebiehalo vo vnútri. Začalo mi byť príjemne, telo sa akosi uvoľnilo a v hrudi som začala pociťovať ľahký tlak, ktorý prechádzal v teplo. Po tom som jednoducho sedela, vychutnávala si tento stav a naďalej som počúvala novú látku. Mimochodom neskôr, o niekoľko dní sa ukázalo, že práve od tejto chvíle som si zreteľne zapamätala všetko to, čo hovorila učiteľka, bez zvláštnych problémov, bez námahy. Pre moje vedomie to bolo veľmi potešujúce zistenie.

Po vyučovaní som zbehla do knižnice, aby som si doplnila medzery v znalostiach o lotosovom kvete. No to, čo som sa o ňom dočítala z rôznych prameňov, ma jednoducho ohromilo. Dozvedela som sa tam nasledovné: „Lotos je vodná trváca rastlina s dlhými stonkami a veľkými kvetmi, s priemerom dosahujúcim až 30 cm... položenými na veľkých listoch... Listy lotosu majú zaujímavú zvláštnosť: sú pokryté špeciálnou voskovou vrstvou, a preto nenavlnú vo vode.“ Z môjho pohľadu som si to vysvetlila tak, že dušu nemôžu poškodiť zlé myšlienky, teda pôsobenie živočíšnej podstaty. Ona si bude proste „spať“ ďalej.

„Lotosový kvet má 22 až 30 okvetných lístkov blede ružovej farby naspodku a sýto ružovej na vrcholku lístkov, ktoré sú **špirálovito** usporiadané okolo semennej tobolky.“ Pozrela som sa na fotografiu kvetu. Táto semenná tobolka, ktorá sa nachádza v strede kvetu, vyzerá ako zátka zlatistej farby s množstvom chlpkov rovnakého odtieňa okolo nej. „Zaujímavé je, že **lotosové kvety sú vždy otočené k slnku**: tesne pod miestom pripojenia kvetu ku stvolu má lotos takzvanú **reakčnú zónu, ktorá zachytáva svetlo**.“

A o jeho semenách som si prečítala úplne ohromujúcu informáciu: „**Semená lotosu majú neobyčajnú schopnosť uchovávať klíčivosť počas niekoľkých stoviek (a niekedy aj niekoľkých tisícok) rokov.** Je možné, že kvôli tejto zvláštnosti lotos od dávnych čias používali ako symbol nesmrteľnosti a vzkriesenia.“

A ešte sa mi podarilo zistiť jeden zaujímavý detail. „Lotos má schopnosť **homoiotermie**. To znamená, že **kvet dokáže udržiavať vnútornú teplotu** tak, ako to robia vtáky, cicavce a **my, Ľudia**. Lotosový kvet zaujíma významné miesto v náboženstvách rôznych národov“.

Tak a to je všetko, čo sa mi podarilo zistiť. Ale bolo toho dosť na to, aby som čiastočne pochopila zmysel, prečo je Umenie Lotosu, o ktorom sa stále Sensei zmieňuje, pomenované na počesť tohto kvetu. Avšak plnohodnotné pochopenie tohto zmyslu som cítila niekde vo svojom vnútri, v najhlbšej hlbine môjho pravého „ja“.

22

O niekoľko dní, keď sme s celou skupinou išli na tréning, sa kamaráti začali deliť o svoje dojmy a výsledky. Ukázalo sa, že každý pochopil Senseia po svojom. Aj pestovanie tejto vnútornej Lásky u každého prebiehalo inak. Kostík si predstavil, že zasadil semenko lotosu, ako to vyjadril, „do akejsi životodarnej substancie Vesmíru“. Pričom to spravil doslova včera. A celé tie dni predtým sa usilovne prehrabával v literatúre a hľadal dôkazy o Senseiových slovách. Žiadne pocity nemal, len si jednoducho predstavil celý tento proces, a teraz čaká na výsledok.

Tatiana si predstavila túto Lásku ako zrodenie Ježiša vo svojom srdci, pretože ju babička vychovala v kresťanskej morálke. Mala pocity radosti, vnútorného nadšenia, tepla a ľahkého tlaku v oblasti srdca. No srdce ju začalo pobolievať.

Andrej sa všetky tieto dni cielene snažil, sústreďením sa na oblasť slnečného pletenca a premýšľaním o Lotose, dosiahnuť aspoň nejaké pocity. Až na tretí deň pocítil sotva znateľné ľahké teplo, a dokonca ani nie teplo, ale akoby ho „niečo na tomto mieste šteknilo, akoby sa ho dotklo pierko“. No a Slávkovi sa dokonca vôbec nepodarilo predstaviť si, ako to všetko prebieha vo „vnútri jeho orgánov“.

Pred začiatkom tréningu si naša skupina počkala na moment, kedy Sensei nebol zaneprázdnený, a pristúpili sme k nemu s otázkami. Začali sme rozprávať o svojich pocitoch. A takpovediac mimo poradia sa vopchala Tatiana, a postážovala sa Senseiovi na srdce. Učiteľ ju vzal za ruku a profesionálnym pohybom lekára nahmatol pulz.

„No áno, tachykardia. A čo sa stalo?“

„Neviem. Začalo ma to bolieť po tom, ako som sa sústredila na zrodenie Hospodina vo svojom srdci...“

A potom podrobne porozprávala o prebudení svojej božskej Lásky.

„Rozumiem. Ty si sa sústredila na orgán, na srdce. Ale na orgán sa nemožno sústreďovať. Srdce je srdce, je to proste sval, je to pumpa organizmu. Keď sa naň sústrediš, vytrhávaš ho z rytmu a prekážaš mu v práci. Keď sa naučíš ovládať samu seba, len potom sa budeš môcť takto sústreďovať na prácu tela a orgánov. Ale teraz si tým akurát ublížiš. Treba sa sústreďovať presne na slnečný pletenec. Odtiaľ všetko vzniká... To je hlavná čakra v Lotose, ktorá sa nazýva Kundalini.“

„Keď sa Kundalini prebúdzajú, tak sa zdá, ako by sa pozdĺž chrbtice plazil nejaký had. Čítal som o tom,“ pochválil sa Kostík svojou erudíciou.

„Táto definícia je z jogy,“ odpovedal Učiteľ. „Ľudia majú tendenciu časom všetko prekrútiť. Ale pôvodne v Lotose Kundalini predstavuje čakru, ktorá sa nachádza v oblasti slnečného pletenca... To, čo som vám rozprával o lotosovom kvete, opakujem, to sú len obrazy, nič viac, preto, aby ste to ľahšie pochopili, vnímali a precítili.“

„A vôbec, ako to vyzerá v skutočnosti, vysvetlite to, prosím, ešte raz pre obzvlášť nechápavých,“ žartom poprosil Andrej.

„Proste ide o vlákna, o kultivovanie vnútornej sily Lásky. Ako keď, povedzme, vzniká u teba taký pocit, akoby si doslova očakával niečo veľmi-veľmi dobré. Čakáš, napríklad, nejaký ohromný darček, dlho očakávaný vytúžený darček, o ktorom si veľmi veľa sníval. A zrazu ho dostaneš, si šťastný, si preplnený vďačnosťou. Až ti zimomriavky behajú po tele, teda zažívaš tieto pocity v oblasti slnečného pletenca, akoby z teba vychádzalo niečo nádherné, dobré, alebo na to práve čakáš. Tak taký musíš mať pocit, ktorý umelo vyvolávaš a neustále udržuješ v oblasti slnečného pletenca. A nakoniec sa to stane pre teba prirodzeným. A ľudia to začínajú cítiť. Teda ty vyžaruješ túto radosť... A to je všetko. Nemusí tam byť nevyhnutne kvet alebo niečo také. To sú všetko len obrazy, na uľahčenie chápania.“

„A kvet, ktorý bude okolo tela, s tým je to ako?“

„Nuž, poznáš také pojmy ako astrálne, mentálne a ďalšie energetické telá, jednoducho povedané, viacvrstvová aura okolo človeka?“

„Áno.“

„Takže, keď sa v tebe toto energetické pole dobra rozrastá, potom v tebe vzniká akoby pocit viacvrstvovosti okvetných lístkov. Cítiš, že si obalený, chránený, rozkvitáš v lotose. A zároveň cítiš, že ty, rovnako ako slnko nad svetom, zohrievaš všetko svojím teplom ohromnej Lásky.“

Je to neustála meditácia, a nech by si bol kdekoľvek alebo robil čokoľvek, vyvolávaš tieto vibrácie, tieto pocity, tieto prúdy energie. Zmysel spočíva v tom, že čím viac cvičíš, tým sú silnejšie. Nakoniec tento proces nadobúda materiálny charakter, a ty už skutočne dokážeš pozitívne pôsobiť na ľudí. Čiže, dokážeš to urobiť vtedy, **keď sa sám úplne zmeníš: aj vnútri vo svojich myšlienkach, aj navonok vo svojich činoch.**“

Andrej sa chcel ešte na niečo opýtať, ale vo dverách telocvične sa objavil vysoký starček.

„Fajn, decká“, predbehol Andreja Sensei, „potom sa porozprávame.“

Poodišli sme stranou. Starý pán sa pozdravil so Senseiom a odvádzajúc ho nabok, vzrušene povedal:

„Viete, dnes volal z Leningradu akademik,“ povedal lapajúc po dychu, „Georgij Ivanovič. Poprosil, aby sme vám odkázali, že tu určite bude o tri dni...“

Ďalšie slová som zle rozumela, pretože dlháň, ktorý sa medzičasom upokojil, stišil hlas. Moja osoba bola touto správou veľmi prekvapená: „A čo tu chce akademik? A navyše z Leningradu? Načo potrebuje Senseia?“ Išlo ma roztrhnúť od zvedavosti. Ale vtom už začal tréning, ktorého vedením Sensei poveril staršieho senpaia. Tu už nebol čas na uspokojovanie mojej zvedavosti.

Počas cvičenia, keď som si v praxi vyskúšala názorný príklad Senseia o „očakávaní veľkého darčeka“, pocítila som, že tieto pocity fungovali u mňa oveľa lepšie, pretože som si ich veľmi dobre pamätala ešte z detstva. Stačilo len obnoviť tieto dávno zabudnuté pocity v pamäti a už som v centre slnečného pletenca pocítila príjemné šteklenie, ktoré sa šírilo ľahkými kľukatými prúdmi rôznymi smermi. A naozaj, v tej chvíli som sa cítila veľmi príjemne a radostne. Ale takýto stav som nedokázala udržať ani minútu, sám od seba sa rozplynul. Snaha opäť si spomenúť a vyvolať tieto pocity trvala oveľa dlhšie, než by som chcela. A tak, pohltená svojim vnútorným stavom, som si nevšimla, ako preletel tréning. Mimochodom, telo ma už po tom pamätnom tréningu nebolelo, bolesť zmizla, tak ako aj povedal Sensei, presne za tri dni.

23

V nasledujúcich dňoch som sa snažila vyvolať tieto pocity tiež pri rôznych činnostiach. Ale dobre sa mi darilo len vtedy, keď som sa sústredila konkrétne na lotosový kvet pri vykonávaní nejakej fyzickej práce. Navyše som začala, hoci len trochu, sledovať svoje myšlienky. Jedného dňa, keď som sedela doma a robila si domáce úlohy, pokúsila som sa spomenúť si na všetko, o čom som po celý deň premýšľala. No nedokázala som si spomenúť nielenže na myšlienky, ale dokonca ani na to, čo som robila. Všetko bolo akosi vcelku a drobnosti sa vynárali len s námahou. Ale čo je najdôležitejšie: dobré skutky spadali do kategórie „tak to má byť“ a ťažko sa vybavovali. Zato negatívne momenty a emocionálne výbuchy sa priam vryli do pamäte do najmenších detailov. A tu, ako sa hovorí, som na vlastnej koži vedome pocítila silu pôsobenia živočíšnej podstaty. V hlave sa mi samé od seba vynorili Senseiove slová: **„Myšlienka je materiálna, pretože sa rodí v materiálnom mozgu. Preto zlá myšlienka sužuje. Je to prvý Strážca, ktorý sa vždy snaží zvíťaziť nad človekom.** Niekedy vám o ňom porozprávam podrobnejšie, o tom, ako vznikajú vaše myšlienky, a prečo je ich moc nad vami taká silná.“ Pomyslela som si: „A prečo Sensei

nehovorí všetko hneď, všetko odkladá na neurčité 'potom'. Pre niektorých toto 'potom' vôbec nemusí nastať... Ale na druhej strane, veď to, ako som vnímala jeho slová na prvých tréningoch a teraz – to je obrovský rozdiel. Predtým som len počúvala a až teraz, po nejakom čase, začínam čo-to chápať, pretože som začala cvičiť, pracovať na sebe. Objavili sa nejaké výsledky, nejaká skúsenosť, a tak sa vynorili aj konkrétne otázky. A na konkrétne otázky Sensei vždy dáva konkrétne odpovede.“ A zrazu mi svitlo: „Veď on len jednoducho čaká, kým pochopíme jeho slová, kým ich, takpovediac, prepustíme cez seba, čaká, kedy náš rozum pochopí všetko sám a postaví sa na stranu Duše. Inak všetky tieto cenné znalosti, ako hovorí Sensei, zostanú pre nás len prázdny zvonení v prázdnej hlave. Sensei hovoril, že je nevyhnutné na sebe neustále pracovať, že v živote je drahá každá minúta, ktorú musíme využiť ako Boží dar na zdokonaľovanie svojej Duše.“ Tieto slová mi dodali istotu a optimizmus. Neskôr som si na ne často spomínala, keď na moje telo padala apatia.

24

Bez ohľadu na zlé počasie a problémy s dopravou, spôsobené prvým snehom, ktorého v tomto roku navalilo ako nikdy predtým, sme všetci prišli na meditačné cvičenie včas. Sensei nestrácal čas a hneď pristúpil k diskusii o našich pokusoch vypestovať Lotosový kvet. Nikolaj Andrejevič bol nadšený zo svojich výsledkov, najmä z psychoterapeutického uhla pohľadu, považoval ich za jeden z najlepších spôsobov kontroly myšlienok. Na záver svojho rozprávania zamyslene povedal:

„Vo voľnom čase som sa podrobnejšie zaoberal všetkým, čo ste povedali, a mám takúto otázku. Hovorili ste, že tieto vibrácie Lásky chránia človeka pred negatívnym vplyvom iných ľudí. Pred akým konkrétnym, a ako sa to prejavuje?“

„Negatívne vplyvy môžu byť rôzne. Je to aj zlý pohľad, uhranutie, ako sa ľudovo hovorí, urieknutie...“

„Uhranutie? Urieknutie?“ úprimne sa začudoval Nikolaj Andrejevič. „Myslel som si, že uhranutie a urieknutie patrí len do ľudového folklóru, ktorý je celkom výnosný pre istú kategóriu podnikavých ľudí.“

„Tento 'ľudový folklór' existuje práve preto, že daný myšlienkový jav má svoje miesto v prírode, ale zatiaľ nie je dostatočne spoľahlivo vedecky potvrdený. No v skutočnosti prejav negatívnej myšlienky existuje.“

Neraz som už hovoril, že myšlienka je materiálna. V súčasnosti sú snahy to dokázať. A čím ďalej, tým viac vedeckých dôkazov sa bude nachádzať. Myšlienka – to je informačná vlna. Jej informácia je zakódovaná na určitej frekvencii, ktorú vníma náš materiálny mozog, presnejšie jeho hlbšie štruktúry. A keď si nejaký človek o tebe myslí niečo zlé, potom je prirodzené, že toto všetko zachytáva tvoj mozog na úrovni podvedomia. A počas dešifrovania tohto kódu mozog v tebe začína modelovať túto negatívnu situáciu, ktorá sa neskôr ako nevedomý príkaz podvedomia premietne do života. A to je urieknutie, ktoré sa prejavuje ako choroba, alebo niečo podobné. To je jedna strana mince. Ale na druhej strane, ak okolo seba jedinec vytvorí vlnové pole s určitými frekvenčnými charakteristikami... no, jednoduchšie povedané, auru Lásky, tak podľa všetkých zákonov fyziky, negatívna informácia nemôže preniknúť do tohto silového poľa, a už vôbec nie do vášho mozgu, a prejaví sa tam v podobe príkazu. Prečo? Pretože toto silové pole je oveľa silnejšie... Človek ako spoločenský tvor je predsa len zložitá štruktúra. Vymieňa si informácie nielen pomocou mimiky, gest a hlasu. Dokonca aj taký hlas, čo to v podstate je? Je to rovnaká vibrácia tých istých vln v rozsahu, ktorý dokážeme počuť, len na iných frekvenciách ako myšlienky.“

„Takže to znamená, že naše možnosti vnímania zvuku sú ohrozené len zvláštnou ilúziou vedomia?“ premýšľajúc o niečom svojom nahlas povedal Nikolaj Andrejevič.

„Samozrejme. Napríklad veda oficiálne stanovila, že človek má obmedzený frekvenčný rozsah a počuje len v rozsahu od 20 Hz do 18 kHz. Keď ale ľudia objavili svet ultrazvukov, tak sa naučili 'komunikovať' s delfínmi. To jednoducho len opäť potvrdzuje, že človek

vedome vníma iba malú časť toho rozmanitého sveta, ktorý ho obklopuje. Ale jeho podvedomie... to zachytáva z okolitého sveta oveľa viac.“

„A človek to nejakto cíti?“ spýtal sa Stas.

„Áno. Ibaže obyčajný človek to cíti na intuitívnej úrovni, teda, ako sa ľudovo hovorí, 'šiestym' zmyslom. Ale duchovne rozvinutá osobnosť to vníma už viac vedome. Tým, že okolo seba vytvára silové pole..., ktoré sa skladá z vibrácií Lásky, stáva sa nezraniteľným voči negatívnym informačným prúdom, teda jedno-ducho povedané, voči zlým myšlienkam. A v dôsledku toho sa nerozptyľuje vnútorným bojom a nestráca tým drahocenný čas a silu.“

„A ako sa to prejavuje v živote? Veď nie vždy sa človeku všetko tak ľahko darí, existuje predsa čierny a biely pruh,“ zaujímalo Viktora.

„Čierny a biely pruh je len v tvojom vedomí, to ty si si ich vytvoril vo svojej fantázii. Ak ti všetko skvele vychádza, potom už na úrovni podvedomia očakávaš niečo zlé, negatívne. A keď už sa raz tak nastaviš, potom to v konečnom dôsledku aj dostaneš. To my sami sme si vymysleli túto hru, a na vlastnú... hlavu nakladáme problémy. V prírode nič také neexistuje. Dobré znamená dobre. Mizerné znamená, že si hlupák. Jednoznačne.“

Kamaráti sa zasmiali, keď počuli takú vyčerpávajúcu odpoveď na všetky námietky.

„A touto duchovnou praktikou je možné očistiť sa od... no...“ Žeňa trochu zaváhal a hľadal slová, „napríklad od hriechu? A vôbec od všetkého zlého, čo si už v živote stihol narobiť?“

„Určite. Človek, ako hovoríš, sa 'očisťuje od hriechu', pretože nielen ľutuje čoho sa dopustil, ale čo je ešte dôležitejšie, už to nerobí a ani viac robiť nechce, pretože pre neho sa tieto skutky stanú cudzími.

Proste odhadzuje od seba všetko negatívne, a zároveň na to na podvedomej aj vedomej úrovni zabúda. Ak ho ťažia nejaké skutky z minulosti, ktoré ho neustále prenasledujú, automaticky sa od tohto všetkého očisťuje pomocou sily Lásky, ktorá v ňom narastá vďaka práci na prebudení svojej duše.“

„A prečo sa hovorí, že 'hriech ťa zničí'?“ spýtal sa Andrej.

„Áno, zničí. Človek sa niečoho dopustil a tento jeho skutok mu nedá pokoj na podvedomej, ani na vedomej úrovni, ako červík zavŕtaný v mozgu. Nakoniec sa to prejaví vo forme vredu, infarktu či mozgovej porážky a tak ďalej. Teda tak či tak, v konečnom dôsledku, keď človek nič nepodnikne, to zlé ho zabije zvnútra.“

„A ako človek pochopí, či urobil zlé, alebo dobré?“

„Každý človek veľmi dobre vie, čo urobil zlé, a čo dobré. Nech by sa akokoľvek vyťahoval, nech by sa akokoľvek predvádzal pred ostatnými aký je skvelý, aký je dobrý, aký je on superman. No v skutočnosti, keď zostane sám so sebou, je mu zo seba zle. Je mu hrozne, keď si v noci líha do postele, najmä, ak je sám, alebo keď ide po tmavej ulici. On jasne cíti, že sa na neho niekto pozerá. Cíti na sebe ten pohľad a to ho ťaží. A bojí sa smrti, pretože tam mu bude... no, jemne povedané, veľmi ťažko.“

„A čo bude tam, po smrti?“ spýtal sa Stas.

„Ten, kto je dobrý, povedzme to tak, ten kto je očistený, kto žije s Bohom vo svojom vnútri, ten sa nemusí ničoho báť, tomu aj tam bude dobre. Aj keď nedosiahol veľkých výšok v duchovnom rozvoji, hoci sa mu nepodarilo dosiahnuť konečnú Slobodu svojej duše, jednoducho povedané, spojiť sa s večnou Láskou, Bohom, Nirvánou, nazývajte to ako chcete, a dostať sa tak do raja, alebo do Božieho kráľovstva v chápaní

náboženstva, no rozvíjal svoju dušu, snažil sa o to... Raj – to nie je miesto, kde sa fyzicky bavíš so svojimi kamarátmi, rovnakými ako si ty, ktorí sa pomodlili v kostole, pretože je to moderné a považujú sa za osvietených. To je všetko hlúposť, môžeš sa tak modliť hoci aj celý život. To najdôležitejšie nie je to, čo predvádzaš navonok, ale to, čo si myslíš a konáš. Najdôležitejšie je to, kto v skutočnosti si a ako na sebe pracuješ, ako sa venuješ svojmu duchovnému rastu. A ak si dosiahol určitý stupeň Slobody, keď si prišiel k Bohu ako zrelé dieťa, tak to áno, to je jasné. To je hlavný cieľ, ktorý ťa poháňa. Potom odchádzaš, si slobodný, pred tebou sú hviezdy, pred tebou je nekonečno dokonalosti. Ale tento stav je pre vás ťažké čo i len pochopiť.

Ale ak si zlý, povedzme negatívny jedinec, ak v tebe prevláda materiálna podstata, ak sa snažíš vytvoriť si materiálne bohatstvo utláčaním ostatných, teda, že im robíš zle a zároveň sa ani nesnažíš polepšiť sa, potom ti tam bude dosť zle.“

„Čo tam potom, podplatíš kňazov na slávu Hospodina, zaraz ti všetky hriechy odpustia,“ pokúsil sa zažartovať Žeňka.

„Kňazi ti možno aj odpustia, ale Boh sotva. Skrátka a dobre, ak sa snažíš úboho vykúpiť, aj keď postavíš kostol, ale zároveň nebudeš ľutovať to, čo si vykonal, a nezačneš žiť so svojim svedomím po novom, potom všetky tvoje 'úplatky' budú nezmyselné a hlúpe. Pretože Hospodina viac zaujíma to, ako sa vyvíja tvoja duša, teda jeho čiastočka, než nejaký 'úplatok' v podobe hmotných statkov, ktoré boli stvorené podľa Jeho vôle na výchovu a preverenie ľudských duší.“

„A bude tam dosť zle – to je ako?“ spýtal sa Andrej.

„Nuž ako, to je ťažké vysvetliť tak, aby ste to pochopili. Ale približne takto: Predstavte si to najhoršie

z najhoršieho, čo sa s vami môže stať, to úplne najstrašnejšie... Predstavili ste si to?“

„Predstavili.“

„Takže, to je to najlepšie, čo bude tam, a to dosť dlho... Ja vás nestraším, hovorím tak, ako to je. Každý človek zodpovedá za svoje činy. On možno ani len predstavu nemá, že nesie zodpovednosť, hoci na podvedomej úrovni si plne uvedomuje, čo robí. Tajne všetkých využíva, prevláda v ňom materiálna podstata, kradne, podvádza, uspokojuje svoju megalomániu, je mu ľúto každej kopejky, alebo si myslí: 'Áno, mám veľa peňazí, áno, ja som kráľ!' Ale akýže si ty kráľ, zajtra skapeš, tam sa už na teba pozrú, kto si ty... A najzaujímavejšie je, že každý to cíti a chápe. Preto sa mnohí ľudia celý život zmietajú ako kyvadlo z jedného extrému do druhého, z jedného náboženstva do druhého. Ale v skutočnosti za vás nikto nikdy vaše hriechy neodmodlí. Musíte reálne konať vo vzťahu k svojmu vnútornému svetu, je potrebná skutočná zrelosť vašej duše a nie nejaké iluzórne sebaklamy a hlúpa nádej v to, že sa o tom nikto nedozvie a vám to prejde. Strážca, ktorý zaznamenáva každú vašu myšlienku, nehovoriac už o činoch, je vo vás. A práve na základe jeho 'tabuliek pamäte' sa rozhodne o ďalšom osude vašej duše.“

„To znamená, že byť bohatý je zlé,“ urobil si akýsi svoj záver Slávko. „Nie, byť bohatým človekom je v poriadku, to je skvelé. Ale to, že u nás doposiaľ existujú chudobní, to je zlé, to je smutné. A že sú bohatí ľudia, to je perfektné, pretože majú čas na seba, na svoj rozvoj, ak ho samozrejme správne využijú.“

„Povedzte, prosím,“ znovu vstúpil do rozhovoru Nikolaj Andrejevič, „keď sa vrátíme k Lotosovému kvetu, chcel by som vedieť, či všetci ľudia vnímajú tieto vibrácie Lásky pozitívne?“

„Veľká väčšina. Ale sú jedinci, ktorí vnímajú tieto vibrácie Lásky veľmi negatívne. Znepokojuje ich to, odpudzuje ich to. To vypovedá o narušení ich vedomia. Inými slovami, preto, aby sa neprebudila ich duša pri kontakte s vyžarovaním tohto človeka, rozum sa začína aktivovať a vynárajú sa v ňom všetky negatíva. To znamená, že tento jedinec je veľmi zlý, odporný, hoci on si o sebe môže myslieť, že je výnimočný, dobrý, môžu ho vychvaľovať celé zástupy. Ale v skutočnosti je to darebák. Prečo? Pretože reaguje na to všetko mimoriadne negatívne. V jeho rozume prevláda živočíšne nad dušou.“

Na chvíľu sme zmlkli.

„Viete, nedávno som v literatúre náhodou našiel, že Helena Blavatská spomínala vo svojich rukopisoch nejakú zvláštnu duchovnú praktiku, ktorú nazvala Ruža sveta, ktorá veľmi vzdialene pripomína Lotosový kvet,“ pochválil sa svojim objavom Kostík.

„Áno. To je dozvuk duchovnej praktiky Lotosový kvet. Lenže Blavatská tam pospľetala všetko možné. Ale niet sa čomu diviť, veď ona písala podľa toho, čo jej rozprávali rôzni lámovia, a nie podľa pravého zdroja.“

„A ešte som sa dočítal, že prebudenie lotosu je v budhizme najväčším úspechom. Ibaže predtým treba prejsť toľko zasvätení, toľko úrovní a skúšok...“

„To všetko sú nezmysly. Celú túto omáčku si už potom vymysleli ľudia, aby si vytvorili výnosné korýtko – náboženstvo. Ale na začiatku Budha dával v čistej podobe väčšine ľudí práve túto jednoduchú, všetkým dostupnú duchovnú praktiku Lotosového kvetu na prebudenie duše. Všetko bolo veľmi jednoduché.“

„Aj svojim stúpencom?“

„Svojim stúpencom tiež spočiatku dával túto duchovnú praktiku.“

A potom, podľa stupňa ich duchovného prebudenia, už hlbšie znalosti.“

„Minule ste hovorili, že znalosti Budhu boli čiastočne stratené,“ nijako sa nevedel upokojiť Kostík, „čiastočne prekrútené, ale ja som čítal, že ich má a odovzdáva svojim žiakom Dalajláma, ktorý je v lámaizme, v jednom z hlavných smerov budhizmu, najvyššou osobou medzi 'znovuzrodenými', pozemským stelesnením veľacteného Bódhisatvu... Avolokaševaru... Nie, nie, vlastne Avalókitéšvaru,“ ledva to vyslovil Kostík, „teda živý Boh, ako ho nazývajú. Tiež sa tam píše, že smrť tohto živého boha sa stáva začiatkom jeho nového pozemského vtelenia. A nejaká špeciálna komisia najvyšších lámov ho 'vyhľadáva' medzi deťmi, ktoré sa narodia počas nasledujúceho roka po smrti Dalajlámu. Takže si myslím, že ak sa tento Bódhisatva stále prevteľuje, vari môžu byť znalosti stratené?“

„Kto?! Dalajláma Bódhisatva?! To nie je ani paródia na Bódhisatvu. Veď kto je to v skutočnosti Dalajláma... Ostatne, aby ste to naozaj pochopili, rozpoviem vám príbeh. Budhovo učenie sa spočiatku odovzdávalo ústne. Napriek tomu malo medzi ľuďmi veľkú odzvu kvôli jednoduchosti a prístupnosti duchovných praktík, obzvlášť Lotosového kvetu. Jeho filozofické učenie, podľa slov jeho nasledovníkov, bolo, len si to predstavte, takmer 600 rokov po jeho smrti po prvýkrát zapísané na palmových listoch (Tripitaka) v roku 29 pred našim letopočtom. Je to najstarší rannobudhistický zborník literatúry, ktorý bol spísaný už v skreslenom variante v porovnaní s pravým učením Budhu. Pretože ho písali ľudia, ktorí sledovali svoje osobné ciele – obohatiť sa vďaka týmto znalostiam a konkrétne vytvoriť na jeho základe náboženstvo. Navyše, po smrti Budhu došlo medzi jeho žiakmi k rozkolu.

Časť z nich sa hlásila k tradičným názorom, takzvaného smeru hínajána, čo v sanskrite znamená 'malý voz', alebo 'úzka cesta' spasenia. Tento smer v jeho prvotnej forme bol viac menej bližšie k pravde, pretože základný význam sa pripisoval osobnému úsiliu človeka, ktorý sa snažil oslobodiť z okov sansáry (prechod duše z jedného tela do druhého) vystúpením k definitívnej spásu (k nirváne). Ale časom ho ľudia značne prekrútili, zmenili ho na komplikovaný, prepychový kult.

A ďalší smer, mahájána, ktorý v sanskrite znamená 'veľký voz', 'široká cesta spásy', je začiatkom nášho príbehu o Dalajlámovi. Smer mahájána reformoval všetky stránky budhistického učenia tým, že zmenil Budhu z mudrca-Učiteľa na typické božstvo, a 'Bódhisatvov' – v jeho emanácie. Podľa ich názoru sa Bódhisatvom mohol stať každý záujemca, ktorý sa dostal do vládnucej elity tohto náboženstva. Hoci samotné slovo Bódhisatva má úplne iný význam. Je to slovo pochádzajúce zo Šambaly.

'Bódhisatva' v presnom preklade zo sanskritu znamená: 'ten, ktorého podstatou je poznanie'. Budha zaviedol tento pojem medzi ľudí s ohľadom na vtedajšiu úroveň duchovného rozvoja. No dokonca aj v jeho definícii znelo vysvetlenie tohto slova takto: 'Bódhisatva je bytosť *Šambaly*, ktorá dosiahla najvyššiu Dokonalosť a *vyšla* z nirvány, ktorá má *možnosť* znovu sa do nej ponoriť, ale odmieta to urobiť z Lásky a súcitu k živým bytostiam a z túžby pomôcť im *v zdokonaľovaní sa*'. Takže čo urobili títo falošní 'bódhisatvia'? Odstránili len niekoľko slov z definície Budhu: 'Šambaly', 'vyšla z nirvány', 'má možnosť', a tiež 'pomôcť v zdokonaľovaní sa', vďaka čomu zmenili celý zmysel slova na taký, aby bol pre nich výhodný.

Dúfali, že sa o tom svet aj tak nikdy nedozvie. No táto skutočnosť poukazuje na ich nesmiernu hlúposť pokiaľ ide o skutočné znalosti. Právě duchovné znalosti, nech by ich akokoľvek prekrúcali, nech by ich akokoľvek schovávali, nech by ich akokoľvek ničili, aj tak budú v pravý čas v čistej podobe dané Šambalou ľuďom na známosť, pretože to je jediný krištáľovo čistý prameň duchovných znalostí na Zemi, z ktorého čerpajú všetky Učenia na svete.

Stať sa Bódhisatvom je pre ľudí nemožné. Pravda, v dejinách ľudstva bolo niekoľko výnimočných osobností, ktoré dokázali svojou dušou dorásť na úroveň Bódhisatvu. Ale týchto výnimočných ľudí môžeme spočítať na prstoch jednej ruky, a to za celú históriu existencie ľudstva, a nielen za ten maličký časový úsek vám známej histórie, ktorej vy prikladáte význam. Takže to najvyššie, čo môžu ľudia urobiť v duchovnom smere, keď budú na sebe pracovať, ešte raz zdôrazňujem, keď budú na sebe pracovať – to je rozvinúť svoju dušu prostredníctvom Lásky do takej miery, že smrť nad ňou nebude mať žiadnu moc, teda oslobodiť sa z reťazca reinkarnácií a spojiť sa s božskou Láskou, s nirvánou, nazvite to, ako chcete. Teraz je pre vás ťažké pochopiť dokonca aj zmysel tohto slova 'nirvána'. No žiadne pozemské radosti sa ani tisícinou nepribližujú tomuto najvyššiemu stavu.“

„Takže Bódhisatvovia sú skutočne bytosti zo Šambaly?“ spýtal sa Andrej.

„Áno. Oni si tam vytvorili svoj malinký svet, ktorý ľudia poznajú ako Obydlie. Práve odtiaľto svet dostáva znalosti, či už vedecké, alebo duchovné, nato, aby ľudia duchovne dozrievali a rozvíjali svoju dušu.“

„A Mesiáši, to sú tiež Bódhisatvovia?“ zaujímal sa Stas.

„Stáva sa, že aj Bódhisatvovia, keď odovzdávajú základné učenie, sú nútení byť Mesiášmi. No veľmi zriedka. Neraz sú Mesiášmi ich žiaci vychovaní z jednoduchých ľudí.“

„Ako to myslíte?“

„No niekedy vám o tom porozprávam. Priliš sme sa vzdialili od začatej témy... Takže Bódhisatva nebude nikomu dokazovať, kto je On a tým skôr nebude vytvárať náboženstvo. Bódhisatva môže odovzdať Učenie o duchovnej podstate človeka, o tom, ako ju rozvíjať. No v žiadnom prípade náboženstvo... V skutočnosti je každé náboženstvo iba obrovský šoubiznis, ktorý sa zrodil z veľikášstva hrŕsky ľudí, ktorí ho riadia, a bol vytvorený nato, aby vysával peniaze zo stáda hlúpych oslov.“

„Ale prečo hneď hlúpych,“ urazene povedal Ruslan.

„No preto, že títo ľudia sa vo svojom poznaní stávajú veľmi obmedzenými. Veď im neustále vtĺkajú do hlavy, aby počúvali iba slová ich náboženských vodcov, čítali iba ich literatúru a držali sa iba ich stáda, pretože všetky ostatné náboženstvá sú nesprávne. Takže, napríklad, nebudeme chodiť ďaleko, vrátíme sa k téme nášho rozhovoru, čo urobili títo 'šoumeni' s Učením Budhu. Po prvé, pre svoje pohodlie, aby malo stádo menej otázok, urobili zo samotného Budhu boha. Po druhé, zaviedli zložité náboženské obrady, uctievania, modlitby tým, že ukázali masám 'širokú a ľahkú cestu spásy', vďaka ich šou-kultu 'bódhisatvov-učiteľov'. Obyčajný laik musí nielen vykonávať nimi vymyslené rituály, zaklínadlá, obety a všetky tie ich viacvrstvové nezmysly, ale musí ich obdarovávať za to, že ho jednoducho 'vidia za nos', a navyše ich musí bezvýhradne poslúchať. Skrátka, títo falošní 'bódhisatvovia', a v skutočnosti proste len prefíkaní a chytrí ľudia, vytvorili ďalšie výnosné korýtko – náboženstvo.“

A teraz sa vrátíme k otázke o Dalajlámovi. Takže všetku túto šlamastiku s reformovaním budhizmu spôsobil Nágárdžuna, ktorý žil v 2. storočí. Bol to dosť rozumný, ale prefikáný človek so ziskuchtivými úmyslami. Bol indickým filozofom, teológom, básnikom, založil školu Šúnjaváda (madhjámika). A teraz to najdôležitejšie. Za to, že Nágárdžuna urobil z jednoduchého zložitú, za to, že veľmi skreslil a čiastočne si privlastnil znalosti, ktoré Budha predurčil masám, za to, že prevrátil podstatu samotného Učenia, bol Nágárdžuna prísne potrestaný Rigdenom Djappo a odsúdený na večnú vedomú reinkarnáciu.“

„A kto je to Rigden Djappo?“ spýtal sa Kosta.

„Rigden Djappo vedie spoločenstvo Bódhisatvov v Šambale... Takže neskôr v histórii bola osobnosť Nágárdžunu známa pod rôznymi menami. Následne v roku 1391 sa práve jeho podstata znovu prevtelila do Gendünduba, ktorý sa stal prvým Dalajlámom. Kedysi chcel, aby sa mu klaňali, aby ho obdivovali, že je taká vynikajúca osobnosť... Lákalo ho bohatstvo, luxus a uctievanie. Teraz má Dalajláma plno bohatstva, teraz má plno luxusu, klania sa mu štvrtina sveta. No na druhej strane nemá šťastie a ani ho nebude mať. Je odsúdený na večnú vedomú reinkarnáciu a večné vnútorné utrpenie. Nemôže vstúpiť do nirvány, nemôže sa oslobodiť zo stáleho bludného kruhu vedomých reinkarnácií. Proste, z tohto pozemského života ho nikto nepustí.

Vždy, keď dosiahne v ďalšom reťazci života vek 13 rokov, teda v období pohlavného dozrievania, keď dochádza k prebudeniu životnej energie a spojeniu človeka s Vesmírom, proste, keď sa začína prebúdzat ako osobnosť a uvedomí si, kto vlastne je, je to pre neho veľká bolesť na celý život.“

„Figu borovú bolesť!“ vykázlo Kostíkovi „Je to predsa Dalajláma, má všetko! Veď to je šťastie mať všetko a opakovane sa prevteľovať. Ako by sa mohol taký život sprotiviť?!“ Učiteľ sa unavene pozrel na chlapca:

„No, ako by som ti to vysvetlil... Videl si napríklad film Biele slnko púšte?“

„Áno.“

„Pamätáš si, ako si colník Vereščagin sadol k jedlu, a žena pred neho postavila celú misu čierneho kaviáru. A on sa pozrel a povedal: 'Zasa ten kaviár! Už ten prekliaty kaviár nemôžem ani vidieť. Mohla by si ho ísť vymeniť aspoň za chlieb.' Takže všetko sa sprotiví a veľmi rýchlo. A život sa sprotiví trikrát rýchlejšie. Keby si si pamätal hoci len časť toho, čo si kedysi zažil v iných telách, povracal by si sa z tejto jednotvárnosti telesnej formy. Vedome sa prevteľovať a vedieť, že je to tvoj večný údel – to je strašné, a ani si nevieš predstaviť, aké strašné to je. Nie nadarmo Ježiš potrestal večného Žida nesmrteľnosťou. Pamätáš si ten príbeh?“

Kostík nechápavo pokrútil hlavou:

„Nie.“

„Keď Ježiša hnali na Golgotu, bolo Mu veľmi zle, ťažko, mučil Ho smäd. A keď sa zastavil na prahu domu jedného zo Židov menom Ahasver, a poprosil o vodu, ten Ho hrubo odohnal, pretože sa bál o svoj život, že ho za to potrestajú. A Ježiš mu povedal: 'Ty sa bojíš o svoj život, tak budeš žiť večne!' Odvtedy Ahasver nemôže zomrieť, potíka sa po svete, bez ohľadu na to, ako veľmi je už z toho unavený.“

„A vôbec nikdy mu nebude odpustené?“ spýtala sa súcitne Tatiana.

„Nie, kým nedôjde k všeobecnému odpusteniu, kým sa nebude kajať celý svet. No to už je iný príbeh.“

Sensei sa pozrel na hodinky.

„No dobre priatelia, je čas na meditáciu, inak sa náš rozhovor môže pretiahnuť nadhlo. Dnes to bude pre niektorých opakovanie, a s niektorými sa budeme snažiť precvičiť si čakry nôh a čakru Hara.“

„A tie sa kde nachádzajú?“ spýtal sa Slávko.

„Čakry nôh sa nachádzajú v strede chodidiel a čakra Hara tri palce pod pupkom, v bode Tan Tien... Hara znamená v preklade z japončiny brucho. Je to stred človeka, čo sa prakticky zhoduje s jeho ťažiskom, a to vo fyzickom aj geometrickom zmysle. Táto meditácia, rovnako ako aj predchádzajúca, je určená na sústredenie a koncentráciu pozornosti... A teraz sa postavte, uvoľnite sa, nohy rozkročte na šírku ramien...“

Postavili sme sa pohodlnejšie, uvoľnili sa a sústredili sa na vykonávanie meditácie.

„Teraz sa nadýchneme ako obvykle, teda mimovoľne a vydýchneme do akéhosi pohárika Hara, akoby sme ho naplňali energiou Čchi až do pocitu ľahkej ťažoby. Keď sa Hara naplní, musíte spustiť túto energiu Čchi z Hara do nôh a cez stred chodidiel do zeme...“

Chvíľu som „preháňala“ túto energiu iba vo svojej mysli. No potom sa moja fantázia premenila na jasný reálny pocit rozťahovania brucha, akoby do mňa skutočne naliali vodu. Vtedy Sensei pripomenul:

„Keď sa Hara naplní, musíte 'vyliat' túto energiu cez nohy, cez stred chodidiel do zeme.“

Znova som sa o to pokúsila vo svojich predstavách, v mysli som pracovala so svojim telom.. Postupne som pocítila akési teplo, ktoré prúdilo tenkým pramienkom. Nebolo však súvislé, ale len čiastočné, a dobre som ho pocítovala v oblasti predkolenia a predovšetkým chodidiel. Hoci vonku bolo celkom chladno, nohy sa mi v čižmách začali postupne rozohrievať. Keď som si to všimla, prepla som na premýšľanie o tom,

ako sa mi to podarilo. Pocity sa akosi nepozorovane vytratilí úmerne tomu, ako sa môj rozum noril do logiky. Ale len čo som sa znovu pokúsila sústrediť, Sensei už ohlásil koniec meditácie.

„Urobte dva hlboké nádychy – výdychy. Pevne zavrite päsťe, otvorte oči.“

Pozrela som sa na hodinky, ubehlo len okolo desať minút. Ale mne sa to zdalo oveľa viac. Zrazu niekto poznamenal, že sa pod nami roztopil sneh. Prekvapene sme sa rozhlíadli. A naozaj, pod niektorými zo starších chlapcov boli roztopené miesta s priemerom asi 40 centimetrov, a pod nami normálne. Žeňka sa pozrel na Stasa a povedal:

„Tak vidíš, a ty si sa rozčuľoval, že je stále zima, a že by si hneď išiel do Afriky. No načo by si chodil do Afriky. Pozri, už ti palmy spod nôh začínajú rásť.“

A obrátiac sa na Senseia dodal:

„Dávno som mal podozrenie, že s jeho pôvodom nie je niečo v poriadku, stále ho to ťahá k Papuáncom.“

Po ďalšej sérii vtipov, keď sa všetci trochu upokojili, Sensei povedal, že na tejto meditácii môžeme samostatne pracovať doma.

„A na lotosovom kvete tiež?“ spýtal sa Kostík.

„Samozrejme. Na tom zvlášť, a najlepšie každú voľnú chvíľu.“

„A kedy uvidíme výsledky?“

„Neboj sa, ak nebudeš lenivý, výsledky na seba ne nechajú dlho čakať.“

„Prepáčte, chcel by som sa trochu vrátiť k nášmu rozhovoru pred meditáciou. Hovorili ste, že všetky vedecké poznatky dáva svetu Šambala. Celkom som to nepochopil, akým spôsobom sa odovzdávajú?“ s náznakom povýšenosti v hlase povedal Nikolaj Andrejevič. „Doteraz som si myslel, že človek je dostatočne

rozumný tvor, aby na všetko prišiel sám, a to vrátane vedeckých objavov.“

„No, ako by som vám to povedal, človek sa raz bezpochyby stane dokonalou bytosťou... Ale kým jeho rozum ovláda živočíšna podstata, dokonca ani obyčajnú stoličku nedokáže vymyslieť, pokiaľ mu nepovedia, ako ju má vyrobiť.“

„Ako to myslíte?“

„No, normálne. Teraz sú ľudia takí múdri preto, že využívajú znalosti predkov. Ale ako sa o tom dozvedeli ich predkovia, premýšľali ste o tom? Dokonca aj v tých najstarších legendách sumerskej civilizácie, ktoré boli napísané na hlinených tabuľkách, sa spomína, že práve 'ľudia z neba' im povedali, ako organizovať bežný život, ako treba stavať domy, chytať ryby, ako si pestovať rastlinnú potravu a podobne. A dovtedy žili ľudia ako ktorékoľvek iné stádo zvierat... Vezmime si napríklad súčasný svet. Ako sa vedci dostávajú k objavom?“

„Tak, že usilovne pracujú na danej téme.“

„Bezpochyby, zvonku to tak určite vyzerá. No samotný okamih objavu, okamih osvietenia?“

Nikolaj Andrejevič pokrčil plecami.

„Pripomeňme si históriu veľkých objavov,“ pokračoval Sensei. „Vezmite si napríklad všetkým známou periodickú tabuľku Dmitrija Ivanoviča Mendelejeva, ktorá sa mu prísnila v konečnej podobe, pritom nie celá, ale iba tá časť, ktorú môže pochopiť ľudstvo v danej etape. Rovnaký príbeh sa odohral so štruktúrou atómu Nielsa Bohra, so vzorcom Friedricha Augusta Kekulé, s objavom Nikolu Teslu a s mnohými ďalšími. Prakticky všetky vedecké myšlienky a teórie ľudstva sa objavili v dôsledku osvietenia, intuície a najčastejšie 'inšpirácie zhora'. To znamená, že, tieto objavy vedci získali z hlbín podvedomia.“

A hlbiny podvedomia – to je práve tá čakra, 'dvere', 'brána', nazývajte to, ako chcete, ktorá sa môže otvárať buď z jednej, alebo z druhej strany. Je to len prechod do úplne inej sféry, inej dimenzie, iného informačného poľa, nazvite to, ako sa vám páči. Takže v prípade potreby možno do mozgu vedca vložiť hotovú odpoveď z tamtej strany.“

„A kto ju tam vkladá?“ zaujímalo Koštu.

„Ten, kto sa na tej strane nachádza. Každý človek Ho vníma po svojom: niekto Ho považuje za Absolútne, niekto za Kolektívny Rozum alebo Šambalu, alebo Boha...“

„Zaujímalo by ma, či Šambala a Boh sú jedno a to isté?“ rozmýšľajúc o niečom sa spýtal Ruslan.

„Nie. Boh je Boh. A Šambala – to je iba jeden z Jeho výtvorov.“

„A čo predstavuje Šambala vo vzťahu k ľudstvu?“ spýtal sa Nikolaj Andrejevič.

„To je jednoducho zdroj poznatkov. Vyjadrené súčasným jazykom – je to zvláštna informačná 'banka', vchod do ktorej existuje v hĺbinách podvedomia každého človeka.“

„Takže do Šambaly sa môžeme dostať bez toho, aby sme opustili izbu?“ – začudoval sa svojmu dohadu Stas.

„Presne tak...“

Ešte sme sa trochu porozprávali o veciach, ktoré nás zaujímali, kým sa Sensei zase nepozrel na hodinky.

„Dobre priatelia, už je neskoro, treba sa rozísť.“

Pravdupovediac, tak ako aj ostatným, ani mne sa veľmi odísť nechcelo. A Žeňka následne presne vystihol náš spoločný názor: „Duša si žiada pokračovanie hostiny.“ Ale žiaľ, musíme ísť domov, aby sme našich blízkych neznepokojovali dlhou neprítomnosťou našich tiel.

25

Nasledujúce dni ubehli nepozorovane. Na ďalšom tréningu bolo všetko ako zvyčajne: rozcvička, základná zostava, nová látka. Čo sa týka novej látky, dostali sme sa už k štýlu Opica. A aby sme vykonali klamlivý úder, alebo jednoduchý chmat, snažili sme sa napodobňovať spôsob správania tohto zvierata. Vyzeralo to dosť zábavne. Žeňka ako vždy nezabudol poznamenať, že väčšina z prítomných ani nemusí opicu napodobňovať, pretože svojim správaním v živote viditeľne prekoná originál. Stručne povedané, tréning prebehol dosť emocionálne a veselo.

Na doplnkových cvičeniach, keď sa už skoro celá skupina rozišla, pokračovali sme v nacvičovaní zostavy cvikov, ktoré nám Sensei ukazoval pre individuálnu prácu. Ku koncu tréningu vošiel do telocvične solídny, dôstojný muž okolo šesťdesiatky. Keď ho Sensei uvidel, usmial sa:

„Ktože to k nám prišiel! Aká bola cesta, Georgij Ivanovič?“

„No, aká,“ trochu sa rozhorčil. „Už vás hľadám dve hodiny, obišiel som pol mesta.“ Sensei sa uškrnul:

„Ospravedlňujem sa, pán akademik, bol som zaneprázdnený, nemohol som vás privítať priamo pri lodnom mostíku.“

Svojsky sa pozdravili, prešli do zadnej časti telocvične a sadli si na športové lavičky, kde sa začali o niečom rozprávať.

Pri slove „akademik“ vo mne vzbĺkla zvedavosť. Ale ostatní v mojom okolí na hosťa nijako nereagovali. Starší chlapci sa sústredili na prácu, ďalej cvičili údery, akoby sa nič nestalo. No a naši chlapci za nimi nezaostávali. Tatiana a ja sme sa tiež snažili „nestrať tvár“. Ale s príchodom tohto človeka sa všetka moja pozornosť prepla na besedujúcich. A keď som uvidela, ako sa Sensei obrátil k hosťovi, začal gestikulovať a hovoril mu niečo trochu ostrejšie, už som to nevydržala. Vyhýbajúc sa Tatianiným úderom, začala sa moja osoba v tomto improvizovanom zápase postupne približovať smerom k nim. A začula som tieto slová Senseia určené príchodzieму:

„Kedysi pred dvadsiatimi rokmi si sníval len o svetovej sláve a o tom, že budeš uznávaný ako vynikajúci vedec. Sám si nám ponúkol svoje služby výmenou za konkrétne znalosti, ktoré ťa vo vede dostanú medzi špičku...“

„No teda!“ s údivom som si pomyslela. „Sensei mu tyká! A komu je to 'nám'? A aké služby?“

Medzitým Sensei pokračoval:

„... Naša strana kompletne splnila podmienky dohody. Dostal si od nás podrobné informácie počnúc polovodičovým heterolaserom až po solárne konvertory. Vari ti to nestačí?! Aj tak si celý život zaháľal a využíval naše znalosti. A pri ďalšom jubileu ešte aj Nobelovu cenu dostaneš. Čo, je to zlé?! Nepochopil som, v čom je problém?“

Celú tú dobu muž sedel so zvesenou hlavou. A keď Sensei skončil, zdvihol k nemu oči. Mal červenú tvár, očividne od silného rozrušenia.

„Aké tam problémy, hovoríte. Máte ma za hlupáka?!“

A už miernejším tónom dodal:

„Všetko si veľmi dobre pamätám a nikdy som svoje slová neodvolal... Ale vysvetlite mi, prosím, kde vezmem zdroj energie s potrebným výkonom?! K tomu, aby som spustil vaše zariadenie, ktorého nákresy som od vás dostal, musím prerušiť prívod prúdu minimálne v celej Leningradskej oblasti. A vy žiadate, aby toto zariadenie fungovalo od začiatku augusta až do konca decembra. A to počas všetkých tých mesiacov bude aj Leningrad, aj všetci ostatní sedieť bez svetla?“

„Ohľadne zdroja energie si obavy robiť nemusíte, vážený Georgij Ivanovič, ten vám zabezpečíme.“

„Vari chcete dotiahnuť do môjho inštitútu jadrový generátor, alebo čo?! Ako si to predstavujete? A prečo práve v areáli nášho inštitútu? Nedá sa to urobiť niekde inde, napríklad v Moskve?“

„Samozrejme, že sa to dá urobiť. No vypočítali sme, že váš inštitút má oveľa výhodnejšiu polohu... A napájací zdroj vám poskytneme. Starosti si robiť nemusíte, má veľmi malé rozmery, nie je väčší ako kufor, takže veľa miesta nezaberie. Je v ňom dostatok energie na to, aby mohlo zariadenie fungovať potrebný čas.“

„Prepáčte, ale hovorili ste o miliónoch kilowattov. Vari to všetko bude v kufríku? A nie je to jadrová energia?!“ začudoval sa akademik.

Sensei sa usmial:

„Nezafažujte si hlavu takými drobnosťami. Môžem čiastočne uspokojiť vašu zvedavosť a hneď vám povedať, že to je vákuový energetický žiarič. Okrem toho tak, ako sme sľúbili, vám k tomuto zariadeniu dáme menič frekvencií. No vopred upozorňujem,

neradím vám, aby ste sa hrabali v týchto prístrojoch a rozoberali ich, ináč to bude horšie ako v Hirošime, miliónkrát horšie. Hoci zvonku sú absolútne neškodné. Ale pamätajte si, prístroj musí začať fungovať v nepretržitom režime najneskôr 15. augusta.“

„Dobre. A kedy mi ich dodáte?“

„Myslím, že vám budú dodané hneď po Vianociach.“

„Jasné... len...“

Akademik sa trochu zarazil.

„Čo?“

„Zaujíma ma jedna otázka. Hovoríte o tom, že nebudete zasahovať do našich záležitostí, ale toto zariadenie svedčí o niečom inom.“

„My ani nezasahujeme. Ak by sme zasahovali, potom by sme zabránili tým udalostiam, ktoré prichádzajú. A na to nemáme právo, je to váš výber, robte si, čo chcete. Ale jediné, čo nie je v našom záujme, je minimálne rozpútanie tretej svetovej vojny s použitím jadrových zbraní. Preto chceme len zmierniť následky týchto udalostí.“

„A kde je záruka, že tieto vlny nikomu neublížia?“

„Ručíme za to, je to absolútne neškodné. Ľudia budú len pokojnejší a rozvážnejší. Preto ich spätné reakcie budú zmiernené a neprerastú do nejakého globálneho konfliktu... Ale opakujem, zabrániť týmto udalostiam právo nemáme. Ak chcete, predídte im sami, to je vaša záležitosť.“

Akademik sa sťažka zdvihol z lavičky a začal sa lúčiť. Sensei ho odprevadil k dverám a ešte raz mu pripomenul dátum. Rozlúčili sa podaním rúk. Počula som, ako si Sensei, vracajúci sa od dverí, s úsmevom zamrmľal popod nos:

„Hm, hocijaký hlupák si myslí, že je múdry, ale len múdry človek môže nazvať sám seba hlupákom.“

Z neobyčajnosti tohto rozhovoru som bola v úplnom šoku. „Kto je vlastne Sensei? Čo je on fyzik?“ pomyslela som si. „Zrejme pracuje v nejakom vedecko-výskumnom ústave. Sensei aj nám predsa rozprával o nejakej prehĺbenej fyzike. V tom prípade to vysvetľuje veľa o jeho rozsiahlych znalostiach.“ Táto jediná verzia, ktorá mi napadla, bola viac menej prijateľná, pretože medzi ostatnými „tisíckami otázok“, som sa len motala bez rozumného vysvetlenia. No v mojich očiach Sensei vyrástol na vedeckú autoritu, pretože ho počúval dokonca akademik. Hoci samotný Sensei sa nijako vyčleňovať z davu nechcel. Cestou domov, tak ako zvyčajne, so všetkými vtipkoval, a udržiaval našu veselú náladu po „opičom“ tréningu. Ale doma som si predsa len zapísala tento zvláštny rozhovor do svojho denníka s veľkou poznámkou na konci: „Ukazuje sa, že je to fyzik.“

26

O pár dní, keď sme s mamou chodili po obchodoch a robili bežné nákupy, robila som si plány na večer premýšľajúc o otázkach, ktoré som sa chystala dnes na cvičeniach položiť Senseiovi.

Po včerajšom daždi a nočnom mraze napadol vonku sypký sneh. Musím povedať, že v porovnaní s tými oblasťami Sovietskeho zväzu, v ktorých sme žili predtým, tu bola zima celkom teplá. „Banický“ sneh sa na sneh podobal len v prvý deň, pretože na druhý deň bol už šedý od uhoľného prachu, a na tretí sa úplne topil a menil sa na mokré blato. A aj Nový rok sme tu vždy vítali s rovnakou predpoveďou počasia: „Dážď prechádzajúci do mokrého snehu.“ Takže som bola rada, že som videla aspoň tento sypký sneh, a že som cítila dlho očakávaný mráz. To mi dávalo aspoň malú nádej, že blížiaci sa Nový rok, ktorý príde už o tri týždne, sa nám možno podarí osláviť naozaj ako sa na zimu patrí, a radovať sa z celej duše.

A tak snívajúc o krásnej budúcnosti, sme išli k ďalšiemu obchodu. A tu sa zrazu mama nečakane pošmykla a spadla na chrbát tak silno, až jej nohy vyleteli. Všetko sa to stalo v zlomku sekundy, že som sa nestihla ani spamätať, nieto ju ešte zachytiť.

Nejakí okoloidúci muži jej pribehli na pomoc a snažili sa ju zdvihnúť. Celá vyľakaná som sa tiež snažila nejako pomôcť. Mama sa všetkým poďakovala, opierajúc sa o mňa sa postavila:

„Mami, ako ti je, chodiť môžeš?“

„Au, počkaj, mám takú bolesť v chrbte, akoby mi tam niečo prasklo.“

„Možno by sme mali ísť do nemocnice?“

„Počkaj chvíľu, to prejde.“

Chvíľku sme postáli, a potom sme pomaly išli domov. Mama mierne pokrivkávala. Doma sa to ešte zhoršilo. Otca sme nechceli znepokojovať v práci, všetci sme si mysleli, že to prejde. Ale bolesť bola stále silnejšia a žiadne tabletky nepomáhali. Skúsili sme všetko: natierali sme ju rôznymi masťami, dávali obklady alebo len jednoducho nahrievali. Ale po poslednej procedúre jej bolo ešte horšie. Na meditačné cvičenie som samozrejme nešla. A keď sa neskoro večer vrátil otec, už sme vyskúšali všetko možné, aby sme bolesť utišili. Rozhodnutie bolo jednoznačné – musíme ísť do nemocnice. Otec zavolať na pár miest a dohodol, že mamu vyšetří pán docent na oblastnej neurochirurgii.

Nad ránom sa jej stav prudko zhoršil. Hlodavá ostrá bolesť prešla aj do nohy. Aj najmenší pohyb spôsobil veľmi silný záchvat. Dokonca do nemocnice ju odviezli pololežiačky. Na neurológii po sérii röntgenov a po počítačovej tomografii pán docent stanovil, že už dávno mala osteochondrózu chrbtice, a v dôsledku pádu praskol fibrózny prstenek a vznikla 7 mm hernia disku. Následkom čoho sa stlačil sedací nerv a to vyvolávalo silnú bolesť vystreľujúcu do nohy. Po dôkladnej prehliadke ju doktor poslal na konzultáciu k neurochirurgovi.

Otec našiel dobrého neurochirurga, ktorý po zoznámení sa s výsledkami vyšetrenia prišiel k záveru, že operácia je nevyhnutná.

Pre našu rodinu to bola katastrofa. Okrem toho, že sme videli veľa chorých pripútaných na lôžko, keď sme hľadali ordináciu neurochirurga, mama si navyše ešte aj vypočula rôzne strašné historky od svojej, ako sa potom ukázalo, budúcej susedky v nemocničnej izbe na neurológii, ktorá potrebovala ďalšiu operáciu. Mama sa tak zľakla blížiacej sa operácie, že sme po konzultáciách doslova utiekli z oddelenia neurochirurgie, ak sa tak dá nazvať naše intenzívne krívanie. Tak sa nečakane pre nás všetkých budúcnosť ukázala v tých najčiernejších farbách. Rozhodli sme sa vyskúšať medikamentóznou liečbu, vydržať, ako sa hovorí, bojovať až do konca.

Od toho dňa, ako mamu hospitalizovali na neurologickom oddelení, sa môj život prudko zmenil. Ráno som išla do školy, a potom som cestovala na oblasť neurológiu. Celú dobu som bola pri mame, aby som ju morálne podporovala. Zdalo sa mi, že je to pre ňu veľmi dôležité. Je síce pravda, že doktori neradi videli „nepovolané osoby“, ale otec túto záležitosť rýchlo vybavil. Nemocnica sa pre mňa stala hlavným miestom trávenia môjho času.

Mama bola viac než zarmútená, že sa na našu rodinu valilo jedno nešťastie za druhým. A navyše do toho ešte prišla správa z Moskvy, že všetky termíny sú už dohodnuté a operovať ma budú po novoročných sviatkoch. Mama sa veľmi trápila, že ešte k tomu všetkému vynechávam svoje obľúbené krúžky a cvičenia, a snažila sa ma presvedčiť, aby som sa vrátila k svojmu normálnemu životu. No o tom moja osoba nechcela ani len počuť. Zdalo sa mi,

že sa tu o ňu nikto nebude starať tak ako ja, a že bezo mňa bude len chradnúť kvôli svojim negatívnym myšlienkam a kvôli stiesňujúcej atmosfére v izbe, kde všetky susedky rozprávali len o svojich chorobách.

Prvé dni som bola, rovnako ako celá naša rodina, v miernom šoku. „Ako sa niečo také mohlo stať,“ premýšľala som. Len tak, z čista jasna, a práve mame. Aký je len ten život nepredvídateľný! Nám sa len zdá, že takmer so všetkým počítame, všetko sme si naplánovali, predvídali, a že všetko bude podľa našich predstáv. Ale v skutočnosti je každý deň skúškou pevnosti, ako by nás Nieкто chcel otestovať, nakoľko sme spoľahliví, nakoľko sme v rôznych situáciách vnútorne odolní, či už je to v radosť, alebo v smútku. Možno, že tieto stresy, ktorých svedkami alebo účastníkmi sa nevdojak stávame, sú pre nás pripomienkou zhora, že život je príliš krehký, a že to najdôležitejšie nemusíme jednoducho stihnúť urobiť. Veď sme takí zvyknutí odkladať na „neurčité potom“ dôležité záležitosti svojej duše, že si ani nevšimame, ako rýchlo ubieha samotný život, a že v ňom nestíhame urobiť nič zmysluplné.

Prečo si začíname niečo naozaj vážiť až vtedy, keď to nenávratne stratíme: mladosť – v starobe, zdravie – na nemocničnom lôžku, život – na smrteľnej posteli? Prečo?! Možno, že práve tieto nečakané situácie nás nútia, aby sme sa zamysleli nad svojim pominuteľným bytím, nútia nás prebudiť sa z nesplniteľných fantázií, ktoré vznikli z našej lenivosti, a nútia nás vrátiť sa do reality. A realita je taká, že nikto poriadne nevie, čo sa s ním môže stať o minútu. Tak možno nestojí za to pokúšať Osud, ale treba si začať vážiť každý okamih hneď teraz, od tejto sekundy, a vážiť si ho tak, ako si ho vážia ľudia odsúdení na smrť.

Je možné, že potom hlbšie pochopíme zmysel života samotného, a urobíme v ňom tisíckrát viac užitočného pre svoju dušu aj pre všetkých naokolo.

„Je hlúpe myslieť si, že zajtrašok tu bude vždy, on možno jednoducho ani nikdy nenastane.“ Až teraz som pochopila celý zmysel Senseiovho výroku, ktorý som kedysi považovala za vtip: **„Ak chceš rozosmiať Boha, povedz mu o svojich plánoch.“**

V životných príbehoch, ktoré sme si s mamou vypočuli v prvých dňoch od jej spolubývajúcich na izbe, som našla dôkaz, že nikto nie je uchránený pred pani Náhodou... Žena, ktorá ležala pri okne, sa volala Valentína Fjodorovna. Jediný okamih zmenil celý jej život. A stalo sa to tak nečakane. Zo začiatku žili s mužom ako všetci ostatní, od výplaty k výplate. A keď prišla vlna družstevníctva, tak dal manžel v továrni výpoveď a založil si svoje družstvo na výrobu nábytku. Keďže muž bol veľmi podnikavý a pracovitý, tak sa mu darilo a obchod prekvital. Za nejaký ten rok zarobil toľko peňazí, že si spolu s manželkou mohli kúpiť aj nový družstevný byt, aj auto, a dokonca aj pozemok na chatu. Všetko bolo lepšie ako kedykoľvek predtým a nič nenasvedčovalo tomu, že by malo prísť nešťastie.

Ale pred dvoma mesiacmi, keď sa Valentína Fjodorovna vracala s mužom autom domov z narodenín príbuzného, stali sa účastníkmi vážnej nehody. Odohralo sa to v zlomku sekundy. Tri autá do seba vrazili v plnej rýchlosti vinou opitého vodiča z protismeru. Manžel zahynul na mieste. A ona, vďaka tomu, že bola pripútaná, len zázrakom zostala nažive. Ale utrpela taký náraz, že jej neskôr lekári diagnostikovali vysunutie stavca v krčnej časti chrbtice s vytvorením hematómu. Po tejto udalosti ju ruky

prestali počúvať a nohy si vôbec necítila. Vysunutie stavca jej napravili na neurochirurgii. No aj tak zostal hematóm, ako následok pomliaždenia miechy. Valentínu Fjodorovnu presunuli z neurochirurgického na neurologické oddelenie asi pred mesiacom.

No mne sa zdalo, že ju viac trápil ani nie tak fyzický stav, ako skôr ten psychický. Práve od toho momentu nehody všetko išlo dolu kopcom. Nielenže musela založiť časť majetku, pretože peniaze, ktoré mala, sa rýchlo minuli na liečenie, na splatenie nejakých manželových dlhov, navyše ju tiež zaskočilo čudné správanie známych.

Rodina Valentíny Fjodorovnej, ako sama povedala, mala veľa priateľov, príbuzných a dobrých známych. Ale len čo sa dozvedeli, že jej manžel zomrel a ona zostala zmrzačená a sama, všetci akosi zabudli, že vôbec existuje. A teraz už druhý mesiac leží v nemocnici a navštevuje ju len jej staručká mama a sestra, ktorá sa vždy snažila priniesť niečo dobré, aj keď sama žila v biede. Teraz Valentina Fjodorovna samozrejme pochopila, kto je kto, ale už bolo príliš neskoro. V ten večer som si zapísala do denníka jednu zaujímavú vetu jej staručkej matky o povrchných priateľoch: **„Keď je v dome všetkého dost, kdeko z priateľov je tvoj hosť. Keď dostatok pominul, každý už tvoj dom minul.“**

Valentina Fjodorovna bola zúfalá a nenachádzala iné východisko zo svojho nešťastia, ako ohovárať svojich bývalých priateľov a známych. A ja som sa pri tom cítila akosi nepríjemne. Týmito zlými slovami nielenže kazila náladu sebe, rozčuľovala sa kvôli hlúpostiam, sama v sebe podnecovala nenávisť, ale ešte aj všetci naokolo kvôli tomu trpeli. Neskôr sme už v jej prítomnosti radšej ani slovo „priateľ“ nespomínali,

pretože vtedy táto žena doslova vybuchovala a opäť začínala svoju „starú známú pesničku“.

Druhá žena, Anna Ivanovna, bola milá. Ona nepreklínala až do nebies svoj Osud, hoci jej zdravie nebolo o nič lepšie. Mala skoro takú istú chorobu ako aj mama. Jednoducho, v jednej „krásnej chvíli“ ju veľmi začal bolieť chrbát. Nakoniec jej doktori zistili herniu disku. Operovali ju, odstránili herniu. Vtedy sa jej veľmi uľavilo. Ale za nejakú dobu znova ochorela a bolo jej ešte horšie. Doktori jej doporučili ďalšiu operáciu, no ona sa bojí, že po nej prestane chodiť úplne. Hoci Anna Ivanovna aj rozprávala svoj príbeh trochu zdržanlivejšie, podrobnosti a zvlášť potom následky jej operácie veľmi vyľakali nielen mamu, ale do určitej miery aj mňa, pretože moju osobu s najväčšou pravdepodobnosťou tiež čakalo stretnutie s neurochirurgami.

Anna Ivanovna sa ťažko hýbala. Často za ňou chodil jej manžel, veselý silnejší muž. Ich deti už dávno vyrástli a žili so svojimi rodinami v rôznych mestách. Anna Ivanovna mala svoje trápenie, zo všetkého najviac sa bála toho, že zostane prikovaná k posteli, veď mala ešte len päťdesiat. Bála sa, že bude na ťarchu manželovi, a navyše bude svojou chorobou trápiť aj deti. Preto sa táto žena veľmi snažila vyliečiť, hltala všetky predpísané tabletky a dodržiavala všetky predpísané procedúry. No niekedy, keď bolesť bola neznesiteľná, optimizmus ju opúšťal a ona prelievala horké slzy, pričom opakovala jednu a tú istú otázku: „Za čo?!“

Tretia susedka bola úplne mladá dievčina asi o päť rokov staršia ako ja. Mala popôrodnú traumú. Už počas tehotenstva cítila bolesť v chrbte. Pravú nohu prestala Lena ovládať úplne, nemohla na nej dokonca

ani pohnúť prstami. Ako sa ukázalo, mala vysunuté dve platničky. Doma mala malinké bábätko, ktoré opatrovala svokra na dôchodku. Tiež za ňou chodil manžel. Nebol to zlý chalan, tichý, zjavne pokojnej povahy. Zato jej svokra vždy priletela ako uragán, večne namosúrená a nespokojná s nejakými maličkosťami.

Táto komplikácia po pôrode, o ktorej nikto nemohol ani tušiť, dostala mladú rodinu na pokraj rozpadu. Nielenže mala Lena vážne problémy so zdravím a nemohla sa o bábätko fyzicky starať, ešte aj svokra navyše stále podnecovala svojho syna ku konfliktom, vraj: načo ti je taká kalika, bremeno na celý život, rozveď sa. A Lena nemala nikoho, na koho by sa mohla s dieťaťom obrátiť, jedine ak na svoju matku. Ale tá bývala ďaleko, v inom meste a prichádzala iba zriedka, pretože celú dobu drela v továrni, a žila len z ruky do úst. Lena v podstate nežila život, ale len jednu veľkú tragédiu.

Napočúvala som sa teda všetkých týchto príbehov a pomyslela som si, že veď skutočne nikto z nich nečakal taký koniec, všetci žili nejakými svojimi snami, keď vtom zrazu blesk z jasného neba. Všetci nariekali, prečo sa to stalo práve im. Večer, ešte pod dojmom toho, čo som počula, som otvorila náhodne svoj denník a prečítala som si prvé slová Senseia, ktoré mi padli do oka, a ktoré vyslovil počas jedného z našich rozhovorov: **„Neexistujú náhody. Náhoda je len zákonitý dôsledok našich nekontrolovateľných myšlienok.“** „Wau! No teda! A ja som predtým týmto slovám jednoducho nevenovala pozornosť.“ A pre lepšie „zviditeľnenie“ som si ich v denníku vyznačila hrubými písmenami.

Veľmi som chcela ísť na Senseiove cvičenia a tréningy, ale dostať sa z tohto víru udalostí som nemohla

kvôli svojmu svedomiu. Stále som si však telefonovala s kamarátmi, ktorí sa prehnane chválili svojimi úspechmi. Doma som pokračovala v meditáciách a Lotosový kvet som sa snažila robiť každú voľnú chvíľu. Veľmi dobre sa mi darilo vyvolávať pocity, keď som myslela na „vytúžený darček“. Pritom v slnečnom pletenci vznikala vlna ľahkého mravčenia, ktorá sa šírila po tele v rôznych smeroch. Tento pocit bol celkom príjemný... Aj keď som nebola pri Senseiovi, jeho slová, ktoré som si prečítala v denníku, sa mi stále prehánali hlavou.

V nemocnici sa moja osoba rozhodla, že zmení nervóznú nemocničnú atmosféru v izbe za každú cenu, pretože po vypočutí týchto rozhovorov o bolestiach a ťažkom živote by mohol aj zdravý človek rýchlo ochorieť. Na návšteve u mamy som sa snažila rozprávať tie najveselšie historky, aké som len poznala, počnúc školským životom až po najrôznejšie kuriozity z literatúry. Ale táto metóda nebola veľmi účinná, pretože ženy zostávali naďalej zahľbené v myšlienkach o svojich problémoch. Až pri jednom rozhovore s Lenou, som jej porozprávala o tom, čo som počula od Senseia, o dobrých a zlých myšlienkach, o podstate duše a nášho života, mimochodom, na nemalé prekvapenie mojej mamy. Bolo prekvapujúce, že ženy začali počúvať tieto slová tak pozorne, akoby som ani neprerozprávala Senseiove slová, ale akési vyznanie, ktoré sa týkalo osobne každej z nich. Mama hovorila, že po mojom odchode ešte dlho tieto slová rozoberali a zamýšľali sa nad ich zmyslom, vychádzajúc pri tom zo svojich životných skúseností. Bolo to prekvapivé, ale týždeň takéhoto môjho rozprávania priniesol nečakané výsledky.

Tá Valentína Fjodorovna, ktorá najviac zo všetkých nariekala a umárala sa žiaľom, sa zmenila na úplne

iného človeka, na rozvážneho organizátora vlastného osudu. Mama hovorila, že po takýchto rozhovoroch usilovne o niečom premýšľala. A výsledok jej rozhodnutia prekonal všetky očakávania. Ponúkla Leninmu manželovi oficiálnu funkciu riaditeľa v nábytkárskom družstve so zodpovedajúcim solídnym platom. Nielen pre mladú rodinu, ale dokonca aj pre svokra, to bol úplný šok. Oni jednoducho nevedeli, ako sa Valentíne Fjodorovne za tento dar Osudu odvdčať.

Lenin manžel bol síce tichý človek, ale keď mu zverili takú zodpovednú prácu, objavil v sebe talent dobrého vedúceho. Ako rozprávala svokra, pracoval s veľkým nadšením, a venoval sa tomu celé dni bez prestania, vďaka čomu bola výroba nábytku zhruba za dva týždne znovu obnovená, a dokonca sa objavil aj prvý väčší príjem. Svokra žiarila šťastím a jej vzťah k Lene sa náhle veľmi zlepšil.

Ba čo viac, Valentína Fjodorovna zapojila do tejto firmy aj svoju sestru. Z obyčajnej účtovníčky s mizerným platom v štátnom úrade urobila hlavnú účtovníčku so slušným platom vo svojom súkromnom podniku. A keďže táto žena bola čestná, presná a dôsledná, poriadok bol zaručený. Dá sa povedať, že s týmto múdrom a jednoduchým riešením problémov, ktoré vymyslela Valentína Fjodorovna, boli všetci spokojní, a ona obzvlášť. Jej zdravie, a aj celý jej život sa začali dávať do poriadku. Dokonca aj starí „priatelia“ sa k nej začali vracieť, a ponúkať jej všelijaké svoje služby. Ale Valentína Fjodorovna im dala úplne bez hnevu najavo, že ich služby a ani žiadnu ich pomoc už viac nepotrebuje.

Atmosféra v izbe sa odvtedy výrazne zlepšila. Teraz sa ženy častejšie usmievali, žartovali, povzbudzovali sa navzájom. Pre všetkých bol pobyt v tejto izbe príjemnejší.

Dokonca aj členovia nemocničného personálu sa tu zdržiavali oveľa dlhšie, než je zvykom, aby sa mohli porozprávať s našimi chichotačkami. A čo bolo najpozoruhodnejšie, všetkým ženám sa zlepšila nielen nálada, ale aj zdravotný stav, rýchlo sa začali zotavovať. A ja som pochopila, že tá príšerná bolesť bola vyvolaná predovšetkým ich predstavivosťou, negatívnymi myšlienkami a strachom z neznáma. Ako červ ich zožierala zvnútra, mnohonásobne zosilňovala fyzickú bolesť. A len čo sa tieto ženy od toho odpútali, tak začali byť príjemnejšie nielen pre svoje okolie, ale aj pre seba. Objavila sa u nich možnosť nielen triezvo uvažovať, ale tiež pokúsiť sa prispôbiť novým životným podmienkam a vzťahom k ľuďom.

Toto zistenie ma jednoducho ohromilo, pretože som nemala ani tušenie, že Senseiove slová spôsobia taký prevrat v myslení a v pocitoch týchto žien, odsúdených na utrpenie. Veď pozitívne myšlienky jednej z nich spustili celú lavínu udalostí v osudoch niekoľkých ľudí, a priniesli do ich životov šťastie a hojnosť. To bolo pre mňa ďalším dôkazom hodnovernosti Senseiových slov o tom, aké sú naše myšlienky silné, do akej miery ovplyvňujú náš Osud.

Ešte som si všimla, že vykonávanie lotosového kvetu začalo byť v nemocničnej izbe oveľa ľahšie. Snažila som sa, ako som len mohla, aby som udržiavala tohto ducha optimizmu, ktorý tu rástol každým dňom. Vypožičala som v knižnici množstvo kníh veľkých klasikov, ale len tých s dobrým koncom, a navyše ešte humoristické poviedky. Ženy ich s radosťou čítali a navzájom si rozprávali vzrušujúce momenty. Ako sa ukázalo, mnohé Senseiove slová potvrdzovali aj diela klasikov z rôznych období. A zrazu mi konečne došlo, že Sensei naozaj hovoril

o skutočne večných pravdách, ktoré sú vlastné celému ľudskému rodu už od počiatku. Pričom to všetko vysvetľoval jednoducho a jasne.

A ešte som si všimla jeden zaujímavý moment. Anna Ivanovna, ktorá pracovala dvadsať rokov na univerzite ako lektorka literatúry, mnohé tieto diela poznala takmer naspamäť. Ale hovorila, že si s radosťou prečítala tieto knihy znova, pretože teraz to už všetko vnímala úplne inak. A najmä pre seba, pre svoju dušu, ako neskôr pripustila, urobila zaujímavé odhalenia a objavila v knihách to, čomu predtým vôbec nevenovala pozornosť.

Niekedy sa naše čítanie zmenilo na dlhé literárne večery. Bolo zvláštne, že keď som rozprávala o kontrole myšlienok podľa Senseiovej teórie, ženy počúvali tieto slová neobyčajne pozorne. Najskôr ma to privádzalo do rozpakov, pretože na mnohé z ich otázok o živote som jednoducho nedokázala odpovedať. Ale doma, keď som si znovu listovala vo svojom denníku, som nachádzala Senseiove slová, ktoré podľa môjho názoru viac-menej dávali odpoveď. Napodiv ženy chápali tieto slová po svojom, vychádzajúc zo svojich životných skúseností, a čo bolo najdôležitejšie – tieto odpovede ich úplne uspokojovali. Takže hoci Sensei nebol s nami, jeho prítomnosť sa očividne prejavovala v týchto jeho hlbokých myšlienkach, ku ktorým sme sa stále vracali.

Blížil sa Nový rok. Ženy sa rozhodli, že urobia slávnostný večierok pre dušu priamo v nemocničnej izbe. Môj otecko vybavil všetky formality s primárom. Dokonca sme si postavili menší, ale ozajstný vianočný stromček a ozdobili ho všemožnými ozdobami, a zo žartu ešte aj striekačkami a infúziami. Takže Nový rok naša rodina oslávila v maminej nemocničnej izbe

spoločne so ženami, ich blízkymi a rodinami. Bolo nám tak veselo, správali sme sa k sebe navzájom tak láskavo, až to vo mne vyvolalo dojem, že sa tu zišla jedna veľká priateľská rodina. Pamätám si jeden zaujímavý prípitok, ktorý predniesla Lenina svokra:

„Hovorí sa, ako na Nový rok, tak po celý rok. A nehladiac na to, že ho oslavujeme v nemocnici, hlavné je, že je to v spoločnosti takých skvelých ľudí. Ďakujem Bohu za to, že všetko toto nešťastie môjho syna má šťastný koniec. Veľmi vám ďakujem, vážená Valentina Fjodorovna, za vaše dobré a láskavé srdce. Keby nebolo vás, nikdy by sme sa nevyhrabali z tejto nočnej mory. Takže pripime si na vás, na nepredvídateľný Osud, ktorý nás všetkých spojil na takomto nezvyčajnom mieste. Na vaše zdravie!“

V tú noc zaznelo ešte veľa láskavých a krásnych slov. A pred druhou hodinou v noci sa k nám pripojil dokonca pán primár s manželkou, ktorí sa vracali z nejakej návštevy. Ale ako som neskôr pochopila, viac ho zaujímal rozhovor s mojím otcom, než s nami... Keď si už tieto ženy poriadne vypili, začali si navzájom vylievať svoje srdcia. A tu ma ohromil jeden moment, keď Valentina Fjodorovna rozprávala o tom, ako urobila svoje životne dôležité rozhodnutie.

„Viete, dievčatá, dlho som premýšľala nad tým, čo sa so mnou stalo a ako sa teraz z tejto šlamastiky dostať. A raz, po ďalšom takom ťaživom premýšľaní, sa mi sníval zvláštny sen, ako k mojej posteli prišiel krásny mladý muž s plavými vlasmi po plecيا a povedal takým melodickým hlasom: 'Prečo sa tak trápiš? Pozri sa okolo seba, akí ľudia ťa obklopujú. Keď v nich uvidíš to lepšie, tvoje problémy zmiznú.' Potom som sa prebudila, a akoby som videla všetko úplne inými očami. Začala som premýšľať. A naozaj,

ako sa potom ukázalo, lepších kandidátov na zveľadenie mojej firmy, ako tých, ktorých som tu našla, som si ani nemohla priať. Hoci, aby som povedala pravdu, spočiatku som pochybovala, predsa len to bolo veľké riziko. Ale keď som si spomenula na tento sen, niečo ma postrčilo k definitívnemu rozhodnutiu... Ach, bože, dievčatá,“ prežehnala sa, „je to skutočne tak!“

„Predstavte si, že sa mi tiež snívalo o plavovlasom mužovi!“, priznala sa Anna Ivanovna. „Len som sa vám o tom hanbila povedať. Niečo mi hovoril takým príjemným hlasom. Ale ráno som si už nemohla spomenúť na nič z jeho slov. Len si spomínam na to, že mi z toho potom ostalo tak dobre na duši. A doteraz v sebe cítim tento stav zmierenia. Čo by to mohlo znamenať?“

„To všetko vám anjeli nebeskí pomáhajú,“ zakvílila pobožná svokra. „Ukazujú vám, moje milé, pravú cestu...“

A ďalej nasledovalo celé kázanie z cirkevného učenia. Ale mňa táto príhoda veľmi zaujala. Po príchode domov som si to hneď zapísala do svojho denníka.

27

Čoskoro po novoročných sviatkoch začalo byť mame oveľa lepšie a prepustili ju. Lúčenie so ženami, ktoré sa tiež pripravovali na prepustenie, bolo veľmi vrele. V tých dňoch som už mala viac voľného času a rozhodla som sa, že pôjdem na tréning. Ale moji kamaráti mi povedali, že Sensei odišiel niekam na služobnú cestu na niekoľko týždňov. Takže naše stretnutie sa odkladalo na neurčito, pretože o tri dni sme s mamou odlietali do Moskvy.

Na cestu som si vzala aj svoj denník. A zatiaľ čo mama v lietadle spala, znovu som si ho prelistovala. Samozrejme, že som sa strašne bála toho, čo malo prísť, ale Senseiove slová ma hriali pri srdci a ako životodarný balzam upokojovali moju dušu.

Na letisku nás čakal strýko Viktor so správou, že aj samotný starý otec priletel zo Sibíri, aby nás morálne podporil. Išlo o to, že môj starý otec bol tým najváženejším, najrešpektovanejším a najmúdrejším človekom z celej našej rodiny. Na jeho názor dali všetci. A bola to veľká česť, keď osobne navštívil niekoho z príbuzných. Potešil ma prejav takej dojemnej starostlivosti zo strany starého otca, predsa len prekonať päťtisíc kilometrov, aj keď lietadlom, nebolo v jeho veku len tak.

Potom, čo sa radostné chvíle zo stretnutia so starým otcom trochu utíšili, začala tradičná hostina, kde mama porozprávala o všetkých nešťastiach, ktoré postihli našu rodinu. Ešte dlho hovorili o problémoch a ja som si išla oddýchnuť, pretože som bola poriadne unavená z cesty. Veď zajtra ma čakal ťažký deň.

Večer, keď som si čítala svoj denník, niekto zaklopal na dvere. Bol to starý otec. Sadol si vedľa mňa a začal sa ma pýtať na nejaké maličkosti. Postupne náš rozhovor prešiel na vážnejšie témy. Dedko sa ma snažil utešiť pred tým, čo ma čaká. Hovoril, že nech už budú výsledky môjho nového vyšetrenia akékoľvek, nestojí za to sa znepokojovať. Pretože mnohí ľudia sa dostali do horších situácií a vyšli z nich ako víťazi práve vďaka tomu, že nestrácali sebakontrolu a silu vôle, bojovali až do konca. Dedko začal uvádzať výrečné príklady zo svojho života počas vojny. A aby bol ešte viac presvedčivý, potvrdil svoje slová obľúbeným príslovím: **„Pokiaľ v tebe život tlie, nádej tu ešte stále je...“** Celú tú dobu som pozorne a pokojne počúvala dedka. A keď dokončil svoju reč, úprimne som mu odpovedala, čo som si naozaj myslela a cítila vo svojej duši. Vyjadрила som celý môj vzťah k životu, ktorý sa v mojom vnútri vďaka Senseiovmu učeniu vytvoril, a stal sa mojou neoddeliteľnou súčasťou. Starý otec bol taký prekvapený, taký ohúrený týmito jednoduchými pravdami, že sa ma dokonca znovu spýtal, či sa naozaj nebojím smrti.

„Samozrejme,“ pokojne som odvetila. „Smrť pre mňa znamená len zmenu podmienok, prechod z jedného stavu do druhého. Viem, že budem vždy s vami, s rodinou, pretože moja Láska k vám žije v mojom vnútri, v mojej duši. A nech už budem kdekoľvek,

nech budem mať akúkoľvek podobu, táto Láska bude stále so mnou. Pretože ja a moja Láska sme večné... a práve tento pocit som si začala v živote vážiť najviac zo všetkého. **Veď v živote viac záleží na kvalite prežitých okamihov, než na nezmyselných rokoch existencie.**“

Tieto slová sa očividne dotkli nejakých citov starého otca, pretože bol zasiahnutý do hĺbky duše. A ja som si pomyslela, že sa predsa len každý človek bojí smrti, dokonca aj taký statočný, ako je môj starý otec. Očividne aj on sa bál neznáameho, toho, čo bude po smrti, ibaže o tom nikomu nehovoril... Starý otec sa na chvíľu zamyslel a potom povedal: „No, áno, zrejme je **múdrosť predsa len bohatstvom duše, a nie veku.**“

Na druhý deň som si všimla, že starý otec sa zmenil. Bol veselší, vyzeral sviežo, akoby našiel odpovede na otázky, ktoré ho trápili celé roky. Všetci sme sa spoločne vydali na kliniku... Takmer celý týždeň ma sledovali, vykonávali všemožné vyšetrenia, röntgen. A nakoniec sme sa spolu s mamičkou v určený deň dostavili k profesorovi, staršiemu príjemnému pánovi. Ale privítal nás nejako zvláštne, s ľahkými rozpakmi. Pri pohľade na neho som si pomyslela, že moje telo bude žiť už len krátko. Nastala napätá pauza.

„Viete,“ začal a stále ešte listoval v mojich snímkach. „Vôbec tomu nerozumiem. Na týchto snímkach, ktoré ste priniesli v septembri, je zrejماً patológia, nádor sa už začal pomaly zväčšovať. A na týchto, ktoré sme urobili teraz, je všetko čisté. Dokonca som nariadil, aby urobili snímky ešte raz... Alebo je na prvých snímkach chyba, hoci je to málo pravdepodobné, pretože podľa dokumentácie bolo

dievča viackrát vyšetované, alebo... neviem, čo si o tom mám myslieť.“

Profesor sa už obracal ku mne a spýtal sa:

„Kedy si mala naposledy bolesti hlavy?“

„Ja?... No,“ začala som usilovne spomínať, „asi niekedy v októbri, pamätám si to presne. A potom...“ pokrčila som plecami.

A naozaj, úplne som zabudla, kedy ma naposledy bolela hlava. V posledných mesiacoch, ktoré boli plné udalostí, zvlášť ten prípad s mamičkou, som úplne zabudla na seba a na svoju chorobu. Jediné, čo bolo pre mňa vtedy dôležité, boli duchovné praktiky a starosť o mamičku.

„To je zvláštne... Veľmi zvláštne,“ povedal doktor. „Podľa našich snímok je vaša dcéra absolútne zdravá. Aj keď staré snímky svedčia o tom, že by ste ju k nám teraz mali priviezť minimálne ležiacu... Vy ste sa ešte nejako liečili, okrem odporúčaní lekárov?“ Spýtal sa so zrejším záujmom pán profesor.

„Vôbec nie,“ zmätene odpovedala mamička. „To, čo nám nariadili, to sme urobili.“

„Ale to, čo vám nariadili kolegovia, by spomalilo rast rakovinových buniek, ale nemohlo ich to úplne zničiť... Paradoxné! Je to prvý takýto unikátny prípad za celú moju dlhoročnú prax... Zrejme sa to nezaobišlo bez prozreteľnosti, hovoril lekár a znovu listoval v snímkach a výsledkoch analýzy.“

„Takže,“ spýtala sa nesmelo mamička, očividne neverila tomu, čo počula, „diagnóza sa nepotvrdila?“

Vyrušený profesor sa prekvapene pozrel na matku:

„Samozrejme. Vaša dcérka je absolútne zdravá!“

Mamička ešte asi minútu sedela, zaborená do stoličky. A keď jej konečne došla profesorova odpoveď, ponáhľala sa mu ďakovať a stískala mu ruku tak,

ako by bol samotný anjel s krídlami. Ja som bola tiež šťastná. Ale na rozdiel od mamičky som presne vedela, kto je mojím anjelom spasiteľom. Dokonca ani môj rozum sa nebránil tomuto zisteniu. Jediná otázka, ktorá ma v tejto chvíli trápila, znela: ako TO Sensei urobil?

Po takejto novinke sme z kliniky nieže vyšli, ale skôr sme „vyleteli“. Dole nás čakali naši príbuzní, vrátane starého otca. Ich radosť bola nekonečná. A mamička sa dokonca prežehnala, ticho poďakovala Bohu, čím ma nevyšlovne prekvapila. Prvýkrát som videla, že moja mamička – dôstojník s hodnosťou majora, ktorá bola vychovaná ideológiou komunizmu a ateizmu, spravila niečo také. A pomyslela som si, že predsa len každý človek, nech je to ktokoľvek, zostáva obyčajným človekom, so svojimi obavami, trápením a vierou vo vyššiu moc.

Ešte celý týždeň sme oslavovali moje „druhé narodenie“. Po všetky tieto dni stránky môjho denníka prekypovali radosťou, nadšením a stále rovnakými otázkami: „Ako to Sensei urobil? Prečo sa môj život tak náhle zmenil? Bolo to vďaka jeho prítomnosti v mojom živote? Kto to vlastne je? A odkiaľ som ho poznala predtým?“ Každá otázka vyvolávala rad ďalších. Ale z Moskvy som odišla s pevným rozhodnutím dozvedieť sa všetko do konca, nech by to trvalo aj roky.

28

Prvá vec, ktorú som urobila po príchode domov bola, že som od kamarátov zistila, kedy budú tréningy. Ukázalo sa, že dnes večer. Dohodli sme sa, že sa s kamarátmi stretieme v rovnakom čase ako vždy na električkovej zastávke. Ledva som sa dočkala určenej hodiny, zobrala som so sebou na tréning všetky svoje lekárske záznamy a snímky.

Kamaráti ma privítali s veľkou radosťou a celým radom noviniek. A keď prišla vytúžená električka, sotva ma zastavili.

„Musíme ísť na inú električku,“ povedala Tatiana a usmievala sa.

„Čo?!“

„Prekvapenie!“ Zakričali takmer zborovo.

„Prestáhovali sme sa do inej telocvične,“ hrdo oznámil Andrej. „Je to oveľa lepšie, oveľa pohodlnejšie, a sú tam zrkadlá. A ešte je to aj bližšie, skoro o polovicu.“

„No, to je mi ale novinka!“ začudovala som sa.

Celou cestou mi kamaráti rozprávali, o koľko zaujímavých vecí som prišla, keď som si liečila svoj žalúdok v liečebni, ako si všetci mysleli. Andrej a Kosta rozprávali jeden cez druhého novinky o tréningoch, o originálnych prípadoch Senseiových ukážok a o neobyčajnej filozofii, ktorú im vysvetľoval

na duchovných cvičeniach. A Tatiana so Slávkom im pritakávali a zvlášť napínavé momenty dopĺňali o svoje dojmy. Počúvala som ich pozorne a bolo mi veľmi ľúto, že som nemohla byť svedkom takých zaujímavých udalostí. Ale na druhej strane, teraz mám predsa celý život pred sebou.

Keď sme prišli na konečnú, uvidela som obrovskú modernú budovu, palác kultúry. Ale miestni ľudia ho nazývali jednoducho klub. Bolo v ňom kino, mnoho miestností pre rôzne krúžky a dobrá telocvičňa so zrkadlami cez celú stenu.

„To je super! Teraz pred nimi môžeme robiť opičky koľko len chceme,“ povedala som zo žartu a pozerala sa na svoj niekoľkonásobný odraz.

Do telocvične vošiel Sensei spolu s ostatnými. Vrelo nás privítal, a to vrátane mojej osoby. Keď som si s ním podávala ruku, nadšene som sa mu pozerala do očí s jedinou nemou otázkou: „Ako?“ Nie, že by som len verila, ja som jednoducho vedela, že moje uzdravenie je dielom Senseia, zásahom vyššej moci, ako povedal pán profesor „božej prozreteľnosti“. Ale ako to mohol dokázať za takú krátku dobu? Prečo choroba tak rýchlo zmizla?

Moja bytosť prekypovala pocitmi vďačnosti. Ale vyjadriť som ich mohla len pohľadom, pretože okolo bola kopa zvedavcov. A keď kamaráti odišli do šatní, nabrala som odvalu a poprosila Senseia, či by sme sa mohli porozprávať osamote. On s tým ochotne súhlasil.

Vyšli sme do vestibulu a začala som mu ukazovať svoje lekárske podklady, rozprávala mu o udalostiach z Moskvy. Moja osoba sa mu snažila opísať pocity, ktoré ma napĺňali. Ale bola som taká rozrušená, že som sa zmožila len na akési nesúvislé útržky

ďakovných fráz. Igor Michajlovič rýchlo prelistoval všetky snímky profesionálnym pohybom lekára, zoznámil sa so záznamami, a potom sa láskavo spýtal:

„Si spokojná?“

„Veľmi! Dokonca viac ako len spokojná.“

„Tak to je dobre, to je to hlavné.“

„Ale predsa len to nemôžem pochopiť, mám taký pocit, akoby som tú chorobu nikdy nemala... Ale všetky tie predchádzajúce snímky, potvrdenia lekárov, lekárske dôkazy,“ rozpačito som poznamenala.

Sensei sa usmial:

„Vieš, existuje také latinské príslovie: 'Čo nie je v spisoch, to ani neexistuje.'“

„Nie, vážne. Viem presne, že ste to urobili Vy, ale ako? Ako je možné, že tak rýchlo?“

„Ale choď ty,“ usmial sa Sensei. „A ty si si čo myslela, že ti musia otvoriť lebku, vyrezať kúsok mozgu alebo ťa napchať tabletkami len kvôli tomu, aby si naozaj uverila, že ťa uzdravili nejakým konaním?! Ale veď **každý skutok vytvára predovšetkým naša sfomovaná myšlienka...** Počula si niekedy o stigmach?“

„To mi niečo hovorí...“

„Stigmy majú hlboko veriaci ľudia, ktorým v priebehu niekoľkých minút vznikajú krvácajúce rany na rukách, chodidlách, teda práve na tých miestach, kde ich mal aj Ježiš Kristus, keď ho pribili na kríž. A presne o tri dni tieto rany bez stopy miznú. U niektorých veriacich stigmatikov sa objavujú nielen rany, ale aj klince. Pričom tieto klince boli analyzované, a skutočne sa potvrdilo, že to nie je len tak nejaký výrastok z kože a mäsa, ale skutočné klince, vyrobené z materiálu, charakteristického pre tú dobu, teda zhotovené asi pred dvetisíc rokmi... Viera naozaj robí zázraky.

A neexistuje nič, čo by bolo pre veriaceho človeka nemožné, nech už verí v kohokoľvek alebo v čokoľvek... A ty sa pýtaš, prečo tak rýchlo?“

„No, nepovedala by som, že som veriaci človek, a už vôbec nie hlboko veriaci človek... Veď reálne som v to uverila, vo... (skoro som povedala vo Vás) vyššiu moc až vtedy, keď som počula profesorove slová v Moskve, ktoré potvrdzovali, že som absolútne zdravá. Takže až vtedy, keď už všetko prebehlo.“

„Je to všetko oveľa jednoduchšie. Ak človek nemôže sám hlboko uveriť vo svoje uzdravenie, potom je nevyhnutné, aby v to uveril niekto, kto je na vyššom stupni duchovného rozvoja. A vtedy výsledok prekoná všetky očakávania.“

„Vari sa dá takto zviazať nad každou chorobou?“

„Úplne.“

„A čo pre to treba urobiť?“

„Treba len úprimne veriť a správne myslieť. Ale veriť hlboko, s Láskou, pozitívnou myšliou. A nielen že, 'chcem sa uzdraviť', ale z pozície už zdravého človeka. Potom si človek každopádne touto potvrdzujúcou pozitívnou myšlienkou vytvára zvláštnu, nazvime ju 'matricu stopercentného zdravia'. Táto matrica zostáva v našom podvedomí, vďaka sile našej viery... A práve vďaka tejto 'matrici', na základe jej správnej schémy, organizmus obnovuje svoje funkcie na fyzickej úrovni, pretože len plní príkaz podvedomia. Všetko je jednoduché.“

„A ako teda možno vyliečiť vierou iného človeka?“

„Rovnako. Lenže táto 'matrica', alebo správnejšie by bolo nazvať ju hologram, sa myšlienkovo odovzdáva ako obraz zdravia od jedného človeka k druhému...“

„A toto môže urobiť každý človek, ktorý veľmi silno uverí?“

„Samozrejme... Môžem ti povedať o prípade, ktorý sa stal nášmu Volodovi. Ale poviem ti to len preto, že si si tým sama prešla. Ale, prosím ťa, nikomu o tom nehovor. Ak budeš chcieť, potichu sa spýtaj Volođu, ale tak, aby to nikto nepočul... Jeho otec bol pri likvidácii následkov Černobyľskej atómovej elektrárne. Pred tým ho pobolieval žalúdok, mysleli si, že je to gastritída. No, a keď sa odtiaľ vrátil, cítil sa veľmi zle. Doktori stanovili jednoznačnú diagnózu – rakovina žalúdka. Samozrejme, že bola potrebná okamžitá operácia. Voloďa za mnou v ten večer prišiel a spýtal sa, či sa dá niečo podniknúť. Povedal som mu o tejto technike. On sa uvoľnil, odohnal všetky zbytočné myšlienky, ďakoval Bohu za to, že nastala chyba, že jeho otec je absolútne zdravý, a že je s ním všetko v poriadku. Voloďa prosil o odpustenie za svoje hriechy, za hriechy svojho otca, za všetko, čo spáchal. Kajal sa a súčasne ďakoval Bohu...“

„Prepáčte, vari je človek skutočne hriešny pred Bohom?“

„No, ako by som ti to povedal, v skutočnosti je človek hriešny len sám pred sebou, pred svojou dušou... Ide o to, že faktor hriechu sa nám dostáva do podvedomia už v detstve. Nech patríme ku ktorémukoľvek náboženstvu, nahovárajú nám, že pred Bohom sme všetci vinní. Nikto z nás nie je pred Bohom vinný! Sme vinní len sami pred sebou. Boh, Ten koná len dobro. Ale my sa sami tlačíme do špiny. Preto, keď priznávame, že sme zvieratá, ktoré uviazli v bahne, a prosíme Boha o odpustenie, priznávame tú skutočnosť, že On existuje, priznávame Jeho silu, a čo je najdôležitejšie, otvárame sa Láске, pozitívnym veciam... Takže Voloďa vykonával túto techniku niekoľko dní – keď išiel spať, keď sa prebudil,

zakaždým, keď mal voľnú chvíľku. Vyslovoval túto svoju modlitbu v najhlbšej viere, v obrovskej Láске k svojmu blízkemu človeku. Priznal, že taký vnútorný stav nikdy v živote nezažil. Aj keď meditáciám sa Voloďa venuje dlho v rámci svojho duchovného smerovania... A čo je najpozoruhodnejšie: sedem dní po našom rozhovore, zdôrazňujem, už na siedmy deň, keď jeho otca „otvorili“ počas operácie, nič mu nešli. Zašili ho a poslali domov. Diagnóza sa nepotvrдила, považovali to za chybu lekára. A doteraz je jeho otec živý a cíti sa veľmi dobre, pracuje zároveň s mladými... Aj keď tento starší muž celý svoj život neveril v nikoho a spoliehal sa len na seba, na svoje sily... Tu máš reálny príklad zo života o tom, čo môže dokázať hlboká viera.“

Sensei sa na chvíľu odmlčal a dodal:

„Viera – to nie je len slovo, je to obrovská vnútorná sila, ktorú vytvára samotný človek. A v spojení so silou božej Lásky, o ktorej sme hovorili v Lotosovom kvete, vytvára takú silu, ktorá dokáže naozaj 'nemožné'. Aj keď všetky tie slová: 'zázraky', 'nemožné', to sú iba slová ľudí. Pretože vo vede Šambaly sa všetko vysvetľuje pomocou zákonov prírody, ktoré ešte v danej etape ľudstvo nepozná. Sily Viery a Lásky, zrodené myšlienkou, predstavujú sily, ktoré sú už od počiatku ľudskej bytosti vlastné. To je to, čo ho odlišuje od obyčajného dvojnohého zvierťa.“

Preto všetci veľkí Učítelia ľudstva v priebehu celej histórie vyzývali ľudí k Viere a Láске, a odovzdávali im tieto znalosti na ich úrovni vnímania. Spomeň si napríklad len na slová Ježiša: 'Ak budete mať vieru aj keď len ako horčičné zrnko, a poviete tejto hore: "presuň sa odtiaľ tam", ona sa presunie; a nič pre vás nebude nemožné.' A to nie sú prázdne slová, sú to pravé

znalosti pre tých, ktorí vedú počúvať: 'Kto má uši, nech počuje!'“.

„Zaujímavé. Avšak ak sa táto obrovská sila vysvetľuje pomocou prírodných zákonov, potom to znamená, ak to dobre chápem, že na to musia byť nejaké vzorce.“

Sensei sa usmial:

„Samozrejme, vzorce existujú... Ale ľudia ešte nie sú pripravení na to, aby im boli dané tieto znalosti vo vzorcoch, pretože u väčšiny ľudí prevláda v myšlienkach príliš veľa živočíšnej podstaty... A v skutočnosti, reálne dokázať existenciu tejto sily, znamená odhaliť zákony Vesmíru, odhaliť reálnosť Božej existencie... Dokonca aj obyčajná 'slepá' ľudská viera, ktorá má obmedzené možnosti, dokáže mnohé. A pravá viera odhaľuje neobmedzené možnosti. Dokáže nielen hýbať planétami, ale aj vytvárať, ničiť a ovládať mnohé svety iba jedinou myšlienkou.“

„Áno... Takou veľkou silou je potom možné obnoviť zdravie, určite, stačí si na to len pomyslieť!“ povedala som nadšene, pričom som objavila pre mňa úplne nový svet mysle.

„Presne tak.“ Hneď som si spomenula na Ježišove zázračné uzdravenia, ktoré ma svojho času veľmi zasiahli. A zrazu mi to došlo:

„Takže je to tak, že Ježiš jedinou svojou pozitívnou myšlienkou liečil ľudí! A ja som si kedysi myslela, že sú to všetko len rozprávky.“

Sensei sa zasmial:

„Áno, áno... Preto tiež hovoril: 'Podľa vašej viery nech sa vám stane'... Ježiš vytváral svojou silou iba hologram zdravia a človek ho udržiaval silou svojej 'slepej' viery. A čím silnejšia bola viera človeka, tým pevnejšie udržiavala hologram v jeho podvedomí.“

Chvíľku som rozmýšľala, a potom som sa spýtala:

„A prečo sa to nikomu nesmie hovoriť?“

„Všimla si si, že keď človek o niečom rozpráva iným ľuďom, sám si pod vplyvom ich odpovedí a príslušných myšlienok zasieva zrnko pochybností vo svojom podvedomí, a ani si to nevšimne. A táto negatívna sila sa postupne rozrastá a vytvára vo vedomí logiku 'parazitujúcich myšlienok', ktorá sa na základe nedostatočných vedomostí o okolitom svete snaží nájsť aspoň aký-taký reálny zmysel, a pritom hľadá vysvetlenie vo svojich skromných znalostiach. Z tohto pohľadu je takzvaný 'zdravý rozum' prvým nepriateľom človeka, jeho viery, duchovného rozvoja, pretože je úrodnou pôdou pre rozvoj pochybností, negatívnych myšlienok a negatívnych emócií. V tomto chápaní sú Boh a 'zdravý rozum' dva úplne odlišné pojmy... A tak nakoniec na bojovom poli rozumu víťazia pochybnosti, negatívna sila logiky, ktorá ničí 'slepú' vieru spolu s matricou zdravia, ktorá je ňou živená. A choroba sa znova vracia. Preto, ak nie je človek dostatočne silný vo svojich duchovných znalostiach, potom musí jednoducho len veriť, s Láskou ďakovať Bohu za zoslanie tohto daru zdravia a nikomu o uzdravení nehovoriť. Len vtedy máš šancu zachovať si tento hologram zdravia, vytvorený silou Lásky, až do vysokého veku...“

Vtedy vyšiel z telocvične Viktor a keď uvidel Senseia, hneď sa opýtal, či môžeme začať s tréningom.

„Áno, samozrejme,“ odpovedal Sensei.

Rýchlo sme sa pripojili ku skupinke. Po celú dobu cvičenia som len premýšľala o našom rozhovore. Ohromili ma tieto jednoduché pravdy. Akoby som o nich už predtým čítala vo výrokoch veľkých osobností. No práveže len čítala, ale poriadne som im nerozumela.

Sensei mi vytvoril akýsi nový pohľad na to, čo už existovalo po tisícročia.

Fascinovaná touto témou, som doma prehrabala celú knižnicu, a nakoniec som našla časopis, kde boli uverejnené úryvky z Biblie o Ježišových uzdraveniach. Teraz som si to všetko prečítala úplne inými očami, s úplne inými myšlienkami, z nadhľadu tých neobyčajných udalostí, ktoré sa mi stali za takú krátku dobu. Tak sa mi postupne odhaľoval nový svet, svet vytvorený mocnou silou Mysle.

29

Keď sme išli s kamarátmi na duchovné cvičenia, všimla som si, že sa ich reč začala meniť. Objavilo sa v nej viac dobrých slov, pozitívnych momentov, múdrych myšlienok. Dokonca sa rozhodli, že sa spoločným úsilím zbavia parazitických slov, ktoré predtým často používali vo svojom vyjadrovaní. K tomu si vymysleli, že ak sa niekto „preriekne“, tak všetkým kúpi pirôžok alebo buchtu. A potom, čo som bola sama párkrát takto „pokutovaná“, začala som tiež pozornejšie sledovať svoju reč a predovšetkým svoje myšlienky.

K našej vzácnjej čistinke bola vyšliapaná úzka, ale ako tak udupaná snehová cestička. Na čistinke už stál Volod'a, Stas, Žeňa, Sensei a Nikolaj Andrejevič. Pripojili sme sa k tejto „silnej zostave“ a počuli sme pokračovanie rozhovoru, ktorý prerušil náš príchod.

„... ale keď sme počas našej praxe používali hypnózu, tak sme zistili, že odpája vedomie a pracuje priamo s podvedomím,“ zaujato rozprával psychoterapeut. „A dospeli sme k záverom, že konkrétne znalosti v podvedomí nie sú. Vníma všetko tak, ako to je – ak vsugerujeme človeku, že je spevák a on nikdy v živote nespieval, bude spievať; ak mu dáme cibuľu a povieme, že je to sladké jablko, s chuťou ju zje, ani sa nezamračí a tak ďalej. Dokonca sme zopakovali sériu pokusov

našich kolegov z Moskvy, ktorí skúmali v bunkách mozgovej kôry spomaľovanie reakcií krvných ciev človeka pri podráždení v stave hypnózy. Na ruku námešačnej osoby sme prikladali nádobku s horúcou vodou (+ 65°C) a hlasno sme zvonili zvončekom. Ale žiadna reakcia ciev ruky sa po tomto podráždení neobjavila. Záznam pletyzmografu sa nemenil. A skúmaný človek, ktorý bol zhypnotizovaný na necitlivosť týchto stimulov, odpovedal, že nič necíti, o čom svedčila aj jeho mimika. Alebo sme mu vsugerovali také somatické javy, ktoré nie je možné vyvolať náhodne. Napríklad, že kúsok obyčajného papiera je horčičná náplasť. Vtedy sa na povrchu jeho kože, kam sme papierik prikladali, objavili červené škvrny... Človek teda v stave hypnózy plnil doslova všetky naše príkazy, počnúc psychologickými obrazmi a končiac reakciami tela.“

„Presne tak,“ odpovedal Sensei, „pretože hypnóza je prejavom živočíšnej podstaty človeka v celej jeho šírke, je to 'oslobodenie' od rozumu a odpojenie od duše. Hypnóza je len funkcia podvedomia. V hypnóze sa človek stáva tým, kým naozaj je, ak ho úplne ovládne živočíšna podstata – zombie, teda jednoducho povedané, poslušný kúsok mäsa alebo ako správne poznamenal Omar Chajjám – 'vrece kostí, žíl a krvavého hlienu'.“

„A kto sú to zombie?“ spýtala sa Tatiana.

„'Zombie' – tak označovali v afrických kmeňoch ľudí, ktorých psychika sa programovala určitým spôsobom pomocou omamných látok a špeciálnych psychických vplyvov; bezvýhradne plnili každý príkaz svojho náčelníka a boli schopní zabiť nielen seba, ale aj svoju matku, svoje deti... Skrátka 'zombie' je telo človeka, z ktorého 'vytiahli' alebo 'odpojili' dušu a zbavili ho rozumu,“ odpovedal Sensei a ďalej, obracajúc sa k Nikolajovi Andrejevičovi, pokračoval:

„Hypnóza, to je 'vlámanie sa' do osobnosti, je to agresia, otroctvo. A žiadne znalosti tam, samozrejme, nenájdete, len tupú živočíšnu poslušnosť.“

„Nemôžem s vami tak úplne súhlasiť, čo sa týka tej tupej živočíšnej poslušnosti,“ namietol Nikolaj Andrejevič. „Veď pokiaľ viem, 'ja' zhypnotizovaného človeka si vždy zachováva kontrolu nad realitou a kedykoľvek môže byť obnovené. Hypnotizér môže ovplyvniť len to, s čím podvedome súhlasí pacient. Ako sa uvádza v lekárskejších výskumoch, mechanizmus rezistencie a ochrany nie je úplne vypnutý.“

„Ak by to bolo naozaj tak, ako hovoríte, potom by hypnózu tak aktívne nevyužívali tajné služby všetkých popredných krajín sveta. A vy sám viete, že všetky najnovšie objavy, technológie a najlepšie spôsoby využitia informácií a metódy kontroly psychiky človeka sa využívajú v prvom rade vo vojenských záujmoch štátu, a len ich malá, zanedbateľná časť sa využíva na mierové účely.“

„No, dobre. Ale hypnózu je predsa možné využiť aj na lekárske účely, aby ste vylicili akúkoľvek chorobu. Túto skutočnosť predsa nebudete popierať?“

„Budem. Čo to je choroba? Je to predovšetkým signál organizmu o možnosti vážneho narušenia funkcií alebo tkanív. Posthypnotická sugescia vykonaná hypnotizérom, ktorú následne rozum človeka plní akoby svoj vlastný nápad, len odstraňuje tento signál bolesti, ale neodstraňuje príčinu samotného ochorenia. A človek naozaj po nejakú dobu nebude cítiť bolesť, lebo bude oklamáný iluzórnymi nádejami. Ale fakticky si ešte viac uškodí, pretože choroba bude aj tak postupovať, a v konečnom dôsledku sa prejaví ešte v horšom, zanedbanom stave. 'Vyliciť sa' hypnózou, to neznamená byť zdravý. Pretože takouto 'liečbou'

môže dokonca aj ľahká forma jednej choroby vyvolať vznik inej, vážnejšej choroby.“

„A ako je to s tými návykmi, ktoré u pacientov vznikajú, keď nastupuje liečebný efekt? Veď bolo neraz dokázané, že zlé návyky zmiznú a naopak, vytvoria a zavedú sa dobré, a rozum sám začína pracovať inak. Prečo? Ako to vysvetlíte?“

„Všetko je to veľmi jednoduché. Rozum sa v hypnóze spravidla nachádza v stave 'dôverčivého poslucháča'. Teda pozerá sa akoby zo strany, absolútne bez akejkoľvek analýzy. Pokiaľ mu v stave hypnózy prikážeme, aby nepočúval, alebo aby zabudol, alebo zmenil svoje návyky, potom to všetko presne vykoná. A následne bude vnímať tento príkaz ako svoj vlastný nápad... Náš rozum je nedokonalý, veľmi nedokonalý. Duša, tá je dokonalá a jej možnosti sú neobmedzené. Ale keď je človek uvedený do stavu hypnózy, duša sa odpája, pretože v človeku sa očividne prebúdzajú živočíšna podstata. Duša samozrejme prehráva a už nemôže vplývať na rozum. Preto je hypnóza pre ľudí niečo hrozné.“

„A ak človeku vsugerujú dobré veci?“

„Na tom nezáleží.“

„Ale vnímavosť na hypnózu je vlastná všetkým ľuďom, proste len v rôznej miere a v rôznych formách.“

„Samozrejme, tak isto ako je pre ľudí vlastná v rôznej miere prítomnosť duchovnej a živočíšnej podstaty.“

„Ale hypnóza má črty spoločné s inými zmenenými stavmi vedomia, ako je napríklad spánok alebo meditácia. Hypnóza sa predsa tiež dosahuje znížením prílevu signálov do mozgu, subjekt sa najprv tiež sústreďuje na nejaký jeden zmyslový podnet...“

„Áno, ale vy ste vymenoval charakteristiky, ktoré sú špecifické pre začiatok akejkoľvek metódy zmeny stavu vedomia. To hlavné, čím sa odlišuje hypnóza je to,

ako prebieha tento samotný stav, ktorý sa odráža aj na fyzickej úrovni. Hypnózu by som nazval stavom 'duplicitného príkazu'. Pozrite sa, ako sa prejavuje na fyziologickej úrovni. Ak ju porovnáme so spánkom a meditáciou, tak v hypnóze sa obsah kyslíka a oxidu uhličitého nemení, zatiaľčo u predchádzajúcich stavov áno. Na rozdiel od iných zmenených stavov vedomia hypnóza nie je sprevádzaná fyzickými odchýlkami oproti stavu bdlosti: vlny na elektroencefalograme ('mozgové vlny') najčastejšie zostávajú rovnaké, ako u človeka v bdlom stave a podobne. Teda, toto sú len tie fakty, ktoré vaša veda dokáže reálne zaznamenať v tejto etape.

Ale meditácia je úplne iný zmenený stav vedomia. Dokonca samotný termín 'meditation' znamená v preklade z latinčiny 'premýšľanie'. Meditácia predstavuje stav, v ktorom sa dosahuje vyšší stupeň koncentrácie pozornosti na určitý objekt alebo naopak, úplné rozptýlenie pozornosti. V tomto stave dochádza k zastaveniu procesov vnímania a myslenia, nastáva zvláštny druh pocitovej izolácie človeka od vonkajšieho sveta a úplná koncentrácia na vnútorný, duchovný svet, na duchovnú podstatu. Samozrejme, na fyziologickej úrovni takáto psychická imobilizácia, spojená s dočasným vypnutím hlavných integračných mechanizmov mozgu, napomáha obnoveniu neuropsychických funkcií človeka a zanecháva tým pocit sviežosti, vnútornej obnovy a radosti zo života... Hypnóza po sebe zanecháva sklúčenosť osobnosti na podvedomej úrovni, a tým formuje otrockú psychológiu vo vedomí človeka.

A ešte jeden zaujímavý moment ohľadom meditácie. Zmyslové orgány, ktoré počas bdlosti normálne fungujú, vytvárajú v centrálnej nervovej sústave vysokú úroveň vlastných vnútorných 'šumov', čo sťažuje priebeh procesov asociácie a integrácie. Pri meditácii

sa úroveň 'vlastných šumov' mozgu maximálne znižuje a následne sa objavuje možnosť maximálneho využitia asociatívnych a integračných procesov na riešenie určitých úloh, ktoré si meditujúci pre seba stanoví... Takže hypnóza a meditácia sú úplne odlišné stavy vedomia. Meditácia je jedným zo spôsobov prebudenia duchovnej podstaty. A hypnóza, zdôrazňujem, je len funkcia živočíšnej podstaty.“

„Ale predsa aspoň na psychoterapeutické účely môžeme človeku v hypnóze vsugerovať vieru vo svoje sily, vo svoje možnosti,“ nijako sa nemohol uspokojiť Nikolaj Andrejevič.

„Hypnóza je veľmi nevhodný spôsob na vsugerovanie viery vo svoje sily, pretože zároveň zosilňuje ovplyvniteľnosť, poddajnosť vôle iného človeka. Pokiaľ ide o to, je to neprirodené pre samotnú podstatu človeka, pre jeho pravé predurčenie v tomto živote. Veď vnútorne, na podvedomej úrovni, sa snaží o skutočnú Slobodu, Slobodu svojej Duše. Kvôli tomu je v ňom, v jeho živote, v princípe, prítomná neustála túžba po nezávislosti, po sebauvedomení a po akejkolvek forme vonkajšej slobody.

A ak naozaj chcete pomôcť človeku zmeniť sa, uveriť vo svoje sily a možnosti, presvedčte ho svojím slovom, svojimi myšlienkami, svojimi argumentami. Pretože **sila slova oživuje silu myšlienky, a sila myšlienky vyvoláva činy...** Ale v žiadnom prípade nie hypnózou, nie otvoreným príkazom do podvedomia človeka. Lebo neviete, čo činíte, pretože ešte ani zďaleka nepoznáte pravú podstatu hypnózy a tých negatívnych síl, ktoré v človeku prebúdza...“

Nikolaj Andrejevič zamyslene stál. Medzitým už na čistinku dorazili poslední chlapi. Sensei sa s nimi privítal a vyhlásil:

„No, zišli sme sa tu všetci, takže môžeme začať... Dnes budeme vykonávať rovnakú meditáciu, ako na minulých cvičeniach – na očistenie mysle od negatívneho. Pre tých, ktorí chýbali, zopakujem. Takže, postavte sa pohodlne, nohy na šírku ramien. Ruky sa musia navzájom dotýkať končekmi rozťahnutých prstov na úrovni brucha. Konček ku končeku, teda palec k palcu, ukazovák k ukazováku a tak ďalej. Takto.“

Sensei mi ukázal toto spojenie.

„Je nevyhnutné sa uvoľniť, zbaviť sa všetkých myšlienok a sústrediť sa len na normálne dýchanie. Potom, keď už dosiahnete stav úplného uvoľnenia všetkých končatín a pocit vnútorného pokoja, začínate si predstavovať, že ste džbán. Teda, vrchná časť vašej hlavy je akoby zrezaná, ako na džbáne... Miestom, kde pramení voda, je duša. Táto voda zaplňa celé telo a nakoniec ho preplní, vylieva sa cez okraj džbánu, steká po tele a vsakuje do zeme. Počas toho, ako voda zaplňa telo a vteká do zeme, spolu s ňou vytekajú aj všetky zlé myšlienky, všetky problémy, celá tá špina a nepokoj, ktoré sú prítomné v ľudskom rozume. Človek sa akoby vnútorne očisťuje od tohto všetkého. A keď sa takýmto spôsobom očisťuje, začína pociťovať zreteľné rozdelenie duše a mysle. Pričom ide o dušu, nachádzajúcu sa v jeho vnútri a dušu, nachádzajúcu sa nad džbánom, ktorá sleduje tento proces. Nakoniec, pri každodennom cvičení tejto meditácie, človek očisťuje svoje myšlienky od negatívneho a následne sa ich učí kontrolovať, neustále udržiavať svoj rozum v 'čistom' stave... Máte otázky?“

„A prečo sa musia ruky dotýkať práve takýmto spôsobom?“ opýtala som sa.

„Pretože počas tejto meditácie cirkulujú vo vnútri organizmu určité energie, o ktorých vám porozprávam niekedy neskôr. A končeky prstov uzatvárajú tento okruh.“

Okrem toho dochádza k podráždeniu nervových kožných receptorov, nachádzajúcich sa na končekoch prstov, čo má priaznivý, upokojujúci vplyv na mozog... Máte ešte ďalšie otázky?“

Všetci mlčali.

„Takže, ideme na to.“

Pod vedením Senseia sme začali vykonávať túto meditáciu. Snažila som sa predstaviť si, že som džbán. Ale moja predstavivosť formovala tento obraz akosi polovičato, pretože rozum sa nijako nedokázal stotožniť s touto definíciou. Tak som si už nič nedokazovala a len som si predstavila, že „som džbán“ a sústredila som sa na „vnútorný prameň vody“. A vtom vznikol zaujímavý pocit, akoby moje vedomie prešlo do môjho vnútra, do duše, a skoncentrovalo sa vo forme bodu v oblasti slnečného pletenca. A tento bod sa začal postupne rozširovať spolu s krištáľovo čistou vodou, ktorá sa v ňom točila v špirále. Nakoniec bolo vody toľko, že vytryskla prúdom a naplnila svojou príjemnou prúdiacou vlhokou celé telo. Keď sa takto „nádoba“ naplnila, tento príjemný pocit „sa začal vylievať cez okraj“. Vlna akýchsi rozochvených zimomriavok mi začala behať po tele zhora dole, odchádzajúc akoby do zeme. Predstavila som si, že sa moje telo očisťuje od všetkých zlých myšlienok. A v určitom momente mi začalo byť vnútri tak dobre, tak príjemne a tak radostne, že som to nevydržala a zľahka som sa odchýlila od meditácie, a poďakovala som vnútorne z celej duše Bohu za to všetko, čo mi v živote dal, aj za všetku Jeho obrovskú Lásku k svojim deťom. V nasledujúcej chvíli som nečakane objavila, že moje vedomie, teda „ja“ – skutočné, sa nachádza akoby nad telom. A samotné telo sa vôbec telu nepodobalo. Z vrchu džbánu vychádzali tisíce tenkých rôznofarebných vlákien, ktoré vo svojom

neustálom pohybe vchádzali do zeme. A v hĺbke samotného džbánu žiarilo niečo jasné, čo menilo farby týchto vlákien na sýtejšie odtiene. Bola to krása priam uchvacujúca. No vtom som začula melodický hlas Senseia, ktorý sa ku mne niesol odkiaľsi zďaleka:

„A teraz urobte dva hlboké, prudké nádychy a výdychy. Prudko zovrite a roztvorte päste. Otvorte oči.“

Rýchlo som sa spamätala. No stav tejto vnútornej eufórie zostal niekde v hĺbke môjho „ja“. Ako sa neskôr ukázalo, každý z kamarátov prežíval tento stav inak. Starším chlapcom sa darilo lepšie ako mne, a moji kamaráti prežívali všetko na úrovni „holých predstáv“. No Sensei im povedal, že na začiatku to tak vždy býva u mnohých ľudí. Ale ak budú každý deň doma usilovne trénovať, a ak si zároveň budú želať zlepšiť svoje morálne kvality, môžu o nejaký čas dosiahnuť určité pocity, a potom sa môžu naučiť neustále kontrolovať svoje myšlienky. Hlavné je – veriť v seba, vo svoje sily a nezháňať.

Keď sme odchádzali z čistinky, počkala som na vhodnú chvíľu a ticho som sa spýtala Učiteľa:

„Prosím vás, kamaráti mi rozprávali, že keď som tu nebola, robili ste nové meditácie. Určite som teraz veľmi pozadu. Čo mám teraz robiť?“

Sensei sa na mňa pozrel akýmsi láskavým pohľadom a odpovedal:

„Ver mi, **ten, kto koná s blahými úmyslami blahé skutky, nemusí sa trápiť tým, že niečo premárnil, pretože získava oveľa väčšiu silu na poznanie svojej duše, než keby zostával v nečinnosti.**“

Vtedy som, samozrejme, netušila, aké blahé skutky mal Sensei na mysli, pretože všetko, čo som robila, som považovala za normálne každodenné starosti. Ale napriek tomu sa mi tieto slová tak vryli do duše, že ešte v ten večer sa v mojom denníku objavil príslušný zápis.

Dni ubehli ako voda. Táto nová meditácia sa mi tak zapáčila, že som ju s radosťou vykonávala pred spánkom, mimochodom rovnako, ako aj všetky predchádzajúce, za sebou. Raz som sa spýtala Senseia, či nie je škodlivé, ak sa vykonávajú všetky meditácie zaradom v jeden večer. Na to mi odpovedal, že práve naopak, že je to dokonca veľmi užitočné, pretože človek na sebe pracuje viac práve v duchovnej rovine a Lotosový kvet prebúdza ešte aj dušu. „Najlepšie je vykonávať ich večer pred spaním a ráno, keď sa človek zobudí. Sú to najjednoduchšie meditácie slúžiace na prácu s koncentráciou pozornosti, na rozvinutie vnútorného videnia a kontroly myšlienok. Sú úplne neškodné, preto sa ich môže naučiť každý človek, dokonca, aj keď sa nikdy nestretol s duchovnými praktikami. A zároveň sú tieto meditácie, popri jednoduchosti a dostupnosti, aj najefektívnejšie.“

30

Na tréningoch som sa snažila dobehnúť kamarátov a s čerstvými silami som sa zapájala do štúdia novej aj starej látky. V týchto dňoch sa pre mňa to najzaujímavejšie a najpoučnejšie odohrávalo na duchovných cvičeniach. Na jednom z takýchto cvičení sa Nikolaj Andrejevič pustil do hádky so Senseiom ohľadne reinkarnácie. Aj keď mne sa zdalo, že sa ani tak nehádal, ale skôr provokoval Učiteľa k rozhovoru na túto tému. Všimla som si, že nehľadiac na to, že Nikolaj Andrejevič bol psychoterapeut, horlivý ateista a „Zdravý rozum našej skupiny“ (ako sme ho žartom nazvali), nevynechal ani jedno cvičenie a k Senseiovi pristupoval s hlbokou úctou.

„Ale reinkarnácia, to je predsa výmysel ľudí. Veď u prevažnej väčšiny ľudí možno pozorovať, povedal by som, patologickú tanatofóbiu. Preto si aj vymýšľajú všelijaké rozprávky o prevtelení, o posmrtnom živote.“

„Vôbec nie,“ namietol Sensei. „Čo sa týka strachu zo smrti, ten je vyvolaný výhradne živočíšnou podstatou v človeku – pudom sebazáchovy a silou predstavivosti, pestovanou egoistickým negativizmom. Strach, to je len emócia, ktorá sa zapája tam, kde chýbajú informácie, alebo kde je ich príliš málo... A čo sa týka reinkarnácie, tento jav naozaj v prírode existuje. A dokonca si ani nevieš predstaviť, ako dlho už existuje.“

Sensei sa v poslednej dobe bavil s Nikolajom Andrejevičom kamarátsky a tykal mu.

„Nie, ale ak by naozaj existovala, potom by sme si niečo pamätali, nejaké útržky alebo niečo také.“

„A ty si pamätáš, čo sa odohralo povedzme v tento deň pred rokom?“

Nikolaj Andrejevič sa zamyslel a neisto povedal:

„Pravdepodobne som bol v práci, ak to nebola nedeľa.“

„Takže si ten deň presne nevybavíš.“

„Nie.“

„No vidíš. A prečo teda pochybuješ o iných dobách a o tom, či si mal predchádzajúci život? Predsa sme už hovorili o tej tvojej hypnóze, že existuje rozum, existuje živočíšna podstata a existuje aj duša. Ty sa nachádzaš v duši, práve ty, skutočný. Rozum, to je tá časť, ktorá vníma. A tam je tiež čiastočka tvojho 'ja'. Znamená to, že si akoby rozdelený: v duši sa cítiš ako jedna osoba, ale premýšľaš úplne inak. Takže sa dôkladne nad sebou zamysli, kto v skutočnosti si, ako premýšľaš, ako hovoríš, ako sa pozeráš. A nie v zmysle mozgovej činnosti, verbálneho a neverbálneho, vyvolania akustických polí. To všetko sú hlúposti. Ale konkrétne ty! Nahliadni do svojho vedomia. Je nekonečné. Zamysli sa nad tým, aký je Vesmír bezhraničný. A skús vysvetliť skutočnosť, že v každom atóme tvojho tela sa odráža Vesmír...“

„V atóme sa odráža Vesmír?“ začudoval sa Nikolaj Andrejevič.

„Samozrejme. Ak o tom pochybuješ, tak si vezmi patričnú literatúru o stavbe atómu a porovnaj ho s usporiadaním Vesmíru. Dokonca aj dnešné znalosti, úplne stačia na pochopenie tejto skutočnosti. Alebo si vezmime, napríklad, vákuum. Je prázdne, akoby v ňom nič nebolo, na prvý pohľad. Ale v ňom sa rodí život. Z čoho? Z prázdnoty? Zamysli sa nad globálnymi otázkami,

vážne sa zamysli... Ale to najdôležitejšie – ujasni si, kto si? A potom pochopíš, že telo je obyčajný povoz, ktorý ťa vezie od narodenia do smrti, raz v jednej reinkarnácii, potom zase v druhej. A od toho, ako budeš používať tento povoz, bude tiež závisieť, k čomu dôjdeš. Buď sa povoz bude rútiť sám, alebo ho budeš riadiť.

Človek, teda jeho duša, to je obyčajný kočiš tohto povozu. A ak bude duša spať, povoz sa bude terigať tam, kam všetky. Kočiš bude jazdiť v kruhu. No ak sa duša prebudí, potom pôjde potrebným smerom, smerom duchovného rozvoja, tým, ktorým chce ísť, podľa vlastnej voľby. No čo je najdôležitejšie – človek pochopí, že on riadi tento povoz. A keď si to uvedomí, môže jednoducho prestať jazdiť v kruhu a odísť do Nirvány, inými slovami, stane sa podobným Bohu.“

Všetci Senseia pozorne počúvali. A ja som nabrala odvalu a opýtala som sa Učiteľa na otázku, ktorá ma znepokojovala.

„Povedzte, prosím, v čom spočíva zmysel existencie samotnej duše, teda mňa?“

„Zmysel je jednoduchý – prísť nakoniec k Bohu ako vyspelá bytosť... Človek, to je syntéza duchovnej a materiálnej podstaty. A táto syntéza je nevyhnutná, pretože aby duša nadobudla určitú formu, musí prejsť materiálным štádiom, teda dozrieť. Človek, podobne ako motýľ, prežíva štádium rozvoja svojej duše. Obrazne povedané, po tom, ako sa človek vyľahne z 'vajička', prechádza materiálным štádiom 'larvy' alebo 'človeka – živočícha', ktorý 'sa plazí' po Zemi a prevláda v ňom materiálny záujem, presne ako u húsenice. Nevidí v sebe dušu a považuje sa za jeden celok so svojou matériou, teda s telom.

Potom plyní určitý čas uvedomovania, a to buď v priebehu reinkarnácií z jednej do druhej, alebo počas jedného života (ako u koho), počas ktorého jeho duša

dozrieva v blahej myšlienke duchovnej Lásky. A postupne sa človek mení na 'kokón', dostáva sa do štádia 'človek – človek', kde nastáva presné uvedomenie si svojho pravého 'ja' – duše a 'kokónu' – tela. Pričom telo je považované len za matériu potrebnú na dozrievanie duše. Navonok sa to nemusí nijako prejavovať, ale vnútri v ňom prebiehajú búrlivé, globálne premeny.

A nakoniec, keď duša definitívne dozrieva, 'kokón' praskne a vylieta z neho oslnivo krásny božský tvor – 'motýľ' – duša, ktorá môže slobodne lietať. Pripojením sa k rovnako krásnym bytostiam, podieľa sa na zrodení nových duší, vytvorení nových 'lariev', ktoré budú prechádzať tou istou cestou. A práve toto je štádiom 'človek – Boh'. Preto celý zmysel spočíva v rozvoji od živočíšneho k božskému, aby sme sa stali plnohodnotnou súčasťou Boha. Je to v nás zakódované od počiatku, hlboko vnútri. Preto hľadáme Boha, preto o Bohu vieme...“

Nikolaj Andrejevič sa usmial a povedal:

„A ak som ateista a popieram Boha?“

„V podstate nikto, nech by to bol ktokoľvek, nepopiera existenciu Boha. Pretože v duši to každý cíti. Každý sa v tme bojí, nech je akokoľvek odvážny, každý premýšľa o večnosti, o smrti, o zmysle svojho života a svojej existencie. Proste mnohí, keďže nemajú dostatok informácií, zapájajú obranné funkcie svojej psychiky a snažia sa tieto myšlienky prehlušiť.“

„No, ja už som raz taký, že potrebujem reálne dôkazy. Keby som sa skutočne stretol s takým prípadom, napríklad, aspoň ako je spomienka na minulú reinkarnáciu, uveril by som tomu, lebo by som sa presvedčil osobne.“

Sensei sa na chvíľu zamyslel a odpovedal:

„No, dobre, umožním ti to. Po cvičení ti poviem o jednej zaujímavej technike zmeny stavu vedomia, ktorá umožňuje prebudiť dušu človeka a povolať ju k rozhovoru.“

Ale upozorňujem, že o tejto technike sa nesmie dozvedieť nikto iný. Pretože spoločnosť sa zatiaľ nachádza v štádiu 'človek – zvierat'. Oni tieto znalosti získajú v pravý čas, keď väčšina prejde do štádia 'človek – človek'... Ty môžeš s niektorým zo svojich pacientov vykonať všetko presne tak, ako ti poviem. Ale vopred ťa upozorňujem, že pri reinkarnácii pojem času, ako takého, neexistuje. Teda jeden človek žil napríklad pred dvesto rokmi, a znovu sa narodil až teraz, iný zomrel pred rokom a narodil sa hneď v nasledujúcej minúte, a niekto tretí, napríklad, žil vo veľmi vzdialenej budúcnosti a narodil sa do našej doby a tak ďalej. Existujú tam teda vlastné zákony, preto sa veľmi nečuduj... Dohodnuté?“

„Samozrejme!“ nadšene zvolal Nikolaj Andrejevič.

Zrazu sa Stas, ktorý doteraz mlčal, zamyslene opýtal:

„A čo sa týka reinkarnácie, ľudia v Šambale ju musia tiež podstupovať, alebo existujú večne?“

„Ak sa pýtaš na život Bódhisatvov vnútri Šambaly, tak tí existujú podľa úplne iných zákonov. A takú telesnú, hrubú hmotu, ako majú ľudia, Bódhisatvovia nemajú. V Šambale je úplne iná strana reality... No, ako by som vám to povedal, ich telo, to je jemná hmota, ktorá existuje podľa vlastných zákonov v čase a priestore. A ak v ľudskom svete rozum slúži telu človeka, potom doma..., teda v Šambale“, rýchlo sa opravil Učiteľ, „telo slúži rozumu... Prečo Šambalu nemôžu nájsť? Pretože ona existuje na úplne inej frekvenčnej úrovni vnímania.“

„Takže človek sa tam v tele nemôže dostať?“ prekvapene sa spýtal Andrej.

„Prečo nie, môže, ak má znalosti a vie transformovať svoje telo na túto frekvenciu vnímania reality.“

„To je nejaké sci-fi,“ odfrkol si popod nos Kostik.

„Z hľadiska dnešného ľudského chápania, možno. Ale je to fakt... Ak ľudia veria, že je to výmysel, tak prosím...“

No človek nič nemôže vymyslieť sám, pretože všetky tieto znalosti boli, sú a budú mimo jeho želania. Jeho možnosti poznania sú ohraničené iba jeho egocentrizmom. Vo všeobecnosti **sci-fi je v skutočnosti iba ne-realizovaná realita.**“

„A ako teda tieto vyššie bytosti prichádzajú na tento svet? Hovorili ste, že ak je to potrebné, oni sami vstupujú do kontaktu s ľuďmi.“

„Zvyčajne reinkarnáciou. **Ich duša vstupuje do tela novorodenca na ôsmy deň, teda rovnako, ako sa rodia všetci ľudia.**“

„To je zaujímavé,“ prehovoril Nikolaj Andrejevič, „A odkiaľ ste vzali, že duša vstupuje do človeka na ôsmy deň života? V kresťanstve, napríklad, predpokladajú, že duša vstupuje do tela už v lone matky.“

„To chybne predpokladajú. Zrejme niekto niečo nesprávne pochopil, ďalší nesprávne preložil do svojho jazyka a ďalší si domyslel, vychádzajúc zo svojej logiky; a tak sa stratili pravé znalosti. Všetko ako zvyčajne... **Ale v skutočnosti duša vstupuje do človeka na ôsmy deň. Je to dokonca možné reálne zaznamenať. Duša, aj keď to je energetická substancia, predsa len, keď vchádza do tela, získava vlastnosti jemnej hmoty. Preto sa váha novorodenca na ôsmy deň prudko zvýši o 3 – 20 gramov. A niekedy, vo výnimočných prípadoch až o 50 gramov. Dá sa to reálne zaznamenať, stačí len presne kontrolovať váhu novorodenca, a to od siedmeho dňa, s ohľadom na všetko, čo do neho vchádza a čo z neho vychádza. Teda na ôsmy deň dochádza k prudkému vzostupu váhy novorodenca. Okrem toho práve na ôsmy deň začína byť pohľad dieťaťa 'živý', žiarivý. Nie je možné si to nevšimnúť.**“

„A čím sa potom Bódhisatvovia líšia od ľudí?“, zaujímalo Kosťu.

„Absolútne ničím. Oni sa vedome prevteľujú do 'matérie' človeka, aby na sebe zažívali všetky útrapy, biedu a tiež pokušenia sveta. A v priebehu ľudského života prispievajú tou troškou do mlyna, ktorou majú prispieť. Niekedy 'prichádzajú' na Zem s určitým cieľom, aby uviedli do života rozhodnutie, ktoré bolo prijaté v Šambale. Ale najčastejšie sú tu ako pozorovatelia. Bódhisatvovia žijú ako obyčajní ľudia, ticho a skromne si robia svoju prácu, hoci vnútri si tento Človek plne uvedomuje, že je Bódhisatvom. No nikdy to nebude vykrikovať a biť sa do hrude. Spravidla nikto v jeho okolí o tom ani nevie. Môže to byť ktokoľvek: váš blízky, známy, príbuzný, kamarát a pod.“

„A prečo sem prichádzajú ako pozorovatelia?“ spýtal sa Viktor.

„A naozaj, prečo?“ pomyslela som si.

„Nejaví sa náš svet týmto vyšším bytostiam príliš nečistý a egoistický?“

„No, majú také pravidlo alebo presnejšie, povinnosť. Každý Bódhisatva Šambaly musí aspoň raz za tisíc rokov prísť prostredníctvom reinkarnácie na tento svet. Prečo? Preto, aby prežil ľudský život, pozrel sa, ako a o čom premýšľa ľudstvo, na akej úrovni im treba odovzdávať znalosti. Teda preto, aby poznali ľudskú podstatu. Veď v Šambale u jedinca materiálna podstata neexistuje. Je tam úplne iná realita. No aby Bódhisatva, ktorý je tam mohol pochopiť, čo sa deje tu, je 'vhodený' do tohto sveta, aby nezabúdal, takpovediac, neochabol. Dokonca ani Rigden Djappo sa nemôže vyhnúť tomuto pravidlu, tomuto údely. Ale on spravidla prichádza na tento svet pred začatím globálnych zmien v živote ľudskej civilizácie, približne raz za desať až dvanásťtisíc rokov. No nie ako Mesiáš, ale ako Sudca. Preveruje prácu svojich prichádzajúcich zverencov tým, že hodnotí úroveň ľudského

vnímania, stupeň ich duchovnosti alebo pohltienia materiálnym svetom. V závislosti na tom je potom v Šambale vyneseny verdikt, či toto ľudstvo má alebo nemá zostať.“

„Ako tomu máme rozumieť?“

„No ako, ak bolo ľudstvo ako celok ohodnotené ako duchovne sa rozvíjajúca spoločnosť, potom bude zachované. Ale ak v ňom prevláda viac zvieracieho, teda materiálna podstata, potom sa zopakuje taká istá história 'globálnych katakliziem', aká postihla niektoré predchádzajúce civilizácie. A na 'rozmnoženie' hmoty pre duše nasledujúcej civilizácie bola ponechaná nie viac ako jedna desatina z celkového počtu ľudí... **Ľudstvo si samo volí svoju cestu, a činy Šambaly sú len následkom tejto voľby.**“

„Ako som pochopil,“ vstúpil do rozhovoru Viktor, „ich hlavným poslaním je duchovný rozvoj ľudstva.“

„Takmer správne,“ odpovedal Sensei. „Ich hlavné poslanie zhora, teda od Kozmickej Hierarchie alebo Boha, nazvite to ako chcete, to je výchova ľudskej duše v priebehu všetkých cyklov jej znovuzrodení. Aktívne napomáhajú jej rozvoju vtedy, keď sa v človeku prebúdzajú duchovná podstata.“

„Tento egoistický svet určite pôsobí strašne z pohľadu ich duchovnosti,“ vyslovila som nahlas svoje myšlienky.

Sensei sa pousmial:

„No áno, nie je to žiadny darček. Toto prevtelenie je rovnaké, ako keď motýľ napchajú do húsenice. Motýľ sa cíti nepríjemne, aj húsenica nemá pohodlie. Ale také sú pravidlá. Každý Bódhisatva si tu musí odslúžiť svoj čas, prežiť celý život. Pretože každý z Bodhisatvov môže odísť do Nirvány v ktorúkoľvek minútu, je to pre nich veľké pokušenie.“

„Vy ste kedysi hovorili, že Bódhisatva je človek, ktorý opustil Nirvánu kvôli ľudstvu.“

„Presne tak. Preto je preňho toto pokušenie dvakrát väčšie, lebo on už pocítil tento stav vrcholného nadpozemského šťastia... Neviete si ani predstaviť, aký to je... hrdinský čin – opustiť Nirvánu a prísť sem. Obrazne povedané, Bódhisatvov môžeme prirovnať k tým, ktorých ako najlepších z najlepších dobrovoľníkov poslali na jeden z najzodpovednejších pracovných úsekov. **Bódhisatvovia tu zostávajú kvôli ľuďom, kvôli výchove ľudských duší, aby sa tieto duše mohli rozvíjať a stať sa Slobodnými, skutočne Slobodnými, pretože po tom túži naša vnútorná bytosť, naša duša, neustále a každú sekundu.**“

Sensei sa pozrel na hodinky a povedal:

„Takže, priatelia, je čas na meditáciu, inak by sme mohli diskutovať až do rána.“

Tiež som sa pozrela na hodinky. Čas pri tomto rozhovore ubehol ako jediná sekunda. A mala som taký divný pocit, akoby ani vôbec neexistoval. Akoby to bol samotný okamih večnosti, ktorý zľahka poodhalil záves svojich tajomstiev.

Robili sme rovnakú meditáciu ako aj na predošlých cvičeniach, na „čistotu svojich myšlienok“. „Vodu“, lejúcu sa cez okraj „džbánu“, som pociťovala už zreteľnejšie, v podobe akýchsi vlnovitých pohybov. Po cvičení nám Učiteľ pripomenul, aby sme sa neustále učili kontrolovať svoje myšlienky a „odchyťovali“ negatívne „parazity vedomia“. Zdôraznil tiež, aby sme nedávali priestor agresivite, ak sa nejaká objaví. A to najdôležitejšie, aby sme neustále pestovali v sebe božskú Lásku, pomocou vykonávania meditácie Lotosový kvet.

Nikolaj Andrejevič zostal na čistinke a my sme sa rozlúčili a odišli domov.

31

Tieto znalosti, ktoré nám Sensei tak jednoducho a zrozumiteľne odovzdával, ma natoľko uchvátili, že som si celý tento rozhovor zapísala do denníka, pričom som si zvýraznila momenty, ktoré boli pre mňa najvzrušujúcejšie: **„Ukazuje sa, že zmysel ľudskej existencie spočíva v zdokonaľovaní duše!!!“** Cítila som to, no nebola som si istá. A teraz, už po niekoľký raz som premýšľala o tom, že toto od základu menilo všetko, čo som si doteraz tak cenila, a čo som vo svojom živote považovala za dôležité. Rozhliadla som sa naokolo a pomyslela som si: „Ale veď my naozaj žijeme celý svoj život pre telo... Dokonca akákoľvek vec v izbe, v byte, čokoľvek si vezmeme, všetko to existuje preto, aby slúžilo telu a uspokojovalo jeho potreby. Výnimku tvoria snáď len knihy... Pravdaže, Sensei kedysi hovoril, že všetky tieto atribúty civilizácie sú potrebné len na to, aby nám zostávalo viac času na zdokonaľovanie svojej duše. Ale koľko absolútne zbytočných vecí je medzi všetkým tým nepotrebným haraburdím! A všetko toto je nám málo, stále chceme viac. Načo? Prečo? Veď možno zajtra zomrieme a Tam aj tak budú hodnotiť to, čo sme vypestovali vo svojom vnútri, a nie to, koľko prachu nazhromaždila neustáloú prácou naša polorozpadnutá pozemská schránka.

Po všetky tieto dni som prechádzala akýmsi prehodnocovaním hodnôt, dokonca aj v škole. Dievčatá sa ako zvyčajne chválili, aké módne kúsky dostali a s očividnou závišťou rozprávali o tom, čo videli na iných. Keď som ich počúvala, čudovala som sa sama sebe. Veď predtým som bola presne taká istá, hnala som sa za akousi iluzórnou módou, ktorá mi možno ani celkom nesesedla. No moja megalománia sa nafúkla na nepoznanie vždy, keď sa mi v tom čase naskytla príležitosť „vyčnievať z davu“. Ale veď vo všeobecnosti, vždy je módne to, čo pekne sedí. A to je všetko... Niektoré, kedysi „módne“ veci, po „chvíľkovej prezentácii“ visia teraz ako „mŕtva“ záťaž v skrini. Načo potrebuje jeden človek toľko harabúrd? Načo mi to je? A možno, že niekde si ľudia ani nemajú čo obliecť? A prečo niekde? Napríklad rovno pod nosom, v mojej vlastnej triede sú tri dievčatá z chudobných rodín. Dve z nich nemajú otcov, zomreli v bani. A tretia má otca opilca, a to je ešte horšie. Prečo by som sa s nimi nepodelila? Veď ony to potrebujú viac ako moja osoba.

Poradila som sa s mamou, pravdaže trošku som zaklamala, že u nás v škole prebieha charitatívna akcia. No mama nebola proti. Dokonca sme pre dievčatá našli aj topánky. Všetko som to pripravila a predou mnou vyvstala ďalšia úloha – ako im to odovzdať. Keď som si predstavila seba na ich mieste, usúdila som, že najlepší spôsob bude poprosiť našu triednu učiteľku, aby im odovzdala veci akoby od nejakej charitatívnej organizácie... Musím povedať, že sa tento nápad ujal, pretože o týždeň bola z iniciatívy našej učiteľky vyhlásená na celej škole charitatívna akcia pre deti z detského domova v našom meste. Keď som sa o tom dozvedela,

opäť som sa presvedčila o Senseiových slovách, že **dobrá myšlienka a dobrý skutok spúšťa reťazovú reakciu dobrých myšlienok a dobrých skutkov.** Napadlo mi, že ak by toto každý pochopil a konal by čo najviac dobra, určite by na celom svete zmizla chudoba aj hlad. A je akosi hanba byť civilizovaným, keď niekto vedľa vás hladuje a žije v absolútnej biede.

Pri takýchto myšlienkach (všeobjímajúcej Lásky, bratstva a vzájomnej pomoci) sa môjho tela zmocnilo akési vzrušujúce chvenie. V oblasti slnečného pletenca začal narastať pocit mierneho príjemného tlaku. Po dosiahnutí určitej sily začal vyžarovať vlny zimomriavok, čo privádzalo vedomie k ešte väčšiemu chveniu a zvyšovalo pocit nekonečnej Lásky k celému svetu.

32

Na nasledujúcom tréningu, už na doplnkových cvičeniach, sme sa so záujmom a nefalšovanou snahou učili nové kata. „Rýchli“ chlapci nás neprestávali fascinovať svojim majstrovstvom. Bojovali medzi sebou s uchvacujúcou krásou a bleskovou rýchlosťou. Andrej, ktorý bez ustania sledoval ich pohyby, sa poťažoval Učiteľovi:

„Ako sa môžu tak rýchlo pohybovať? Zdá sa, že robíme rovnaké kata, ale nech sa snažím akokoľvek, aj tak za nimi zaostávam, a to teda poriadne. Oni sa pohybujú prakticky dvakrát rýchlejšie ako ja. Prečo?“

„Všetko je to o rovnováhe. V tom je celý trik,“ odpovedal Sensei.

„Ale ja si dávam pozor na rovnováhu, tak ako sa má, ako ma to kedysi učili, ešte pri mojich prvých krokoch v karate. Podľa mňa dodržiavam všetky pravidlá, ťažisko mám rozložené tak ako treba... Ale nedarí sa mi to tak ako im.“

„Pretože ty presúvaš ťažisko a oni ťažisko nasledujú.“

„A to ako?“ začudoval sa Andrej.

„No ako. V Hara, alebo ako ho tiež nazývajú, v bode Dan-tian, ktorý je tri prsty pod pupkom, sa nachádza ťažisko. Pamätáš si, už som vám o tom kedysi rozprával. Všetci učia, ako ho správne držať,

ako kráčať, ako ho presúvať a podobne. Hovorili ti, že napríklad stojaci človek nepadá len do momentu, kým sa kolmica z ťažiska nachádza vnútri plochy, ohraničenej okrajmi chodidiel; že chôdza je rad pádov dopredu, ktorým zabráňujeme včasným presunom opornej nohy; že beh je séria skokov z jednej nohy na druhú so zodpovedajúcim presunom váhy tela a ťažiska. Je to tak? Je... Teda všetci rozprávajú a učia ako dodržiavať všeobecné pravidlá presunu ťažiska. **Ale práve tým strácajú rýchlosť. Aby sme zvýšili rýchlosť a naučili telo pohybovať sa, musíme sa naučiť v prvom rade presúvať ťažisko.**“

„A môžem sa to naučiť aj ja, alebo som beznádejný prípad?“ spýtal sa s úsmevom Andrej.

„Beznádejný prípad je len hlupák a lenivec,“ vrátil mu to s rovnakou iróniou Sensei. „Takže, v podstate sa to môže naučiť každý človek. Existuje jednoduchá technika na presun ťažiska. Je to takmer ako dynamická meditácia. Najprv cvičíš techniku dýchania. V každom ľubovoľnom pohybe, keď idú ruky smerom od teba, robíš nádych, keď ruky smerujú k tebe, výdych; krok dopredu – nádych, krok dozadu – výdych. Pričom výdych robíš akoby do spodnej časti brucha, do oblasti Hara, podobne ako sme pri meditácii vydychovali cez ruky. Teda pri výdychu koncentruješ svoju pozornosť, a plne sa sústreďuješ na tento bod brucha, ako by si ho zľahka napínal práve v oblasti Hara. A nakoniec dosiahneš to, že týmto spôsobom začínaš kontrolovať svoje natrénované dýchanie. Ale najdôležitejšie je cítiť toto miesto, cítiť práve svoje ťažisko.“

„A aké pohyby treba robiť, existuje nejaká postupnosť?“

„Nuž akékoľvek, aké chceš, na tom nezáleží. Ak chceš, rozcvičuj sa či trénuj kata, alebo jednoducho

kráčaj v kruhu či rob úklony, to je jedno. To hlavné vykonáva tvoja myseľ a koncentrácia... To je prvá etapa – nájsť práve svoje ťažisko a pocítiť ho pri akýchkoľvek pohyboch.

Druhá etapa sa zameriava na rozširovanie centra ťažiska, sústredeného v Hara. To znamená, že v mysli do neho posielaš Čchi. A tento bod, vďaka koncentrácii energie vzduchu, sa akoby rozrastá a stáva sa okrúhlym a pevným. A tu sa mení na guľičku alebo malú loptičku, na čokoľvek, na čo ti stačí fantázia. Dôležité je, že ho cítiš akoby fyzicky, ako by tam čosi bolo, napríklad taká poriadna, okrúhla guľička z ložiska alebo niečo podobné.

A tretia etapa je tá najdôležitejšia. Silou svojej vôle pohybuješ ťažiskom, všetko ostatné sa pohybuje za ním. Nech by si bol kdekoľvek a nech by si robil čokoľvek, neustále robíš túto dynamickú meditáciu.“

„Rovnako ako Lotosový kvet?“

„Presne tak. Rovnako. Mimochodom, jedno neprekáža druhému. Ale nech sa budeš pohybovať akoľvek, nech pôjdeš kamkoľvek, v prvom rade musíš svojim rozumom presúvať nie telo, ale svoje ťažisko. A potom sa už telo musí učiť nasledovať ho. A to je všetko. Všetko je jednoduché.“

Andrej sa zamyslel a začal skúšať pohybovať sa so zapojením dýchania.

„Sleduj,“ upozornil ho Sensei, „ako sa zvyčajne pohybuješ. Najskôr posúvaš rameno, nohu, hlavu a tak ďalej. Teda na začiatku posunieš nejakú časť tela, a až potom ťažisko. A teraz sa pozri na chlapcov... Vidiš, oni začínajú všetky pohyby práve z bodu Hara, práve spodná časť brucha ide najskôr dopredu, a potom už nasleduje telo, a je jedno, či sa premiestňujú a pohybujú rýchlo alebo pomaly.“

„Aha, chápeš, o čo tu ide,“ pridala sa Kosta, ktorý tiež pozorne počúval Učiteľa spolu s nami. „A my sme premýšľali, čím sa vy a chlapci od nás líšite, keď kráčate. Ako vidieť, svojou neobyčajnou chôdzou.“

Sensei roztiahol ruky a s úsmevom povedal: „Zvyk.“

Naše prvé pokusy skončili veselým smiechom, pretože sa všetci snažili naučiť všetko a hneď. Ale jediné, čo sme dosiahli, bola len chôdza podobná tučniakom. Na čo Sensei poznamenal:

„Priatelia, predsa som vám hovoril, najprv sa naučte dýchať, cítiť svoje ťažisko, a až potom ho posúvať.“

„A ako zrýchľujú svoj pohyb oni?“ spýtal sa Andrej a kývol smerom k „rýchlym chlapcom“. „Je potrebné potom robiť niečo zvláštne?“

„Ale kdeže. Zrýchliť možno len výdychom, teda silou svojej mysle, tým, že tlačíte ťažisko dopredu... Tak, ako keď pohybuješ rukou len tým, že na to pomyslíš, tak aj tu musíš voľne pohybovať svojim ťažiskom na základe myšlienkového príkazu. A keď sa naučíš pohybovať svojím ťažiskom rýchlosťou myšlienky, budeš sa pohybovať tak rýchlo, ako ti to dovolí tvoja fyzická kondícia. Bude treba len stíhať doháňať telom svoje ťažisko.“

„Super!“ povedal Andrej. „Takto možno vyhrať všetky šprintérske preteky.“

„To určite. Keby športovci poznali túto techniku, vyhrávali by na majstrovstvách všetko 'svetové zlatá',“ napoly žartom odpovedal Sensei.

„Vari o tom nikto z nich nevie?“

„Bohužiaľ.“

„Ani ja som o tom nikdy nepočul a dokonca som o tom ani nikde nečítal,“ na naše prekvapenie úprimne priznal Kostík. „Ale prečo?“

„Nuž, toto je najstaršia technika na rozvoj ľudských možností a predstavuje tajné dedičstvo predstaviteľov

prastarých kláštorov. Nehovoria o nej dokonca ani svojim žiakom, a uchovávajú ju ako jednu z čerešníčiek svojho individuálneho ovládania osobitých tajných techník. Hoci v podstate tu nie je nič zvláštne, nie je v tom dokonca ani žiadne Umenie. Obyčajná technika, vlastná každému človeku. Snáď len, že je efektívnejšia ako ostatné, a to je všetko...“

Celou cestou domov sme sa nadúvali ako pávy. Nuž, dozvedieť sa to, čo poznajú iba predstavení prastarých kláštorov, to už bolo za hranicami našich túžob. Opäť som raz žasla nad tým, aké detailné znalosti má Sensei o starých technikách. A do svojho denníka, keď som sa snažila uhádnuť, kto „On“ vlastne je, som si zapísala, že Sensei je určite ešte aj talentovaný znalec východu, alebo že dobre poznal túto časť sveta, alebo tam vyrástol. Ako by inak získal tieto znalosti? Jedna záhada vyvolávala ďalšiu záhadu. Sensei vedel bezpochyby veľmi veľa, počnúc filozofiou až po exaktné vedy. A všetko sa to opieralo o nejakú mne neznámu vedu fundamentálnych znalostí o človeku, počnúc mikrokozmom v donekonečna deliteľnom atóme, a končiac neviditeľnou dušou, ktorú som naplno vnímala, presnejšie tajomstvom jej stvorenia. „Kto to je?!“ pýtala som sa samej seba už po niekoľkýkrát.

33

Nasledujúci deň ma čakala dosť neprijemná správa. Mamička zase začala trpieť ostrou, krutou bolesťou v chrbte. V poslednej dobe bola vo veľkom strese, pretože ju ako dobrú odborníčku jednoducho zavalili prácou. Okrem toho musela dorobiť aj to, čo sa nahromadilo počas jej neprítomnosti. A navyše dorazila ešte aj nejaká plánovaná kontrola. Celkovo, vďaka dlhému vysedávaniu v práci a tiež prirodzenej čestnosti a svedomitosti, jej chrbát spolu s nervami nevydržali také preťaženie. V ten deň sa s veľkou námahou dvíhala z postele, s krutou neznesiteľnou bolesťou v krížoch.

Pre nás s ockom to bol samozrejme šok. Veľmi nás to znepokojilo. Obaja sme sa jej snažili pomôcť, ako sme vedeli. Ocko začal obvolávať všetkých známych a radil sa o iných spôsoboch liečby, pretože mamička kategoricky odmietala ísť na operačný stôl. Nedejala ju ani tak samotná operácia, ako jej následky, ktorých videla na neurochirurgii až-až, a o ktorých sa toho veľa napočúvala, keď bola na neurológii. Vyhládka, že sa stane doživotným invalidom, sa jej vôbec nepáčila. No v istom momente sa bolesť tak zintenzívnila, že už súhlasila so všetkým.

Vtedy už otec volal svojmu priamemu nadriadenému – generálovi, aby požiadal o voľno na zajtrajší deň. Otec

hovoril, že tento generál je dobrý človek. S otcovským prístupom sa staral o všetkých svojich podriadených a vždy pomáhal im, aj ich rodinám, ako len mohol. A ani tentoraz nezradil svoje zásady a nenechal svojho zástupcu v šticu. Vypočul si ocka a poradil mu akéhosi dobrého chiropraktika, a dal mu jeho adresu. A povedal ockovi, nech upokojí svoju manželku, pretože mal takmer taký istý problém, mal silno natiahnutú nohu. Liečil sa u tohto chiropraktika a už dva roky behá, a zatiaľ je všetko v poriadku.

Po tomto telefonáte sa mama s ockom jednomyseľne rozhodli, že tam pôjdu hneď na druhý deň. Ale ja, ak mám byť úprimná, som mala pochybnosti. Nemohla som pochopiť, ako by mohol vyliečiť mamičku len holými rukami, ak jej ani injekcie, ani lieky nepomáhali. Rozhodla som sa, že budem mamičku „liečiť“ po svojom, ako mi rozprával Sensei. Veď on predsa hovoril, že vytvoriť „matricu zdravia“ môže každý človek silou svojej hlbokkej vnútornej Lásky a ak tomu veľmi-veľmi verí.

Pred spaním, keď som urobila všetky meditácie, som sa sústredila na zdravý obraz mamy. Predstavila som si ju úplne zdravú, veselú, tešiacu sa zo života, s jej krásnym, milým úsmevom a láskavými očami. Potichu som poprosila Boha o odpustenie za všetky svoje hriechy, ak som nejaké podľa Neho mala. Úprimne som ho požiadala o pomoc, pretože veľmi milujem svoju mamičku. Tak veľmi som prosila, až som sa z hĺbky duše rozplakala. Tak veľmi som chcela, aby sa moja mamička čím skôr uzdravila, že som po tejto zvláštnej meditácii bežala do rodičovskej spálne, aby som sa pozrela, či sa už niečo zmenilo.

Ocko pracoval na nejakých papieroch pri písacom stole a mamička už spala. Jej tvár bola trošku zamračená.

Bolo vidieť, že ju chrbát bolel dokonca aj v spánku. Vrátila som sa do svojej izby a pomyslela som si: „Asi nestačí len moja sila. Budem samozrejme pokračovať v tejto technike vytvárania 'matrice zdravia', ale bolo by skvelé, keby sa k tomu pripojil aj Sensei. Potom by bol úspech určite zaručený. Má takú obrovskú duchovnú silu, takú pevnú vnútornú vieru a také znalosti, ktoré určite dokážu všetko, keď ma dokázal iba silou svojej mysle zachrániť pred smrťou. Budem sa s ním musieť porozprávať na najbližšom tréningu. Je to dobrý človek, pomôže.“ S týmito pozitívnymi myšlienkami som zaspala.

Na druhý deň som išla spolu s mamou k chiropraktikovi. Generál nám starostlivo požičal svoju čiernu Volgu a osobného šoféra, ktorý dobre poznal krajinu aj cestu. Cestou som si predstavila podľa Volodovho „plánu“, ako sa tento chradnúci staručký naprávač kostí pozrie na mamu a povie jej, že je všetko v poriadku, že je to chyba a ona je zdravá. Vtedy som si všimla, že vodič odbočil do štvrte, kam sme chodili na duchovné meditácie. „Známe miesta,“ pousmiala som sa v duchu. „Je to zaujímavé, taký zapadnutý kút, a taký preslávený svojimi ľuďmi.“ A znova som sa sústredila na vytúžený výsledok.

Prišli sme do nejakej obytnej štvrte. Dom, v ktorom chiropraktik podľa všetkého prijímal pacientov, som si všimla zďaleka. Lepšie povedané nie samotný dom, ale ohromný zástup ľudí, ktorí stáli pozdĺž malého, upraveného domčeka. Ľudí tu bolo naozaj veľa. Vodič ledva zaparkoval medzi množstvom iných áut a profesionálnym pohľadom si všimol, že mnohé značky týchto áut boli nielen z rôznych oblastí, ale dokonca aj z rôznych republík. Trochu ma prekvapilo, že je tento zapadákov taký známy.

Ľudia stáli tesne jeden vedľa druhého. A nám nepomohlo dokonca ani to, že sme prišli čiernou Volgou. Nech sme sa snažili akokoľvek, prebrať sa cez zástup sa nám nepodarilo. Museli sme sa postaviť do radu tak, ako všetci ostatní. Vtedy mama už takmer ležala v aute. Mali sme číslo štyristo sedemdesiat tri. Ale keď sa ľudia dozvedeli, že mama má silné bolesti, povedali nám, že s takou bolesťou chiropraktik prijíma mimo poradia, že sa máme postaviť do iného radu, ktorý je vpredu. Rýchlo sme sa pripojili ku skupinke mimo poradia, v ktorej bolo asi päťdesiat ľudí. Mame dokonca uvoľnili miesto na lavičke tí, ktorí sa ešte ako-tak vládali držať na nohách. A tak sme čakali.

Bola som veľmi prekvapená takým množstvom ľudí, a trochu ma to zaskočilo. Ľudia v rade boli rôzneho veku, od dedkov a babičiek až po úplne mladých, s deťmi. A vpredu bol niekto s dojčatom, úplne maličkým. Vraj má len päť dní a už malo plexitídu – ručičku nedvíhalo, bola to nejaká pôrodná patológia. Môžem povedať, že sa tu zhromaždil zástup s rôznymi ochoreniami chrbtice, o ktorých som dokonca nikdy ani nepočula.

Starenka, ktorá sedela vedľa mamy, povedala, že chiropraktik prijíma dvadsať žien, dvadsať mužov, a potom desať ľudí mimo poradia. Vraj to nebude trvať dlho, podľa nej budeme za dve hodiny hotoví. Pomyslela som si, že keď už je to tak, stihnem sa ešte poriadne sústrediť na svoju uzdravujúcu meditáciu pre mamu. Asi desať minút som sa o to úporne snažila. Ale nemohla som sa poriadne sústrediť, pretože v zástupe to tíško bzučalo nepretržitými rozhovormi, a to vytváralo „rušivý šum“. Nevoľky som sa aj ja sama započúvala do rozhovorov. „A aké sme my nešťastie zazili, také nešťastie,“ bedákala staršia žena, ktorá stála

vedľa asi pätnásťročného dievčaťa. „Už len spomienka na to je strašná. Na svete nie je nič horšie, ako mať choré dieťa. Veď moja vnučka mala strašnú kyfoskoliózu, naozajstný hrb. Lekári nám predpovedali, že do konca života bude invalid. Dievča prichádzalo zo školy zakaždým v slzách. Aj keď je v tvári krásna, vrstovníci ju prezývali 'mrzáčka'. A nech sme boli kdekoľvek, nech sme navštívili akéhokoľvek lekára, dokonca aj k senzibilom sme ju vozili – všetko to bolo zbytočné. Úplne sme stratili nádej. A raz sme len tak-tak stihli s pomocou Pána naše dievčatko vytiahnuť, takpovediac zo slučky. Plakala, vraj na čo jej je taký život, veď ju nikto nikdy nebude mať rád. Ona plače, my plačeme, také nešťastie, slovami sa to nedá ani vypovedať.“

Hlas ženy sa zachvel a potajomky si utrela kotúľajúcu sa slzu. „Netreba, babička,“ povedala jej vnučka. „Veď už je to všetko za nami.“

„Áno... Takže, išla som v ten... deň do kostola, pomodlila som sa k Pánovi. A na ďalšie ráno sme dostali čerstvé noviny a tam bol článok o našom chiropraktikovi. Spočiatku sme samozrejme pochybovali, či stojí za to ísť a zveriť naše dieťa ešte jednému lekárovi. Veď už ju prezeralo veľa odborníkov. No... všetky tie posledné udalosti... Nakoniec sme sa rozhodli, že ak nám Pán dáva ešte jednu šancu, nesmieme odmietiť, pretože horšie to už byť nemohlo...“

Rozrušení sme prišli na príjem. No ľudia, ktorí stáli v rade, sa o ňom vyjadrovali v dobrom. A keď sme vošli a ja som uvidela jeho oči, všetky pochybnosti sa akosi rozplynuli. Má také žiarivé, modré oči, taký dobrý, upokojujúci pohľad, že mi ostalo ľahko na duši.“

„Áno,“ povedala iná žena. „Oči má skutočne neobyčajné, také bezodné. Akoby všetko vedeli, akoby cítili tvoju bolesť.“

„Ja som tiež také oči nikdy v živote nevidela, také pokojné, múdre,“ povedala akási mladá žena, ktorá stála vedľa nej.

Ženy pokývali hlavami na znak súhlasu.

„A aký má príjemný, melodický hlas, upokojujúci spôsob reči. Ako zdvorilo so všetkými jedná...“

„Vždy, keď sa s ním porozprávam, zlepši sa mi nálada. Po všetkých tých bolestiach, ktorými som si prešla, sa mi chce dokonca žiť.“

„Tiež mám taký pocit.“

„Tak tomuto sa hovorí dobrý človek.“

Keď som počúvala tieto slová, niečo zovrelo moje srdce. Zastavila som svoje zbytočné pokusy o sústredenie a začala som pozorne počúvať rozhovor.

„Aj ja som chcela povedať to isté,“ prehovorila tá staršia pani. „Bolo v ňom niečo také zvláštne, vzbudzujúce nádej. Pozrel sa na dievčatko a povedal, že jej chrbátik napraví, ale budeme musieť dochádzať a doma presne plniť jeho rady. Ani si neviete predstaviť, ako jeho slová blahodárne zapôsobili na naše dievčatko. Chodili sme na liečenie dlho, takmer rok. A bývame v inej oblasti. Niekedy bolo zlé počasie, ťažko sa sem bolo dostať, no Aňuta vždy nástojila na tom, že pôjdeme. Začala byť taká cieľavedomá, že sme sa len radovali a prežehnávali. Doma každý deň usilovne vykonávala celý komplex liečebnej gymnastiky, o ktorej nám chiropraktik povedal. A po roku už neostalo po jej hrbe ani stopy! Neviete si predstaviť, aké je to pre nás šťastie. Aňuta rozkvitla, hneď sa objavilo toľko nápadníkov, behajú za ňou v celých zástupoch... A teraz sme prišli na kontrolu. Oj, nech mu dá Boh zdravie. Jeho zlaté ruky vykonali jednoducho zázrak!“

„Áno, ruky má naozaj zlaté,“ potvrdila iná, asi štyridsaťročná žena. „Je to profesionál v pravom zmysle slova.“

Len zriedka stretnete takého odborníka, v ktorom by sa spájal talent od Boha a také detailné znalosti medicíny... Ja som sa desať rokov trápila s bolesťami hlavy. Aké len nemocnice som po známosti vystriedala a výsledok žiadny: bezsenné noci a bolesti hlavy také, že som strácala vedomie... A pred dvoma rokmi, strašné pomyslieť na tie dni, prestala som chodiť. Ani svojmu nepriateľovi by som nepriala taký duševný stav zmätku a bezradnosti, také silné bolesti v krížoch, v nohách. A znovu bezsenné noci, injekcie a výsledok žiadny. Prežívala som od bolesti a trápenia strašné chvíle zúfalstva. Hoci od prírody som odvážny človek a vždy som bola lídrom. Zrazu sa celý život zastavil, všetko zmeravelo, zostala len bolesť a utrpenie.

Lekári, samozrejme, trvali na operácii. A ubezpečovali ma, že mi okrem operačného zákroku nič nepomôže. Ale úplné vyliečenie mi zaručiť nemohli. Jedným slovom, invalidita na celý život... A raz ku mne prišla mama a začala mi rozprávať o našom chiropraktikovi, prehovárala ma, aby som sa mu ukázala. Radila som sa so svojimi lekármi, ale tí sa mi len vysmiali do tváre a povedali, že vraj nikto na svete, dokonca ani vynikajúci lekári, vyskočenie platničky, a navyše ešte na krku, nevyliečil inak, než chirurgickým zásahom. Vraj, ak chcete choďte, aj tak sa k nám vrátite. Ale mama aj napriek tomu trvala na svojom.

Keď ma sem viezli, nádej som po takom 'verdikte' lekárov nemala absolútne žiadnu. Ale po prvých siedmich sedeniach sa mi napodiv zachvel jeden prst na nohe a bolesť trochu ustúpila. A vtedy sa u mňa skutočne objavila viera v uzdravenie, aj keď chiropraktik ešte v prvý deň povedal: 'Bude to komplikované a bude to trvať dlho, ale zvládneme to'.

A potom sa už každým dňom začali objavovať nevelké, ale stabilné zmeny k lepšiemu. Postupne som sa začala hýbať, sama som sa obliekala. A po pol roku som sa vrátila k normálnemu ľudskému životu. Teraz sa doliečujem. Ani sama tomu nemôžem uveriť, že sa moja nočná mora skončila a všetko sa obrátilo k lepšiemu. Vyliečiť takú vážnu a strašnú chorobu bez operácie – to je naozaj zázrak!

Keď som sa vrátila do normálneho života, prišla som do nášho mesta a schválne som išla ukázať našim lekárom výsledok, v ktorý neverili. Tí len rozhodili rukami. A predstavte si, nikto z nich sa ani len nezaujímal o to, ako som dosiahla takéto výsledky. Hoci všetci kedysi zborovo kričali, že je to nemožné... Takéto znalosti by mali uplatňovať. Koľkým ľuďom by sa dalo pomôcť! Ale nie, zbytočná pýcha im to nedovolí... Do konca svojho života budem vďačná Igorovi Michajlovičovi za to všetko, čo dokázal svojimi zlatými rukami! A koľko ľudí postavil na nohy. Kým som sem chodila, toľko som toho videla. Ľudia sem prichádzajú skutočne s poslednou nádejou na uzdravenie. A tí istí lekári a profesori sem privádzajú svoje deti a vnúčatá.“

Až ma tak trhlo, keď spomenula meno chiropraktika. „Vari je to... No, to snáď nie je možné!“ pomyslela som si a stratila som sa vo svojich dohadoch. Všetko vo mne sa naplo a bola som jedno veľké ucho. Medzi ľuďmi to zase začalo hučať.

„Áno, je to človek s veľkou dušou!“ Povedala nejaká žena. „Hovorí sa, že jeho pradedo bol tiež vynikajúcim chiropraktikom na Orlovščine. Bol to vraj človek s Božím darom, choroby diagnostikoval bezchybne.“

„A tento náš je tiež veľmi šikovný, akoby nás röntgenom prezeral. Ja mám posunutú platničku,

a on hneď povedal, že o 6 mm. A potom mi urobili snímky a presne, všetko sa zhodovalo.“

„To preto, že má mimoriadne citlivé ruky. Čítala som v novinách, že dokáže nájsť detský vlasok tenký ako ľudský nerv, schovaný pod štyridsiatimi stránkami papiera. Tento pokus urobili novinári. 'Je to rovnaké, hovorí, ako keby ste mali nájsť presné miesto pricviknutia nervu a manipuláciou rúk ho uvoľniť zo zovretia.'“

„Vďaka Bohu, že taký človek existuje. Ďakujem, že nás k nemu Boh priviedol,“ prežehnala sa žena, ktorá rozprávala o svojej Aňute.

„Viete, minulý rok som si u neho liečila osteochondrózu,“ hovorila nejaká staršia žena s bielymi, šedivými vlasmi. „Ale tento rok som zdvíhala niečo ťažké, a zase som si poškodila chrbát. Tak ma to vzalo, že som dve noci nespala a nemala som chuť nič robiť. Cítila som len mučivú bolesť... Tak buď som omdlela, alebo som bola na konci svojich síl, no raz večer ma úplne odrovnalo. A prisnilo sa mi, akoby ku mne prišiel náš chiropraktik, pohladil ma po hlave a hovorí: 'Neboj sa, teraz ti bude lepšie, a zajtra príď ku mne. Všetko bude v poriadku.' No, a čo myslíte, ráno som vstala ako úplne iný človek, dokonca aj bolesť trošku ustúpila. Teraz už idem na tretie sedenie, a celkom som ožila. A to som si ani miesto nevedela nájsť... Ale čo je divné, v mojom sne mal lekár vlasy po ramená ako anjel a oči také láskavé...“

„Áno, vlasy má neobyčajné, taká plavá farba sa málokedy vidí.“

„Čo by sme si bez neho počali? Vážne, určite nám Boh zoslal anjela.“

Po týchto slovách veľmi chatrná starenka, ktorá doteraz driemala na kraji lavičky, nečakane prehovorila trasľavým hlasom:

„Nie anjela, ale archanjela.“ A znovu sa pohrúžila do driemot. Toto nevýslovne prekvapilo celý dav... Zrazu akýsi baník, súdiac podľa čierneho lemu okolo očí, nevydržal a povedal:

„Neviem, či je to anjel alebo archanjel, no chlapík je to perfektný! Postavil ma na nohy, aj keď v Boha neverím.“

„Tiež som neveril,“ pridal sa statný starček. „Tridsať rokov som so straníckym preukazom chodil a teraz,“ vytiahol spod oblečenia krížik na šnúrke a ukázal, „s krížikom chodím. A to všetko po jednej príhode. Na také niečo nikdy nezabudneš... Pracujem v továrni, stojím pri vysokej peci. V ten pamätný deň som mal ísť na smenu. A noc predtým sa mi prisnil náš Michalič a hovorí: 'Zajtra určite príď ku mne, nechoď do práce. Keď tam pôjdeš, nevrátiš sa.' No, predtým som sa u neho liečil, ale vtedy som mal v liečení prestávku. Ráno vstanem, pobolieva ma chrbát. No, myslím si, určite ma bolel aj v noci, preto sa mi prisnil. Nachystal som sa, že idem do práce. A potom som si pomyslel, no, nepôjdem. Teraz tam bude treba ťahať ťažké veci, kam by som chodil. Veď len kým vzorku odoberieš, celý sa strháš. A rozhodol som sa, že pôjdem k chiropraktikovi. Ospravedlnil som sa v práci. A len si to predstavte, v ten deň u nás vybuchla pec, takmer celú moju partiu zabilo. A ak by som tam vtedy aj ja bol, veď ja stojím vedľa pece... Ako toto môže obyčajný smrteľník pochopiť... Chcel som o tom povedať Michaličovi, ale ten si len prst k ústam priložil a vrazil, mlč. A to je všetko... Ako by som po tomto mohol neveriť v Boha?“

„Oj, a viete, nášmu susedovi sa stalo niečo podobné,“ pripojila sa k rozhovoru asi tridsaťročná žena. „Ten mi aj dal, mimochodom, adresu chiropraktika.“

Kedysi sa u neho liečil. A minulý rok ho v bani zasypalo. Spomínate si, tí čo ste miestni, ten výbuch v bani? Tak jeho vtedy zasypalo niekde pod podperou. Rozprával: 'Ležím sám v tme, zasypaný horninou. Strach, že budem zaživa pochovaný, bol neopísateľný. Už som sa lúčil so životom, so všetkými blízkymi... Zrazu vidím pred očami, akoby z hmly vystupoval obraz nášho chiropraktika, a pokojne svojím melodickým hlasom hovorí: "Neboj sa, neboj sa. Na umieranie máš ešte čas. Budem tu s tebou, kým ťa nezachránia..." A keď sa prebral, ako povedal, už ho vyťahovali záchranári.' Tak on, ako jediný zo svojej skupiny prežil. Po tejto udalosti sa chlapík úplne zmenil. Prestal piť, uveril v Boha, manželka aj deti z neho majú veľkú radosť. Stal sa z neho skvelý chlap!"

Zrazu sa rad vpredu pohol. A z neho, pred rozostúpený dav vyšiel v bielom plášti... Od prekvapenia mi skoro vypadla taška z rúk.

„Sensei,“ ticho som zašepkala a už v nasledujúcom okamihu som zakričala z plných pľúc. „Sens... joj, Igor Michajlovič!!!“

Sensei sa otočil a keď ma uvidel, dal mi znamenie, aby som prišla bližšie. Horko-ťažko som sa pretlačila cez rad. Srdce mi búšilo v hrudi. Pozdravil ma a spýtal sa:

„A ty tu čo robíš? Stalo sa niečo?“

„Mamu chytili hrozné bolesti chrbta...“

Poodišli sme trocha nabok, kde si Igor Michajlovič zapálil cigaretu.

„Otcov nadriadený, pán generál, nám dal túto adresu,“ vyrazila som jedným dychom všetky „štátne tajomstvá“. „Dokonca nám požičal aj svoju Volgu.“

Sensei sa pozrel tým smerom, kde stáli autá.

„Á, Alexander Vasiljevič... Ako sa cíti?“

„No, podľa toho, čo hovoril otcovi, už dva roky behá bez problémov.“

„To je dobre. A mame sa čo stalo?“

Začala som mu podrobne rozprávať všetko, čo som vedela, intenzívne som gestikulovala rukami, od vzrušenia. Sensei ma vypočul a povedal:

„Tak, vezmi mamu a poďte so mnou.“

S radosťou som bežala k mame a povedala som jej, že Igor Michajlovič nás prijme mimo poradia. Mama sa samozrejme potešila, no jej údiv nemal konca. S námahou sa zdvihla a spolu sme išli k vracajúcemu sa chiropraktikovi.

„To je môj Sensei, Igor Michajlovič,“ s neopísateľnou hrdosťou som ho predstavila mame.

Vošli sme do domu, plného čakajúcich ľudí. V príjmovej miestnosti stála priča a v rohu bola malá ikonka s rozsvietenou lampičkou. Pomohla som mamičke vyzliecť sa do pol pása a ľahnúť si na vyšetrovacie lôžko. A keď som vychádzala z miestnosti, uvidela som, ako sa Igor Michajlovič sklonil nad mamičkin chrbát a prehmatával jej chrbticu rukou. Keď som už bola za zástenou vo vedľajšej miestnosti, začula som Senseiov hlas:

„No, viete, máte vážny problém, dorzolaterálny prolaps do 7 mm v segmente L4-L5, ktorý vyvoláva zúženie medzistavcového otvoru, následkom čoho dochádza k stlačeniu mozgovno-miešneho koreňa.“

„A čo to znamená?“

„Jednoducho povedané, je to vyskočenie platničky. Následkom poškodenia platničky sa jeho sekvestre, teda kúsky tejto platničky, dostali do chrbticového kanála smerom ku chrbticovému otvoru a tlačia na mozgovno-miešny koreň. A práve to vyvolalo tieto bolesti... Je to samozrejme vážne, ale dá sa to napraviť.“

Za pevnou zástenou zaznelo ľahké chrupnutie chrbtice a niekoľko nezvyčajne znejúcich ťlapnutí. Po chvíli ma Sensei zavolaľ, aby som pomohla mamičke s obliekaním. Dohodli sme sa na ďalšom sedení, rozlúčili sme sa a pomaly sme išli k autu.

„Tak aké to bolo?“ opýtala som sa mamy.

„Znesiteľné,“ odpovedala.

Keď sme išli späť, celou cestou som sa nemohla upokojiť a myslela som na Senseia. Považovala som ho za kohokoľvek: fyzika, chemika, filozofa, historika, orientalistu, fyziológa. Ale obyčajný chiropraktik – to už bolo príliš! Nuž, aj keď nie obyčajný, ale veľmi známy... No aj tak, s jeho neuveriteľným potenciálom znalostí, s jeho fenomenálnymi schopnosťami a v konečnom dôsledku s takou neobyčajnou čistou ľudskou morálkou by mohol byť významným vedcom, politikom... Áno, kýmkoľvek, podľa úrovne svojich vedomostí by mal byť vo vyšších vrstvách spoločnosti... Na čo márne svoj potenciál?! A nebyť argumentu v prospech mojej mamy, môj mozog by sa ešte veľmi dlho rozhorčoval.

V tom čase, keď sme odchádzali akýmisi okľukami z tohto zapadákov, prešli sme okolo schátralého, polorozpadnutého kostolíka, postaveného očividne ešte pred revolúciou. Moje myšlienky sa preorientovali na úvahy o večnosti, o Bohu, o viere, o tých Veľkých. A náhle ma osvietilo: „Sensei predsa skutočne reálne pomáha ľuďom! Veď svojimi rukami uzdravuje tisíce ľudí sužovaných bolesťou tela, zmrzačených utrpením duše, navracajúc im zdravie, vieru a radosť zo života... Bože, veď takto konali všetci Veľkí! Veď každý z nich pristupoval k ľuďom s otvorenou dušou a konal dobro. No, a Sensei kedysi hovoril o... Vari aj On je... No teda!“

Horúčkovito som začala spomínať na všetky chvíle, potvrdzujúce moje domnienky. A keď som prišla

domov, znovu som si prečítala celý svoj denník – tie časti, ktoré sa týkali osobnosti Senseia. Skutočnosť, že Sensei je chiropraktik, dopĺňala hlavný chýbajúci článok v mojom logickom reťazci dôkazov, ktoré môj rozum potreboval. „Veď najdôležitejšie je, že uzdravuje telo aj dušu rôznych ľudí. A teda, keď komunikuje s toľkými ľuďmi, z ktorých každý má svoj konkrétny osud, problém, ľudskú bolesť, lepšie, ako ktorýkoľvek politik pozná situáciu ľudí, ich vzťah k životu a tiež stupeň duchovného rozvoja. Veď lepšie povolanie pre pozemský život Bódhisatvu si ani nemožno predstaviť.“ Z týchto odhalení mi naskočila husia koža a slnečný pletenec ma poštekľil chvením akýchsi špirálovitých vln.

No len čo tento nával myšlienok začal utíchať, voľné miesto sa poponáhľal zaujať môj „zdravý rozum“. „No na druhej strane,“ pomyslela som si, „prečo som ho vôbec tak vyzdvihla? Možno je to všetko len moja predstavivosť. Bola som unavená, vyplašená, v rade som sa napočúvala množstvo všelijakých príbehov a hneď som spravila akési unáhlené, fantastické závery... No tak pomáha ľuďom, má na to talent a schopnosti, tak čo? Je to proste dobrý profesionál, ako povedala tá pani v rade. A to je všetko. Na pohľad je to obyčajný človek, s obyčajnou tvárou, podobnou všetkým ľudským tváram. Zvonjšom sa ničím nelíši od ostatných. Je taký, ako všetci...“

A tu som si všimla, že čím hlbšie som rozvíjala teóriu „zdravého rozumu“, tým viac sa vo mne objavovalo niečo zlé, akási zlosť alebo čo, nejaká slepá závisť, že Sensei má taký talent a schopnosti a ja nie. A ako sa mi do myšlienok vkrádali rôzne špinavosti, až som sa sama seba zľakla: „Stop, stop, stop! Kto to tam robí búrku v pohári? Priatelia, veď to nie som ja!

Vari môže duša tak zle premýšľať? Nie. Veď ona je láskavosť sama. A celá táto špina je odkiaľ? To predsa nie je môj názor. Nejaké obsedantné myšlienky, ktoré sa bezočivo vracajú znova a znova, prebúdajú vo mne zlosť a nenávisť... Veď to sú predsa inštinkty živočíšnej podstaty!“ A tu som sa na seba definitívne naštvala: „Ako ma tak mohli zneistiť! Ako len môžem byť taká tupá hlupaňa?! Už mám toho dosť. Takto aj celý život ubehne v zlých myšlienkach a pýche...“

Tu mi napadla ďalšia myšlienka: „Možno, že kvôli takémuto vlastnému nafúknutému egocentrizmu si ani nevšimame, aké obrovské šance nám Osud ponúka. A pre dušu, ktorá blúdi po stáročia v temnotách, sa taká šanca objaví možno raz za tisíce rokov. Ktovie, čo nevidíme kvôli svojej závidosti a zlobe... Pane Bože, prečo sme len takí slepí! Prečo si niečo začíname skutočne vážiť až vtedy, keď to strácame? Prečo vnímame Veľkých až po ich smrti?“

Napríklad Krista ukrižovali tiež kvôli našej prehnannej megalománii a stádovitému egocentrizmu. A aký to bol Veľký Človek, koľko ušľachtilého ešte mohol urobiť pre ľudské duše. Keby bol nažive a ľudia by mali len trochu otvorené srdcia, možno by ľudská civilizácia urobila taký skok vo svojom rozvoji, že my, vzdialení potomkovia, by sme už dávno-pradávo žili v skutočnej, jednotnej, slobodnej spoločnosti, bez hraníc a štátu, bez násilia a teroru, v mieri a harmónii... Ale nestalo sa, dokonca aj za Ježišovho života si Ho málokto skutočne vážil. A väčšina Mu určite závidela, škodoradostne ho kárali svojou živočíšnou ctižiadostivosťou, lakomstvom, nenávisťou a ľahostajnosťou. Zato po Jeho smrti, ako zrazu všetci uverili!

No, stačí si vziať len našich súčasníkov, vynikajúce osobnosti. Kedy ich všetkých uznajú? Väčšinou

až po smrti. A potom sa o nich pekne vyjadrujú všetci, dokonca aj tí, ktorí sa k nim za života správali podlo. A vo svojich myšlienkach sú určite šťastní ako blchy, že sa zbavili svojho súpera. To je tá podlá zvieracia povaha.

Tak kedy sa už prebudíme, kedy už budeme premýšľať dušou, a nie telom? Veď potom sa celý svet zmení a bude úplne iný! Chce sa mi to vykričať do celého sveta. Ale načo?! Netreba kričať, treba konať, zmeniť samých seba. A nedovoliť týmto parazitom vedomia, aby sa čo i len priblížili k oblasti rozumu. Áno, ak by toto pochopila väčšina, potom by sme sa možno ako celok naučili ceniť si a vážiť tých géniov, ktorých tak zriedka posielala príroda svetu! Ako hovoril veľký klasik: 'Matka príroda, keby si niekedy neposielala takýchto ľudí svetu, spustlo by pole života.'"

34

Nasledujúci deň, keď sme spoločne išli na ďalšie duchovné cvičenie, celou cestou som rozprávala kamarátom svoju senzačnú novinku, že náš Sensei je známy chiropraktik, a tiež to, čo som videla a počula v jeho ordinácii. Pre nich to tiež bolo ohromné prekvapenie. Na tajnej čistinke sa už zhromaždili takmer všetci. Sensei nás privítal a zdvorilo sa ma spýtal, ako sa cíti mamička.

„Ďakujem, už je to o niečo lepšie. Samozrejme ju to ešte veľmi bolí. Ale dnes v noci už aspoň pokojne spala.“

„To je dobre. To je v poriadku, pomaličky zdravie obnovíme.“

O tom som vôbec nepochybovala. Vo svojej podstate som bola veľmi rada, že sa všetko odohralo práve takto. Pre moju milovanú mamičku si ani lepšieho doktora nemôžem želať. Teraz bola moja duša spokojná.

„Viete,“ pokračovala moja osoba, „bola som taká prekvapená, keď som vás uvidela. Myslela som si, že chiropraxiou sa zaoberajú len nejakí vetchí starčekovia a babičky.“

„To si myslí veľa ľudí.“

„A prečo to tak je?“

„Pretože v chiropraxii ozajstné znalosti a skúsenosti prichádzajú k ľuďom až s vekom, preto vzniká názor, že v starobe.“

Všimla som si, že nikto z prítomných starších chlapcov, vrátane Nikolaja Andrejeviča, nebol vôbec prekvapený slovom „chiropraktik“, určite už o tom dávno vedeli. „Povedzte mi, prosím,“ pokračovala som s nadšením hľadiac do jeho očí, „je možné liečiť choroby chrbtice pomocou viery?“

„Viera dokáže hory prenášať, prečo by si neporadila s nejakým stavcom. Ale zďaleka nie všetci majú pravú vieru.“

„Prečo?“

„Pochybnosti nás nahlodávajú, naša živočíšna podstata nás dusí. Preto je pre človeka veľmi ťažké získať pravú vieru. Hoci pre dušu, ktorá vládne rozumu, je to veľmi jednoduché.“

„No, a ak človek jednoducho 'slepo' verí vo svoje uzdravenie alebo v uzdravenie svojho blízkeho, potom bude liečenie prebiehať rýchlejšie?“

„Samozrejme. A nielen rýchlejšie, ale aj oveľa ľahšie a efektívnejšie.“

„Prepáčte,“ vstúpil do rozhovoru Nikolaj Andrejevič. „Už dávno som sa vás chcel opýtať, prečo ste si vybrali práve toto povolanie?“

„No, ako by som to povedal,“ odvetil Sensei. „Ako každý človek, keď som stál pred otázkou výberu profesie, zamyslel som sa. No, povedzte, čo môže byť na svete lepšie, ako vracať ľuďom zdravie, a čo môže byť v tele zložitejšie ako chrbtica, snáď len mozog... A čo je to vlastne chrbtica? Pozrite sa v anatómii na obrázok jej nervových zväzkov – veď je to 'strom života', ktorý svojou korunou prechádza do mozgu, a koreňmi je spojený s každým ľudským orgánom.“

Obrazne povedané, tento 'strom života' 'napája' celý organizmus zdravím. A ak v ňom, nedajbože, nastali nejaké poruchy, potom sa to hneď odráža na práci orgánov a organizmu ako celku. Veď prakticky deväťdesiat percent všetkých ochorení vzniká v dôsledku narušenia funkcií chrbtice, od tých 'najnepatrnejších' až po smrteľné. Problémy vznikajú prakticky u každého človeka počas celého života... Chrbtica dodnes zostáva pre vedu tou najväčšou záhadou. A rovnako ako mozog, je len málo preskúmaná.“

„Vo všeobecnosti áno,“ ozval sa Nikolaj Andrejevič. „Ak mám byť úprimný, nikdy som sa nad tým nezamýšľal... Ale ak je to taký dôležitý a zložitý orgán v tele, myslím si, že potom na jeho liečbu treba mať solidnú zásobu znalostí.“

„To je samozrejmé. Chrbtica je veľmi zaujímavá, dokonalá biomechanická štruktúra. Liečiť ju je veľká zodpovednosť, pretože tu je potrebné presne stanoviť diagnózu, vziať do úvahy informácie o veku, hmotnosti a ešte celý rad rôznych faktorov, a potom urobiť správne rozhodnutie a odhadnúť zodpovedajúcu silu a 'dávku' pôsobenia. Veď je to zvláštna mikrooperácia, len bez chirurgického zásahu. Tým skôr treba vziať do úvahy, že sa jedná o revitalizáciu počas používania. Chiropraxia je veľmi zodpovedné povolanie. Človek tu musí dôkladne poznať všetko: biomechaniku, anatómiu, patológiu, genézu, morfo-genézu, fyziku, chémiu bunky. Skrátka, človek musí poznať a veľmi dobre rozumieť vertebrológii.“

„Čo musí poznať?“ spýtal sa Ruslan. „Čo je to tá... brológia?“

„Nie brológia, ale vertebrológia,“ s úsmevom odpovedal Sensei. „Je to veda o chrbtici, ktorá zahŕňa všetky tieto vedy, plus špecifické znalosti o chrbtici.“

„A aké špecifické znalosti?“ zaujímalo Nikolaja Andrejeviča.

„Tu je nevyhnutné poznať ešte aj podrobnosti a metódy rôznych manuálnych spôsobov liečenia vertebrogénnych patológií, osteopatie, chiropraxie a tak ďalej, teda poznať skúsenosti predchádzajúcich generácií v oblasti naprávania kostí. Veď naprávanie kostí, to je pomerne staré a zaujímavé povolanie,“ a akoby mimochodom Sensei dodal: „No, a samozrejme, je to komunikácia s veľkým množstvom rôznych ľudí.“

Neviem, ako ostatní, ale ja som veľmi dobre chápala, že práve posledné Senseiove slová boli hlavnou príčinou výberu jeho povolania. O tom som bola absolútne presvedčená na sto percent.

Medzitým Sensei zmenil tému rozhovoru na meditácie. Začali sme diskutovať o našich domácich pokrokoch, a potom sme sa znovu pokúsili intenzívne pracovať na sebe, čím sme sa pomalými krôčikmi približovali k svojmu vzdialenému vytúženému snu – stať sa Človekom.

35

Všimla som si, že dni začali utekať ako voda. Mala som dokonca pocit, že už mi očividne nestačí čas na všetky moje záležitosti. Dokonca som sa vzdala niekoľkých krúžkov, aby som aspoň ako-tak všetko stihla... Naše cvičenia a tréningy nás neprestávali tešiť svojou novosťou a neopakovateľnosťou. Na ďalšom tréningu Sensei začal vysvetľovať novú tému:

„Dnes sa zoznámime, a ako obyčajne čiastočne sa naučíme, nový štýl tai či čuan, ktorý je považovaný za školu wu-šu mäkkého smeru. Tento štýl vznikol v jednom z najznámejších čínskych kláštorov v pohorí Wu-tang. Pozoruhodné je, že miestne hory sa kedysi nazývali horami Veľkého Pokoja. Raz sa tam, potom ako dosiahol Tao (čo sa v taoizme pokladá za vnútornú božskú silu a akúsi prvotnú substanciu, z ktorej je vytvorené všetko vo Vesmíre), uprostred bieleho dňa vzniesol do neba človek menom Čeng Wu. Na jeho počesť nazvali hory Wu-tang.

Podľa jednej z legend žil v tomto kláštore v 12. storočí mních Čang San-feng. Raz, keď začul vonku zvláštny hluk, pozrel sa z okna. Mních uvidel straku sediacu na strome, a na zemi hada, ako na seba navzájom hľadia. Zakaždým, keď straka zletela zo stromu, aby napadla hada, had k nej rýchlo otočil

hlavu a stáčať sa tak, že ho straka nemohla dohnúť. Ako ich pozoroval, zrazu Čanga osvietilo: zvíťaziť nad nepriateľom môžeme tak, že sa vyhneme jeho útoku.

Iná legenda zase uvádza, že mu túto múdrosť napovedal sám Čeng Wu, ktorý sa mu zjavil vo sne. Ako hovorí príslovie: 'Svätý odovzdal, múdry pochopil.' Keď Čang San-feng pochopil hlavný princíp bojového umenia, po mnohoročných tréningoch vypracoval 'mäkký štýl', ktorý získal názov tai či čuan – 'veľký predel'. Ak toto slovo preložíme doslova, potom 'tai' znamená veľký, 'či' – predel, 'čuan' – päšť.

A ešte podľa inej verzie je vytvorenie tohto štýlu pripisované inému Čang San-fengovi z Udanu, ktorý žil v 14. storočí a bol žiakom významného majstra Čo Luna (Ohnivého Draka). Existujú samozrejme aj iné verzie legend o vzniku tohto štýlu. Ale tak či onak, základný princíp tai či čuan sa nezmenil a spočíva v nasledujúcich postulátoch: statika vytvára dynamiku, poddajné zdoláva pevné, nenáhlivým víťazíme nad rýchlym, krátkym nad dlhým. Teda napríklad na rýchly útočný pohyb súpera sa reaguje mäkkou poddajnosťou, čím je stlmený úder, jednoducho povedané – necháte ho prejsť do prázdna. V dôsledku toho súper stráca rovnováhu. A potom stačí niekoľko gramov, na prekonanie sily o veľkosti tony. O technike tohto štýlu je v starých spisoch majstrov tai či čuan napísané: 'Pohyby sú malé, ale zmeny veľké, poddajné zdoláva pevné; využívajú silu protivníka; náhle zaútočia, pôsobia na body.'"

Tai či čuan sa podobá ladnému tancu. Na vyššom stupni majstrovstva tohto štýlu neexistujú žiadne fixné pohyby a zostavy, zachovávajú sa len základné princípy. Telo sa pohybuje akoby nezávisle, v dynamickej meditácii vykonáva zvláštny slobodný tanec.

Ale aby sme dosiahli veľké, musíme začínať s malým. Preto začneme tým najjednoduchším cvičením – 'posúvanie rúk'. Cvičí sa vo dvojici. Treba sa pritom zľahka dotýkať rukami, mätko, postupne sa navzájom posúvať, začiatočníci v rámci známej trajektórie pohybu, skúsenejší – ľubovoľne. Toto cvičenie rozvíja reakciu na akciu súpera, predvídanie jeho úmyslov. Teda vnímate, kam sa chce pohnúť a zároveň sa snažíte ho oklamať – odpútať sa od jeho 'prilepených' rúk. Pri nepresnom pohybe súpera, ak sa, napríklad, pohol prudko alebo stratil rovnováhu, ľahkým úderom ho zvalíte na zem. Pohyby musia byť uvoľnené, ale vedomie si zachováva ostražitosť. Ukážem vám aj príslušný komplex dýchania.

Tieto a nasledujúce cviky sa dajú použiť aj ako zdravotné cvičenie. Najmä na liečebné účely je tai či čuan prospešné pre ľudí, ktorí sú v neustálom nervovom strese, pretože plynulé pohyby s rovnomernou rýchlosťou vyrovnávajú potenciály v mozgovej kôre, čím ho chránia pred preťažením.

A okrem toho, samotné sústredenie myšlienky na pohyb odvádza človeka od každodenných problémov a regeneruje jeho nervový systém. No, a samozrejme toto cvičenie precvičuje všetky kĺby a väzivá. Je prospešné pre všetkých. Takže, keď sa vrátite domov, môžete ho naučiť svoje mamy a otcov, babky a dedkov, aby nikdy neochoreli.

Chcel by som vás zvlášť upozorniť na skutočnosť, že starí majstri cvičenia tai či čuan dôrazne vyžadovali od svojich žiakov 'očistu, pokoj, zrieknutie sa nesprávneho konania, zachovanie čistoty srdca, zdržanlivosť vo svojich prianiach'. Týmto spôsobom človek nielenže zvíťazí nad svojimi chorobami, ale aj zničí svoje ego, čím si očistí cestu k zdokonaleniu ducha.

Pevne verili, že Nebo vidí 'de' (duchovno, lásku) človeka a v závislosti na jeho 'de' ho odmeňuje. Múdrost majstrov, ktorá sa dochovala z hlbín vekov, je aktuálna aj dnes. Každý z prítomných môže maximálne využiť získané znalosti, a to nielen na sebaobranu, ale aj na odhalenie svojho vnútorného sveta, na pochopenie tajomstiev prírody a vesmíru. Vždy treba mať na pamäti, že človek môže dosiahnuť všetko, ak má jasný cieľ... No, a teraz prejdeme k praktickej časti...“

Zoradili sme sa a Učiteľ nám ukázal dychové cvičenia pre „prilepené ruky“. Potom, čo Sensei jednotlivo predviedol chvaty, skoro každý po pár sekundách spadol na zadok, za búrlivého smiechu kamarátov, ktorí už o minútu sami sedeli v rovnakej pozícii. Pokročilejší bojovníci pri nesprávnom prevedení odleteli pri údere aj 3 – 4 metre. Najzaujímavejšie bolo, že spočiatku sme sa všetci asi desať minút smiali jeden druhému, no po dvadsiatich minútach sme sa mlčky funiac dvíhali, a o ďalšiu pol hodinu sme sa zaoberali už len skutočne vážnou prácou, naplno sme sa sústredili na pohyby a presnosť ich prevedenia. Nikto už nechcel byť šašom, ktorý zbytočne padá.

Obzvlášť pekne pracovali „rýchli chlapi“, vrátane Stasa a Žeňku. Bolo vidieť, že sa týmto umením zaoberali už dlho. Ich absolútne neopakovateľná pohybová improvizácia sa podobala na grandiózny tanec, plný nepredvídateľných a zároveň racionálnych pohybov. A ak niekto z nich spravil chybu, potom okamžite letel prvou triedou, zrážajúc cestou kopec ľudí. Skrátka, aby nedokaličili ostatných, premiestnili ich na koniec telocvične, skoro až k východu. No a tu Žeňka so Stasom prekonali sami seba. Ako cvičili v sparingovom režime, Žeňka sa na sekundu obrátil k otvárajúcim sa dverám a ihneď dostal od Stasa

silný úder, ktorý ho nielenže odhodil na tieto nešťastné dvere, ale ešte ho aj zložil pred východom na všetky štyri. Práve vtedy vstúpil do sály impozantný muž neurčitého veku so vznešenou tvárou, podobnou Ramzesovi. Voňal akosi jemnou vôňou východu. Na sebe mal elegantný kabát, z pod ktorého bolo vidieť drahý oblek. „Ramzes“ sa prekvapene pozrel na Žeňku. Ale ten sa ani tu nedal zmiašť a dotknúc sa čelom podlahy obradne predniesol:

„Ó, vítame vás, veľký Čeng Wu, najtúžobnejšie očakávaný hosť nášho kmeňa!“

Potom rýchlo vyskočil na nohy a znovu sa mu poklonil úklonom bojovníka, otočil sa a išiel ku Stasovi, ktorý sa sotva zdržal, aby sa nezačal smiať. Sensei s úsmevom pristúpil bližšie a privítal sa s prichádzajúcim.

„To už dlho pracuje na takomto privítaní?“ spýtal sa so silným akcentom a lámanou ruštinou „Ramzes“.

„Nehnevajte sa na neho. Je mladý a neskúsený. Vždy niečo tresne.“

„Ramzes“ sa ešte viac začudoval a s ľahkou urazenosťou v hlase povedal:

„Vari vyzerám ako Čiňan?“

„Nie, samozrejme, že nie, ale...“ a vtom Sensei povedal vetu v neobvyklom jazyku. „Ramzes“ sa rozosmial a čosi odpovedal. A tak rozprávajúc sa tým melodickým jazykom, ktorý znel veľmi príjemne, odchádzali do samostatnej pracovne, určenej pre telocvikárov. Všimla som si, že chôdza hosťa bola rovnaká ako Senseiova.

Len čo sa za nimi zavreli dvere, Stas to nevydržal a rozosmial sa, ale hneď dostal odvetnú ranu od Žeňku. Spadol s hrmotom na lavičky a asi tak päť minút sa nedokázal zdvihnúť, pretože sa váľal

v záchvate smiechu. Možno by sa tak so Žeňkom rehotali až do konca tréningu, ale starší senpai, ktorý bol zodpovedný za disciplínu počas Senseiovej neprítomnosti, im ukázal pôsobivé gesto pästou, a tak to chlapci rýchlo ukončili, a pustili sa do práce.

Náramne ma premáhala zvedavosť dozvedieť sa, kto je ten tajomný hosť. Ale moje pokusy opýtať sa starších chlapcov neboli korunované úspechom. Jasne mi dali najavo, že sa do záležitostí Senseia nemiešajú.

Asi o tridsať minút neskôr, ku koncu tréningu vyšiel z pracovne „Ramzes“ so Senseiom, a niečo si cestou s úsmevom potvrdzovali. Rozlúčili sa ako dávní, dobrí priatelia, vrelo si potriasli rukou. Po odchode tajomného hosťa Sensei s rovnakou ľahkosťou prešiel do ruštiny, a ako by sa nič nestalo, začal vysvetľovať chlapcom chyby, ktoré si všimol. Mal očividne povznesenú náladu.

Doma som si, ako vždy, zapísala všetko najzaujímavejšie do svojho denníka. Návšteva tohto nezvyčajného cudzinca vyvolala množstvo nezodpovedaných otázok. A ja som sa rozhodla, že rozlúštenie tohto tajomstva nechám na neurčité „potom“. Ako rád opakoval sám Sensei: „Na zemi nie je také tajomstvo, ktoré by niekedy nevyšlo najavo.“ S touto optimistickou prognózou do budúcnosti som pokračovala vo svojej činnosti pozorovateľa.

36

Na duchovných cvičeniach sme zdokonaľovali staré meditácie. Všetko bolo ako vždy, len Nikolaj Andrejevič chýbal už skoro týždeň. To sa mu nepodobalo. Nakoniec sa náš psychoterapeut objavil úplne zdravý a dokonca vo výbornej nálade. Prišiel pred začiatkom cvičenia, vo chvíli, keď na čistinke stála naša veselá skupinka spolu so Senseiom, Žeňkom a Stasom. Oči Nikolaja Andrejeviča svietili neobyčajnou radosťou a nadšením.

Rýchlo sa so všetkými privítal a začal vzrušene rozprávať Senseiovi:

„Konečne sme dokončili experiment, všetko sa potvrdilo. Výsledky sú jednoducho ohromujúce... Táto technika zmeny stavu vedomia, ktorú ste ukázali, zásadne mení celý obraz sveta, všetky predstavy o našej existencii... Ale najprv, všetko po poriadku...“

Naši chlapci prekvapene pozorovali neobvykle živé správanie Nikolaja Andrejeviča. Sensei ho pozorne počúval, a pritom fajčil cigaretu.

„... Vybral som si, podľa môjho názoru, viac menej vhodného kandidáta. Liečil sa u nás jeden muž, nenapraviteľný alkoholik. Dva roky školy, a aj to internátnej. Vyrastal v detských domovoch. Patrí k povojnovým sirotám. Armáda, šachta a beznádejný alkoholizmus

– a to je celý jeho život. Ale keď som ho priviedol do zmeneného stavu vedomia, porozprával mi také veci, a to navyše v akomsi staroruskom jazyku, že všetci moji kolegovia, ktorí sa zúčastnili experimentu, boli jednoducho ohromení jeho odpoveďami. Nahrali sme všetko na pásku a odniesli sme to k známemu profesorovi, historikovi, veľkému odborníkovi v tejto oblasti. Výsledok prekonal všetky očakávania. Prekvapilo to dokonca aj samotného profesora. Zdá sa, že tento alkoholik hovoril jazykom starých národov. Ako nám povedal profesor, kedysi žili také východoslovenské kmene. Náš zverenec rozprával ohromujúce podrobnosti a detaily každodenného života zo siedmeho storočia, z ktorých mnohé nielenže zodpovedali poznatkom, ktoré boli získané počas vykopávk, ale niektoré z nich boli dokonca pre vedu dodnes neznáme. Tiež spomenul geografickú oblasť, kde údajne žil, a to rieku Sluč. A nakoniec hovoril o nejakom svojom veľkom konflikte s človekom z kmeňa Dregovičov. Všetko to s ohromujúcou presnosťou zodpovedá údajom, ktoré máme... Ani si neviete predstaviť, aký to je obrovský prelom vo vede! Len kvôli presnosti experimentu musíme potvrdiť tieto informácie ešte niekoľkokrát. Musíme ich vedecky podložiť. A k tomu som si vybral ešte jedného kandidáta...”

„Počkaj, počkaj, na niečom sme sa predsa dohodli. Niečo ti dám a ty to vyskúšaš. A to je všetko,“ povedal kategoricky Sensei.

„Ale pochopte ma správne. Je to pre svetovú vedu natoľko významné...”

„Ja všetko chápem,“ pokojne odpovedal Sensei. „Avšak rozhovor sa netýkal svetovej vedy, ale konkrétne teba. Ty si sa chcel uistiť, a uistil si sa. A pre svetovú vedu ešte nenastal správny čas.“

Nikolaj Andrejevič sa odmlčal, trochu zvažnel a povedal:

„Škoda... Ale experiment to bol naozaj ohromujúci. Bol som skutočne veľmi horlivým ateistom, ale po tomto... Toto predsa dokazuje... Nielen dokazuje, ale úplne mení veľa vecí...“

„A to je správne. Hlavné je, že ty si pochopil.“

„Pochopil?! To je veľmi jemne povedané... Je to predsa úplný obrat vo vedomí, je to veľkolepá revolúcia rozumu. Nielenže som sa jednoducho uistil o pravdivosti tvojich slov, ale aj v teba som uveril natoľko, že som ochotný dušu za teba položiť!“

Sensei sa usmial a zamyslene povedal:

„Kedysi som to už počul... Ach, áno... Presne. To isté hovoril aj Peter Ježišovi, predtým než ho trikrát zaprel.“

Ale Nikolaj Andrejevič začal usilovne dokazovať opak, uistoval Senseia svojimi „pádnymi“ argumentami. Sensei sa len mlčky usmieval, a potom úplne previedol rozhovor na tému o meditáciách.

37

Duchovné cvičenia začínali mať pre mňa v tomto živote stále väčší a väčší význam. Boli také jednoduché a prístupné, ale zároveň postupne menili môj pohľad na svet. V mojom vnútri sa rodili akési nové pocity. Začínala som vnímať všetko inak, skutočne som pre seba odhaľovala inú stránku reality.

Dokonca aj príroda, vzduch, ktorý som si predtým vôbec nevšimala, sa menil na zvláštne materiálne miesto prežívania, ktoré som vnímala ako ľahký tlak zo všetkých strán, nech som robila čokoľvek. Tento pocit sa čímsi podobal na pocit pružnosti vody, keď sa do nej ponárame. Ibaže so vzduchom to bolo všetko oveľa ľahšie. Okolitá príroda začala byť jasnejšia, farby sýtejšie, akoby z mojich očí niekto doslova zložil neviditeľnú prachovú clonu.

Vonku už úplne prekypovala jar, oživovala sivé prostredie miest svojou sviežou, šalátovou zeleňou. Svet prírody žil podľa svojho vlastného kolobehu, akoby chcel ukázať veľkosť a nezávislosť od tých malých stvorení, ktoré v ňom prebývajú. Táto živá bytosť mala svoje vlastné tajomstvo života a smrti, ktoré počas svojej dlhej existencie starostlivo strážila.

Čas strávený so Senseiom ubiehal tak rýchlo, že nepozorovane nastal čas prípravy na záverečné skúšky.

Ale, aby som bola úprimná, nechcelo sa mi taký drahocenný čas strácať na toto. Aj keď som veľmi dobre chápala, že skúšky a ďalšie štúdium vôbec nie sú zbytočnosť, že sú nevyhnutné a potrebné. Ako hovoril Sensei, človek sa musí neustále intelektuálne rozvíjať a rozširovať si svoje obzory, teda rozširovať si svoje znalosti všade a vo všetkom, kde je to len možné, usilovať sa o poznanie vedy. Pretože práve cez poznanie, poznanie seba a okolitého sveta, človek pristupuje k Bohu ako zrelá bytosť.

Na duchovných cvičeniach aj na tréningoch nás Sensei naďalej udivoval osobným príkladom, šírkou a hĺbkou svojich znalostí. Na spoločných tréningoch nám odovzdával veľa toho, čo náš mozog s ľahkosťou prijímal, ako sa hovorí, bez pohoršenia. Boli to údery, chvaty z rôznych štýlov, ozdravné cvičenia, ktoré vo svojom rozprávaní vysvetľoval z rôznych hľadísk: z lekárskeho, strategického, filozofického. A jeho záhadné ukážky sme mali to šťastie vidieť už vo väčšej miere na doplnkových cvičeniach, keď odišla základná skupina. Jedného dňa však došlo k incidentu.

Na jednom z tréningov, keď sme všetci nacvičovali údery vo dvojiciach, stál Sensei práve vedľa nás a ukazoval Andrejovi zložitý úder s podseknutím. Treba spomenúť, že v ten deň bol Učiteľ akýsi záдумčivý, ponorený do svojich myšlienok. Nečakane prerušil svoju ukážku, prudko sa otočil a znepokojene sa zadíval na opačný koniec telocvične. Tam vo dvojici cvičili Voloda s Viktorom. Ale ich súboj začal byť akýsi čudný. Voloda viedol agresívny, tvrdý útok, obratne a rýchlo atakoval rukami aj nohami svojho sparingpartnera. Víťaz bol pritom taký nejaký bezradný, sotva stíhal odrážať útok, stále častejšie prepúšťal údery. Sensei zrazu prudko tleskol rukami, zakričal „Jame!“, Čo znamená „Stop!“

No Volodľa, očividne pohltený vzrušením zo sparin-
gu, ho nepočul, hoci ostatní sa pri tomto výkriku oto-
čili smerom k Senseiovi. A vtom sa niečo stalo.

Sensei prudko švihol rukou a spravil vo vzduchu po-
hyb, ktorý napodobňoval úder. A v tom istom okamihu
Volodľa odletel nabok s takou silou a po takej dráhe, ako-
by Sensei stál vedľa neho, a nie pri nás. Všetci sme až
zatajili dych z toho, čo sme videli. V telocvični zavládlo
ticho. Treba povedať, že Učiteľ zasiahol práve včas.

Pretože ešte jeden presný zásah od Volodľu a Viktor
by mal poriadny problém. Chudák Viktor sa už aj tak
schúlil od bolesti, snažil sa obnoviť dýchanie prostred-
níctvom špeciálnej techniky pri nebezpečných úderoch,
ktorú kedysi ukazoval Sensei na doplnkových cviče-
niach. Volodľa, ktorý odletel strmhlav asi päť metrov,
sa medzitým tiež snažil prísť k sebe z nečakaného letu,
usilovne si masíroval to miesto, kde by podľa môjho
odhadu dopadol Senseiov úder, keby stál vedľa neho.

Všetko sa to odohrало v akomsi zlomku sekundy
pred očami celej skupiny. Aj keď som to videla na
vlastné oči, nemohla som tomu uveriť. Na môj rozum
to bolo príliš, napriek tomu, že bol akoby viac-menej
pripravený na podobné Senseiove prekvapenia. Doslo-
va minútu po tom, čo sa to stalo, celá skupinka vy-
buchla v búrlivých emóciách. Andrej nespúšťajúc oči
z Volodľu, potiahol vedľa stojaceho Žeňku za rukáv:

„Počuj, a toto bolo čo?“

Žeňka bol očividne sám v šoku:

„Vydrž, dieťa moje, lebo aj môj duch sa chveje z tejto
udivujúcej vidiny.“

Medzitým sa Učiteľova tvár zmenila, ako by sa sám na
seba hneval za túto chybu. Podišiel k Volodľovi, urobil
sériu akýchsi pohybov rukami nad jeho telom, a záro-
veň mu niečo rýchlo vyčítal, očividne pobúrený útokom.

Volod'a niečo odpovedal, krčil ramenami a hanblivo pri tom klopil oči. Ostatní jasali pod dojmom toho, čo videli. Senseia doslova zasypali otázkami, na ktoré on nie veľmi ochotne odpovedal.

„A to čo bol za úder?“ pýtali sa chlapci jeden cez druhého.

„Nuž, ako by som vám to povedal,“ s povzdychom odpovedal Učiteľ. „Toto je spojené s psychickou energiou človeka. Nie je na tom nič, čo by stálo za pozornosť. Je to iba jeden zo stupňov duchovného rozvoja v bojových umeniach.“

„Takže sa to dá naučiť?“

„Samozrejme, dá..., ak budete mať dosť trpezlivosti.“

Sensei rýchlo obnovil prerušené cvičenia, aby, ako sa mi zdalo, čo najskôr ututlal tento incident.

Tréning sa pre väčšinu účastníkov zakončil zvýšenou hladinou adrenalínu v krvi a príslušnými optimistickými prognózami vlastnej budúcnosti.

Na rozdiel od ostatných, naša skupina mlčky pozorovala tento rozruch. Boli sme si totiž istí, že na doplnkových cvičeniach sa Sensei našim priamym otázkam nijako nevyhne.

Pred doplnkovými cvičeniami sa Učiteľova nálada trochu zlepšila. A jeho pozitívna nálada – to je dobré znamenie. Starší chlapci to chceli hneď využiť. Počas doplnkových cvičení jednoducho „terorizovali“ Senseia svojimi otázkami s túžbou „uvidieť na vlastné oči“ ešte niečo podobné. Sensei ich spočiatku odbíjal žartom, no potom pod ich tlakom súhlasil, že predvedie takzvaný „ochranný štít“. Povedal nám, aby sme si najskôr našli nejaké predmety.

Bežali sme do miestnosti so športovým náradím a vyzbrojili sa, čím kto mohol. Chlapci si pobrali tyče, basketbalové lopty. Andrej si vzal dokonca aj svoje nunčaky.

Dlho som premýšľala, čo by som si mala vybrať. A nakoniec som sa rozhodla pre tenisovú loptičku. Pretože sa mi zdalo, že ak sa náhle Senseiovi niečo nepodarí a tento predmet ho zasiahne, tak ho loptička aspoň neudrie bolestivo. Aj keď je pravda, že Sensei ešte nikdy nikde nespravil ani jedinú chybu v tom čo robil. A to samozrejme vzbudzovalo akúsi zvláštnu úctu k jeho schopnostiam.

Keď sme sa „vyzbrojili“, Sensei sa postavil od nás na vzdialenosť asi 7 – 8 metrov. Sústredil sa, zdvihol ruky dopredu a mierne ich roztiahol. Za radom sme do neho začali hádzať rôzne predmety podľa toho, akú mal kto silu. Bolo zvláštné, že nech sme sa snažili akokoľvek, všetky predmety jednoducho prelietavali okolo Senseia, meniac dráhu letu doslova pol metra od jeho dlaní. Viktor, Stas a Voloďa sa rozhodli, že Senseia obídu z druhej strany, aby na neho skúsili hádzať predmety zozadu. No Sensei ani nezmenil svoju pozíciu, iba viac upažil ruky do strán. Skrátka, nech sme experimentovali akokoľvek, žiadny predmet sa Senseia ani nedotkol.

Vôbec som nepochopila, či sme odrazu všetci boli „škuľaví“ alebo či okolo neho bola skutočne nejaká neviditeľná, silná stena. Práve proti tomu druhému argumentu môj rozum protestoval a búril sa, snažil sa dokázať, že to nie je možné. A práve tento záver ma nútil znovu a znovu hádzať svoju tenisovú loptičku, už úplne bez akejkolvek ľútosti, do tejto neviditeľnej steny, aby som sa na sekundu presvedčila, že tam nejaká prekážka naozaj je. Myslím, že podobné pocity mali aj ostatní, pretože ich vzrušenie sa postupne menilo na rozpaky.

V mojich očiach sa Sensei opäť začal meniť z obyčajného človeka na neobyčajného, na akúsi nadprirodzenú bytosť. A môj rozum sa začal zjavne dostávať do varu z celej tejto nepravdepodobnej pravdepodobnosti. Medzitým Sensei „zrušil štít“ a začal nám vysvetľovať

princíp jeho fungovania, čím vrátil fungovanie logiky nášho vedomia do normálneho, prirodzeného rytmu. A tu som si všimla, že pri počúvaní Senseia vo mne zase začali prebleskovať náznaky závisti, teda živočíšnej podstaty. Najprv akoby náhodou a potom stále silnejšie a silnejšie. Potom sa v mojom rozume začali objavovať akési pochybnosti, hoci Sensei vysvetľoval všetko jednoducho a zrozumiteľne, a najmä, vysvetľoval to na základe toho, čo sme práve videli na vlastné oči.

Nakoniec som sa pristihla pri myšlienke, že zatiaľ, čo počúvam Senseiove slová o duchovných možnostiach, ja sama mám nečisté myšlienky nadúvajúcej sa mánie vlastného egocentrizmu. „Aha!“ pomyslela som si. „No, s takýmto egoizmom na pozadí mi všetky cenné znalosti preletia okolo uší. Veď môj rozum si bude vyberať zo Senseiových slov len to, čo potrebuje živočíšna podstata, a nie duchovná. Takže tak sa mi nikdy nič nepodarí... Musím sa teda sústrediť na dobro... Tie to znalosti potrebujem len na dobré ciele, na poznanie svojej podstaty. Nechcem nimi spôsobovať žiadnu škodu. Nech žijú všetci ľudia v mieri a Láске. Necítim k nim absolútne žiadne zlo ani závisť. Všetci sú dobrí a hodní svojho života. Pre mňa je najdôležitejšie zdokonaľovanie svojej duše.“ Tým, že som sa takto naladila, začala som pozornejšie počúvať Senseia. Medzitým sa už rozhovor stočil k úderu na diaľku.

„... tento úder je veľmi silný,“ hovoril Sensei, „sú tu zapojené psychické sily človeka.“

„A ako dochádza k samotnému úderu na takú vzdialenosť?“ spýtal sa Stas.

„V princípe je vzdialenosť iba ilúzia, preto vo vašom chápaní je to akoby projekcia úderu. Ale v skutočnosti je v tom trochu iná fyzika, priestor a čas sa totiž zmršťujú. Preto ten, kto zasadzuje takýto úder,

rovnako ako ten, ktorý ho reálne dostane, cíti bezprostredný telesný kontakt.“

„A tieto znalosti sú z učenia Bieleho lotosu?“ spýtal sa Viktor.

„Áno. Je to zvláštna technika 'Lotosu' z Umenia 'Trestajúci meč Šambaly'. Toto Umenie ovládali a ovládajú ľudia zo Šambaly... Kedysi veľmi dávno Majstri 'Lotosu' prichádzali na svet pomerne často. Dokonale ovládali nielen štýl 'Starý láma', ale aj Umenie 'Trestajúci meč'. Takýto Majster mohol sám zvíťaziť nad celým vojskom. Na Východe doteraz kolujú legendy o Bojovníkoch, ktorí prichádzali nevedno odkiaľ a nevedno kam odchádzali. Ale tam, kde sa zastavili, tešili sa veľkej úcte a vážnosti miestneho obyvateľstva, pretože lepšiu ochranu by mierumilovní obyvatelia vtedy nenašli. Títo Majstri ovládali energiu, čo bolo oveľa dôležitejšie, než akákoľvek moderná zbraň. Pre ľudí, ktorí nepoznajú toto Umenie, dostať takýto ničivý úder nevedno odkiaľ je viac než desivé.

Postupom času už nebolo také nutné, aby títo Majstri prichádzali na svet. Ale to, samozrejme, neznamená, že umenie 'Trestajúci meč' zmizlo. V predverí Šambaly je špeciálne vyškolený človek, ktorý plní rozhodnutia rady Bódhisatvov. Ak si spomínate, kedysi som vám rozprával, že Šambala nikdy nedopustí, aby niekto ovládol celý svet alebo používal duchovné znalosti na škodu ľudstva. Takže práve tento Majster uvádza takéto rozhodnutia do života bez toho, aby opustil svoju celu. Stačí mu na to len toľko, aby vo zvláštnom stave vedomia mávol 'Lístkom lotosu', zvláštnym rituálnym mečom, ktorý sa podobá skrátenej tureckej šabli. Mimochodom, kvôli meču vznikol aj samotný názov Umenia 'Trestajúci meč Šambaly'.

Dôkaz o činnosti tohto Majstra je zriedkavo možné nájsť aj v súčasnom svete. Niektoré záhadné úmrtia

zostávajú doteraz tajomstvom, a to nielen pre patológov. Pri pitve sa napríklad zistí, že srdce je rozrezané presne na polovicu, akoby ostrým predmetom, aj keď koža a okolité orgány zostávajú nedotknuté. Alebo sa stávali 'nevysvetliteľné' prípady, kedy pred očami početnej ochranky bolo telo rozsekané na kúsky, akoby mečom, ale oblečenie bolo nedotknuté. Teda tomuto trestu vinník neujde, nech by bol akokoľvek chránený (najnovšími dokonalými technológiami alebo hoci aj celou armádou). Toto je prapríčinou strachu všetkých tyranov pred Šambalou. Preto s ňou všetci hľadali a hľadajú kontakt, lebo vedia, že nech sú akokoľvek mocní a vplyvní, voči Šambale sú bezmocní.“

Sensei sa odmlčal a mne sa zazdalo, že v mojich ušiach ešte znie ozvena jeho slov. Všetci stáli zamyslene, pravdepodobne rovnako ohromení tým, čo počuli, ako aj ja. Nikto sa neodvážil prerušiť mlčanie v nádeji, že Učiteľ k tejto nezvyklej informácii ešte niečo dodá. Nakoniec to Volodža nevydržal a povedal hlbokým hlasom:

„Áno, tento Majster 'Trestajúceho meča' musí mať určite silu podobnú atómovej energii, ak je vzdialenosť pri jeho úderoch bezvýznamná.“

„Atómová energia v porovnaní s touto silou je len detská hračka. Ľudstvo ani zďaleka nevie nič o svojich reálnych možnostiach a reálnej sile kvôli tomu, že v ňom prevláda živočíšna podstata...“

38

Po takomto tréningu v nás emócie z toho, čo sme videli a počuli, vyčíňali ešte ne jeden deň. Myšlienky o našich možnostiach nám nedali pokoj. Chceli sme dosiahnuť všetko hneď. Preto sa v nasledujúcich dňoch táto optimistická nálada odrazila v usilovnom tréňovaní tela aj rozumu. A keď nadišiel čas ďalších duchovných cvičení, jednoducho sme zasypali Senseia rôznymi otázkami. Keď Učiteľ videl naše vzrušenie, vyhlásil:

„Priatelia, úder na diaľku, všetky efekty energie Čchi a, ako vy tomu hovoríte, všetky tieto 'kúzla', ktoré vám ukazujem, to sú len obyčajné drobnosti, ktoré nie sú hodné skutočnej pozornosti. Pravá sila je v duši. Tú je potrebné rozvíjať a spoznávať, tú treba obdivovať. Božská Láska duše spojená s rozumom človeka – to je pravý Zázrak. A všetko to, čo ste videli – to sú len také vedľajšie efekty rôznych úrovní duchovného rozvoja. Je to všetko prázdne, netreba sa tým zaoberať.“

„Ale prečo prázdne,“ povedal Nikolaj Andrejevič.
„Veď vďaka zázrakom sa rodí viera.“

„Áno, vďaka zázrakom sa rodí viera. Ale pozrime sa na to, konkrétne aká viera. Čo sa deje s človekom, keď vidí zázraky, teda javy pre jeho mozog nevysvetliteľné. Predovšetkým to silne otrasie jeho psychikou.“

Psychika jednoducho začne byť preťažená z toho, že nemá informácie, ktoré by vysvetlili tento jav. A keďže náš mozog má podivuhodné mechanizmy sebazáchovy a sebaochrany, tak sa okamžite zapájajú kompenzačné funkcie, ochranný faktor mozgu. Keď použijem jazyk fyziológie, zóny mozgu, skupiny nervových buniek sa nemôžu plnohodnotne zapojiť do myšlienkovej činnosti. A tu nastáva dôležitý okamih. Ak v človeku prevláda živočíšna podstata, buď začína vnútorne odmietať skutočnosť, že tento jav existuje, pričom všetko zvažuje na nereálnosť toho, čo sa deje, na akési triky, alebo sa v ňom objaví túžba všetko sa to naučiť kvôli svojim vlastným, merkantilným záujmom uspokojenia pocitu vlastnej dôležitosti.“

No človek, ktorý má v rovnováhe tieto dve podstaty, sa začína zmietať v myšlienkach z jedného extrému do druhého. To znamená, že dnes v to všetko 'slepo' verí, zajtra začína pochybovať, pozajtra opäť začína pochybovať o svojich pochybnostiach a tak ďalej. Skrátka, aktívne v ňom zvädzajú na poli rozumu boj dve podstaty.

Ale v človeku, v ktorom prevláda duchovná podstata, sa na základe viery rodí duch skúmania tohto javu, poznania svojich možností a tajomstiev prírody kvôli tomuto samotnému procesu poznania, kvôli zdokonaľovaniu svojej duše. Jeho počiatočný strach z neznalosti tohto javu sa zmierni, a v procese poznania dokonca úplne zmizne tým, že zmení 'slepú' vieru v znalosti, teda na pravú vieru.

Veď prečo vám, priatelia, toto všetko ukazujem? Aby ste sa pozreli na svoje myšlienky, na to, akou mierou vo vás prevláda živočíšna podstata nad duchovnou. A hlavne, prečo toľko času venujem vysvetľovaniu každého fenoménu? Preto, aby som váš rozum aspoň

trochu prebudil zo závislosti na materiálnom bytí, pri-
nútil ho zamyslieť sa nad večnými tajomstvami príro-
dy, nad svojou nepoznanou dušou, nad Bohom. Veď
čím viac budete spoznávať sami seba, tým bližšie bu-
dete k Bohu, tomu večnému a neotrasiteľnému, čo
reálne existuje večne.

**Čím je váš telesný život v mierke vesmíru – ni-
čím. V porovnaní s vesmírmi, planétami človek
prakticky neexistuje. Jeho život je nereálna reali-
ta, proste okamih v mysli Boha...**

„Čo to znamená?“ nepochopil Žeňa.

„No, niekedy vám to vysvetlím podrobnejšie... **Vaše
telá existujú v uzavretom časovom cykle, kde
máte, teda kde má duša všetky podmienky pre
plnohodnotné dozrievanie. Ale musíte si to uve-
domiť svojím rozumom a ním sa spojiť so svojou
dušou v spoločnej túžbe. A potom váš život dosta-
ne skutočný zmysel.** Lebo pre Boha, pre vesmír ako
celok, je cenná vaša vyzretá duša a nie ten prach ma-
teriálnych tiel, ktoré mení v procese svojho rozvoja...

**Teda pravá, skutočná viera sa rodí zo znalostí.
A znalosti prichádzajú cez slovo, cez presvedčenie
vlastného rozumu o pravdivosti odohrávajúceho sa
javu.** A zázraky sú v podstate len zvláštnou previerkou
vnútornej úrovne rozvoja jednotlivca. Túto metódu
previerky využívali vo svojej pozemskej praxi tí, ktorí
mali skutočné znalosti učenia Bieleho lotosu... Hoci je
pravda, že existuje dosť jedinečná osobnosť – Satja Sái
Bába, ktorý sa rozhodol pomocou neustálych ukážok
reálnych zázrakov obrátiť ľudstvo k Bohu.“

Nikolaj Andrejevič sa zamyslel:

„To je nejaké známe meno... Nebol to náhodou on,
koho ukazovali v televízii, ako Gorbačova hladil cho-
didlom po hlave, žehnal mu?“

„Áno, áno,“ usmial sa Sensei.

„Nazývali ho tiež stelesnenie Boha na Zemi... Avatar.“

„Avatara,“ opravil ho Sensei. „No vo všeobecnosti 'avatara' sa zo sanskritu prekladá ako 'spustenie' alebo 'zostúpenie'.“

„Áno, Avatara. Hovorili, že vraj Avatar na seba berie ľudskú podobu, aby pozdvihol rozvoj človeka o stupienok vyššie, aby ho uviedol do nového veku.“

„Presne tak. 'Aby bolo možné zachrániť topiaceho sa, treba skočiť do vody, teda vteliť sa', ako rád opakuje.“

„A kto to je?“ zvedavo sme sa opýtali.

„Nuž, Sáí Bába, to je veľká duša. A keďže sa teraz ľudská civilizácia nachádza na prahu globálnych zmien v zmysleprehodnocovania svojej duchovnej úrovne rozvoja a udalostí, ktoré budú nasledovať, Sáí Bába sa rozhodol, že prispeje svojou troškou k tomuto dielu. Rozhodol sa ohromiť svet svojimi zázrakmi. Sáí Bába sa dlho pripravoval na misiu, rozpracovával svoju teóriu vplyvu zázrakov na duchovný rozvoj človeka. Najskôr predpovedal v Upanišadách svoju trojnásobnú inkarnáciu do storočia techniky. No, a potom, keď nastal čas, začal si overovať teóriu v praxi. Najskôr sa teda prevtelil do podoby Sáí Bábu v dedine Širdi v roku 1872 v Indii. Celý svoj život robil zázraky, čítal myšlienky, mohol prekonávať vzdialenosti, brať na seba ľubovoľnú materiálnu formu a podobne. Zomrel v roku 1918 a pred smrťou oznámil, že znovu príde na zem o osem rokov na juhu Indie.“

Tak sa aj stalo. V roku 1926 v Puttaparti, v zapadnutej dedinke na juhu Indie, sa narodil Satja Sáí Bába. V roku 1940 bol vyhlásený za Avatara. A dodnes koná zázraky. A keď nastane čas odísť, znovu sa prevtelí

ako Préma Sáí. A už predpovedal nielen presný dátum a miesto svojho ďalšieho vtelenia medzi horami Bangalore a Majsúr, ale aj mená budúcich rodičov.“

„A je pravda, čo hovori v televízii, že môže levitovať, objavovať sa súčasne na rôznych miestach a čo je najzaujímavejšie, zhmotniť v ohromnom množstve čokoľvek, od briliantov až po pečivo? Hovorí sa, že to jednoducho vyťahuje zo vzduchu. Alebo to je ďalšia kačica?“ spýtal sa Nikolaj Andrejevič.

„Nie. Je to naozaj tak.“

„Ale veď to nie je reálne!“

„Je to reálne, a ešte ako. No v predvážaní zázrakov, teda toho, čo je pre ľudstvo ešte tajomstvom, spočíva jeho hlavná chyba. Tí, ktorí videli jeho zázraky, sa čudujú a zamýšľajú sa, a tí, ktorí ich nevideli, sa z neho smejú ako z kúzelníka. A tých druhých je žiaľ väčšina. Ale svoju misiu si samozrejme plní svedomito a daj Boh, aby pomohol čo najväčšiemu počtu ľudí aspoň prebudiť sa. A predsa len, ku skutočnému prebudeniu duše dochádza cez slovo.“

„A či je on naozaj Boh?“ spýtal sa Ruslan.

„Vieš, ľudia sa na to pýtajú pomerne často. A odpoveď je úplne jednoduchá a presná. Ako hovorí Sáí Bába: 'Aj ty si Boh. Jediný rozdiel medzi mnou a tebou je v tom, že ja viem, že som Boh, a ty to nevieš.'“

39

Na ďalší tréning prišlo do telocvične toľko ľudí, že by neprepadol ani špendlík. Súdiac podľa toho, odkiaľ prišli niektorí nováčikovia, pravdepodobne sa správa o energetickom údere nerozšírila len v našom meste. V takejto tlačnici sme ešte nikdy necvičili. Andrej s Kostom sa začali rozčuľovať nad tým chaotickým davom ľudí, ktorí sa tak náhle natlačil do „ich“ telocvične. Ale starší senpai rýchlo ukázal chlapcom, kde je ich miesto, pripomenul im, že celkom nedávno boli tiež takí istí nováčikovia z davu a nikto im nepovedal krivého slova. Ešte ich aj pokarhal slovami Učiteľa – **musíme si vážiť úsilie druhého človeka o poznanie a nevnímať ho hneď ostrím svojho egocentrizmu.** Po týchto slovách chlapci zahanbene zmĺkli a v priebehu celého tréningu už neutrúsili ani jedno zlé slovo. A Andrej, ktorý sa očividne rozhodol nejako sa očistiť v očiach staršieho senpaia, začal dokonca usilovne pomáhať nováčikom pri osvojovaní si nových pohybov.

Pokým všetci cvičili techniky z voľnej zostavy, Senseia zavolali k východu. V tom čase sme boli s Táňou práve vedľa otvorených dverí, pretože v telocvični bolo veľmi dusno, aj keď boli okná otvorené. Traja skromní muži, jeden mal menej ako päťdesiat rokov a dvaja ďalší mali pod tridsať, zdvorilo zaklopali na otvorené

dvere, čím upútali našu pozornosť. A pretože my dve sme boli na kraji, tak sa nás rovnako zdvorilo opýtali, ako sa volá náš Učiteľ a či by sme ho mohli zavolať. My sme samozrejme ich prosbu splnili. A keď Sensei prišiel, začali sa s ním o niečom rozprávať.

Spočiatku som nezachytila podstatu tohto rozhovoru, keďže som si robila svoje. Ale slová, ktoré sa doniesli až k mojim ušiam, začali čoraz viac vzbudzovať moju zvedavosť. Ukázalo sa, že títo páni sú predstaviteľmi niektorej z náboženských siekt, ktoré v našom meste v poslednej dobe rástli ako huby po daždi. Zrejme, keď videli, koľko v telocvični cvičí mladých ľudí, rozhodli sa navrhnuť Senseiovi, aby spoločne so svojimi žiakmi navštívil ich dnešné stretnutie v kine, kde sa bude zadarmo premietiť film o Ježišovi Kristovi. Sensei rovnako zdvorilo poďakoval za pozvanie, nič konkrétne im nesľúbil. Ale ten hlavný z nich, starší muž, ako sa neskôr ukázalo ich presbyter, začal dávať Senseiovi navádzajúce otázky o tom, čo vie o Ježišovi a aký má vzťah k Jeho Učeniu.

Sensei najprv odpovedal zdvorilo a stručne, čím dával najavo, že prebieha tréning. Ale presbyter sa nepochváľal so Senseiom rozlúčiť, snažil sa mu po každej jeho krátkej odpovedi obširne vysvetliť výhodu práve ich cirkvi, ich „pravého“ pohľadu na Učenie Krista. Asi po desiatich minútach mal Sensei takéhoto rozhovoru definitívne dosť, pretože jasne a odôvodnene začal drviť všetky ich oslňujúce argumenty na prach, pričom sa opieral o dátumy, čísla a udalosti, ktoré podľa všetkého nepoznal ani samotný presbyter. To už naša zvedavá skupinka vyšla z telocvične, aby si vypočula, o čom sa rozprávajú. Ženka so Stasom nás nasledovali. A za nimi Ruslan a Jura, ktorí cvičili tiež neďaleko východu.

„... Vari nechcete žiť večne na zemi v raji, v Kráľovstve Božom,“ povedal presbyter zmierlivým hlasom.

„Večne na zemi, v raji?!“ zasmial sa Sensei.

„Neodmietajte tak rýchlo večný život, akoby to bolo nesplniteľné želanie,“ prerušil ho presbyter. „Všimnite si, ako je vytvorený váš organizmus. Veď vy o ňom prakticky nič neviete. Všetko je v ňom obdivuhodne premyslené. Máme sluch, zrak, chuť, čuch, hmat. Na zemi je toľko toho, čo prináša radosť, vďaka našim zmyslovým orgánom: dobré jedlo, pekné priateľské vzťahy, malebné scenérie a tak ďalej. A užívať si toto všetko môžeme vďaka nášmu obdivuhodnému mozgu. Viete, že náš mozog je dokonalý a prekoná každý elektronický prístroj, každý superpočítač?! A vari si myslíte, že náš Stvoriteľ chce, aby sme zomreli a všetko toto stratili? Nie je logické dospieť k záveru, že Boh chce, aby jeho pravoverní žili večne?“

„Šťastne a večne na zemi v tele?! Premýšľate vôbec, o čom ľuďom rozprávate?“ povedal Učiteľ. „Aký večný raj môže byť v tele? Veď každé telo, ako aj každá biologická štruktúra, si neustále vyžaduje vašu pozornosť. Buď chce jesť, alebo je choré, alebo je unavené, alebo chce potešenie. A vy nazývate túto matériu rajom a túžite žiť s jeho biologickými potrebami večne?! Veď je to večné peklo, a nie raj!“

„No, keď si to myslíte, tak prečo podľa vás Boh stvoril ľudské telo?“

„Boh stvoril telo človeka ako najvhodnejšiu formu a ochranu pre dozrievanie krehkej duše. Dokonca aj v Biblii, ktorú držíte v rukách, sa hovorí: 'A stvoril Hospodin Boh človeka z prachu zeme, a vdýchol do jeho tváre dych života, a tak sa stal človek dušou živou.'“

„Áno, ale pravý zmysel týchto slov spočíva v niečom inom,“ poučne prehovoril presbyter. „Pisatelia Biblie,

ktorí používali slovo 'duch' v takom kontexte, nemali na mysli nehmotnú dušu, ktorá žije ďalej po smrti.“

„Naozaj?!“ začudoval sa Sensei. „A odkiaľ vy poznáte pravý zmysel týchto slov? Z tej literatúry a inštrukcií, ktoré vám predkladajú a v hotovej podobe do hlavy vtĺkajú vodcovia vašej sekty? A vy sami ste sa nad tým zamysleli? Poznáte vašich skutočných vodcov osobne, ich vnútorný svet? Premýšľali ste o tom, prečo toto všetko v podstate potrebujú, túto neobmedzenú moc nad vami? Oni a ich špeciálni agenti...“

Ako Sensei hovoril, presbyterove nosné dierky sa rozširovali stále viac a viac.

„Teraz tu nehovoríme o tom,“ ostro prerušil Senseiove slová, no potom sa zjavne spamätal a miernejšie dodal: „Hovoríme o tom, že duch vo výklade Biblie znamená životnú silu. A keď človek zomiera, potom táto životná sila prestáva udržiavať život v bunkách jeho tela; doslova akoby zhasínalo svetlo, keď vypneš elektrinu. Keď životná sila prestáva udržiavať ľudské telo, potom človek – duša zomiera. Toto je napísané v Knihe Kazateľ 12:1,7; v Žalme...“

„V Knihe Kazateľ 12:1 sa hovorí 'A pamätaj na svojho Stvoriteľa v dňoch svojej mladosti, kým ti neprídu ťažké dni a nenastúpia roky, o ktorých povieš: "Nemám v nich radosť!"' Tieto slová teraz vôbec nesúvisia s témou nášho rozhovoru. A v Knihe Kazateľ 12:7 sa len potvrdzuje to, čo som vám už hovoril: 'A navráti sa prach do zeme, čím bol aj predtým; a duch sa vráti k Bohu, ktorý ho dal.'“ citoval Sensei naspamäť. „A ak sa pozriete na staré spisy rôznych náboženstiev, potom uvidíte, že všade sa spomínajú jedny a tie isté večné pravdy o rozvoji duše v tele, o jej viacerých rein-karnáciách pri dosahovaní dokonalosti. Vezmite si a prečítajte okrem Biblie aspoň starú, svätú knihu

hinduizmu Vědy z konca 2. a začiatku 1. tisícročia pred našim letopočtom; alebo jeden z jej komentárov Upanišady, ktorý je základom všetkých ortodoxných nábožensko-filozofických systémov Indie; alebo budhistický kánon Tripitaka; posvätnú knihu islamu Korán, ktorá bola napísaná okolo roku 650 nášho letopočtu; posvätnú knihu šintoizmu Nihongi z roku 720 nášho letopočtu alebo nakoniec knihu múdrosti Čuang-c' traktát Lao-c' 'Tao Te ťing', diela Konfucia, vytvorené v 6. až 5. storočí pred našim letopočtom. A uvidíte tam jediné zrnko múdrosti, ktoré bolo odovzdávané v rôznych dobách rôznym ľuďom, pre rôzne úrovne ľudských spoločenských usporiadaní.“

„Všetky náboženstvá sveta pochádzajú od Satana, preto ani nestoja za to, aby sme na ne obrátili svoju pozornosť,“ s náznakom zlosti v hlase predniesol presbyter. „Práve satan ovplyvňuje politické sily a podporuje vznik náboženstiev, v ktorých sa ľudia nevedomky klaňajú jemu a nie Bohu. A len naša viera je tá pravá viera, jediná cesta k spaseniu ľudstva.“

„Nuž, každé náboženstvo a sekta si myslí, že práve ich viera je tá pravá, inak by si nevytvárali samostatnú organizáciu. No nezdá sa vám, že to zaváňa ego-centrizmom náboženských vodcov? Veď oni čerpajú znalosti z jedných a tých istých kníh a jednoducho ich pretvárajú podľa úrovne svojho morálneho vnímania, podľa videnia sveta zo svojho pohľadu.“

A to, že všetky náboženstvá na svete pochádzajú od satana, v tom sa úplne mýlite. Áno, náboženstvá vytvárali na základe Učení veľkých práve ľudia zo svojho uhla pohľadu, a ak chcete, vo svoj prospech. Áno, náboženstvo bolo oddávna mocnou politickou pákou vo svete, a preto malo ohromný vplyv na vedomie davu. Áno, v každom náboženstve existuje vlastné

zveličovanie, komplikovanie a dokonca aj chybné presvedčenia. Ale veď v priebehu toľkých storočí sa, v podstate, hlavne prostredníctvom náboženstva formoval vzťah medzi Bohom a ľudstvom. Veď svetové náboženstvá, aj keď ich veľmi skomplikovali, stále sa zakladali na tých znalostiach, ktoré boli dané ľuďom na spásu ich duší. A v tých dobách práve cez náboženstvo dokázali v sebe mnohí ľudia vzkriesiť aspoň 'slepú', no úprimnú vieru v Boha, a tým aspoň trochu zdokonalili svoju dušu. V tých temných dobách, kedy bolo vedomie spoločnosti na veľmi nízkej úrovni, náboženstvo bolo naozaj jediným hnacím motorom pokroku ľudstva.“

„A vari dnes to nie je tak?“ spýtal sa zaujato jeden z mladých „novicov“ presbytera.

„Teraz už čas 'slepej' viery skončil. Nastala doba globálnych zmien. A základom budúceho pokroku v poznaní Boha je veda.“

„Ale akože veda, keď oficiálne odmieta Boha?“ začudovane sa spýtal chlapec.

„To je v dnešnej dobe taký mylný názor, pretože ľudstvo toho vie ešte veľmi málo. Ak veda doteraz nemôže vysvetliť prapríčinu impulznej sily elektromagnetického poľa, o čom potom možno hovoriť. Jej dnešný stav môžeme prirovnať k štádiu rozvoja ročného dieťaťa, ktoré sa batolí v priestore, ktorý mu vymedzili rodičia, aby sa nezranilo, a spoznáva svet prostredníctvom hračiek, ktoré mu dávajú. No to vôbec neznamená, že nemá perspektívu rastu a pravého uvedomenia si skutočných hodnôt sveta.“

„Zaujímavá definícia. A kto sú podľa vás títo rodičia?“ zaujímalo mladého chlapca.

„Rodičia majú všetci jedného – Boha. Ale okrem rodiča sú ešte aj vychovávatelia, ktorí dohliadajú na deti a dávajú im tieto hračky.“

„To je ešte zaujímavejšie... a kto sú teda títo vychovávateľia?“

„Tieto bytosti nazývajú rôzne. V kresťanstve ich nazývajú anjeli, archanjeli, ktorí sú po boku Boha a starajú sa o ľudí. Na východe ich vnímajú reálnejšie a nazývajú ich Bódhisatvami zo Šambaly...“

„Brat môj, ty sa prepadáš do kacírstva!!!“ rozčúlene zakričal presbyter na svojho „novica“, a potom sa obrátil na Senseia a výhražne dodal: „Vy ste veľmi zblúdilý človek. Nemáte absolútne pravdu. Ľudia nemôžu pretvárať svet, a už vôbec sa nemôžu usilovať o spoznanie Boha pomocou vedy. Veda, to sú nástrahy diabla, ktorý uisťuje ľudí prostredníctvom svojich objavov, že Boh neexistuje. Satan hodil na svet technologické siete, aby do nich zatiahol človeka, aby pobláznil ľudí televíziou a satanistickou literatúrou, aby sa cez toto všetko klaňali len jemu, pretože dnes je on Kniežaťom tohto sveta. A len slovo Božie, zapísané v jedinej svätej knihe Biblii, je pravé a správne. A len skrze neho môžete spoznať Boha...“

„No áno, vo vašej inštruovanej interpretácii,“ zasmial sa Sensei. „Ako môže veda pochádzať od diabla?! Prečo ľuďom pletiete hlavu týmito hlúposťami. Veď diabol vôbec nič nemôže dať ľuďom. Viete si vôbec predstaviť, kto je to Boh a kto je to diabol? Diabol nie je nič iné ako zvieracia, živočíšna podstata, vlastná každému človeku, ktorá vyvoláva negatívne myšlienky. Dokonca aj preklad slova 'satan' zo starej hebrejčiny, odkiaľ toto slovo pochádza, znamená, ten, kto kladie odpor. Prejav diabla – to je práve to, čo pozorujeme v sebe, vo svojich zlých myšlienkach. Nám sa jednoducho zdá, že sme takí predobří. Ale v skutočnosti sa pozriete, koľkokrát denne v sebe prebúdzame v skutkoch aj v myšlienkach živočíšnu podstatu, teda vzývame

diabla, a nie Boha. Koľkokrát denne rozmaznáваме vo svojich myšlienkach svoju samofúbosť a telo.“

„Diabol – to nie sú myšlienky, to je strašný tvor, zviera...“

„Tvor? Áno, to ľudia tak prekrútili a vykreslili ho ako zviera, urobili z neho obetného baránka. Ľudia sa boja, že zaútočí zvonku. Ale on je v našom vnútri, je našou neoddeliteľnou súčasťou. A zasadzuje úder odtiaľ, odkiaľ to nečakáme – z našich myšlienok. Poraziť diabla, to vôbec neznamená, že sa máme všetkého zrieknuť. Zvíťaziť nad diablom znamená zvíťaziť nad negatívnymi myšlienkami v sebe, urobiť poriadok vo svojom rozume. Ako hovorili naši predkovia, najväčší úspech, ktorý môže dosiahnuť každý človek prácou na sebe, je zabiť v sebe draka. Počuli ste taký výraz: 'poznaj sám seba a spoznáš celý svet'? Všetky vynikajúce osobnosti došli k poznaniu Boha cez poznanie seba samých... A Boh – to je všadeprítomná substancia, ktorá je vo všetkom. Boh, to je jednotná, rozumná, všemohúca sila. A všetko, čo Boh dáva, dáva pre blaho ľudstva. Kvôli čomu bola napríklad daná veda a technológia? Preto, aby mal človek informácie, aby ľudia mohli medzi sebou komunikovať, bez námahy si navzájom odovzdávať získané skúsenosti, aby sa človek neustále rozvíjal a aby mal viac času na všemožné rozmanité poznávanie tajomstiev prírody, čo nevyhnutne povedie k uvedomeniu si samotného Boha a reálneho faktu Jeho existencie.

A čo robíte vy? Obmedzujete vedomie ľudí: 'Toto nečítaj, toto nerob, tam nechod', tým sa nezaoberať.' Ľudia, nerobte zlo! Nepodliehajte svojim merkantilným ambíciám. Veď vy brzdíte rozvoj ľudskej duše a znovu ju hádzate do pekla reinkarnácií...“

„Reinkarnácia v prírode neexistuje!!!“ vykrikoval presbyter červený od zlosti.

„Brat, brat, upokojte sa,“ rýchlo vstúpil do rozhovoru chlapec. „Veď vy sám ste hovorili, že hnev je zlo.“

Presbyter naňho zasyčal, ale predsa len sa spamätal a pokračoval v rozhovore:

„Musíte viac čítať Bibliu a očistiť sa od hriešnych myšlienok, pretože ste strašný človek. Príďte k nám a kajajte sa, kým nie je neskoro, pretože satan ovládol váš rozum. My vás naučíme pravému chápaniu Boha, naučíme vás, ako sa spasíť.“

Pri posledných slovách sa Senseiova tvár akosi zmenila a pokojne, dôrazne vyslovujúc každé slovo, predniesol:

„Vysvetlite mi, ako môže topiaci sa v močiaroch zachrániť stojaceho na brehu.“

No, do vedomia presbytera sa zjavne vrylo len prvé slovo „vysvetlite“, pretože ďalšie dobré tri minúty sa snažil „priviesť k rozumu“ Senseia svojimi poučeniami, čítajúc rôzne citáty z Biblie.

„... a ak budete pravidelne navštevovať naše stretnutia, bude to tou najsilnejšou ochranou pred útokom démonov. Budete sa riadiť radami, ktoré dostanete na zhromaždení, a to vám pomôže zachrániť sa pred pekelným ohňom. A buďte si istý, Boh vám vráti aj s úrokmi všetko, čo obetujete, aby ste si ho uctili. To sa hovorí v Malachiášovi 3:10. Lebo blízko je čas Armagedonu, ktorý zničí hriešne ľudstvo. A na zemi zostanú žiť len pravoverní... My musíme so zmiernením a pokorou očakávať ten deň, keď Kráľ Ježiš Kristus zakročí proti satanovi a jeho prívržencom. Je to uvedené v Zjavení 20:13. A keď nastane posledná bitka medzi Bohom a Diablom...“

„Nielen, že ste nepočúvali, čo som vám hovoril, ale ani sa nezamýšľate nad tým, čo sám hovoríte. Aspoň trochu sa zamyslite, ako môže diabol bojovať s Bohom.“

A vy čo? Boh je všemohúci, oproti nemu diabol, to je nič. Všetko slúži Bohu, a to vrátane Lucifera. Len ľudia jednoducho príliš zveličili moc Lucifera, aby mali koho viniť za svoju hlúposť. A samotný Lucifer, rovnako ako akýkoľvek iný anjel, je v službe u Boha, len plní Jeho vôľu...“

Tieto slová tak rozbesnili presbytera, že nenechal Senseia ani dopovedať a v zúrivosti vykrikol:

„Až príde satan, ty budeš jeho ľavou rukou!!!“

A prudko sa otočil a odišiel. Druhý chlapec sa ponáhľal za svojim učiteľom. Ale ten prvý, ktorý kládol otázky, sa trochu zdržal, zrejme si chcel vypočuť Senseiove rozprávanie do konca. No druhý „pomocník“ na neho zavolať, a tak šiel za nimi.

Vtedy Žeňka, ktorý celú tú dobu sotva zadržoval smiech, s očividným potešením povedal smerom k našej skupinke:

„Tak-tak, počuli ste, čo povedal ten múdry človek. Čo som vám hovoril!“

A to už sme sa ani my neudržali a rozosmiali sme sa spolu so staršími chlapcami, veselo sme spomínali na Žeňkov vtíp pri našej prvej návšteve čistinky. Smejúc sa, vošli sme do telocvične a zrazu Sensei trochu zamyslene, či už zo žartu, alebo vážne povedal:

„A prečo práve ľavou rukou? A čo je diabol ľavák či čo? To som si nevšimol.“

Naša mladá skupinka sa prekvapene pozrela na Senseia. A starší chlapci sa opäť rozosmiali spolu s ním, doplňujúc k tomuto pikantnému detailu rôzne vtipy. Rýchlo sme sa vrátili k prerušenej práci na cvičeniach. A potom sme už trénovali bez ďalších dobrodružstiev.

40

Po skončení dopĺňujúcich cvičení, keď sa ako obvykle všetci vyhrnuli von, uvideli sme pred klubom stáť toho mladého muža, ktorý bol prítomný pri rozhovore Senseia s presbyterom. Keď medzi nami zbadal Senseia, viditeľne ožil, pristúpil k nemu a zdvorilo sa spýtal:

„Prepáčte, nemali by ste pár minút?“

„Áno, počúvam vás,“ pokojne povedal Sensei.

„Ide o to, že náš rozhovor bol prerušený... Nestihol som vám položiť niekoľko otázok, ktoré ma znepokojujú. Máte dosť nezvyčajné názory, aspoň ja som nič podobné nikde nepočul. A cítim, že vaše slová nie sú nepodložené, pretože sa do určitej miery zhodujú s mojím chápaním vecí. Tak ak by vás to neobťažovalo, nemohli by ste mi odpovedať na niekoľko otázok?“

„Áno, prosím,“ povedal Sensei rovnako zdvorilo.

Tieto slová mladého muža povzbudili a on, už úplne posmelený, povedal:

„Čo je podľa vášho chápania pravá viera, cesta k Bohu?“

„Pravá viera, to sú znalosti. Ciest k Bohu je samozrejme veľa, môžete však ísť okľukou, mnohokrát kľučkovať, a môžete ísť priamo. Takže priama cesta k Bohu, to je cesta cez znalosti a Lásku.“

„A v čom sa prejavujú tieto znalosti?“

„V mnohostrannom poznaní sveta v jeho rôznych aspektoch: od mikroživota po makroexistenciu vesmírnych systémov; v poznaní seba ako biologickej, tak aj duchovnej štruktúry a v súlade s tým aj podstaty vecí, ktoré ňa obklopujú. Samozrejme, **spoznať všetko je nemožné, ale snažiť sa o to je potrebné. Človek musí neustále rásť vo svojich vedomostiach, intelektuálne sa rozvíjať. Pretože najcennejšia cesta, to je poznanie Boha prostredníctvom rozumu, kedy pravé znalosti, prekonaním živočíšnej podstaty, otvárajú bránu podvedomia pomocou kľúča Lásky.** Toto je večná, neotrasiteľná pravda, ktorá vždy existovala v dobách všetkých vysokorozvinutých ľudských civilizácií, ktoré kedy na Zemi existovali.“

„Prepáčte, úplne tomu nerozumiem. Nemohli by ste mi to vysvetliť trochu podrobnejšie?“

„To v podstate znamená úplné dozretie ľudskej duše, úplné víťazstvo nad svojim materiálnym bytím, teda nad diablom. V kresťanstve a islame sa to nazýva osvietenie, svätosť, ktorá po smrti privádza do raja, v budhizme sa to označuje ako prebudenie a vystúpenie z reťazca reinkarnácií do nirvány, a tak ďalej. V skutočnosti je všetko oveľa jednoduchšie.“

Pokúsím sa vám to vysvetliť trochu všeobecnejšie. Obrazne povedané, vyzerá to takto. My si myslíme, že sme ten rozum, ktorý vidí, počuje, premýšľa a analyzuje. Ale v skutočnosti toto je iba maličký kúsoček časti vedomia. Nazveme ho ako Niečo. Toto maličké Niečo pláva na hladine oceánu. Oceán je naše podvedomie, kde je v rôznych hĺbkach uložená celá naša dedičná pamäť, podmienené aj nepodmienené reflexy, teda všetky naše 'nazhromaždené' skúsenosti. No toto všetko sa vzťahuje k našej materiálnej podstate. Práve toto je naša živočíšna podstata. Pod podvedomím, na dne oceánu, sa nachádza akoby 'brána'.

A nakoniec za 'bránou' je duša, čiastočka Boha. A práve to je naša duchovná podstata. To je to, čím v skutočnosti sme, a čo len veľmi zriedka v sebe pociťujeme. Práve duša sa v procese reinkarnácií prevetľuje, postupne dozrieva prostredníctvom znalostí a Lásky nášho smrteľného Niečoho, keďže Niečo je zviazané s dušou. Celý problém však spočíva v tom, že toto Niečo je zároveň spojené aj s oceánom. Navyše, ono je zvonku viac vystavené vplyvu oceánu. Neustále ho zo strany na stranu hádžu vlny, ktorými sú rôzne myšlienky, emócie, priania a tak ďalej. Niekedy ho to tak bičuje, že Niečo stráca spojenie s dušou a potom, po búrke, sa ho snaží znova nájsť. Ak sa ale toto Niečo posilňuje vo svojej túžbe po duši, vôbec si nevšima živly oceánu, a odmietajúc strach vrhá sa cez vrstvu vôd do hĺbín, na samé dno, tak nakoniec dosiahne túto 'bránu'. A pomocou kľúča Lásky ju otvára a spája sa s dušou. Vtedy človek pochopí, kto v skutočnosti je, v plnej miere si uvedomí Slobodu, Večnosť, aj Boha. V tej chvíli sa duša vyslobodzuje a odchádza do nirvány, do raja, teda do sveta, kde vládne iba Láska.“

„Z toho teda vyplýva, že toto Niečo, teda naše vedomie, určuje akoby osud našej duše?“

„Presne tak. Všetko závisí od našej voľby a nášho úsilia.“

Mladík sa trochu zamyslel a potom ticho povedal, nahlas rozmýšľajúc:

„Znamená to teda, že skutočný raj nie je v tele.“

„Telo nikdy neposkytne raj, pretože telo, to je večná starosť a problémy. Raj môžeme dosiahnuť len spojením duše s Bohom.“

„Vy ste ale povedali, že zriedka pociťujeme seba akí skutočne sme, to, čím naozaj sme, teda, že zriedka pociťujeme svoju dušu. A ako je pociťovaná táto božská prítomnosť? A môžeme prostredníctvom týchto pocitov pochopiť, čo je to raj?“

„Pochopiť božskú prítomnosť môže len ten človek, ktorý sa na svet pozerá výhradne cez prizmu Lásky. A pochopiť, čo je to raj... No, aby ste mali aspoň trochu predstavu... Poviem to takto, ak si vezmete najšťastnejší okamih vášho života, kedy prichádza vaša skutočná Láska, kedy život prekypuje lúčmi šťastia, všeobjímajúcej radosti, potom všetky tieto pocity budú rovné maličkšej božskej kvapôčke Lásky, ktorá na vás vytryskla. Ale keď človek odchádza do nirvány, do raja, teda keď sa duša spája s Bohom, potom sa to, obrazne povedané, rovná tomu, ako keď človek, doslova ako delfín, bude plávať v oceáne tejto nekonečnej Božej Lásky. Opísať slovami celú šírku týchto pocitov nie je možné, a nie je možné ani si ju plne predstaviť. Ľudský rozum je bohužiaľ obmedzený, ale tým je prekrásny. Práve tu, v obmedzenom rozume sa musí rozvinúť neobmedzená Láska.“

„Áno, všetko je také jednoduché a jasné... A povedali ste, že dosiahnuť 'bránu' je možné pomocou Lásky a znalostí. No veď ľudia sa stávali svätými v rôznych dobách. Pomocou Lásky, to je jasné. Ale ako je to so znalosťami? Veď v tých dávnych dobách ľudia nemali celý ten objem informácií, ako máme dnes my.“

„Aj dnes majú ľudia príliš málo informácií. Ide ale o to, že akonáhle človek dosiahne túto 'bránu', cez ňu sa stanú pre neho dostupné všetky znalosti. Tu nie sú žiadne obmedzenia.“

„A ja som si myslel, že keď obmedzím svoje vedomie tak, ako nám hovorili v sekte, tak prídem k Bohu.“

„Nuž, po prvé, keď obmedzujete svoje vedomie 'slepou' vierou, tak je potrebné obrovské úsilie, aby ste aspoň ako-tak odolali útokom vašej živočíšnej podstaty. Prečo? Pretože 'slepá' viera dáva živočíšnej podstate slobodu konania. V ktoromkoľvek momente môže zachvátiť celý váš rozum nečakanými pochybnosťami a celá vaša viera

sa zrúti ako domček z kariet. No ak vaša viera stojí na pevnom základe znalostí, ktorý odôvodnene a oprávnene umožňuje dokázať vášmu rozumu reálny fakt existencie Boha, a zároveň tým zahnať vašu živočíšnu podstatu do kúta a uviazať ju na reťaz, potom získate skutočnú Slobodu a dokážete prísť k Bohu.

A po druhej, Ježiš nikdy neobmedzoval svojich učeníkov tak, ako to robia vo vašej náboženskej sekte. Vaši vodcovia sa snažia na Učení vybudovať hoci len malé, no impérium moci. Nútia vás, aby ste im bozkávali ruky a klaňali sa im. Ale ktože sú oni? Dokonca aj Ježiš, bez ohľadu na to, že bol Veľkou Dušou, bol vždy priateľom svojich apoštolov, a ak si spomínate na ten príbeh, dokonca im umýval nohy. On neprinášal ľuďom zotročenie davov, ale v prvom rade slobodu vlastnej voľby. On dával ľuďom prikázanie Lásky, ten spomínaný kľúč k 'bráne'. Spomeňte si na Jeho slová: 'Miluj Pána Boha svojho celým svojím srdcom a celou svojou dušou, i celým svojím rozumom.' On teda ukázal, že vysoká mravnosť, duša a rozum, sú tri zložky potrebné na dozrievanie duše, na splynutie s Bohom... O tom, mimochodom, hovorili Proroci všetkých Učení, pretože prameň znalostí je len jeden. Keď si vezmeme hoci Mohameda...“

„Mohameda?! Vy si myslíte, že jeho náboženstvo vedie k Bohu?“

„Náboženstvo vytvorili už ľudia, ale Mohamed kázal Učenie. A jeho pravé Učenie je založené na tých istých znalostiach, ktoré odovzdával aj Kristus.“

„To nemôže byť pravda!“

„Ako to, že nemôže. Vari vy viete aspoň čo-to o Mohamedovi?“

„O ňom nie, ale s jeho zúrivými nasledovníkmi plnými fanatismu som sa stretával tvárou v tvár, keď som pracoval ako novinár v bojových oblastiach Afganistanu.“

A verte mi, nezanechalo to v mojej duši tie najkrajšie spomienky. Videl som, čo je to islam.“

„Nevideli ste islam, videl ste to, v čo Mohamedovo Učenie obrátili ziskuchtiví politici... A ľudia, ktorí fanaticky veria, sú v každom náboženstve. Vari je možné podľa nich posudzovať Učenie? Slepý a vášnivý fanatizmus, to je ten najhorší ukazovateľ každého náboženstva, najhoršie prekrútenie ktoréhokoľvek Učenia, pretože v plnej miere v človeku prebúdza živočíšnu podstatu, pričom sa schováva za 'ušľachtilé zámery'. To už je prejav politiky, pranie celosvetovej nadvlády, ktoré je vlastné elite každého náboženstva... Sám si naštudujte Učenia Prorokov, vari oni k niečomu takému vyzývali? Všetci vyzývali človeka, aby sa rozvíjal duchovne, aby sa celý svet spojil v jedinej Láske k Bohu, aby v prvom rade v sebe potlačil živočíšnu podstatu, diabla, nazvite to, ako chcete. Pretože Človek, ktorý prebýva v Bohu, nemôže vykonať zlo.

A Mohamed bol veľmi jedinečná osobnosť. Radím vám, aby ste si prečítali o jeho živote jednoducho z pozície človeka, bez zaujatosti a konvencií. Od detstva sa snažil spoznať sám seba, a aj jeho spočiatku ovládali prirodzené ľudské želania. Bol to chudobný chlapec, sirota, obyčajný pastier. Keď Mohamed vyrástol v muža, myslel si, že ak sa stane bohatým, potom plne spozná sám seba. Od svojich dvanástich rokov sa nechával najímať ako sprievodca karaván. Po niekoľkých rokoch, počas jednej z ciest stretol mudrca, ktorý mu dal zrnko znalostí a naučil ho meditovať, čo následne od základu zmenilo jeho ďalší osud. Mohamed sa začal zaoberať duchovnou praktikou spoznávania podstaty Boha.

Za nejaký čas sa mu splnila jeho dávna túžba. Vydarený sobáš s urodzenou ženou z neho urobil boháča. A Mohamed pochopil, že bohatstvo, to nie je to, po čom jeho

duša túžila. Začal toto niečo hľadať v moci, ale ani tam to nenašiel. To ho podnietilo k hľadaniu zmyslu vo svojom vnútri, vo vnútri ľudskej podstaty. Mohamed často trávil dlhé nočné hodiny v meditáciách, a tie ho nakoniec priviedli k osvieteniu. Pochopil zmysel svojej vnútornej podstaty, zmysel existencie ľudstva ako celku, našiel Boha – 'Al-illáha', čo znamená 'hodný uctievania', vďaka čomu sa jeho duša prebudila, odhaliac prameň pravých znalostí. A vtedy, ako hovorí legenda, sa mu zjavil archanjel Gabriel, alebo, ako ho tiež na Východe nazývajú, archanjel Džabrail. Mohamed od neho nedostal iba posolstvo, ale stal sa aj jeho obľúbeným žiakom. Práve Gabriel mu oznámil tajomstvo Učenia a tajných znalostí. A aby mu ukázal pravdivosť a hĺbku poznania tohto Učenia, prenášal Mohameda v priestore a čase, a to aj do mesta Jeruzalem, kde pripravil stretnutie s Bódhisatvom Issom a jeho osvietenými žiakmi Abrahámom a Mojžišom. Prostredníctvom týchto ciest časom mu Gabriel ukázal všetku iluzórnosť a pominuteľnosť materiálneho sveta v porovnaní so skutočnými znalosťami a to, že jedine Boh má skutočnú silu a je hoden uctievania... Všetky tieto znalosti, zasiaté do posilnenej duše, priniesli svoju bohatú úrodu. Dôstojný žiak so ctou splnil nádeje, ktoré do neho boli vložené. Mohamed urobil pre ľudstvo v tejto etape toľko užitočného, koľko nedokázal urobiť nikto iný.“

„A čo Ježiš?“

„Nemýľte si to, Ježiš bol Bódhisatva, teda už narodený Boh. Mohamed bol človek, ktorý dokázal v sebe prebudiť božskú podstatu... Tak teda, keď archanjel Gabriel usúdil, že Mohamed je dostatočne pripravený, povedal mu: 'Teraz musíš ísť do sveta a priniesť tieto znalosti ľuďom.' Na čo mu Mohamed odpovedal: 'Ako dokážem slovami vysvetliť ľuďom to, čo som získal od teba duchom?' 'Chod' a povedz im, že Boh je jeden,

že ako slnko všetko ožaruje svojou božskou Láskou. Ja som ako mesiac uprostred noci ľudského života, ktorý odráža Božie svetlo a ožaruje cestu v temnote vedomia. A ty si ako hviezda ukazujúca smer, ktorá ukazuje cestu k božskému svetlu.'

Mohamed, inšpirovaný týmto rozhovorom s Gabrielom, vyšiel z jaskyne, v ktorej meditoval, a prvé, čo uvidel, bol uchvacujúci obraz prírody. Na ohromnej večernej oblohe oslnivo svietil nový mesiac a vedľa neho žiarila jasná hviezda. V tom momente na neho zostúpilo osvietenie a on pochopil, ako má priniesť toto Učenie ľuďom. Pochopil, že Boh, to je Láska, že je to večné pôsobenie. Boh nehovorí slovami. Preto komunikuje s ľuďmi pomocou prostredníkov – archanjelov, ktorí prinášajú Jeho vôľu do vedomia človeka. Avšak sám človek má slobodu poznať Boha skrze svoju dušu.“

„A čo urobil Mohamed, dal ľuďom vieru?“

„Mohamed dal ľuďom nielen vieru, ale aj znalosti. Bohužiaľ za 600 rokov ľudia prekrútili Kristovo učenie, premeniac ho na náboženstvo. Mohamed sa teda opäť pokúsil priniesť ľuďom stratené znalosti v obnovenom Učení. Rozprával ľuďom všetko, čo sám vedel, nič nezatajoval. Navyše, preštudujte si dejiny, v akom stave bola Arábia do roku 610, kedy Mohamed začal vystupovať so svojimi kázňami. Veď tam vládol úplný chaos všelijakého modlárstva, a na ich základe vodcovia často rozdúchavali nenávisť medzi arabskými kmeňmi. Mohamed vykonal veľké dielo, zjednotil bojujúci národ Arabov vo všeobecnom bratstve a viere v Jediného, hodného uctievania. Rozprával o pravosti Boha, o tom, čomu učil Ježiš, že Boh je večný, vševedúci a všemohúci, že všetci ľudia sú si pred ním rovní; hovoril o nesmrteľnosti duše, o reinkarnácii – o vzkriesení mŕtvych, o súde, o posmrtnej odplate pre tých, ktorí konajú zlo v tomto svete,

o nutnosti ustanoviť mravné povinnosti vo vzťahoch medzi ľuďmi, spravodlivosť a milosrdenstvo. Vďaka svojej múdrosti dokázal Mohamed vyviesť Arabov zo stavu najhlbšej nevedomosti a politického chaosu, a postaviť ich na cestu civilizovaného, kultúrneho rastu a rozkvetu, ktorý po ňom nasledoval.“

„Možno, že to tak aj je. Ako je to ale, teda, so 'svätou vojnou proti neveriacim'? Veď moslimovia tvrdia, že sám Mohamed ju hlásal.“

„V tých temných dobách prichádzal Mohamed do styku s divokými kmeňmi, ktoré poznali len silu. Slovo 'musulman' pochádza zo slova 'moslim', čo znamená 'oddaný', teda oddaný Mohamedovi. A nie 'pravoverný', čo je význam, ktorý slovo 'musulman' získalo až oveľa neskôr. Znamená to teda, že v tej dobe verní ľudia – to boli ľudia verní Prorokovi a tí, čo išli za ním, upevňujúc Učenie v ďalších oblastiach Arábie, aby chaos, ktorý tam vládol, premenili v poriadok. Neverní, to boli ľudia, ktorí nenasledovali jeho Učenie. Mohamed nebol len Veľký prorok, ale aj geniálny vojvodca a múdry politik. Skrotiť vášeň divokých bojujúcich kmeňov nebola ľahká úloha. Okrem toho musel Mohamed vyhlásiť 'svätú vojnu' proti tým náboženským žrecom, ktorí si vtedy uzurpovali moc, a ktorým sa nehodilo zjednotenie Arabov, a už vôbec nie uctievanie iných, ako ich Bohov. Bojoval s tými, ktorí si k svojim ziskuchtivým cieľom pomáhali klamstvami za pomoci viery ľudí, rozvracaním ľudských duší. V tom bol svojimi činmi podobný Kristovi. Teda Prorok bojoval za rovnakú čistotu viery ako Ježiš, za uctievanie Jediného Boha, za bezprostredný duchovný kontakt každého človeka s Bohom.“

„No, dobre, dajme tomu, vtedy bola temná doba a kmeňe divoké. Ale čo dnes, veď koľko uplynulo rokov a stále sa vedie akási nepochopiteľná 'svätá vojna'. Veď ak je Boh jediný, prečo je teda vojna? Ako možno pochopiť človeka,

ktorý celý omotaný výbušninou dobrovoľne vstúpi do davu pokojných obyvateľov, ide na smrť v mene Boha a odnáša so sebou životy iných ľudí?“

„Pretože namiesto Učenia, ktoré odovzdával Prorok, dostal moslim náboženstvo, ktorého vodcov zaujímajú viac ziskuchtivé ciele, osobné blaho a politický vplyv vo svete, než duša tohto moslima. Vsugerujú mu, že po tomto 'zbožnom' čine pôjde jeho duša k Mohamedovi, do raja. Ale ona tam nepôjde, pretože pre všetkých, ktorí konajú zlo, je cesta k Bohu uzavretá. A tento moslim sa bude musieť ešte mnohokrát prevteliť a znovu prejsť všetkými pozemskými kruhmi pekla, aby sa jeho duša stala aspoň takou čistou, ako bola pred tým, než tento človek spáchal toto zlo. Títo oklamaní ľudia sú obeťami náboženstiev. V tom sú ale vinní tí, ktorí prekrútili pravé Učenie. Práve toto je víťazstvo diabla nad ktorýmkoľvek náboženstvom.“

„Ale ako to? Počul som, že v Koráne je niekoľko 'súr', ktoré vaše slová vyvracajú.“

„V Koráne? A viete, že Korán bol spísaný až po smrti Veľkého Proroka? Mohamedov adoptívny syn, Zaid ibn Thabit, spojil všetky zápisy kázní a, všimnite si, vytvoril určitú verziu Koránu v roku 651. Sám Mohamed však kázal ústne. A útržkovité zápisy jeho kázní a ponaučení robili jeho prví nasledovníci, ktorí si ich čiastočne pamätali, čiastočne zapisovali slová Mohameda... Avšak bez ohľadu na neskoršie úpravy Koránu, za účelom založenia náboženstva, aj tak sa v ňom až do našich dní zachovali znalosti, ktoré skutočne odovzdal Mohamedovi archanjel Gabriel. Dnes sú vedci jednoducho šokovaní tým, že keď rozšifrujú niektoré 'originálne časti' Koránu, tak tam nachádzajú reálne vedecké poznatky...“

V tom okamihu ma Tatiana štychla do boku a pošepla mi, že musíme zavolať rodičom, aby sa nestrachovali.

Pozrela som sa na hodinky a skutočne už bol čas, kedy sme mali byť doma. Ospravedlnili sme sa a vbehli sme do klubu, kde bol najbližší telefón. Po dlhom a vytrvalom klopaní nám nakoniec otvoril dvere postarší vrátnik s ospalými očami, ktorý už očividne aktívne začal plniť svoje pracovné povinnosti. Trošku sa rozčuľoval, že vraj sa tu po nociach potíka kadekto a nedá pokoj ani vo dne ani v noci, ale aj tak nám dovolil, aby sme si zatelefonovali. Kým Tatiana hovorila so svojimi rodičmi, mne sa podarilo stručne si zapísať do zošita Senseiove slová. Len čo sme upovedomili rodičov, poponáhľali sme sa k východu, aby sme sa pridali k našej skupine. Keď sme dorazili, Sensei hovoril tomu mužovi: „Vy sa odvolávate na Bibliu ako na prvotný zdroj príliš predpojato. Chápem, že vás tak učili vo vašej sekte. Ale vy ste predsa novinár, mali by ste byť oveľa zvedavejší než obyčajný človek. Bibliu, ale aj Korán alebo Tripitaku napísali nasledovníci. Navyše, tieto knihy prešli mnohými zmenami. To znamená, že už odrážajú náboženské názory, a nie ono prvotné Učenie, ktoré bolo dané tými Veľkými. Chcel by som vám ešte raz pripomenúť, čo som už hovoril, že doslova po 600 rokoch bolo Kristovo Učenie príliš prekrútené a bolo treba dať nové Učenie Mohamedovi, ktoré bolo v podstate rovnaké ako to, čo priniesol Kristus. No po čase aj toto Učenie ľudia premenili na náboženstvo tak, že ponechali len formu, ale zmenili obsah.“

„No Bibliu, konkrétne Nový Zákon, spisali podľa Ježišových slov jeho nasledovníci.“

„Keby ste mali možnosť počuť Učenie z úst samotného Ježiša a porovnať ho s tým, čo dnes čítate v Biblii, objavili by ste obrovské medzery a absenciu mnohých znalostí,“ vyhlásil s horkosťou v hlase Sensei. „Vy tvrdíte, že bola napísaná nasledovníkmi, ale už sa ani nezamýšľate, ako to prebiehalo. To predsa neboli prví nasledovníci,

ale nasledovníci nasledovníkov. Veď Ježišovo Učenie sa po dlhú dobu odovzdávalo ústne. Neskôr sa začali objavovať záznamy Ježišových výrokov. Jeden z dávnych úryvkov Jánovho Evanjelia pochádza z roku 125 nášho letopočtu a najstarší rukopis, najúplnejší, z roku 200 nášho letopočtu. Viete si predstaviť, ako sa všetko môže za dvesto rokov zmeniť? Jeden to pochopil nejak, druhý to nepochopil, tretí to zatajil, a tak ďalej. Navyše v roku 325, na prvom Nicejskom koncile, boli na pokyn imperátora Konštantína z množstva spisov vybrané a kanonizované tie štyri evanjeliá, ktoré sú začlenené do Nového Zákona, s cieľom upevnenia pozície cirkvi a osobnej vlády. Práve vtedy Ježišovo Učenie úplne prerobili a urobili z neho silnú mocenskú páku na ovládanie davu. Práve na tomto koncile, pod tlakom cisára Konštantína, bol prijatý ortodoxný uhol pohľadu na vzkriesenie tela. A všetkých inak zmýšľajúcich kresťanov, prívržencov duchovného vzkriesenia, vyhlásili za kacírov a následne boli v celej ríši prenasledovaní a zabíjaní. Prví kresťania však vyznávali ideológiu reinkarnácie. A dokonca aj v Biblii, hoci len celkom málo, sa o tom zachovali nejaké zmienky. Prirodzene teda vzniká otázka: prečo sa toho vláda tak obávala? Prečo Konštantín definitívne prerobil Učenie a pretransformoval ho na náboženstvo? Kvôli čomu? Pretože v Učení boli dávané znalosti, ktoré oslobodzovali ľudí od strachu z existencie v pominateľnom svete. Znalosti prinášali ľuďom skutočnú Slobodu, prebudenie duše. Nebáli sa smrti, pretože vedeli o reinkarnácii, o tom, čo sa skrýva za touto hranicou. A čo je najdôležitejšie, uvedomovali si, že nad nimi je iba Boh a nie nejaký cisár či biskup. Toto však politikom a cirkevníkom naháňalo veľký strach, že stratia moc, pretože boli pohltení svojimi materiálnymi záujmami. Učenie Ježiša, ktoré malo spraviť ľudí Slobodnými, teraz už vo forme zmenenej náboženstvom, bolo ľuďom

vtĺkané pod hrozbou smrti. Kresťanstvo sa širilo násilím, organizovali sa celé križiacke výpravy a tak ďalej...

Okrem toho, koľkokrát bola Biblia prepisovaná rukami rôznych ľudí až do roku 1455, kedy bola vytlačená Gutenbergova Biblia. Aj rozdelenie textu do kapitol bolo uskutočnené až v 13. storočí kardinálom Stephenom Langtonom. A rozdelenie kapitol na verše a ich číslovanie je dielom parížskeho vydavateľa Roberta Stephanusa, ktorý v roku 1553 po prvýkrát vydal celú Bibliu. A to už vôbec nehovorím o tom, že v súčasnosti sa, napríklad, katolícka cirkev považuje za oprávnenú nielenže ľubovoľne v súlade s cirkevnou mienkou Bibliu interpretovať, ale ju aj dopĺňať.

No nehľadiac na všetky tieto úpravy a skreslenia, genialita Ježiša spočíva v tom, že niektoré jeho znalosti sa vďaka pôvodnej dualite ich zmyslu, mohli všetky dostať až k potomkom. Preto Biblia aj dnes prebúda v ľuďoch záujem o Učenie Krista. A práve kvôli výkladu týchto znalostí 'po svojom', kresťanstvo nikdy nebolo jednotné, a vo všetkých dobách existovalo v podobe množstva smerov, cirkví a siekt, ktoré medzi sebou bojovali.“

Mladík sa trochu zamyslel, a potom sa opýtal:

„A presne ktoré výroky Ježiša sa podľa vás zachovali v dvojakom zmysle?

„Zoberme si napríklad Jeho najrozšírenejší výrok, ktorý sa často používa aj vo vašej sekte: 'Lebo, kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v Mojom mene, tam som Ja medzi nimi.' Tu nejde o počet osôb, ako vás ubezpečuje váš presbyter. Tu ide o celistvosť jedinca, tam, kde sa duša, rozum a vedomie zišli za jediným účelom, poznať Boha. Alebo iné Kristove slová, ktoré náboženský vodcovia využívajú na prilákanie práve do svojej sekty. 'Nikto nemôže slúžiť dvom pánom, lebo buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo pre jedného sa bude snažiť zo všetkých síl,

ale o druhého nebude dbať. Nemožno slúžiť Bohu aj mamonu.' Ježiš mal na mysli individuálnu voľbu cieľa existencie človeka: buď mieri k Bohu, k Slobode, alebo k mamonu, teda k bohatstvu, materiálnemu svetu. Je to všetko veľmi jednoduché.“

„No aj u nás to, zdá sa, tak isto vykladajú.“

„Áno, ale výrazom mieriť k Bohu vám vaši náboženski vodcovia vtĺkajú, že iba navštevovaním práve ich sekty a študovaním ich programu príde človek určite k Bohu. Ale v skutočnosti môže človek prísť k Bohu, ak sa sám vnútorne zmení, ak si v dostatočnej miere vypestuje svoju vnútornú Lásku a posilní vieru znalosťami.

Alebo Ježiš napríklad hovoril: 'Tak budú poslední prvými a prví poslednými; lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.' Život je nám daný preto, aby sme rástli duchovne. Počas neho môžete urobiť krok vpred, to znamená rozvíjať sa, alebo krok vzad, teda upadať. Ježiš hovoril, že ak ťa dnes Boh učinil prvým, teda slobodnejším človekom, dal ti možnosť venovať Mu viac pozornosti, to znamená, že si si to v predchádzajúcich životoch zaslúžil. Ak si v tomto živote dopustil úpadok duše, tak v nasledujúcom živote ťa postaví do ťažších podmienok, aby si pochopil. A každý človek vo svojom vnútri, ak sa sústreďí na svoje hlboké pocity, môže pocítiť skúsenosť predchádzajúcich životov.“

„A vy ste povedali, že sa v Biblii zachovali zmienky o reinkarnácii. Ktoré konkrétne?“

„Napríklad, v Evanjeliu podľa Jána, ak si spomínate, je taký moment, ktorý sa zmieňuje o Nikodémovi, jednom z univerzitných profesorov, ktorý prišiel tajne v noci za Ježišom, aby mu položil niekoľko otázok. Tak teda, Nikodém sa pýta Ježiša: 'Ako sa môže človek narodiť, keď je starý? Či môže znovu vstúpiť do lona svojej matky a narodiť sa?' Ježiš mu odpovedal: 'Veru, veru hovorím ti,

ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Kráľovstva Božieho. Čo sa narodilo z tela, je telo, čo sa narodilo z Ducha, je duch.' Okrem toho sa dochovali aj takéto jeho slová: 'V dome Môjho otca je mnoho príbytkov,' čím myslel mnohorakosť existencií svetov.

Kristus rozprával svojim učeníkom o zákone opakovaných zrodení, ktoré umožňujú pochopiť, že duša sa prevetľuje, aby mohla plne dozrieť. Rozprával o tom, ako spasí svoju dušu a dosiahnuť Kráľovstvo Božie, spoznať život večný. Tiež rozprával o tom, že čím sa stane človek duchovne rozvinutejším, tým silnejšie skúšky bude zakúšať od vzdorujúcej živočíšnej podstaty, čiže diabla.“

„Áno, podľa Evanjelia bol dokonca aj Ježiš vystavený útoku samotného diabla. Vždy som rozmýšľal, prečo. Veď On bol Syn Boží.“

„Ježiš bol skutočne Synom Božím, silnou dušou. No on sám seba nazýval aj Synom človeka, lebo Jeho Veľká Duša sa vtelila do obyčajného ľudského tela. A ľudskému telu je od prírody vlastná živočíšna podstata, táto jeho neoddeliteľná časť. Preto aj Ježiš, ako Bódhisatva, bol vystavený skúške živočíšnej podstaty, svojho tela, svojich negatívnych myšlienok. On prežíval tú istú bolesť, tie isté pocity, všetko to isté, čo prežíval obyčajný človek. Znamená to, že Issa sa nachádzal v úplne rovnakých podmienkach. A bolo mu tisíckrát ťažšie, než komukoľvek z vás. Pretože On poznal Slobodu. On poznal Boha...“ Zdalo sa mi, že tieto slová Sensei hovoril s akýmsi skľučujúcim smútkom v srdci, výraz jeho tváre sa zmenil. „A tu, plniac svoju misiu, ocitá sa v ľudskom tele, so všetkými jeho problémami, so všetkými týmito myšlienkami, emóciami. S kompletnou živočíšnou podstatou, ktorú treba zahnať do kúta, do hĺbín svojho vedomia, a ktorú je potrebné po celý život držať na vodítku ako psa, a ešte aj tak tá hnusoba šteká. A váš presbyter ešte vykladá, že je to raj?!“ poľukal si po čele.

„No ak toto nie je peklo, tak čo môže byť, koniec-koncov, od tohto horšie!“

Po týchto slovách nastala dlhá pauza. Sensei si zapálil cigaretu.

„Prečo sa ale v Evanjeliu zmieňuje len jeden moment osobného boja Krista s diablom, keď bol na púšti? Ak sa teda Kristus nachádzal v rovnakých podmienkach ako ľudia, a diabol, to sú negatívne myšlienky, znamená to, že takéto myšlienky v ňom museli byť po celý život.“

„Presne tak. Ibaže Kristus bol Veľká Duša, naplnená silou Lásky, preto udržiaval v sebe všetky tieto negatívne myšlienky pod prísnu kontrolou. A ten moment, ktorý sa spomína v Evanjeliu, to bola jeho bitka myšlienok na poli rozumu, aby upevnil nadvládu duše nad telom. Bol to jeho osobný Armagedon, ktorým si musí prejsť každý, kto sa narodí v tele. Ani Bódhisatva, bohužiaľ, nie je výnimkou... Preto sa štyridsať dní a nocí postil. Pretože zhruba za takú dobu sa organizmus vyčerpáva, oslabuje a živočíšna podstata sa definitívne vzdáva. Ježiš sa otváral duchovne, aby jeho vedomie plne ovládla Duša. Ale živočíšne myšlienky tela Ho neustále pokúšali, snažili sa vybojovať vládu nad rozumom. Rozprávali v hladnom tele: 'Ak si Syn Boží, povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby.' Jeho myšlienky od Duše odpovedali: '... nie samým chlebom bude človek žiť, ale každým slovom, ktoré vychádza z úst Božích,' čím zdôraznil ohromnú silu Ducha, podstatu skutočného človeka, teda duše. Negatívne myšlienky Ho opäť zmáhali: '... ak si Syn Boží, vrhni sa dolu. Veď je napísané: "Anjelom Svojim prikáže o Tebe, a na rukách Ťa ponesú, aby si si neudrel nohu o kameň".' A On sám sebe odpovedal: '... tiež je napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha,' čím dokazoval pevnosť Ducha a kontrolu nad bláznivými myšlienkami tela. A keď Ho myšlienky živočíšnej podstaty lákali, aby ovládol všetky kráľovstvá sveta,

pokúšajúc sa prebudiť v ňom ako svoj posledný tromf túžbu po celosvetovej nadvláde, vyvolanú pocitom nenásytného velikášstva, Ježiš odvrhol aj tie so slovami: 'Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a len Jemu budeš slúžiť.' A Issa tak so cťou vyhral tento Armagedon, zvíťazil nad svojím telom, nad svojimi negatívnymi myšlienkami silou svojho Ducha, silou obrovskej Lásky k Bohu. V plnej miere sa v ňom prebudila Duša Bódhisatvu a získal seba. Odvtedy Ježiš naplňal svoju misiu, naplno využívajúc znalosti a silu svojej obrovskej božskej Lásky. Práve preto konal svojou vierou zázraky, uzdravoval chorých, kriesil mŕtvych. Pretože pre túto božskú silu neexistujú žiadne prekážky ani na Zemi, ani vo vesmíre.

Následne Ježiš po celý svoj život zreteľne rozdeľoval myšlienky duše od 'osedlaných' myšlienok tela. Vezmite si napríklad slová jeho tela, keď sa modlil v Getsemanskej záhrade pred tým, ako ho zradil Judáš. Ježiš sa modlil, Jeho Duša v tom okamihu opustila telo a telo zvolalo: 'Otče môj! Ak je možné, nech Ma minie tento kalich, avšak, nie ako Ja chcem, ale ako Ty.' A toto bolo práve oslovenie Duše telom, pretože Ježišova Duša bola časťou samotného Boha a mala Jeho silu.

Alebo ďalší moment, keď už Ježiš visel na kríži, veď On veľmi trpel, cítil všetku tú bolesť tela Dušou. A aby nepodľahol, Issa opustil svoje telo. Keď jeho Duša opustila telo, tak rozum zakričal: 'Eli, Eli! Lama sabachthani?' teda: 'Bože môj, Bože môj! Prečo si ma opustil?' To jasne ukazuje, nakoľko Issa ako Veľká Duša ovládal nielen svoje telo, ale vládol aj svojmu rozumu.“

Mladík chvíľku mlčal, ale potom povedal:

„Povedzte mi, táto otázka ma už dlho trápi, je pravda, že sme od počiatku hriešni?“

„**Človek je od počiatku slobodný a nemá hriech.** Veď, čo je to hriech? Hriech, to je to, čo nás ťaží vnútri,

na úrovni podvedomia, to je to, čo nás oddeľuje od Boha, núti nás báť sa, cítiť sa vinným. Je to teda prirodzený následok pôsobenia vašej psychiky po tom, ako porušíte všeľudské morálne a mravné zákony. To je hriech. Tieto zákony sú kódexom vašej cti, vášho svedomia. A keďže ste ho sami porušili, je nevyhnutné, aby ste sa sami stali lepšími a čistejšími v myšlienkach aj činoch.

Lenže vaši náboženský vodcovia vám neustále vtĺkajú, že ste otroci Boží, že ste od počiatku hriešni. Prečo? Pretože je pre nich výhodné, aby ich človek celý život živil, a tým sa vykupoval zo svojich „hriechov“, dokonca aj z tých, ktoré nespáchal. Je to svojrázny psychologický trik pre ľudí. Ak je človeku vsugerované, že je vinný, od počiatku hriešny, potom sa v ňom rodí strach. Tento umelo vyvolaný strach využívajú vaši náboženský vodcovia, aby vám okamžite odpustili vaše hriechy, prirodzene do nasledujúceho hriechu.

Ale človek vo svojej podstate nie je otrok Boží, on je syn Boží. A Otec nemôže nenávidieť svojho syna, On ho môže len Milovať. Pretože Boh je Láska. A Láska nemá a nemôže mať strach... Boh dal ľuďom slobodu voľby. A to je Jeho najcennejší dar ľuďom ako svojim deťom.“

„A čo potom príbeh o hadovi pokušiteľovi, o tom zle, ktoré ľuďom spôsobil?“

„Táto informácia bola veľmi prekrútená. A tá legenda, ktorá bola ľuďom odovzdaná na začiatku, hovorila o tomto. Keď Boh stvoril Človeka, teda dušu, kochal sa svojím dielom, pretože ono bolo stvorené na Jeho obraz a podobu. Človek vtedy nebol v tele na Zemi, ako dnes tvrdia niektoré náboženstvá...“

„Akože nebol v tele? Veď bol stvorený na obraz a podobu.“

„Snáď si nemyslíte, že Boh je nemenná osobnosť v hmote, teda nachádzajúca sa v tele ako vy alebo ja, a zároveň je všadeprítomný?!“

„Nuž, o tom hovoria aj iné náboženstvá.“

„Ktoré náboženstvá? Preštudujte si túto otázku pozornejšie. Všetky svetové náboženstvá hovoria, že Boh je jeden, všadeprítomný... Boh je podobný, ako by som vám to len povedal..., energetickému, magnetic-kému alebo akémukoľvek inému poľu. Je to jednotné pole, v ktorom existuje všetko. Boh, to je mocná energia mysle, ktorá všetko tvorí a všade sa prejavuje. Ale v žiadnom prípade to nie je Nieкто s bradou, sediaci na tróne... Hoci, ak si to želá, aj on sa môže dočasne vteliť do Ľudskej Osobnosti. Boh nás stvoril na svoj obraz a podobu, ale tých nás, ktorí sme vo vnútri tohto tela. Jeho Častica – duša, je v každom z nás... 'Raj' Človeka bol na nebesiach, mimochodom, o tom hovoril aj Ježiš.

Tak teda Bytosť, ktorú stvoril Boh, pozostávala z božskej podstaty, teda z duše. Nepoznala zlo, poznala iba dobro, pretože v nej bola Božia Láska. Bytosť mala, prirodzene, obrovské schopnosti a neexistovali pre ňu žiadne prekážky... Tieto Bytosti si, okrem Boha, obľúbil aj Lucifer, anjel Svetla, ktorý je pravou rukou Boha. Ten povedal Bohu: 'Tieto Bytosti nechápu, ako veľmi ich miluješ, pretože poznajú len dobro.' A Lucifer začal obhajovať individuálnosť Človeka, jeho pozíciu slobodnej Bytosti kvôli poznaniu, aby si Človek skutočne zamiloval Boha, a nie kvôli tomu, aby len jednoducho existoval pred Bohom ako rastlina, ktorá potešuje Jeho pohľad. Boh teda 'prikázal' Luciferovi: 'Ak ich miluješ tak ako ja, tak ich to nauč.' A Boh osídlil ľuďmi Zem, ktorá bola stvorená špeciálne pre človeka, s moriami, súšou, rastlinstvom a rôznymi zvieratkami. Lucifer, na druhej strane, stvoril ľudské telo, do ktorého Boh umiestnil dušu, a tým v ňom vznikli dve podstaty, duchovná a živočíšna. A človeku bola Bohom daná sila mysle, pretože on bol synom Božím. Rozum sa stal bojovým poľom myšlienok oboch podstát. Práve toto zdôrazňuje, že Boh a Lucifer

stvorili človeka spoločne. Práve toto poukazuje na to, že Lucifer bol a zostáva pravou rukou Boha, pretože bol aktívne účastný pri stvorení človeka a aktívne sa zapája do výchovy jeho duše... Takýmto spôsobom dal Lucifer ľuďom možnosť dokonale pochopiť a spoznať, čo je to dobro, a čo zlo. A Boh dal ľuďom slobodu voľby medzi týmito dvoma podstatami. Od tých čias je Lucifer poručníkom ľudí.“

„A prečo Lucifer nazýva sám seba Légiou?“

„To je všetko preto, že pôsobí prostredníctvom myšlienok našej živočíšnej podstaty. A týchto myšlienok býva jú spravidla légie. Len sledujte samých seba. Veď vám sa zdá, že zvažujete len jednu myšlienku, ktorá je, pravdaže, vaša. Ale skúste udržať túto jednu myšlienku čo i len desať minút, skontrolovať ju a budete prekvapení, koľko všelijakých rôznych nepotrebných myšlienok sa objaví vo vašej hlave. A práve to aj je légia. Preto Lucifer, obrazne povedané, neustále prebýva v nás a preveruje našu vieru, neochvejnosť v Láске k Bohu.

Sila mysle, ktorú nám dal Boh, je obrovská. A táto sila sa nazýva Viera. Človek, ktorý skutočne verí, môže konať zázraky. To potvrdzuje nielen Ježiš, ale aj mnohí jeho nasledovníci a stúpenci iných Veľkých, ktorí ich konali a konajú dodnes. No háčik je v tom, že táto sila, bez ohľadu na to, v čo človek verí, môže byť použitá ako dobrým smerom, tak aj zlým. A podľa toho, na ktorú stranu sa prikláňa vaše vedomie, to človek aj dostáva. Ak sa myšlienkami prikláňate k zlu, teda ak vo vás hľodá materiálna, živočíšna podstata, potom sa vo vašom živote začnú objavovať mnohé problémy, a to všade: v zamestnaní, v osobnom živote, v rodine a tak ďalej. Tieto problémy vás trápia. Pretože zlé myšlienky získavajú silu vašej viery a všemožne sa vás snažia odvieť od myšlienok na Boha. Ak však svoju myseľ zameriate na dobré myšlienky, zlé myšlienky strácajú túto silu a oslabujú sa, a potom ich už môžete plne kontrolovať.

Pri stálej podpore pozitívnych myšlienok vo vašom vedomí, bude životná cesta hladšia. A najdôležitejšie je, že sám človek sa rozvíja duchovne a spoznáva silu Lásky...“

„A čo zlé myšlienky, tie potom úplne zmiznú?“

„Nie, ony sa vo vás neustále nachádzajú, no nemajú silu ovplyvňovať vás. Obrazne povedané, zlé myšlienky čakajú na vhodný okamih, kedy oslabíte svoju kontrolu, aby sa opäť pokúsili vybojovať si silu vašej viery. Tento bystrozraký Strážca živočíšnej podstaty prebýva celý život v tele ako jeho neoddeliteľná súčasť. Preto, kým sa duša nachádza v tele, tieto skúšky 'pevnosti' budú neustále prítomné. Ale keď duša plne dozrieva a opúšťa cyklus reinkarnácií, Lucifer sa z nej tiež úprimne raduje, ako prísny a múdry Učiteľ zo svojho Žiaka. Pretože duša prešla so ctou všetky skúšky a zjednotila sa vo svojej skutočnej Láске s Bohom... Boh je rodič. Ten sa vždy raduje z úspechov svojho dieťaťa...“

Takže, náš život, to je škola duše. Preto každý človek, ktorý je v tele, prežíva svoj vlastný Armagedon a prijíma pozíciu svojich víťazných dobrých, alebo zlých myšlienok. Preto aj znalosti, ktoré sa odovzdávajú ľuďom, môžu priviesť buď k Slobode, alebo k otroctvu. Nikto nám však nebráni v našej slobodnej voľbe, ani Boh, ani diabol. Ak si volíme Boha, ideme k Bohu, ak si volíme diabla, ideme k diablovi. Teda my sami si dláždime cestu buď do raja, do nirvány, alebo sami seba vrháme do pekla reinkarnácií.“

„No dobre, ak človek nie je od počiatku hriešny, tak prečo je Kristova smrť vykúpením z ľudských hriechov?“

„Veď sa len sám aspoň trochu zamyslite nad touto vetou. O aké vykúpenie už len môže ísť? Veď keby to bolo skutočne tak, teda ak by Kristus sňal naše hriechy, znamenalo by to, že nech by sme teraz čokoľvek spáchali, všetko by nám už bolo odpustené. Je to tak?!

Všetko je to hlúposť. Každý človek sám zodpovedá za svoje hriechy pred Bohom.

Z Kristovej smrti urobili k dnešnému dňu to najväčšie tajomstvo, o ktorom sa dodnes hádajú samotní cirkevníci. Prečo sa nechal ukrižovať? Veď Ježiš bol Syn Boží, On mohol zničiť celú planétu, nie nejakú tam hrstku akéhosi úbohého národa, lebo mu bola daná sila Boha. A ľudia to chceli. Keď ho križovali, hovorili: 'Ak si Syn Boží, zostúp z kríža'. No Kristus nepodľahol pokušeniu, On dovolil, aby bolo jeho telo ukrižované. Prečo? Pretože **celý zmysel príchodu Krista bol postavený nielen na Učení, ktoré dával ľuďom, ale čo je najdôležitejšie, všetko spočívalo na voľbe samotných ľudí. Lebo Ježiš podstúpil toto utrpenie, aby názorne ukázal vôľu Božiu, podstatou ktorej je práve Sloboda voľby samotného človeka; buď sa rozhodne ísť k Bohu, alebo sa rozhodne zostať v temnote myšlienok svojej živočíšnej podstaty. Kristus teda priniesol ľuďom Slobodu voľby. Toto je najväčší čin, ktorý bol skrytý pred väčšinou ľudí. A toto je najväčším hriechom kresťanstva ako takého.** Pretože pred Ním aj po Ňom ľudia konali zázraky a potvrdzovali existenciu Jediného Boha. No do pamäte sa vrylo práve ukrižovanie Ježiša, hoci druhá časť Jeho života, kedy tiež kázal, konal zázraky, uzdravoval chorých, keď sa nachádzal na Východe, sa čiastočne stratila v čase. Zostali len zmienky o ňom, ako o prorokovi Issovi, v rôznych zdrojoch dávnych čias, napríklad, v 'Bhavišja-mahápurána', ktorá bola napísaná v sanskrite.“

„Čože, Ježiš snáď naďalej žil na zemi?“ úprimne sa začudoval mladík.

„Samozrejme. Vďaka úsiliu Pontského Piláta, telo Krista zostalo živé a Ježiš sa musel do tela vrátiť. Pretože ako Bódhisatva, ktorý sa narodil v tele, musí v ňom prebývať až do posledného dychu.“

„Vďaka úsiliu Pontského Piláta?!“ začudoval sa mládenec ešte viac.

„Áno, V skutočnosti Pontský Pilát pochopil, Kto je Kristus, a preto tiež neskôr získal Slobodu od Ježiša, teda oslobodenie od reinkarnácií. Jeho meno bolo zachované v dejinách ľudstva.“

„Zaujímavé, zaujímavé. A kedy pochopil, že Ježiš je Boh?“

„Keď sa stretol s Ježišom. Navyše, keď Pilát pochopil, Kto pred ním stojí, všemožne sa snažil Issu zachrániť, prehovárал ho, aby utiekol, varoval Ho, že dav Ho zničí. No Ježiš odmietol a povedal, že ak je Jeho telu súdené zahynúť, tak to tak musí byť, pretože ľudia musia spraviť vlastnú voľbu. Neskôr sa Pontský Pilát dokonca pokúsil presvedčiť dav, že je Ježiš nevinný, aby Ho prepustili, ako bolo zvykom na počesť veľkého sviatku. No ľudia chceli práve Krista vidieť ukrižovaného a zabitého. To bola ich voľba.“

Avšak Pilát Pontský urobil všetko po svojom. Hoci pre Krista, ako Bódhisatvu, by bolo oveľa jednoduchšie zavŕšiť týmto spôsobom svoju misiu v ľudskom tele. Pilát, ktorý sa z Lásky snažil podľa svojho pochopenia preukázať službu Bohu, zachránil telo Krista, mysliac si, že toto je sám Kristus. Hoci Ježiš tam už nebol. Ešte keď bol na kríži, opustil telo, aby nepodľahol ťažkým mukám. Telo ale bolo ešte živé.“

„Ako ale mohlo jeho telo zostať nažive, keď sa v Biblii píše, že 'jeden z vojakov Mu kopijou prebodol rebrá, a v tej chvíli vytekla krv aj voda'.“

„Ide o to, že to špeciálne pre 'publikum' zahráli ľudia Poncia Piláta. Tento úder mu zasadil jeden z najlepších vojakov Poncia Piláta. Mimochodom, urobil to tak profesionálne, bodol medzi piate a šieste rebro z pravej strany doľava nahor pod presne určeným uhlom, takže vznikla dokonalá ilúzia, že prebodol srdce. A v skutočnosti nebol

zasiahnutý ani jediný životne dôležitý orgán. Telo sa nachádzalo v stave bezvedomia, hoci bolo ešte živé. Toto je jeden z dôležitých faktov, ktorý potvrdzuje práve účasť Piláta pri záchrane Ježiša, aby bol dav utvrdený v tom, že Kristus zomrel. Hoci dvom ďalším, ešte živým, ukrižovaným zločincom prerazili holene. To sa robilo preto, aby sa nemohli o ne opierať, a aby zomreli mučivou smrťou udusením.

Navyše v tom čase nebolo povolené pochovávať ukrižovaných v samostatných hrobkách alebo ich vydávať príbuzným, aby ich pochovali. Hádzali ich do spoločného hrobu. Telo Ježiša, opäť na príkaz Poncia Piláta, sňali z kríža a odniesli do jaskyne... Takmer dva dni sa o Ježišovo telo starali, liečili ho, neustále potierali bylinnými výťažkami, aby prišiel k vedomiu. Teda, povedané súčasným jazykom, snažili sa ho oživovať.

Avšak ide ešte aj o to, že proroctvo Ježiša hlásalo, že vstane z mŕtvych a zjaví sa v žiare na tretí deň. Teda Ježiš mal prísť na tretí deň nie v tele, ale v Duchu Božom, aby rozptýlil všetky pochybnosti o tom, že On bol poslaný Bohom. No Poncius Pilát so svojimi stúpenkami nenechal telo Krista umrieť. Preto bol Kristus nútený vstúpiť do tela...

Pilát, samozrejme, vo svojom chápaní Krista zachránil. Preto ho Ježiš podľa zásluh odmenil za jeho činy a oslobodil ho z reťazca reinkarnácií. Pilát bol prvý, kto hovoril s Kristom po Jeho 'vzkriesení'.

„Nuž, toto už určite nie je známe.“

„Je to známe. Až do našich dní sa zmienky o tom dochovali. A poniektorí ich dôkladne schovávajú, aby sa nepodlomila ich moc. Ale zbytočne. Ako len draho za toto zaplatia. Takže, keď Ježiš prišiel k vedomiu, Poncius Pilát s ním hovoril a prosil ho, aby Ježiš opustil túto krajinu, aby Ho kňazi, ktorí mali moc, nezačali opäť prenasledovať. Pilát Ho požiadal: 'Zľutuj sa nado mnou, nechod medzi ľuďi'. Ježiš odpovedal, že splní Pilátovu prosbu,

že sa len stretne s učeníkmi a odíde. A dodržal svoje slovo. Keďže hlavná misia bola splnená, Issa odišiel spolu s matkou a jedným zo svojich učeníkov na Východ. Ježiš sa dožil viac ako sto rokov a bol pochovaný v meste Šrínagar, hlavnom meste Kašmíru, kde sa v posledných rokoch svojho života usadil. Toto malebné miesto sa rozkladá medzi jazerami na úpäti Himalájí. Jeho hrob sa nachádza v krypte hrobky 'Rosabala', čo znamená 'hrob proroka'.

„Možno sa to tak naozaj stalo. Ale viete, že to, že v tomto hrobe ležia práve pozostatky tela Ježiša, sa dnes už nedá dokázať.“

„Prečo sa to nedá dokázať? Dá sa to dokázať. Zostali stopy ukrižovania. A to najmä ryhy na kostiach rúk, na chodidlách a dokonca aj stopy od kopije na rebrách. Okrem toho má charakteristickú zle zrastenú zlomeninu v oblasti distálnej polovice diafýzy holennej kosti pravej nohy.“

„Zlomeninu? To mu polámali nohu pri poprave?“

„Ale kdeže, aká poprava. To sa stalo oveľa neskôr, keď bol Kristus v dosť pokročilom veku. Preto na to aj upozorňujem, že je tá zlomenina špecifická a zle zrastená. Je to dôkaz, že sa Issa dožil staroby...“

„A čo teda zmienky o tom, že sa Ježiš vzniesol na nebesia v tele?“

„Očividne takúto vsuvku niekto veľmi potreboval, aby posilnil vieru svojich veriacich v silu materiálnej podstaty... V každom prípade, sám si pozorne prečítajte Bibliu: zo štyroch evanjelií sa len dve zmieňujú o nanebovstúpení. V evanjeliách podľa Matúša a Jána sa hovorí o stretnutí Ježiša s učeníkmi na hore. A u Jána je dokonca napísané, že Ježiš po tomto stretnutí odišiel spolu so svojim obľúbeným učeníkom. Okrem toho sa zachovali početné zmienky o pobyte Issy na Východe už po jeho ukrižovaní. Tieto informácie sú uchované nielen na Východe, ale aj v knižnici Vatikánu...“

„Dajme tomu. Ale ak vtedy boli nepokojné časy, tak prečo dnes, ak hovoríte, že existujú početné zmienky o pobyte Ježiša na východe, prečo by ľuďom nepovedali pravdu tak, ako to tieto dokumenty dokazujú. Veď dnes je úplne iná doba.“

„Doba je iná, ale túžba ľudí po moci zostala rovnaká ako pred tisícročiami. Len si predstavte, čo by pre elitu náboženských vodcov znamenalo, keby sa ľuďom povedala pravda a ukázali by sa svetu historické dokumenty, ktoré oni tak dôkladne ukrývajú. To by pre nich bola úplná katastrofa! Znamenalo by to podkopať všetky piliere, ktoré oni kedysi vybudovali, podkopať vieru svojich novicov a všetkého ich obrovského množstva veriacich, a stratiť tak všetku moc. Na to nikto nepristúpi... Ale človek, ktorý neustále hľadá poznanie, skôr alebo neskôr na tieto zmienky určite narazí.“

„Vo všeobecnosti áno, možno máte pravdu,“ zamysliac sa, povedal mladík, „úprimne povedané, mal som určité pochybnosti o nanebovstúpení, ale Poncius Pilát... kto by si to bol pomyslel!“

„Áno, Poncius Pilát, hoci si svojou Láskou aj zaslúžil náklonnosť Boha, no Issovi poriadne zavaril,“ premýšľajúc o čomsi svojom povedal Sensei. „Odsúdil Ho na viac ako osemdesiat rokov potľkania sa v tele. Nuž, očividne to bola cena, ktorú musel Kristus zaplatiť za spasenie Piláta.“

Nastalo krátke ticho, očividne sa každý z účastníkov rozhovoru ponoril do svojich myšlienok. Aj my sme ticho stáli, bez toho, aby sme sa pokúšali prerušiť taký strhujúci rozhovor.

„Zaujímalo by ma,“ rozhovoril sa opäť mladík, „prečo Ježiš prišiel práve k Židom a nie k nejakému inému národu. Bol to nejaký dominantný, Bohom vyvolený národ? Aj všade v Biblii, počnúc Abrahámom, sa hovorí o tom, že Boh ho nazýva milovaným národom.“

„Viete, Boh nerobí žiadne rozdiely v národnosti, farbe kože a tak ďalej, pretože všetci ľudia sú deti Božie, Boh miluje všetkých rovnako. No veď, keď jedno z vašich detí ochorie, dáte všetku svoju pozornosť a lásku tomuto chorému dieťaťu, aby sa čo najskôr uzdravilo. Rovnako aj Boh. Spomeňte si na slová samotného Ježiša: 'Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí'.“

„A počet Jeho učeníkov, má to niečo spoločné s mystikou alebo numerológiou? Veď ich bolo dvanásť a Ježiš bol teda trinásť.“

„Žiadna mystika v tom nie je. On jednoducho hľadal učeníkov s aspoň trochu vyzretou dušou medzi ľuďmi. A to mal ešte šťastie, že medzi vtedajšími ľuďmi našiel aspoň dvanásť ľudí, aj to ho jeden z nich... zradil.“

Mladík sa pousmial:

„Áno, ak mám vychádzať z biblických slov Ježiša, potom máte pravdu, lekára potrebuje chorý, nie zdravý... aj keď si myslím, že dnes lekára potrebuje celá planéta a nielen tento národ...“

„Presne tak... Pozrite sa, čo sa deje len v našej krajine, v ktorej vyše sedemdesiat rokov pestovali materializmus. Len sa objavila najmenšia sloboda voľby, a ľudia sa ako vyhladnutí vrhli do rôznych náboženstiev, pretože pre ich duchovnú podstatu je prirodzená potreba rozvíjať sa. Len sa pozrite, koľko sa zrazu objavilo a začalo prekvitať nových siekt, hnutí, náboženstiev.“

Dobre, v našej krajine je to pochopiteľné. Ale pozrite sa, čo sa deje po celom svete. Všade dochádza k prudkému vzostupu všelijakých náboženstiev. Ľudia pobejú od jedného k druhému. Rozumom by sa im azda aj páčilo. Všade sú dobré vzťahy, všetci sa na nich usmievajú, úctivo s nimi hovoria... Ale duša odmieta ich učenie, pretože ona potrebuje skutočné znalosti, pretože ona chce Slobodu. A sekty a náboženstvo sú príliš obmedzené.

Ponúkajú skôr pokrm pre rozum než pre dušu. A duše cítia, že pod týmto pozlátkom, navonok 'cnostným' obalom, je samotný plod zhnitý. Preto sa duša chveje a človek pobehuje a hľadá čistý zrelý plod.“

„Prepáčte, spomínali ste, že sa čas začína skracovať. Čo tým myslíte?“

„To už predpovedali dávno, dokonca aj Ježiš hovoril, že 'Keby sa neskrátili tie dni, nespasilo by sa žiadne telo. Ale kvôli vyvoleným sa tie dni skrátia...' Znamená to teda, že keď bude ľudstvo, ako celok, stáť pred rozhodujúcou voľbou, alebo ako sa hovorí v eschatológii, na prahu Božieho súdu, tak jedným z hlavných znakov tohto času bude jeho skrátenie... Navonok sa v podstate nič nezmení. Hodiny, tak ako ukazovali dvadsaťštyri hodín denne, budú tak ukazovať aj naďalej, kalendár zostane taký aký bol, rok, tak ako mal 365 dní, tak bude mať aj naďalej. Ale vnútri sa duša človeka začne chvieť. A človek začne cítiť a vnímať túto časovú tieseň. Všimne si, že čas beží rýchlejšie, deň uplynie ako okamih, mesiac ako týždeň, roky doslova ako mesiace. A čím ďalej, tým viac sa bude čas skracovať, stane sa nabitejším. Toto je svojrázny signál, znamenie pre dušu.“

„Áno,“ zamyslene povedal mladík, „pravdepodobne sa naozaj začínajú naplňovať proroctvá prorokov... Ale to sú predsa proroctvá o druhom príchode! Vari už nastáva ten čas?!... To je zaujímavé. Ale ako spoznáme, že prišiel práve Kristus? Veď si spomínate, že keď Ježiš prišiel prvýkrát, dlho mu nikto neveril, že On je pravý Boží Syn. A dnes, len sa pozrite, veľa ľudí nazýva samých seba Kristom alebo Utešiteľom, ktorého poslal Kristus. Na jednej strane, všetci hovoria zdanlivo správne, podľa Biblie, ale na druhej strane, nejako chýba dôvera k nim. Ako odlíšiť skutočného Krista od falošného spasiteľa?“

„Jednoducho. V Biblii je predsa povedané, že Ježiš kriesil mŕtvych, a chorému, nato aby bol uzdravený,

stačilo len dotknúť sa Jeho odevu. Ak vychádzame z tohto, myslím, že najvhodnejšie by bolo použiť metódu 'Zen'. Nato si stačí vziať hrubšiu a silnejšiu palicu a pekne-krásne buchnúť toho, kto sám seba nazýva Kristom. A ak potom na palici vyrašia listy, znamená to, že to bol Kristus. A ak nie, je to len dobrodruh. A bolo by žiadúce tresnúť ho ešte raz, aby ho nabadúce nenapadlo privlastňovať si cudziu slávu.“

Chvíľku sme mlčky stáli a premýšľali o tom, čo sme počuli. Ten mladík tiež spočiatku bral tie slová vážne. Ale keď mu došiel zmysel týchto slov, z duše sa rozosmial spolu s ostatnými, ktorí buráčali smiechom.

„Pravdepodobne to bude najúčinnjšia metóda,“ povedal s úsmevom. „A ak budeme hovoriť vážne?“

„A ak budeme hovoriť vážne, tak netreba čakať na Ježiša ako na Syna Človeka, pretože On príde ako Syn Boží do ľudských duší. Bude vládnuť tisíc rokov ako Kráľ, a zasadne nielen na 'trón' našej duše, ale aj nášho rozumu... Spomeňte si na Jeho slová v Evanjeliu podľa Jána: 'Lebo Boh je Duch'; 'Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa'; 'A Ja budem prosiť Otca a dá vám iného Utešiteľa, aby zostal s vami naveky, Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože Ho nevidí ani nepozná. Ale vy Ho poznáte, veď ostáva u vás a bude vo vás'; 'V ten deň spoznáte, že Ja som vo svojom Otcovi a Vy vo mne a Ja vo vás'.“

Mladík opäť chvíľku mlčal a potom sa spýtal:

„Zaujímalo by ma, kedy teda bude koniec sveta? V novinách sa v poslednej dobe začali objavovať najrôznejšie dátumy. Dokonca aj v našej sekte, pokiaľ viem, sa to tiež snažia prispôbiť predpovediam rôznych astrológov, tak, že označujú dátum začiatku prehliadky plánet... Preto by ma zaujímalo, kedy nastane Apokalypsa, kedy teda predstúpime pred Boží súd?“

„Viete, už dvetisíc rokov ľudia očakávajú Armagedon a druhý príchod Krista. Prakticky všetky náboženstvá sú postavené na tom, že už-už zajtra bude koniec sveta, a kto nie je v ich radoch, ten okamžite zahynie v 'pekelnom ohni'... Chcem vám k tomu povedať toto. **Každý človek počas svojho života prežíva svoj osobný Armagedon. Ale ani zďaleka nie každý ho vyhráva. A dokonca zďaleka nie každý chápe, že sa s týmto Armagedonom stretol. Preto sa netreba báť tej Apokalypsy, ktorá príde na všetkých, pretože hromadne sa aj umiera ľahšie. Hlavné je vyhrať svoj osobný Armagedon, aby sa človek potom neocitol v tom dave.**“

„Presne tak! Sám si myslím, že treba podniknúť niečo teraz, pretože nevedno, čo bude zajtra... Pravdupovediac, po tom, čo ste povedali, je mi tak nejako ľahšie na duši... Ale tá hrozná neistota... skrátka už mám nervy napnuté zo všetkých tých 'strašiakov'... Celkom ale nechápem, aké náboženstvo vyznávate?“

„Ja nevyznávam žiadne náboženstvo, ani k žiadnemu nepatrím. Ja patrím len Bohu.“

Potom prešiel rozhovor na otvorenejšie témy, ktoré sa týkali osobnosti tohto mladíka. Nadobudla som dojem, že ten mladík sa rozprával so Senseiom tak, akoby boli sami vo vesmíre. Stále viac a viac mu rozprával o sebe, o svojom živote, akoby naša tichá skupinka ani neexistovala, akoby ju rozpustila noc. Zdalo sa mi, že obaja účastníci rozhovoru, dvaja unavení Pútnici, ktorí sa náhodou stretli pod hviezdnyh nekonečnom, boli vzájomne pohltení týmto rozhovorom o večnosti, o podstate vecí, akoby zmizli hranice všetkých konvencií, priestoru i času.

„... Zvláštne... Viete, v poslednej dobe, ktovie prečo, som nemal šťastie na duchovných učiteľov. Buď ma neuspokojovali ich odpovede, alebo ich neuspokojovali moje otázky. A v neustálych sporoch sme, ako sa hovorí,

mútili vodu naprázdno, len čo sme nadarmo strácali čas. No to, čo hovoríte vy... ja som sa proste prichytil pri myšlienke, že sa s vami nemôžem hádať, pretože sa to zhoduje s mojím vnútorným chápaním sveta... Považoval by som za česť mať takého Učiteľa, ak by, samozrejme, Učiteľ uznal za vhodné mať takého žiaka.“

„Vieš, ja by som ti poradil nehľadať Učiteľa ani vo mne, ani v nikom inom. A nie preto, že by si bol nehodný žiak, ale preto, že v tebe je toho oveľa viac. Vidím, že máš v sebe Iskru. Poradil by som ti, aby si si naštudoval všetko sám. Preštuduj si sväté knihy rôznych náboženstiev a vytvor si pre seba celkový obraz o tom, kto je Boh, čo je to pravda, viera a čo sú zázraky a tak ďalej. Veď keby jediným správnym bolo len jedno konkrétne náboženstvo, potom by sa nikto z ostatných ľudí nespasil a neboli by ďalšie zázraky. Ale zázraky viery sa dejú aj v ďalších náboženstvách. Okrem toho, študuj podľa možnosti psychológiu človeka, biológiu, anatómiu, morfológiu, dobrá by ešte bola astronómia, kvantová fyzika, chémia... Proste si rozšír svoj obzor v oblasti exaktných vied, nakoľko ti sily stačia. A som si istý, že začneš chápať to, čo ti chcem povedať. Teraz to jednoducho cítiš, ale potom to začneš chápať. Akonáhle tomu začneš rozumieť, začneš chápať Boha. A najlepší Učiteľ, to je Boh...“

Ten večer sme išli domov poslednou električkou. Bolo už dávno po polnoci, ale ja som skrátka nemohla zaspať, pretože som bola až do hĺbky duše rozrušená týmto Senseiovým rozhovorom. Môj denník, ako najlepší priateľ a mlčiaci spoločník, prijal všetky výlevy mojej duše. Náš myšlienkovito-písomný rozhovor s ním sa pretiahol až do rána. A až keď na oblohe vyšlo slnko a svet sa začal pomaličky prebúdzajúť, opustená posteľ, ktorej sa už dlho cnelo, prijala moje telo v široko roztvorenej náruči svojich mäkkých perín. Našťastie bola nedeľa, deň celonárodného vyspávania.

41

Čas ubehol nepozorovane. Začalo sa horúce obdobie záverečných skúšok – kopec nervov a potu mnohých ľudí. Je to zvláštne, no v tomto poslednom roku môjho školského života som sa začala k tomu napätému procesu stavať oveľa pokojnejšie. Po tom všetkom, čo som prežila, sa skúšky zdali byť len bežnou previerkou mojich vedomostí a nie „ťažkou skúškou osudu“, ako ich vnímali mnohí z mojich spolužiakov. A keď to všetko bolo za nami, keď nakoniec nastal tak očakávaný záverečný ples, ešte som dlho nemohla uveriť, že môj život pokračuje, a že toto všetko nie je len sen.

Keď sme spolu s celou triedou pozdravili úsvit v malebnom kútiku prírody, začali sme sa rozprávať o tom, kto sa čím chce stať. Mnohí túžili stať sa lekármi, právnikmi, ekonómami či podnikateľmi. Ale keď sa na to spýtali mňa, úprimne som odpovedala: „Ja sa chcem stať Človekom.“

Možno, že ostatní nepochopili vtedy tak úplne zmysel týchto slov, no tváre väčšiny z nich zväzneli a vyzerali zamyslene. Veď skutočne, stáli sme na začiatku samostatnej životnej cesty, na prahu našej vlastnej voľby svojho osudu. Ako s nami život naloží, to je ešte otázka... Keby sme nahliadli do osudu rôznych ľudí,

ktorí prežili dobrú polovicu svojich rokov, videli by sme, že väčšina ich životných ciest a chodníkov sa nakoniec zlieva v jedno – v snahu stať sa Človekom. Lebo práve v tom, ako hovoril Sensei, spočíva pravý zmysel celého nášho života.

42

Kvôli záverečnému večierku som bohužiaľ musela vynechať duchovnú lekciu. A keď som potom nasledujúci deň zavolała Tatiane, oznámila mi veľmi milú novinku. Vyzerá to tak, že Senseiovi sa črtá týždenná dovolenka a decká ho prehovorili, aby sme išli všetci spoločne k moru. Dokonca aj Nikolaj Andrejevič sa rozhodol, že si kvôli tomu vyberie náhradné voľno, ktoré sa mu v práci nahromadilo, a ktoré si šetril na takú vzácnu príležitosť, ako je „celodenný“ rozhovor so Senseiom.

„Povedala som, že aj ty pôjdeš,“ vyhlásila Tatiana do telefónu.

„Skvelé, Táni, si ozajstná kamarátka. Toto si určite nenechám ujsť!“

Rozhodli sme sa ísť na troch autách, Senseiovým žigulíkom, volgou Nikolaja Andrejeviča a starým záporožcom, ktorého si Andrej požičal od svojho dedka. Všetko potrebné sme nachystali spoločne. Voloda sľúbil, že zaobstará stany. Stas so Žeňkom, ako sa ukázalo, boli vášniví potápači, a tak si vzali na starosť priniesť všelijaké rybárske potreby, vrátane nafukovacieho člna. My s Tatianou sme si vzali na starosť kuchynské potreby a Kostík zásobovanie vodou.

43

V určený deň o piatej ráno sme s Tatianou, cinkajúc miskami a lyžicami, tichými uličkami dorazili na miesto zrazu. Tam už stál Ruslan s Jurom. Potom prišiel Stas so Žeňkom. Tí nám povedali, že sa Sensei o hodinu oneskorí. Ako sa neskôr ukázalo, Sensei pracoval až do rána. Chlapci hovorili, že obvykle neskončí s prácou, kým neprijme posledného pacienta. Vzhľadom na nekonečné rady pri jeho dverách to vždy trvalo až do dvoch hodín v noci. Ale v tento deň sa ľudia očividne dozvedeli, že liečiteľ na týždeň odchádza, tak sa ich dostavilo oveľa viac. Preto Sensei dokončil príjem pacientov až o piatej ráno.

Neskôr prišiel Andrej so Slávkom v dedkovom „chrobáčikovi“. To auto malo určite toľko rokov ako Andrejov dedko. Ale my s Tatianou sme boli vďačné aj za taký dopravný prostriedok. V dobrej spoločnosti sa aj záporožec zdal rovnako dobrý ako mercedes. Začali sme skladať veci do „oceľového tátoša“ tak, že sme kufor natlačili takmer doplna. „Hm, Kostík si bude musieť dať svoju tašku pod nohy,“ vyhlásil dôležito Andrej, keď ledva zavrel kufor. Keď však Kostík dorazil, mali by ste v tom momente vidieť, ako Andrejovi spadla sánka. Kostíkove veci prišli vo volge s nákladným príviesom. A keď sme pomáhali vykladať

tie nekončiace tašky a batohy, Andrej div že nestratil reč. Bezradne mával rukami, až nakoniec vybuchol:

„Zbláznil si sa? Zbalil si sa ako na severný pól. Veď ideme na týždeň a ty si vzal len jedlo na tri roky! A ešte tieto obrovské bandasky s vodou. Veď ti Sensei povedal, že máš vziať jednu a nie štyri. Cisternu si mal priniesť!“

„Pravdupovediac, chcel som, ale nešlo to. Nemal som vhodnú dopravu,“ s úsmevom odpovedal Kostík a kývol smerom k otcovej volge.

„Ach ty! Kam ti to mám všetko naložiť? Povedz mi, kam mám dať tie sudy! Mám ich snáď namontovať namiesto kolies, alebo čo?“

„Zdá sa mi, že Nikolaj Andrejevič sľúbil, že príde s privesom.“

„No presne, zdá sa ti...!“

„No dobre, nerozčuľuj sa, niečo vymyslíme.“

Ešte celých pätnásť minút Andrej chodil a rozčuľoval sa nad obrovskou hromadou Kostíkových vecí. No Kostík ho len žartovne odbíjal:

„Uvidíme, ako bude pri mori vaša jasnosť chváliť moje veličenstvo za také nezabudnuteľné pohodlie.“

Kým v Andrejovi vybuchovali nekonečné gejzíry emócií, Tatiana sa spýtala Kostíka:

„Naozaj, načo si vzal toľko vecí?“

„No a čo, keď sa zabávať, tak sa zabávať. Veď ja to nie pre seba, ale pre všetkých,“ šibalsky sa ospravedlňoval „Filozof“. „A vôbec, toto všetko je len prach a márnosť...“ A nežne ju objal okolo pása a zasnene predniesol:

„A pre mňa zo všetkého najcennejšie sú tvoje pôvabné ústa.“

„Ach ty,“ zľahka ho odstrčila dievčina a rozosmiala sa zvonivým smiechom.

Kostík trpiteľsky skrivil tvár a pateticky vyhlásil:

„Ach, pýcha srdca je príčinou mnohých múk!“

A úkosom pozrel na Tatianu a dodal:

„Tak silno som napol tetivu, až sa bojím, že nevydrží môj luk!“

„Čo s ním narobíš? Veď ja ho naučím po kostole hvizdať...“, nečakane nahlas povedal Andrej, a ďalej si hundral svoje. Všetci sme sa začali váľať od smiechu.

Vtedy už dorazil Sensei s Voloďom a Viktorom. Sensei pozrel na ohromnú hromadu vecí a nechápavo sa spýtal:

„Decká, a vám je čo, vari ste sa vybrali na Severný pól?“

Celú našu skupinu prepadol nový záchvat smiechu a Andrej, ktorý v Senseiovi našiel rovnako zmýšľajúceho človeka, si začal vylievat' dušu.

Nakoniec prišiel aj Nikolaj Andrejevič s dlho očakávaným privesom. Ukázalo sa však, že na všetko to Kostovo „dobro“ bol aj prives málo. Akonáhle sme akotak rozdelili veci do troch áut, začali sme tam natláčať aj svoje telá. Slávko si presadol do Senseiovoho auta. My s Tatianou sme zaujali miesto medzi batožinou na zadnom sedadle záporožca. A Kostíkovi, ako osobe, ktorá sa „obzvlášť previnila“, sa ušlo „najmenej obmedzujúce miesto“ vpredu vedľa Andreja, na sedadle, ktoré bolo nielenže atypické, nízke, ale navyše sa ešte aj pohojďovalo na jedinej skrutke, ktorá ho držala. Kostík so svojou vysokou postavou precítil všetkými svojimi údmi celé čaro trojhodinovej jazdy v záporožcovi. Avšak nekonečný humor našich chlapcov zmiernil všetko nepohodlie priateľským, veselým smiechom.

Náš záporožec rachotil na čele celej kolóny. Andrej, s nohou na plyne, sa snažil vyžmýkať z neho všetky zvyšky síl. Sensei so staršími chlapcami išiel za nami a udržiaval vzdialenosť. A doplna naložený Nikolaj Andrejevič sa neponáhľal, ten išiel kdesi vzadu za Senseiom... Andrejovi sa očividne málilo, že ide v čele kolóny, tak si zmyslel dokázať nám, že záporožec je „najdrsnejšie“

auto na tejto ceste. Pridal rýchlosť a s hrdo vypätou hruďou začal predbiehať jedno auto za druhým. Kostík sa pri týchto manévroch zo srandy prežehnal, pevne sa chytil predného panelu a začal odriekať modlitbu za spásu všetkých vodičov, trpiacich kvôli tomuto vášnivému „pohoničovi tejto rachotiny“.

Predrali sme sa trochu dopredu. Pri ceste sa objavilo nevelké trhovisko. Tatiana už z diaľky zbadala jahody v prepravkách položených na zemi a zakričala do zvuku rachotiaceho motora na chlapcov, aby zastavili. Keď sme nakoniec zastali, Kostík si od úľavy vydýchol a snažil sa vyliezť, ako sa vyjadril, „z tejto plechovky, v ktorej je naskladaný doslova ako sardinka.“ Aby sme mohli vystúpiť aj my, musel Kostík opäť vysunúť svoje sedadlo. Túto komédiu sledovalo celé trhovisko. A navyše, keď Kostík nakoniec zabuchol dvere, odpadlo z nich bočné zrkadlo. Andrej sa na neho pozrel takým pohľadom, akoby zhodil tú najsvätejšiu vec:

„Ty by si si zaslúžil rukou majstra, alebo skôr kopanec do hlavy! Prečo s tým tak trieskaš?! Ja som to auto tri dni dával dohromady. Toto je cenná starožitnosť! S ňou sa musí zaobchádzať nežne, ako so ženou...“

A potom už nasledovala celá prednáška na túto tému. Decká sa rozišli po tržnici a vyberali ovocie. Ja som zostala pri záporožcovi a čakala na ostatných. Vtedy už prišiel Sensei s chlapcami. Keď vystúpili z auta, stalo sa niečo zvláštne.

Jedna žena, mohla mať asi tak štyridsaťpäť rokov, ktorá dovedy neprítomne stála nad svojím tovarom v čiernej šatke s uplakanými očami, akonáhle uvidela Senseia, rýchlo prekročila svoje ovocie, prakticky ho týmto pohybom rozsypala po celej zemi. Pribehla k Senseiovi, padla mu k nohám a začala nariekajúc v slzách prosiť:

„Prosím ťa, Gabriel, postaraj sa o môjho synčeka. Ako ja teraz budem žiť bez neho! Prosím, Gabriel, vezmi ma k nemu. Ja už viac nechcem tento prekliaty život, nechcem! Bože, zmiluj sa nado mnou, pusť ma k synčekovi...“

V tej chvíli som stála hneď vedľa. A vtom som uvidela, ako sa Senseiove oči zmenili. Objavil sa v nich akýsi jas alebo presnejšie povedané mäkké, príjemné svetlo, ktoré menilo črty Senseiovej tváre. V tom momente som pocítila, že môj „lotosový kvet“ začal silne vibrovať. A táto impulzná sila neprichádzala z mojich myšlienok, ale, ako mi pripadalo, od Senseia. Sklonil sa nad ženou a nadvihol ju.

„Vstaň, žena,“ povedal jej veľmi tichým, pokojným hlasom.

Pripadalo mi, že aj hlas mal nejako neobvyklý. Žena sa trochu nadvihla, ale stále kľáčala na kolenách, naďalej úpenlivo prosila o to svoje, hoci už tichšie, hľadiac mu priamo do očí. Sensei jej láskavo položil ruku na hlavu a povedal:

„Netráp sa, žena. Tvoj Kolja je v poriadku. On je zbožný, už sa o neho postarali.“

Žena k nemu natiahla ruky. Jej oči zažiarili akýmsi ohníkom nádeje a tvár ustrnula v návale prosebnej modlitby:

„Pusť, pusť ma k nemu Gabriel...“

Až mi prebehol mráz po chrbte z tých zúfalých slov. V tej chvíli sa tvár Senseia pokryla akousi ľahkou hmlou, čím sa stala ešte krajšou. Môj lotosový kvet sa zachvel ešte viac.

„Každý má svoj čas. Ty sa musíš ešte postarať o Ksjušu. Zabaviš sa na jej na svadbe, dočkáš sa jej prvého dieťaťa, týždeň ho poopatruješ a na deviaty deň pôjdeš k svojmu Koljovi, aby si mu povedala,

akého má krásneho vnuka,“ pokojne povedal Sensei. S každým jeho slovom boli oči ženy jasnejšie a láskavejšie. Na jej tvári sa zaleskli slzičky radosti. Žena sa rozžiarila úsmevom. A pretože nevedela, ako vyjadriť svoju vďaku, začala opäť klesať k jeho nohám. Sensei sa ju pokúsil zdvihnúť zo zeme. Vtom priskočili starrenky, ktoré predávali vedľa, zdvihli ju, chytili pod pazuchy a odvádzali ju smerom k dedine, pričom sa jej prihovárali:

„Čo sa deje, Mášenka, drahá, poď, pôjdeme domov...“ Žena pomaly vykročila s pokojom v tvári, čosi si pre seba šepkala a neustále sa prežehnávala. Ostatné starrenky začali zbierať jej rozsypaný tovar. Všetko sa to odohralo doslova behom minúty.

Vtedy prišiel Nikolaj Andrejevič. Spolu s Jurom a Ruslanom rýchlym krokom podišiel k našej skupinke, ktorá stála ako obarená, a informoval sa, čo sa stalo.

„Ále, nejakej babke tu preskočilo,“ poznamenal Žeňka, ktorý akurát stál vedľa Učiteľa, „začala celá uslzená padať k Senseiovým nohám, o niečo prosiť...“

Sensei si po tom všetkom, čo sa udialo, mlčky zapálil cigaretu. A keď sa potom Nikolaj Andrejevič začal vypytovať, previedol všetko na všednú tému a odpovedal len krátko:

„Nuž, všeličo sa v živote stáva... ľudské trápenia.“

„Rozumiem... A prečo ste tu zastavili, to predsa nebolo v pláne,“ spýtal sa Nikolaj Andrejevič Kostíka.

„Chceli sme si kúpiť tuto jahody.“

Naša skupina so Senseiom sa ešte raz prešla po trhovisku. Sensei vybral zrelé ovocie a kúpil pre všetkých veľký košík. Spokojná babička rozdelila jahody do troch sáčkov a láskavo sa im prihovarila:

„Deti moje, nehnevajte sa na ňu. Ešte neuplynul ani mesiac, čo sa tej žene zabil syn Nikolaj. Mala len jeho,

jedinú nádej i oporu. A jej muž zomrel už dávno... A teraz také nešťastie. Bol ešte taký mladý. Dcérika po ňom ostala, päťročná Oxana... Ťažký je Mášin osud. Svojho syna vlastne sama vychovávala, a teraz sa aj o vnučku musí postarať spolu s nevestou... A čo to do nej vošlo, to teda nechápem. Zrejme ju od ziaľu už načisto sily opustili.“

„Áno,“ súcitne prikývol Nikolaj Andrejevič, „postresový stav... Stres môže spôsobiť ešte aj horšie psychické poruchy. Mal som jeden taký prípad...“

Potom, ako som si vypočula príklady z jeho praxe, sa moje vedomie trochu upokojilo. „No, veď hej,“ pomyslela som si, „niet potom divu, že sa vrhla na prvého, koho stretla...“ A už po desiatich minútach jazdy decká veselo kecali o svojom, a pritom sa napchávali zrelými jahodami. Pri ďalšom Kostíkovom vtipe mi náhle svitlo. V tej chvíli som si presne vybavila bľabotanie tej ženy aj odpovede Senseia. „Stop! Veď ona vôbec nevyslovila meno svojho syna a už vôbec nie vnučky. Ale Sensei ich presne pomenoval, Nikolaj, Ksjuša.“ Z tohto odhalenia mi takmer jahoda zabehla. Úplne ma prešla chuť. „Vari...“ Keď som si pri týchto úvahách spomenula na Senseiovu tvár, môj „lotos“ začal opäť vibrovať a po tele sa začali rozlievať príjemné pocity. Fyzicky som pocítila vedľa seba prítomnosť Senseia. Presnejšie povedané, nie samotného Senseia, ale tú silu, ktorá z neho v tej chvíli vychádzala. A začala som sa cítiť tak dobre a príjemne, akoby ma niekto zahalil do mäkučkých okvetných lístkov. V tomto blaženom stave som aj zadriemala.

44

Zobudila som sa nato, ako ma niekto triasol za rameno. „Vstávaj, spachtoš, už prichádzame,“ povedala Tatiana.

Na nasledujúcej zastávke sme si pretiahli unavené končatiny. Vzduch bol nasýtený vôňou mora a sviežosťou. Kým sa Andrej s Viktorom a Voloďom snažili vyladiť vynechávajúci motor záporožca, trochu sme sa občerstvili v neďalekej letnej kaviarni.

O pol hodiny už náš sprievod vchádzal do kúpeľnej zóny, kde sa bezstarostne prechádzali rekreanti v plavkách s krásnymi čokoládovými telami. V čele našej kolóny išlo auto Senseia. Andrej sa vôbec nemohol sústrediť na cestu, snažil sa zároveň zízať do strán aj neporušovať pravidlá cestnej premávky.

Ako sme prechádzali okolo jedného z penziónov, Žeňa nám cez okno posunkami ukázal na plagát. Na ňom bolo veľkými, tučnými písmenami napísané: „Vynikajúci senzibil svetovej úrovne, fyzioterapeut, mág a čarodej Vitalij Jakovlevič... organizuje liečebno-ozdravné seansy. Seansy začínajú denne o 20-tej hodine.“

„A kto to je?“ spýtali sme sa spolu s Tatianou chalanov. „Neviem,“ pokrčil ramenami Kosťa.

„Počuj, nie je to náhodou tamten 'neandertálec', ktorý na seba vešal lyžičky? Pamätáš?!“

„Á, ten čudák?! To je možné. Ten sa, myslím, tiež volal Vitalij Jakovlevič. Ako vtedy sám seba tituloval... 'Všemocný vládca vesmíru a celej Zeme'...“

Chlapci začali živo spomínať na tú príhodu, a srdečne sa smiali z trikov tohoto „bôžika-bezdomovca“.

Medzitým sme už prešli kúpeľnú zónu a vošli na úzky výbežok. Výbežok bol dlhý asi 12 kilometrov. Tu bolo auto jedným z najlepších prostriedkov nato, aby sa človek dostal do opustenej oblasti a strávil tam nejaký čas ako „divoch“, presne tak, ako sme to chceli aj my. Ale ako vidieť, takých milovníkov vzrušujúcich zážitkov bývalo v týchto končinách zrejme mnoho, pretože miestne orgány krížom cez zrejme jedinú cestu položili obrovské potrubie. Ale na tom istom mieste, v kríkoch, chalani objavili dve široké dosky, ktoré tu zanechali starostliví motoristi pre svojich bratov. Naši vodiči ich položili na potrubie a, úplne ako profesionálni kaskadéri, presunuli svoje autá na druhú stranu. Aj keď s privesným vozíkom Nikolaja Andrejeviča sa bolo treba trochu pohrať.

Keď sme dorazili do jedného z najkrajších kútov prírody, rozhodli sme sa pre miestečko, ktoré bolo očividne už neraz „obývané“ nejedným „divochom“. Pozbierali sme odpadky, ktoré tu zostali po nedbanlivých turistoch, spálili sme ich a pustili sme sa do stavania tábora. Aj tu sa ukázalo, že Sensei je talentovaný a skúsený vedúci. Zohľadnil každý detail rozloženia tábora, dokonca aj možnú búrku. Všetci sa zapojili a s nadšením pomáhali Senseiovi, aj jeden druhému navzájom. Kostíkové veci prišli naozaj vhod a premenili náš tábor na útulné, pohodlné „mestečko“. A sám Kostík nám to pri každej príležitosti zdôrazňoval a žartom pripomínal, ako ho Andrej - „sadista“, kvôli týmto veciam mučil celú cestu

na „elektrickom kresle“. My s Tatianou sme si vzali na starosť kuchyňu. Postavili nám špeciálny stan na jedlo a na prípravu jedla vyčlenili varič.

Celkove, život v našom tábore sa rozbehol naplno. Už po obede, keď sme sa dosýta vykúpali v mori, s pôžitkom sme si vyhrievali svoje kosti na horúcom piesku. Starší chlapci vyplávali na more na nafukovacím člne. Nikolaj Andrejevič čítal akúsi knihu a Sensei driemal v tieni pod slnečníkom, prikrytý uterákom. My sme sa rozhodli, že si zahráme karty. Kostík sa pri tom snažil zapamätať, aké karty kto vyhadzuje, a vydedukovať, kto má čo na rukách, aj keď prakticky to bolo veľmi ťažké, pretože nás bolo veľa a hrali sme s dvoma sadami hracích kariet. Pri ďalšom neúspechu si začal Kostík prepočítavať v hlave kartovú schému podľa akýchsi vlastných výpočtov. Pri jednom z takýchto inteligentných výpočtov zdvihol obočie, ako by sa začudoval sám sebe, a spýtal sa:

„Sensei, a aké najväčšie prvočíslo dokážete z hlavy vypočítať?“

Sensei so zavretými očami odpovedal:

„Mám ti ho povedať celé alebo skrátene?“

„Samozrejme skrátene.“

„2 na 13 466 917 mínus 1,“ povedal jednoducho Sensei, akoby sa jednalo o obyčajnú násobilku. „Toto číslo je deliteľné len číslom 1 a samým sebou. A to je, asi, najväčšie prvočíslo, ktoré som schopný z hlavy vypočítať...“

Kostík sa prekvapene otočil jeho smerom. Potom si zase začal pre seba niečo intenzívne počítať. A Sensei otvoril oči a dodal:

„Ale ak chceš vypočítať moje IQ, potom sa snažiš zbytočne, je oveľa nižšie ako tvoje.“

Po týchto slovách sa Sensei prevrátil na druhý bok a opäť zaspal. Kostík sa dokonca trochu zarazil:

„No teda, ten Sensei! Ako mohol vedieť o tom IQ? Vedť som si to len pomyslel.“

„Veru,“ prehovoril Andrej, „a táto otázka zostala v jeho pamäti ako belasý sen, ktorý na starosť zmodral v očakávaní svojej odpovede.“

Všetci sa zasmiali a Kostík opäť raz vyzeral ako „hlupák“.

V ten večer sa naše očakávania a nádeje, že Sensei bude pri táboráku pod hviezdami rozprávať niečo nezabudnuteľné, nenaplnili. Hneď po večeri šiel Sensei spať, asi sa prejavila nahromadená únava. Ale my sme ešte dlho sedeli pri táboráku, bezstarostne sme sa smiali a rozprávali sme si rôzne historky.

45

Ráno, okolo siedmej som sa prebudila na krik čajok, ktoré na plné hrdlo protivne škriekali. A začula som rozhovor chalanov, ktorí zjavne vyšli zo svojho stanu kvôli hluku. Stas rozprával Žeňkovi ospalým hlasom:

„Pozri, tak skoro a Sensei už chytá ryby. Zaujímalo by ma, čo chce chytiť z brehu mora a ešte k tomu na udicu. Poďme sa pozrieť.“

Moja zvedavosť bola oveľa silnejšia ako predstava sladkého spánku. Rýchlo som vyliezla zo svojho stanu. Sensei pokojne sedel na skladacej stoličke s udičou v rukách. Vedľa neho stála prázdna trojlitrová nádoba, do polovičky naplnená vodou. Niekoľko čajok behalo okolo neho a rozčúlene pokrikovalo. Keď sme sa priblížili, čajky vzlietli a zostali visieť vo vzduchu blízko Senseia a zvedavo si nás zhora prezerali.

„Sensei, čože, kŕmiš snáď čajky, či čo?“ zasmial sa Stas hľadiac na prázdny pohár.

„Ale nie, oni ma tu len učia loviť ryby,“ odpovedal Sensei bez najmenších rozpakov.

Zobrali sme to ako vtip a zasmiali sme sa.

„Prečo si nás nezobudil skôr. Zobrali by sme sieť...“

„No, to určite, ešte sieť ťahať. To ja len tak, dostal som chuť na rybaciú polievku.“

Žeňka sa zo žartu demonštratívne pozrel do prázdneho pohára, pootáčal ho na svetle a veselo povedal: „To už hej, z takýchto obrovských rýb bude výdatná polievka.“

V tej chvíli nad nami letiaca čajka pustila malú rybkú, ktorá spadla priamo pod nohy Senseia. Všetci sa zasmiali.

„Pozri, Sensei, tu máš rybkú! Tak akurát na polievku,“ zo srandy povedal Žeňka a dal ju do fľaše s vodou.

Vtom prišiel Volodža s Viktorom:

„Čo je to tu za smiech, čo sa tu deje?“

„Ale, Sensei so svojou udicou dokonca u čajok súcit vzbudil,“ povedal Žeňa, „akiste sa im už zunovalo pozerať na prázdny pohár.“

Zase sme sa zasmiali. Ale Sensei s úsmevom povedal:

„Takže, kto sa mi najviac vysmieva, ten bude čistiť ryby na polievku aj na šašliky.“

Až sme sa váľali od smiechu, keď sme si predstavili tú smiešnu scénu čistenia maličkých rybičiek a obrovskú tlupu, ktorá na ňu už dychtivo čaká. Sensei sa zasmial spolu s nami a potom povedal:

„Nuž, dobre, rozprávkarí, toto vyťahujte...“

Ukázal na tučný vlasec, ktorý bol priviazaný jedným koncom k nohe stoličky a druhý bol ponorený pod vodou. Chlapci začali vyťahovať. A aké bolo naše prekvapenie, keď sme v kaprónovej sieti uvideli niekoľko jeseterov, každý z nich mal asi 4 kilogramy, a asi 8 obrovských plates. Všetci sa na seba zmätene pozreli a takmer jednohlasne sme sa spýtali:

„A to všetko na udicu?!“

Sensei sa usmial.

„Ale aká udica. Jednoducho som len vstal skôr. Ponerám, z rybárskeho závodu plávajú rybári nahadzovať siete. A tak som si pomyslel, že kým tam dôjdem,

tak sa práve budú vracaf späť. A tak sa aj stalo. Išiel som k nim a kúpil som... Ale keby mi na udicu aspoň raz zabrala,“ s ľútosťou sa postažoval Učiteľ.

Keď sme odnášali ryby na spracovanie, Žeňka povedal Stasovi napoly vážne, napoly žartom:

„Aha, počkaj, ako to mohol zvládnuť! Len k rybárskemu závodu je to sedem kilometrov pešo.“

„Možno išiel autom,“ ponúkla som svoju verziu.

„Ale akým autom. Po prvé, auto je vedľa nášho stanu, to by sme počuli. A po druhé, nie sú ani žiadne stopy v piesku.“

Kým sa prebudili ostatní, táto historka už stihla na seba nabaliť množstvo tajomných podrobností... Sensei mal v ten deň výbornú náladu. Po ľahkých raňajkách navrhol, aby sme sa išli prebehnúť na okraj výbežku. Ako službukonajúcich dobrovoľníkov sme v tábore nechali Kostíka a Tatianu, a aby sme neostali úplne bez obeda, tak aj Nikolaja Andrejeviča.

Po ceste sme si urobili niekoľko zastávok vo forme rozcvičky s intenzívnou záťažou na svaly. Predsa len, cvičenie v prírode a navyše na pozadí takej krásy, sa vôbec nedá porovnať s vydýchanou telocvičňou. Ako sa hovorí, tu sa duša a telo spájajú v jedno.

Keď sme dobehli takmer na koniec, uvideli sme pravý „vtáci trh“ čajok. Naša skupina sa držala pri brehu blízko okraja mora, aby sme príliš nerušili ich pokoj. Ale napriek tomu množstvo čajok usilovne kričalo a krúžilo nad nami, aby zahnali od svojich hniezd nepozvaných hostí.

Po nejakom čase sa nám pred očami otvoril nádher-
ný výhľad, ktorý majstrovsky vytvorila samotná príroda. Na samom konci výbežku sa vlny zbíjali do tvaru pravidelných kosoštvorcov, vzďaľujúcich sa od brehu v jednej línii. Obrysy ich zvlínených okrajov zvýrazňovala biela morská pena. Celú túto nádheru dopĺňalo

neobyčajné prelínanie rôznych farieb farebného spektra morskej vody, od jemnej tyrkysovej až po tmavomodrú. A krásna blankytnosť neba s jedným jediným belostným obláčikom vytvárala neopakovateľné umelecké dielo tohto veľkolepého obrazu.

Sensei nám dal pätnásťminútovú prestávku na odych a sám si s Volodom sadol do polohy Lotosu na okraji pobrežia. Niektorí z nás, vrátane mňa, rýchlo nasledovali jeho príklad a sadli si vedľa. Povieval ľahký vánok. Pobrežné vlny vydávali melodický šum, ktorý dopĺňalo z diaľky sa nesúce pokrikovanie čajok... Neviem, či to bolo vďaka pohľadu na túto božskú krásu, alebo vďaka prítomnosti Senseia, či vďaka tomu všetkému dohromady, no môj Lotosový kvet sa začal znateľne prejavovať a širil po tele príjemné prúdy akýchsi vln. Na krátku chvíľu som mala taký nezvyčajný pocit, akoby som sa rozplynula v celej tejto okolitej nádhere a stala sa jej neoddeliteľnou súčasťou. Tento pocit bol len chvíľkový, ale nezabudnuteľne výnimočný. Tento blažený stav prerušil Sensei, keď oznámil, že ideme ďalej.

Slnko už poriadne páľilo. A Sensei, aby nám „uľahčil“ cestu, povedal, že pobežíme po pás vo vode. Ukázalo sa, že je to neuveriteľne ťažké. Voloda so Senseiom vyrazili vpred, ako dve torpéda, predbiehajúc sa navzájom. To umožňovalo našej skupinke trošku švindľovať – niekto bežal po kolená, niekto po členky vo vode. No keď sme nakoniec dobehli do tábora, práve podvodníci sa rozvalili od vysilenia na piesku, vrátane mojej osoby. A Sensei s Volodom naďalej vyžarovali svoj zanietený optimizmus, netuším, kde na to brali silu. Po tomto „maratónskom behu“ ešte navrhli, aby sme si zahrli vodné pólo. A čo je divné, starší chlapani s radosťou súhlasili. Ostatné „nemohúce telá“ sa odplazili pomáhať s obedom.

Počas práce v kuchyni, som pozorovala Senseia. Smial sa, vyvádzal a pobehoval s loptou rovnako, ako ostatní chlapci. Absolútne ničím sa od nich ne-
líšil, rovnako mladý, silný, vtipný a zdravý muž. Na
jednej strane obyčajný človek... Ale každý z prítom-
ných v ňom videl akúsi vlastnú iskru, akési vlast-
né kúzlo, nachádzal vlastné momenty, uchvacujúce
svojou prostotou a zároveň eleganciou. Jeho Duša je
ako mnohostenný diamant, ktorým sa každý z nás
nadchýnal zo svojej perspektívy, zo svojho uhla lomu
vnútorného svetla. No v podstate nikto nemohol do
neho úplne preniknúť, nikto nedokázal pochopiť,
kto je On v skutočnosti.

Keď sa chlapci konečne uprostred najväčšej slneč-
nej páľavy upokojili, náš tábor upadol do hlbokého
spánku. Prebudila som sa okolo štvrtej. Rýchlo som
zatriasla Tatianou, aby vstala, pretože sme chceli
pripraviť niečo chutné pre našu veľkú skupinu. Keď
sme vyliezli zo stanu, videla som, ako Sensei sedel
na piesku s Nikolajom Andrejevičom a o niečom sa
rozprávali. Sensei mu čosi vysvetľoval, pričom urobil
z piesku tri malé kôpky. Keď sa dorozprávali, vstali
a pomaly zamierili k nám. Zrazu sa prvá kôpka pohla
a vyletel z nej holub, ktorý sa vzal nevedno odkiaľ.
Zachvela som sa od prekvapenia, neveriac vlastným
očiam. A Tatiana, tá dokonca pustila aj zemiaky a len
začudovane stála s otvorenými ústami. Zrazu sa poh-
la druhá kôpka a aj z nej vyletel holub. Sensei a Niko-
laj Andrejevič sa len nedbalo obzreli a pokračovali vo
svojom rozhovore, ani len trošku sa nezarazili. A vtom
sa pohla tretia kôpka. A z nej vyskočil... vrabec. Od
strachu som úplne zmeravela. Vrabec neuletel ako
holuby, ale skákal za Senseiom. Nakoniec ho „pred-
behol“, celý sa našuchoril, rozťahol krídla a začal

hlasno čvirikať, akoby sa nad niečím rozhorčoval. Sensei sa zastavil, chvíľku pozoroval neústupné čvirikanie tohto našuchoreného vrabca, a potom mu s úsmevom povedal:

„Nuž, ako si želáš, tak sa aj stane.“

Po týchto slovách znova zasypal vrabca pieskom, urobil kôpku niekoľkokrát väčšiu ako tú prvú. Zo zvedavosti som sa až nadvihla. Ale nasledujúci okamih ma definitívne prilepil k stoličke. Len čo Sensei poodišiel, kôpka sa pohla a z nej vyletela haja tmavá úctyhodných rozmerov, ktorá sa vydala smerom k výbežku.

„A čo takto poďakovať?“ udivene rozhodil rukami Sensei, hľadiac za ním, „Napokon, tak ako vždy...“

Sensei beznádejne mávol rukou a šiel si k svojmu stanu vziať cigarety. S Tatianou sme tam sedeli ako polomŕtve. A keď sa Nikolaj Andrejevič so Senseiom začali vzdávať smerom k pláži, začula som nasledujúci rozhovor:

„Takže toto bola ilúzia mojej mysle?“ pokojne sa spýtal Nikolaj Andrejevič, ako keby išlo o bežnú vec.

„Nie. To bola materializácia mojej myšlienky.“

„A prečo moje pokusy skončili len halucináciou?“

„Pretože si pochyboval. A pre materializáciu je nevyhnutná čistota viery. A to je veľmi ťažké dosiahnuť, pretože najmenšia pochybnosť všetko zničí...“

Závan vetra odniesol Senseiove slová mimo dosahu môjho sluchu. Veľmi som chcela ísť za ním a vypočuť si tento, taký zaujímavý rozhovor. Ale zrazu Tatiana, ktorá sa dostala zo šoku, začala chrliť slová o svojich dojmach na moju, už aj tak zmätenú hlavu.

46

Už sa zvečerievalo, keď niektorý zo starších chlapcov navrhol, aby sme si urobili zábavný večer – že by sme si pozreli liečebno-ozdravujúce seansy „veľkého mága a čarodejníka“, ktorý dnes usporiadal svoju prvú seansu. Pravda, bolo treba prejsť pešo osem kilometrov. Na také niečo sa odhodlala len polovica nášho kolektívu spolu so Senseiom a Nikolajom Andrejevičom. No a ja som jednoducho nechcela prepásť niečo zaujímavé pre mňa a môj denník, ktorý už aj tak prekypoval neobyčajnými zápiskami, napriek tomu, že pri mori sme boli ešte len druhý deň.

Pred ôsmou večer sme zaujali miesta v letnom kine, kde sa už zhromaždilo asi sedemdesiat ľudí. Vedľa Nikolaja Andrejeviča si sadla mladá žena s trojročným chlapčekom. Ostatné deti lietali pomedzi rady, hlučne sa naháňali. Ale tento len ticho sedel matke na kolienách. Ponúkla som mu cukrík. No ukázalo sa, že dieťa ho nevidí. Matka povedala, že jej syn má vrodenú slepotu. Nikolaj Andrejevič sa s ňou dal do reči, vyjasňoval si niektoré zo svojich profesionálnych aspektov. Čoskoro sa mu už žena úplne „zdôverila“ so svojim životným príbehom. Ukázalo sa, že chlapec, po istej traume, ktorú zažil v dvoch rokoch, naviac ani nerozprával. Okrem neho mala žena ešte staršieho

syna a dcéru, úplne normálne deti. Nikolaj Andrejevič jej prejavil súcit a začal jej vypisovať adresy a mená najlepších odborníkov v tejto oblasti medicíny. Žena sa potešila a žartovala, že v každom prípade aspoň neprišli na sedenie zbytočne.

Medzitým vyšiel na pódium Vitalij Jakovlevič. Sotva sme sa zdržali smiechu, pretože to bol naozaj ten istý „mág a čarodejník s lyžičkami na bruchu“, s ktorým sme už mali tú „veľkú česť“ zoznámiť sa ešte na jeseň. Tentoraz už vyzeral oveľa slušnejšie. Tvár mal hladko oholenú a vlasy starostlivo zastrihnuté. Mal čistý, letný oblek. Napriek výraznej zmene jeho zovňajšku, povýšenecký pohľad a naduté správanie zostali rovnaké.

Keď Vitalij Jakovlevič vystúpil na pódium, vrhol svoj „magický pohľad“ na publikum a začal svoju prednášku. Dobrých štyridsať minút rozprával takmer o tom istom, o čom aj vtedy v telocvični, len s jedným rozdielom. Teraz už na seba nevešal lyžičky a jeho reč bola plná rôznych nezrozumiteľných ezoterických a medicínskych termínov. Dôrazne mávajúc rukami, chodil po pódium s hrdo vypätou hruďou. A na záver, keď skončil, požiadal, aby k javisku prišli ľudia trpiaci chorobami, ktoré vymenoval. Myslím, že vymenoval takmer všetky choroby z „Príručky zdravotníka“, ktorú sme mali doma, a to v rovnakom abecednom poradí.

K pódium prišlo asi pätnásť ľudí. Jeden hovoril, že má choré srdce, ďalší, že ho veľmi bolí žalúdok, inému kolísal tlak, nejakej babičke hnisali trofické vredy na nohách. Šla tam aj naša žena s dieťaťom. Nikolaj Andrejevič vtedy zabedákal, že ľudia v nešťastí sú pripravení veriť každej hlúposti, dúfajúc ani nevedno v čo.

A keď sa všetci záujemcovia zhromaždili pri pódium, Vitalij Jakovlevič začal zhora usilovne mávať rukami

a tárať akési nezmysly „kozmicke-fluidného“ charakteru. A vtom som na svoje veľké prekvapenie pocítila, že môj lotosový kvet začal znovu silno vibrovať. Pozerala som sa na pódium a nemohla som pochopiť, či celé toto bľabotanie Vitalija Jakovleviča mohlo vo mne naozaj vyvolať túto prílivovú vlnu. Keď som sa sústredila, pocítila som, že všetka táto vibrácia vychádzala nie z pódia, ale odkiaľsi zozadu, z pravej strany. To bolo ešte zvláštnejšie, pretože Sensei si sadol dozadu, naľavo odo mňa. Obzrela som sa, ale Sensei nebol na svojom mieste. Vtedy som sa otočila na druhú stranu, tam, kde sa pravdepodobne, podľa môjho pocitu, nachádzal zdroj. Ďaleko v kúte, na samotnom konci prázdnych radov, som uvidela Senseia, ako tam sedí, a uprene hľadá na ľuďi stojacich okolo pódia. S každou ďalšou sekundou som cítila, že tento prúd naberá na sile. Po mojom tele sa už rozlievala vlna príjemných pocitov. No prúd stále narastal.

V prílive slov Vitalija Jakovleviča nastala akási pauza. A v tom momente ten slepý chlapec nie síce nahlas, ale zreteľne povedal: „Mama!“ Žena sa rozplakala a pevne objala svojho syna. Upútala tak všeobecnú pozornosť. Zrazu začal hotový zmätok. Nejaká žena tvrdila, že ju prešla bolesť hlavy, muža prestal bolieť žalúdok. Ale najviac zo všetkých kričala svojim piskľavým hlasom babka, že jej trofické vredy sa začali hojiť priamo pred očami. Pritom zjavne neverila sama sebe a snažila sa to ukázať prvému človeku, na ktorého natrafila. Mnohí ľudia v sále vstali zo svojich miest a bežali bližšie k pódiumu. Dokonca aj sám Vitalij Jakovlevič bol zaskočený vďačnosťou a prosbami o pomoc pre seba a svojich blízkych, ktoré sa hrnuli zo všetkých strán. Medzitým sa Sensei vrátil na svoje miesto v sále.

Mladá mamička, ktorá si pritiskala k hrudi dieťa a usedavo plakala, sa nijako nemohla dostať z davu, pretože vznikla obrovská tlačienica a ju si už nikto nevšimol. Nikolaj Andrejevič sa jej poponáhľal na pomoc. Keď sme sa dostali z kina na vzduch, posadili sme ženu na lavičku. Nikolaj Andrejevič ju začal upokojsovať. Chlapček sedel vedľa nej a keď počul mamin plač, sám začal kriviť tváričku. Sensei si čupol oproti nemu a nežne ho pohladil po hlave, a počas toho si niečo pre seba potichu hovoril. Chlapec sa upokojil a začal počúvať. Potom akosi viackrát zažmurkal svojimi dlhými riasami... A zrazu sa dieťa, ako sa mi zdalo, cielene pozrelo na hodinky, ktoré sa blýskali na Senseiovej ruke, keď ho hladil. Chlapec chytil Senseiovu ruku, uchopil ručičkami hodinky a snažil sa ich stiahnuť. Spýtavo sa pozrel Senseiovi do očí a povedal krátke, ale dostatočne výstižné slovo:

„Dať!“

Z toho všetkého, čo chlapcova mama videla, omdlela. Kým sa ju Nikolaj Andrejevič spolu s chlapcami snažili priviesť k sebe, Sensei si odopol hodinky a dal ich chlapčekovi, a pritom mu s úsmevom povedal:

„Tu máš chlapče, nechaj si ich na pamiatku.“

A chlapček sa so šťastným úsmevom začal s nimi hrať, prezeral si ich a skúšal, aké sú pevné... Keď žena prišla k sebe, ešte dlho nemohla uveriť, že jej syn začal vidieť. Dávala mu všetko, čo mala v kabelke, a ten si s očividnou radosťou všetky veci prezeral a ihneď ich premieňal na improvizované hračky. Keď sa žena dostatočne uistila, že jej syn nie je slepý, od radosti ho schytila do náručia, poďakovala Nikolajovi Andrejevičovi a nám všetkým za poskytnutú pomoc a bežala domov, aby túto novinku oznámila manželovi.

Na spiatocnej ceste do nášho tábora sa Nikolaj Andrejevič neprestával čudovať:

„Ako len dokázal tento Vitalij Jakovlevič svojim táraním prebudiť v ľuďoch toľko viery, aby dosiahol takýto terapeutický efekt! Veď na vlastné oči som videl, že chlapček bol slepý. No, dobre, ostatní mohli byť nastrčení. Ale tento prípad, mi jednoducho nejde do hlavy!“

Pozrela som sa na Senseia. Bola som zvedavá, čo mu odpovie. Ale Sensei len napoly žartom, napoly vážne povedal:

„Zrejme ste nepočúvali pozorne jeho prednášku. Nabudúce si určite vezmite so sebou zápisník.“

Po ceste sme nazbierali suché konáre na náš večerný táborák. A starší chlapci vzali akýsi spadnutý, napoly spráchnivený drevený stĺp, ktorý kedysi slúžil ako opora pre elektrické vedenie. Celkovo, súdiac podľa Senseiovej výbornej nálady a množstva nazbieraného dreva to vyzeralo tak, že noc bude dlhá a nezabudnuteľná.

47

Ešte cestou do tábora sa medzi Učiteľom a Nikolajom Andrejevičom rozprúdil zaujímavý rozhovor. Psychoterapeut, pod dojmom všetkého čo sa stalo, sa spýtal Senseia:

„No dobre, dospelí, vystavení terapeutickému vplyvu, môžu pomocou sugescie čiastočne uľahčiť proces priebehu choroby. Ale deti?! Tie v takom veku prakticky nechápu, čo im hovoríš. Ale tu bol výsledok očividný. Proste si nedokážem predstaviť, ako sa to mohlo stať?! Veď ak trojročné slepé dieťa skutočne začalo vidieť, to znamená, že logicky musíme pripustiť skutočnosť liečenia na diaľku.“

„Takými faktami oplýva celá história ľudstva, ak si ju pozorne prečítame,“ povedal s úsmevom Sensei.

„Áno, ale prečítať, to neznamená vidieť! A ak je to skutočne tak, potom už vôbec ničomu nerozumiem.“

„Nič zložité na pochopenie na tom nie je, ak máš celostnú predstavu o obraze sveta a o tom, čo je v skutočnosti ľudské telo.“

„A čo je ľudské telo?“

„Ľudské telo, rovnako ako aj všetka ostatná hmota, je prázdnota. Je to ilúzia, vytvorená myslou Boha.“

„Chcete povedať, že tento strom a ja sme prakticky identickí, pretože sme prázdnota?“ napoly žartom

a napoly vážne sa spýtal Nikolaj Andrejevič, keď prechádzal okolo veľkého stromu.

„V podstate áno,“ usmial sa Sensei a už vážnejšie dodal: „Vaša hmota je jednoducho zrodená z tej istej pôvodnej energie, ibaže je modifikovaná a pretransformovaná do rôznych vlnových stavov. Z toho vyplýva rôznorodosť materiálnych vlastností. Pozrite, keď sa zamyslíte, z čoho sa skladá ľudské telo? Telo, ako viete, sa skladá zo systému orgánov, orgány z tkanív, tkanivá zo skupín buniek. Bunky sa skladajú z najjednoduchších chemických prvkov. Pritom väčšinu tela, asi 98%, tvorí kyslík, uhlík, dusík a vodík, a 2% predstavujú ostatné chemické prvky.“

„Nechápem, ako to?“ mimovoľne zo mňa vykĺzlo.

„Nuž, ako. Napríklad na 50 kg tvojej váhy bude schéma rozloženia v tebe vyzerat takto,“ Sensei sa na niekoľko sekúnd zahľadel na moje telo, akoby niečo ohodnocoval, a potom povedal: „Kyslíka v rôznych izotopových stavoch je 30,481 kg, izotopov uhlíka je 11,537 kg, izotopov vodíka je 5,01 kg a izotopov dusíka je 1,35 kg. To je celkove 48,378 kg. No, a ostatné prvky proste nebudem vymenovávať, tam sa váha každého z nich pohybuje v gramoch. Celkovo na ne pripadá 1,622 kg z celkovej váhy... A keď budem presnejší a pripočítam ešte nestrávené, teda tie zvyšky zmrzliny, cukrikov a nápojov, ktoré ešte nevstúpili do chemickej reakcie tvojho organizmu, potom... celkovo bude hmotnosť tvojho tela 50 kg 625 gramov.“ Bola som jednoducho ohromená takou „rýchlou“ kalkuláciou môjho tela z jedného jediného pohľadu. Nad takýmto zložením mojej hmoty som sa nikdy nezamýšľala. Medzitým sa Sensei obrátil na Nikolaja Andrejeviča a pokračoval:

„Tak, a čo sú naše chemické prvky? Molekuly, ktoré tvoria bunku, a existujú podľa vlastných biofyzikálnych

zákonov. Všimnite si, že okolo molekúl je prázdnota. Poďme teraz hlbšie. Molekuly sa skladajú z atómov, medzi ktorými je opäť prázdnota. Atómy sa skladajú z jadra a okolo neho obiehajúcich elektrónov, medzi ktorými je prázdnota. Jadro atómu sa zase skladá zo základných častíc – protónov a neutrónov, s takou istou, jemu vlastnou prázdnotou medzi nimi. Podotýkam, že rôzne varianty ktoréhokoľvek chemického prvku sa líšia počtom neutrónov v atómovom jadre, teda že každý chemický prvok má vlastnosť izotopie. Protóny a neutróny, ktoré vytvárajú jadro atómu, sa tiež skladajú z menších častíc. A pozrite sa, zakaždým, keď fyzici urobia ďalší krok, otvorí sa im nová úroveň poznania, ktorá posúva ich dohodnuté hranice za horizont nekonečného poznania. Proste koľko mal človek síl, aby zdokonalil mikroskop, toľko sa toho dozvedel o podstate mikrosveta. Nebudem ďalej vymenovávať, čo sa na čo delí, ale v konečnom dôsledku sa delenie končí absolútnou prázdnotou, z ktorej všetko vzniká. Absolútna prázdnota je všade, v mikrosvete, aj v makrosvete. Je to čistá energia, takzvaná energia Po, ktorá vytvára jednotné pole vzájomného pôsobenia všetkých druhov energií a aj matérie, následne vznikajúcej z týchto energií. Preto sa aj hovorí, že Boh je všadeprítomný. Práve impulzy energie Po vytvárajú vlny, ktoré menia zakrivenie materiálneho priestoru a času. Teda v hĺbke svojej podstaty je každá látka súhrnom určitého druhu vln a existuje podľa zákonov vlnovej podstaty.“

„Toto je niečo úplne nové,“ zamyslene povedal Nikolaj Andrejevič.

„Vôbec nie,“ namietol Učiteľ. „Presnejšie bude, keď poviem, že je to dobre zabudnuté staré. Fakt, že hmota je produktom veľkej prázdnoty, 'tao', bol indickým

filozofom známy už pred štyritisíc rokmi a čínski mudrci o ňom vedeli pred dva a pol tisíc rokmi. Prečítajte si ich traktáty. Absolútnu prázdnotu si názorne predstavovali ako rovnú hladinu jazera pri úplnom bezvetrí. Častica matérie, ktorá vystupuje z prázdnoty, sa prirovnáva k objaveniu sa vlniek na hladine jazera pod vplyvom vetra.“

„A čo potom predstavuje vietor?“ zaujímalo Nikolaja Andrejeviča.

„Vietor v tomto zmysle, to je božská podstata, to je myseľ Boha, ktorou Boh všetko vytvára aj ničí. A naša duša je práve súčasťou tejto mocnej sily, ktorá môže riadiť prvotnú energiu Po. Preto, ak človek svojim vedomím pochopí dušu a splynie s ňou do jedného celku, jeho možnosti sa stanú neobmedzenými, rovnako ako aj jeho znalosti.“

„Aj tak je to novinka, teda aspoň pre mňa,“ s úsmevom povedal „Zdravý rozum našej skupiny“.

Medzitým sme prišli do tábora. Kamaráti, ktorí tam zostali, sa už naplno napchávali šašlikmi z jesetera, ktoré pripravovali k nášmu príchodu, a ktoré sa nás takmer nedočkali. Keď sme sa podelili o dojmy z udalostí, ktorých sme sa stali svedkami, a výdatne sme sa navečerali na čerstvom vzduchu, zasadli sme k táboráku v očakávaní nadchádzajúceho rozhovoru. Nikolaj Andrejevič sa rýchlo vrátil k téme, ktorá ho vzrušovala:

„Takže celý svet nie je nič viac ako ilúzia?“

„Presne tak.“

„Ale prečo teda všetko tak reálne vnímame, môžeme si to ohmatať, vyskúšať, teda môžeme sa presvedčiť pomocou zmyslových orgánov, že napríklad, táto palica je palica, a nie prázdnota a ilúzia.“

„Pretože náš mozog je od narodenia nastavený na frekvenciu vnímania tejto reality. Ale to neznamená,

že jeho možnosti sú ohraničené touto frekvenciou. Sú v ňom založené rôzne programy. A ak sa zmení frekvencia vnímania, zmení sa aj celý okolitý svet.“

„A to ako?“ nepochopil Nikolaj Andrejevič.

„Jednoducho. Poďme sa pozrieť na to, čo je to mozog. Centrálny nervový systém je v podstate zvláštnym 'zariadením', ktoré vysiela aj prijíma vlny rôzneho rozsahu, so zodpovedajúcimi frekvenčnými charakteristikami. Ako viete, jednými z najdôležitejších elementov štruktúrálnu-funkčnej organizácie mozgu sú neuróny a gliové bunky, ktoré tvoria centrálnu nervovú sústavu. Neurón má na rozdiel od iných buniek charakteristickú schopnosť generovať akčný potenciál a odovzdávať tento potenciál na veľké vzdialenosti. Táto zvláštna bunka predstavuje zložité zariadenie s niekoľkými stavmi (pokojový stav a množstvo stavov vybudených na rôznych frekvenciách), čo podstatne zvyšuje jej informačnú kapacitu. Informácia o stimule je kódovaná nervovou bunkou vo forme frekvencie akčných potenciálov, spriemerovaných za krátky časový úsek. To znamená, že vo všeobecnosti je práca mozgu prácou informačno-riadiaceho zariadenia, ktorého 'jazykom' je frekvencia. Čiže, odraz vedomých aj podvedomých procesov psychiky sa usku-točňuje na úrovni frekvencie výboja neurónov. Keď sa zmení stav vedomia, napríklad, pri meditáciách, duchovných praktikách, tak sa mení aj frekvencia impulzov, čo má za následok celkovú zmenu molekulárnej štruktúry organizmu. Teda človek sa nalaďuje na úplne inú frekvenciu reality, a preto vníma tento svet len ako jednoduchšiu ilúziu... Existuje taký výrok: 'Keď sa mudrca spýtali, čo je to Život, odpovedal: Fraška pre toho, kto ho prežil.' A to je absolútne pravdivá odpoveď.“

Človek, ktorý uviazol v hmote, zakomplexovaný v materiálnom svete myšlienok, je vo svojom vnímaní veľmi obmedzený. Posúďte sami. Dostáva informáciu o okolitom svete prostredníctvom svojho mozgu, ktorý sa od narodenia nachádza na určitej frekvencii vnímania, ktorá je vlastná živočíšnej podstate. Čiže tento mozog, ako u každého iného zvierata, vníma informácie prostredníctvom zmyslových orgánov. A hoci je človek obklopený celým oceánom elektromagnetických vibrácií, obrovským množstvom frekvencií najrozmanitejších charakteristík a parametrov, ukazuje sa, že vníma iba malinkú kvapku z celej tej mnohotvárnosti. Základné informácie prijíma cez vizuálny kanál, ktorého viditeľnú časť spektra tvoria elektromagnetické vlny s dĺžkou od 400 do 700 nanometrov. Nič z toho, čo je za hranicami tohto spektra, človek nevidí, a teda v jeho mozgu sa neodráža tá realita, ktorá leží mimo tohto rozsahu. To isté platí aj o zvuku, ktorý človek počuje v rozsahu od 20 hertzov do 18 kilohertzov.

Prečo sa meditácie, duchovné praktiky vždy dávali ľuďstvu, a v podstate nikdy neboli tajomstvom? Pretože to otváralo ľuďom úplne iný, skutočný svet Boha a v súlade s tým aj nový stupeň dozrievania duše.

Takže človek je veľmi zaujímavý tvor, rodí sa ako zvier, no počas jedného života ho sila myšlienky môže premeniť na Bytosť blízku Bohu. A najohromujúcejšie je to, že je mu daná sloboda voľby v jeho individuálnom rozvoji... Sila myšlienky je skutočne jedinečné dielo Boha. Existuje také staré porekadlo, ktoré bolo napísané ešte sanskritom:

**'Boh spí v kameňoch,
Prebúdza sa v rastlinách,
Pohybuje sa vo zvieratách
A... myslí v človeku.'**

„A čo je prapríčinou vzniku nervového impulzu, teda zrodu myšlienky?“ zaujímalo Nikolaja Andrejeviča.

„Stále tá istá energia Po. Práve ona je prapríčinou impulzu.“

„Ale, ak je energia Po božskou energiou a zároveň príčinou vzniku každej myšlienky, tak ako je to potom so zlými myšlienkami, ktoré vychádzajú, takpovediac, z materiálnej podstaty?“

„A kto vám povedal, že tieto myšlienky nemajú rovnaký koreň? Zrodenie myšlienok, ktoré pochádzajú zo živočíšnej podstaty, riadi Lucifer. A on je najvernejším a najoddanejším služobníkom Boha. On vás, vďaka týmto myšlienkam, podrobuje rôznym skúškam, aby preveril pevnosť vašej pravej viery. Zvádza vás ku zlu, aby ste spoznali dobro. No vy ste slobodní vo svojej voľbe, ešte raz zdôrazňujem, slobodní! Môžete prijať tieto myšlienky ako návod na konanie, alebo ich môžete odmietnuť a prikloniť sa na stranu dobrých myšlienok, vychádzajúcich z duše. Teda aké myšlienky prijmete, čo si vyberie vaše vedomie – pozorovateľ, tým aj v skutočnosti ste.“

„A čo je to vlastne duša? To je tiež energia?“ spýtal sa Viktor.

„Áno. Je to božská energia, je to čiastočka Boha v nás. To najdôležitejšie, prečo existujú všetky tieto prerodenia, celý tento chaos, prečo sa u nás objavujú nejaké problémy. Je to všetko preto, že sa nachádzame v materiálnom tele a sme z 99,9% závislí na materiálnom tele. No ak sa od toho oslobodíme aspoň o stotinu a ponoríme sa do duše, tak získame nekonečnosť a všemohúcnosť. **Hlavné je prekonať svojho vnútorného Strážcu k 'bráne' duše. Pretože práve v duši sa ukrýva skutočná sila, sila Lásky, ktorá vytvára všetko, ktorá je schopná riadiť energiu Po.**

Všetky hlavné energie sú založené na nej. Pretože v skutočnom svete existuje iba Láska. A zlo existuje len v iluzórnom ľudskom svete kvôli výchove nezrelej duše. Preto je veľmi dôležité, vytvoriť v sebe práve stálu frekvenciu energie Lásky a dobra, a nie rôzne vibrácie.“

„Zaujímavé,“ zamyslene prehovoril Nikolaj Andrejevič. „Ukazuje sa, že človek je vo všeobecnosti bytosť vlnovej povahy.“

„Presne tak, a to ako v duchovnom zmysle, tak aj vo fyzickom.“

„A vo fyzickom, to je ako?“ spýtal sa Viktor.

„Nuž ako. V ľudskom organizme existuje informačná sieť, ktorá spolu s nervovým, obehovým a endokrinným systémom riadi fyziologické procesy. Človek je teda akoby preniknutý vlnovodmi, po ktorých sa pomocou biožiarenia v mikrovlnnom rozsahu odovzdáva dôležitá informácia. Všetko toto je, samozrejme, v interakcii s magnetickým poľom Zeme, s kozmickým žiarením a tak ďalej... No vec sa má tak, že informačnú funkciu pre organizmus zohrávajú iba slabé polia. V opačnom prípade sa v bunkách spustí obranný mechanizmus, a tie potom informáciu neprijímajú.“

„A aké polia sú vlastné nášmu organizmu?“ zaujímalo Kostíka.

„Najrôznejšie. Napríklad, elektromagnetické žiarenie rôzneho rozsahu, elektrické pole, magnetické... Akustické žiarenie, teda rôznorodé zvuky, ktoré vychádzajú z organizmu. Chemické vylučovanie, ktoré môžeme hypoteticky nazvať chemickým poľom, a ešte mnohé ďalšie, ktoré teraz nemá zmysel vymenovávať.“

„Pýtal som sa preto,“ pokračoval Kostá, „že som nedávno čítal knihu o umení veštenia z hliny. Nazýva sa to, hm... ako to len... geomantia, tak. Skrátka, praktikovali

ju v starej Indii, Číne, Egypte. Takže tam sa spomína, že údajne existuje určité pole, z ktorého človek čerpá informácie o budúcnosti. Hovorí sa tam, že starí veštcí upadali do akéhosi zvláštneho stavu, aby tieto znalosti získali.“

„Je to naozaj tak. Toto pole existuje dodnes, a jeho informácie, ako sa využívali kedysi, tak sa využívajú aj dnes. Existujú určité techniky, ktoré umožňujú dostať sa do tohto stavu vedomia. No aj obyčajní ľudia, ktorí vykonávajú náročnú duševnú prácu, sú schopní spontánne sa dostať do tohto stavu vedomia, zvyčajne buď počas spánku alebo v stave hlbokkej koncentrácie, teda keď je mozog odpojený od postranných myšlienok... Tieto informácie sú presné, iba ak sa týkajú minulosti alebo súčasnosti, prípadne exaktných vied. Ale čo sa týka budúcnosti, napríklad, ľudstva ako celku alebo nejakej jednotlivej konkrétnej osobnosti, tie nie sú pevne dané. Pretože budúcnosť závisí od vlastnej individuálnej alebo kolektívnej voľby samotných ľudí.“

„A to ako?“

„Jednoducho. Ak sa, napríklad, človek vnútorne mení, potom sa v súlade s jeho voľbou mení aj celý jeho život, a teda aj budúcnosť. Sú to prirodzené zákony prírody. Zmena frekvencie vnímania totiž nalaďuje človeka na úplne novú vlnu, teda na inú 'realitu'. To isté sa týka ľudstva ako celku. Ak sa zmení jeho postoj k životu, jeho rovnováha medzi duchovnou a živočíšnou podstatou, potom sa v súlade s tým zmení aj jeho celková frekvencia energie, a teda aj jeho budúcnosť. Preto človek, ako aj celé ľudstvo, svojou osobnou voľbou predurčuje svoju možnú budúcnosť, a to každý deň.“

„Ale ako teda proroci predpovedajú?“

„Ak si si všimol, veľkí proroci odovzdávali svoje predpovede zašifrované, s dvojakým významom. Mnohí z nich sa mýlili, mnohí sa nezmieňovali o významných udalostiach.“

Pretože budúcnosť je premenlivá a existuje v čase a priestore v mnohých variantoch. Proroci sa mohli nalaďovať na vlnovú frekvenciu, ktorá bola nositeľom danej informácie. No poznatky čerpali iba z tej reality, do ktorej mohli preniknúť.“

„A čo osobné predpovede?“

„Predpovede pre človeka sú založené na tej vlne, na ktorej sa nachádza jeho vedomie v danej chvíli. A ak sa človek vnútorne zásadne nezmení, potom sa predpovede splnia tak, ako to bolo naprogramované na tejto vlne.“

Sedeli sme pri táboráku a počúvali sme podivuhodné rozprávanie Senseia. Na nebi už dávno svietili jasné hviezdy a more melodicky pohládzalo sluch ľahkým šumením pobrežných vln, harmonicky vyplňajúc pauzy. V diaľke sa objavilo množstvo svetiel akéhosi veľkého parníka. „Páni, to je ale nádhera!“ vykrikol Ruslan, keď ho uvidel. „Pozrite sa, aký je obrovský. Keby sme sa na ňom teraz mohli previesť so všetkou parádou.“

Všetci sa otočili tým smerom.

„No, no. Čo človeku chýba, o tom sa mu sníva,“ so smiechom poznamenal Žeňa. „Len choď, povoz sa so všetkou parádou. Titanic bol ešte väčší, a teraz odpočíva v pokoji.“

„Ale to ja len tak,“ začal sa žartom obhajovať Ruslan za všeobecného smiechu celej skupiny.

„A mimochodom, keď už sme pri Titanicu. Veď tam je tiež veľa nejasností,“ povedal Nikolaj Andrejevič. „Čítal som, že na Titanicu vtedy viezli sarkofág s veľmi dobre zachovaným telom egyptskej kňažky, ktorá bola žrecom-veštkyňou, a žila za čias vlády faraóna Amenhotepa. Múmia vraj prinášala nešťastie. Objavili ju v roku 1895. A od roku 1896 do 1900 zomreli všetci, ktorí tam boli vtedy prítomní. Nažive zostal len lord Kannervil, ktorý viedol projekt. Práve lord sprevádzal túto múmiu na Titanicu. Mal vystavovať telo kňažky na expozícii archeologických

vykopávok v Los Angeles. A to najzaujímavejšie je, že múmiu neumiestnili do podpalubia, ale do kajuty, ktorá bola neďaleko kapitánskeho mostíka, aby sa na ňu cestujúci mohli pohodlnejšie pozerat'. A neskôr oficiálne vyšetrovanie označilo za príčinu katastrofy pri zrážke s ľadovcom 'zlú navigáciu'. Čo hovoríte na takéto náhody?"

„A to ešte nie je všetko,“ povedal Sensei a zapálil si cigaretu. „Najpodivuhodnejšie je to, že na skazu Titanicu boli ľudia upozornení už 16 rokov pred katastrofou.“

„V akom zmysle?“ zaujímal sa Stas.

„V doslovnom. V roku 1896 vyšla v Anglicku kniha Morgana Robertsona Márnosť, kde sa podrobne opisuje skaza obrovského osobného parníka s názvom Titan. Presne určil čas, miesto, príčinu skazy, teda rok 1912, v Atlantickom oceáne, na ceste z Anglicka do Ameriky, v chladnej aprílovej noci sa loď zráža s obrovským ľadovcom, ľudia umierajú. Navyše, Robertson dokonca uviedol aj presný počet cestujúcich – dvetisíc, čo zodpovedalo počtu ľudí na Titanicu. A tiež zaznamenal všetky parametre a charakteristiky lode, ktoré tiež zodpovedali charakteristikám Titanicu. Rozdielov bolo len niekoľko. Napríklad opísal dĺžku lode 243 m a Titanic mal 268 m; výtlak 70 tisíc ton a reálne to bolo 66 tisíc ton; rýchlosť pri zrážke 25 uzlov, a v skutočnosti 22 uzlov. Všetko ostatné: 4 turbíny, 3 lodné skrutky a tak ďalej, to všetko bolo predpovedané... Ak by ľudia boli aspoň o trošičku vnímavejší, nezomrelo by toľko ľudí.“

„Už som si spomenul, aj ja som čítal o tejto fenomenálnej predpovedi,“ povedal Nikolaj Andrejevič. „Ale prepáčte, to bol predsa spisovateľ sci-fi, a ešte k tomu neznámy. A jeho kniha už viackrát nevyšla. Ako to ľudia mohli vedieť? Ak by napísal, že sa to naozaj niekedy stane, teda ak by to vydával za proroctvo, myslím, že by tomu ľudia venovali pozornosť. Ale on označil svoj román za sci-fi.“

„Vieš o čo ide? Človek dostáva čisté znalosti. Ale aby sa uchránil pred inkvizíciou hlupákov, označí svoje knihy za sci-fi. Toto bolo sci-fi pre múdrych, pre tých, ktorí ho môžu pochopiť. V konečnom dôsledku, keď sa to všetko stalo, začali to chápať všetci, vrátane hlupákov. No múdri ľudia to mohli pochopiť už vtedy, a mohli vyťažiť zrnko pravdy z tejto 'fantastiky'.“

„Jednoducho povedané, vy chcete povedať, že múdry človek, ktorý by si prečítal túto knihu, by si nikdy nekúpil lístok na Titanic.“

„Presne tak... A to sa týka nielen tejto knihy. Prečítajte si sci-fi. Celé sci-fi sa delí na vedeckú fantastiku a rozprávky pre dospelých, ibaže by bolo trápne nazývať to rozprávkou, práve preto píšú sci-fi. Takže, autori vedeckej fantastiky jednoducho sťahujú informácie z časových úrovní rôznych realít, ktorých budúcnosť sa v prípade kombinácie určitých vlnových podmienok môže naplniť. Oni teda získavajú vedomosti a opisujú ich. To zase psychologicky pripravuje múdreho človeka, ktorý si túto knihu prečíta, na nadchádzajúce udalosti; formuje návyky viacrozmerneho myslenia, ktoré umožňuje orientovať sa v rýchlo sa meniacich podmienkach života. Všetko toto nielenže rozširuje jeho adaptačný rozsah tým, že pripravuje vedomie na kvalitatívne nový skok vo vnímaní okolitého sveta, ale zároveň vytvára aj predpoklady pre vnútornú zmenu samotného človeka, jednoducho povedané, predpoklady pre prechod na inú vlnu 'novej reality'.“

Spomeňte si napríklad na knihy Herberta Wellsa, ktorý presne definoval a ľudstvo pripravil na budúci vedeckotechnický pokrok. Alebo na Julesa Verna, ktorý predpovedal mnohé objavy a vynálezy, ktoré sa následne naozaj splnili. Alebo si vezmite knihu Alexeja Tolstého Smrťiace lúče inžiniera Garina, napísanú v rokoch 1925 – 1926, v ktorej fakticky predpovedal laser. Hoci prvý

laser bol vynájdenný až v roku 1960. A knihy Alexandra Beljajeva! Napríklad jeho román Hviezda KEC, napísaný v roku 1936, ktorý prakticky priniesol reálne proroctvo o vesmírnych cestách. A takých príkladov je množstvo... A koľko zrníek pravdy zachytávajú knihy spisovateľov Ivana Jefremova, Izáka Asimova, Raya Bradburyho, Arthura Clarka, Alexandra Kazanceva, Stanislava Lema... A takých talentovaných ľudí je dosť nato, aby pripravili múdreho čitateľa na nadchádzajúce udalosti. Ale sú nútení písať svoje knihy v podobe sci-fi, pretože múdry to aj tak pochopí, a hlupák sa neurazí.“

Nikolaj Andrejevič sa zasmial:

„Viete, ak mám byť naozaj úprimný, tiež som sa vždy zaujato staval k sci-fi. Čítal som ju, tak ako vravíte, doslova ako rozprávku pre dospelých. Ale raz som si prečítal krátky článok v jednom časopise, že John Kennedy, v čase keď bol prezidentom, pozval medzi svojich 'odborných poradcov' niekoľko autorov sci-fi, aby predpovedali možný 'scenár' budúcnosti. A tiež sa tam písalo o tom, že koničkom niektorých nadaných vedcov svetového významu bolo čítanie sci-fi. To ma, aby som pravdu povedal, prekvapilo.“

„To je normálny jav. Vieš, keď sa človek začíta do knihy, tak začína žiť akoby jej svetom, teda naladí sa na rovnakú frekvenciu vnímania ako autor. A tu môže u čitateľa nastať podivuhodný fenomén – zvláštny vzostup mozgovej aktivity. Hovorte tomu, ako chcete – generovanie ideí, osvietenie podvedomia, alebo ako sa vám páči. No práve tento vzostup je krátkodobým prechodom na frekvenciu vnímania, zodpovedajúcu tejto knihe, ktorú fixuje pamäť. A potom, na základe osobných poznatkov a skúseností, vznikajú zodpovedajúce nápady. Preto mnohí nadaní vedci, politici a aj obyčajní ľudia, ktorí sa usilujú o poznanie seba aj okolitého sveta, čerpajú myšlienky a budúce objavy práve z kníh, vrátane sci-fi,

z tejto unikátnej databázy údajov nerealizovaných skutočností. Pritom sa to môže 'vynoriť' z pamäte v ľubovoľnej forme a v ľubovoľnom okamihu, priamo pri čítaní, či vo sne, alebo príde náhle osvietenie...“

Na chvíľu sme zmĺkli. Vo vatre ticho praskali dohárajúce konáre. Plameň očarujúco uchvacoval tajomnou živou krásou a pestrou škálou mihotavého svetla. Sedeli by sme tu celú večnosť a počúvali nesmierne zaujímavé rozprávanie Senseia v lone tohto prekrásneho kúta prírody, kde, ako sa zdá, aj hviezdy zostúpili z oblohy, aby lepšie počuli náš rozhovor.

„Zaujímalo by ma, či existujú prorocké sny,“ znovu prehovoril Nikolaj Andrejevič. „Alebo je to jednoducho práca psychiky, ktorá predpovedá budúce udalosti.“

„Prorocké sny bezpochyby existujú. Jednoducho, ak má človek dostatok osobnej duchovnej sily, alebo je s niekým spojený silou veľkej Lásky, potom jeho mozog môže spontánne vstúpiť na tú frekvenciu, ktorá sa zhoduje s nadchádzajúcimi udalosťami. A tak prijíma tieto informácie vo sne, akoby 'priamo', obchádzajúc analýzu. No následne, pri odovzdávaní týchto údajov, sa jeho psychika zúčastňuje na bezprostrednom spracovaní informácií. Práve preto udalosti nemôžeme vidieť v čistej, ale len v interpretovanej podobe, ovplyvnenej našimi emóciami, zážitkami, minulými pocitmi, obrazmi a tak ďalej...“

„Viete, kedysi sa mi tiež sníval prorocký sen,“ začal rozprávať Stas o svojom životnom príbehu.

Ešte dlho sme sa rozprávali o rôznych zvláštnostiach tohto sveta a o podivuhodných udalostiach, spomínali sme príbehy s tým spojené, a počúvali jednoduché, a zároveň neobyčajné rozprávanie Senseia o záhadnej ľudskej psychike a jej neobmedzených možnostiach. A až nadránom, keď začínalo sviatať, sme išli spať.

48

Nech je to akokoľvek divné, no či už preto, že som si vypočula všetko naraz, alebo z nejakej inej príčiny, no práve v to ráno sa mi prisnil neobyčajný sen – intenzívny, emocionálny. A čo je najdôležitejšie, podobné sny som ešte nikdy nemala, akoby sa moje vedomie vznášalo nad zemou a z výšky pozorovalo, čo sa deje vo svete. Spočiatku bolo všetko tiché a pokojné. No potom som začala pociťovať akési znepokojenie a strach, akoby som niečo očakávala. A vtom som si všimla na Východe žiarivú červenú hviezdu, ktorá zostupovala z vrcholkov vysokých snehobielych hôr. Táto hviezda sa začala rýchlo približovať a narastať. Za ňou sa tiahol akýsi priehľadný mrak. A čím viac sa ku mne približovala, tým väčší priestor tento mrak zaberá, menil svet, a jeho obrysy sa stávali rozmazanými a matnými. A keď som sa lepšie pozrela, uvidela som, že všetko, čo sa dostalo do tohto mraku, to všetko začínalo vriieť, akoby samotná príroda povstala proti ľudskej civilizácii a získavala čoraz väčšiu a väčšiu silu. Explodujúce vulkány svojim dunením otriasali Zemou. Uprostred oceánov vznikali obrovské vlny, ktoré sa strmhlav valili na veľkomestá. Požiare zúrili tam, kde bola voda nedostupná. Vetry vírili ohromné smršte, ničiace všetko, čo im prišlo do cesty. Akoby príroda vychrlila na ľudstvo

všetku tú negatívnu silu, ktorú vytvorili ľudia v priebehu existencie celej svojej civilizácie. Zmocnil sa ma strach a zatvorila som oči. A keď som ich otvorila, uvidela som seba, ako stojím uprostred neobyčajne nádherného poľa plného krásnych kvetov. Hviezda sa stále rýchlo približovala, a pritom menila celé priestranstvo za sebou. Obzrela som sa. Za mnou boli mestá preplnené nič netušiacimi ľuďmi. A všetka táto neľútostná obrovská sila sa valila na nich.

Keď sa hviezda priblížila už celkom blízko, rozpoznala som Jazdca. Jeho odev a brnenie boli vyrobené z červeného zlata, ktoré jasne žiarilo a planulo červeným ohňom. Dokonca aj Jeho kôň bol pokrytý prikrývkou, utkanou z malých platničiek červeného zlata. Oslepujúci odev úplne zahaľoval Jazdca, nezahalené boli len jeho oči. V ruke držal kopiju. Na konci kopije viala vlajka s vyobrazením púčika lotosu, vnútri ktorého bola pyramída, oko a ešte nejaké hieroglyfy a obrázky. Jazdec uháňal na koni už po obrovskom poli plnom prekrásnych kvetov.

No náhle v plnom cvale Červený jazdec prudko zatiahol za opraty a zastavil koňa. A vtom som uvidela jeho pohľad, ktorý mi bol až bolestne známy. Pozornosť Jazdca zaujala maličká, skromná nezábudka s piatimi nebovobelasými lupienkami. Zosadol z koňa a sklonil sa nad kvetinkou, akoby ju skúmal a kochal sa ňou. A len čo Jazdec zosadol z koňa, všetky živly začali utíchať a upokojuvať sa. Do miest sa doniesla len slabá ozvena tejto ohromnej sily, ktorá išla za Vojakom. Bolo pre mňa záhadou, prečo takého mocného Jazdca zastavil tento nevábny kvietok, veď okolo bolo celé pole krajších, väčších kvetov? A či sa nadhlo zastavil?

Dokonca, aj keď som sa prebudila, neopúšťal ma pocit reálnosti tohto sna. A tieto dve otázky sa mi jasne

vryli do pamäte. Sny som mala samozrejme aj predtým. Ale takýto reálny sen, plný pocitov a emócií som nemala ešte nikdy. A čo je najdôležitejšie, vo sne bolo všetko dokonale jasné, poznala som skutočný zmysel všetkého, čo sa dialo, vedela som, že je to veľmi dôležité. No keď som sa prebudila, nemohla som si nijako spomenúť, čo znamenal a ako ho mám chápať. Zostali mi len jasné emocionálne dojmy a tieto dve otázky, ktoré sa mi jednoducho vryli do pamäte.

Tento sen ma naozaj zaujal svojou neobvyklosťou. Najskôr som si pomyslela, že mi môj mozog jednoducho týmto spôsobom podal včerajšie informácie. No o tom, čo sa mi tak do detailu prisnilo, sa nikto ani len slovom nezmienil. To ma trochu zarazilo.

Vybrala som si chvíľu, kedy sa išli všetci kúpať, a podišla som k Senseiovi. Stál na plytčine a postupne si zvykal na vodu. Využila som jeho samotu a začala som mu rozprávať svoj zvláštny sen. Postťažovala som sa, že si nijako nemôžem spomenúť na jeho zmysel, len si spomínam, že je to pre mňa veľmi dôležité. Napriek môjmu očakávaniu, že mi vysvetlí celý zmysel tohto sna z fyziologického aj filozofického hľadiska, Sensei sa len usmial, akosi záhadne sa na mňa pozrel a povedal:

„Príde čas a všetko sa dozvieš.“

Senseiove aforizmy

1. Život je nepredvídateľný a môže sa v ňom prihodiť hocičo, dokonca aj to najneuveriteľnejšie, to, čo si ani nedokážeš predstaviť.
2. Mladé telo vôbec nepoukazuje na vek duše.
3. Všetko veľké je smiešne jednoduché, no dosahuje sa to neľahkou prácou.
4. Človek je myšliaca bytosť. Jeho hlavná sila vplyvu spočíva v jeho myšlienkach.
5. Hlavné je mať veľkú túžbu, a príležitosti prídu.
6. Na každého Vidžaja sa nájde Radža.
7. Strach zrodený z predstavivosti vidí nebezpečenstvo aj tam, kde vôbec nie je.
8. So zdravými myšlienkami – zdravý duch, a so zdravým duchom – zdravé telo.

9. Každá rana, ktorú zasadíte v hneve, sa k vám nakoniec vráti.
10. Možnosti človeka sú ohraničené jeho fantáziou.
11. Nemôžeme druhým priať nič zlé, dokonca ani v myšlienkach. Pretože silou myšlienky si kladieš pascu sám sebe, svojmu telu a rozumu. A čím častejšie o tom premýšľaš, tým silnejšími sa stávajú jej siete, tým pevnejšia je slučka.
12. Staň sa priateľom svojho nepriateľa a odpusť mu jeho skutky, lebo ani ty nie si dokonalý.
13. Život je krátky, a treba stihnúť duchovnú podstatu vo svojom srdci zvelebiť.
14. Treba neustále pracovať na sebe, lebo v živote je cenná každá minúta, ktorú treba využiť ako dar Boží na zdokonaľovanie svojej duše.
15. Ak chceš rozosmiať Boha, povedz mu o svojich plánoch.
16. Neexistujú náhody. Náhoda je len zákonitý dôsledok našich nekontrolovaných myšlienok.
17. V živote je omnoho dôležitejšia kvalita prežitých okamihov, než nezmyselné roky existencie.
18. Múdrosť, to je bohatstvo duše a nie veku.

19. Každý skutok vytvára predovšetkým naša sformovaná myšlienka.
20. Sila slova vytvára silu myšlienky, a sila myšlienky vyvoláva čin.
21. Kto koná s blahými úmyslami blahé skutky, nemusí sa trápiť tým, že niečo premárnil, pretože získa oveľa väčšiu silu na poznanie svojej duše, než keby zostával v nečinnosti.
22. Fantázia, to je len nerealizovaná realita.
23. Pravá, skutočná viera sa rodí z poznania. A poznanie prichádza cez slovo, cez uistenie svojho rozumu o pravdivosti toho, čo sa deje.
24. Treba si vážiť snahu druhého človeka o poznanie, a nie ho hneď prijímať ostrím svojho egocentrizmu.
25. Poznať všetko je nemožné, no snažiť sa o to je potrebné.
26. Najcennejšia cesta, to je poznanie Boha skrz rozum, kedy skutočné znalosti, prekonávajúc živočíšnu podstatu, otvárajú bránu povedomia pomocou kľúča Lásky.
27. Hlupák dostane odmenu za pochopenie, ale múdremu bude hlúpe nepochopiť.

Medzinárodné spoločenské hnutie ALLATRA – to je zjednotenie iniciatívnych, čestných a priateľských ľudí z viac ako 180 krajín sveta, ktorí sa snažia využiť svoje najlepšie vlastnosti v prospech spoločnosti.

MSH ALLATRA – to je formát vzájomných vzťahov mimo politiky a mimo náboženstva medzi ľuďmi rôzneho sociálneho postavenia, profesií, národností.

Vďaka iniciatíve a nezištnému konaniu aktívnych účastníkov **Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA** sa po celom svete realizujú rôzne tvorivé projekty, ktorých cieľom je vytvoriť podmienky pre odkrytie tvorivého potenciálu ľudí, pre zrod univerzálnych duchovných a morálnych hodnôt v celom svetovom spoločenstve.

JEDINÉ ZRNO

**GLOBÁLNA PARTNERSKÁ
DOHODA ALLATRA**

**TVORIVÁ
SPOLOČNOSŤ**

**NIE NÁSILIU V RODINE
A SPOLOČNOSTI**

Ďakujeme všetkým dobrovoľníkom Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA, ktorí sa vo svojom voľnom čase aktívne zapájajú do projektov. Tešíme sa z nových priateľstiev, nových nápadov a nových iniciatív! Pridajte sa k nám!

Kontakty koordinačného centra: ● E-mail: info@allatra.org
● Skype: allatra-center ● Oficiálne stránky: allatra.org

Kniha AllatRa

Je to živá encyklopédia prapôvodných duchovných znalostí o svete, spoločnosti a človeku.

Nielenže s každým hovorí o jeho osobných problémoch, ale zároveň dáva odpovede na najvnútornejšie skryté otázky, ktoré si človek nesie v sebe, o ktorých sa neodváža povedať ani najbližším ľuďom. Kniha AllatRa prenáša človeka do uchvacujúceho stavu celostného poznávania Pravdy a uspokojuje jeho túžbu po hľadaní zmyslu života naplnením zo životodarného Prameňa.

Je zdrojom prapôvodných Znalostí potrebných pre duchovné prebudenie a kardinálnu transformáciu ako človeka, tak aj celého ľudstva.

☉ Duša — to najcennejšie v človeku	🔍 Čo spája všetky náboženstvá?
✓ Sekcia veda	☆ Pracovné znaky
🌀 Význam duchovného rozvoja človeka	😊 Posvätné symboly ikon
🧑 Zmysel ľudského života	⚙️ Usporiadanie vesmíru
🔺 Viacrozmerná konštrukcia človeka	👤 Čo je to systém živočíšneho rozumu?
🔹 Starodávne duchovné praktiky a meditácie	🕒 Čo sa skrýva za super schopnosťami?
😊 Atypické správanie dieťaťa	👤 Dialóg s Bohom
👍 Spoločnosť a človek	👤 Posvätný Grál
⚖️ Čo sa deje po fyzickej smrti?	📖 Starodávne podobenstvá

Kniha je bezplatne dostupná na stránkách: allatra.tv/sk

O PROJEKTE TVORIVÁ SPOLOČNOSŤ

Tvorivá spoločnosť je projekt celého ľudstva, ktorý poskytuje príležitosť priviesť našu civilizáciu v čo najkratšom čase mierovou cestou na nový stupeň evolučného rozvoja.

CIEĽ PROJEKTU:

VYBUDOVAŤ CELOSVETOVÚ
TVORIVÚ SPOLOČNOSŤ, V KTOREJ JE
ŽIVOT ČLOVEKA NAJVYŠŠOU HODNOTOU

TVORIVÁ SPOLOČNOSŤ

*Ako vidíme my, predstavitelia ľudstva, tvorivú spoločnosť?
Ako sa môžeme spojiť pre tento cieľ a spoločne ho dosiahnuť?*

Preto, aby sme mohli celosvetovo odpovedať na tieto otázky,
bol vytvorený globálny projekt Tvorivá spoločnosť.

Projekt Tvorivá spoločnosť je záležitosť všetkých ľudí, a preto sa táto iniciatíva realizuje samotnými účastníkmi a nie je financovaná žiadnymi tretími stranami. Tento projekt je mimo náboženstva a mimo politiku. Účastníci sú predstavitelia širokej verejnosti, ktorá sa usiluje o zavedenie **8 osnov Tvorivej spoločnosti** vo všetkých krajinách sveta v záujme ľudí. Podrobnejšie o etapách vybudovania Tvorivej spoločnosti čítajte v článku **Osnovy a etapy vybudovania Tvorivej spoločnosti**.

K tejto medzinárodnej tvorivej iniciatíve sa môže pridať každý!

BUDÚCNOSŤ ZÁVISÍ NA OSOBNEJ VOĽBE KAŽDÉHO!

Viac informácií na: **creativesociety.com**

Kontaktujte nás: **info@creativesociety.com**

ZMENA KLÍMY

ZAČIATOK VEĽKÉHO NEŠŤASTIA

Účastníci relácie: Igor Michajlovič Danilov, Igor Vladimírovič Naumec, Žanna, Tatiana.

Čo možno očakávať od tohto desaťročia? Aká bude naša budúcnosť? Na planéte už teraz prebiehajú nezvratné procesy. Svetová tlač je plná správ a oficiálnych vyhlásení o globálnej zmene klímy. „Klimatický chaos“, „klimatické anomálie“, „nepredvídateľné správanie sa klímy“, „ku klimatickým kataklizmám a katastrofám už dochádza každý týždeň“.

Blížia sa vážne kataklizmy. Prečo už dnes mizne voda na planéte, keď sa masovo topia ľadovce, a k čomu to bude viesť? Ako tieto katastrofické javy na planéte ovplyvnia životy ľudí, ľudskú spoločnosť ako celok? Čo musíme všetci spoločne robiť dnes, aby zajtra nebolo neskoro?

BUDÚCNOSŤ ZÁVISÍ OD OSOBNÉHO ROZHODNUTIA KAŽDÉHO Z NÁS!

► <https://allatra.tv/sk/video/zmena-klimy-zaciatok-velkeho-nestastia>

Na medzinárodnej online konferencii „**Život po smrti. Výmysly a fakty**“ po prvýkrát v dejinách ľudstva, vedci, lekári, zástupcovia rôznych náboženstiev a očití svedkovia spoločne hľadali odpoveď na túto otázku. Posmrtný osud je fundamentálnou témou všetkých náboženstiev. Každý z nás sa nad tým zamýšľal a nastal čas dozvedieť sa pravdu.

Smrť – to nie je koniec. Máme právo vedieť Pravdu!

Medzinárodná konferencia „**Globálna kríza. Týka sa to už každého**“ je najvýznamnejšie podujatie organizované dobrovoľníkmi z celého sveta na platforme „Tvorivá spoločnosť“.

Súčasná civilizácia vstúpila do štádia nestability a globálnych kríz. Svetová finančno-ekonomická, ekologická, antropologická a klimatická kríza je realitou, s ktorou sa už stretol každý človek. To je však len začiatok. Sú si ľudia vedomí celého rozsahu hrozieb, ktoré sa blížia? Radikálne zmeny vo všetkých sférach života v blízkej budúcnosti sú nevyhnutné pre všetkých obyvateľov planéty. Nakoľko si ich však uvedomuje samotné svetové spoločenstvo, nehovoriac už o tom, či je na ne pripravené?

Kľúčové témy konferencie:

- Digitálna transformácia, zavádzanie špičkových technológií na báze umelej inteligencie do rôznych oblastí života svetovej spoločnosti.
- Štvrtá priemyselná revolúcia a hrozba masovej nezamestnanosti.
- Budúcnosť bez práce: príčiny nevyhnutného kolapsu svetovej ekonomiky pri zachovaní spotrebiteľského formátu.
- Radikálne zmeny vo všetkých sférach spoločnosti.
- Globálna zmena klímy.
- Cyklickosť geologických udalostí v závislosti od vonkajších faktorov.
- Význam každého človeka pri budovaní Tvorivej spoločnosti.

Žijeme dnes v jedinečnej dobe.

Ludia prestávajú mlčať, na svetlo sa vynárajú informácie o tom, čo bolo utajované posledných 6000 rokov.

Pravda sa stáva všeobecným vlastníctvom.

Celú konferenciu si môžete pozrieť na stránkach **creativesociety.com/sk**

Od predošlej konferencie pozorujeme ako sa zrýchľuje progresia klimatických zmien. Denne sú registrované nezvratné zmeny na planéte. Prečo sa zamlčuje pravda o skutočnom stave našej planéty? Prečo sa zamlčuje pravda o skutočnej príčine zmeny klímy? Hľadáme príčinu zhoršujúcich sa problémov? Vidíme skutočné príčiny prebiehajúcich udalostí?

Medzinárodná online konferencia „**Globálna kríza. Čas Pravdy**“ je rozsiahle podujatie organizované dobrovoľníkmi zo 180 krajín na platforme „Tvorivá spoločnosť“.

Cieľom konferencie je čestne a pravdivo informovať ľudstvo o rozsahu klimatickej a ekologickej krízy, o blížiacich sa hrozbách a skutočnom východisku.

Kľúčové témy konferencie:

- Aká je skutočná klimatická situácia na planéte?
- Prečo svetové médiá mlčia o rozsahu hrozieb?
- Prečo sa napriek existencii medzinárodných dohovorov a dohôd, ktorých oficiálnym cieľom je obmedziť zmenu klímy, klíma naďalej rýchlo mení?
- Čo je skutočnou príčinou globálnej zmeny klímy?
- Od akých rizík a globálnych hrozieb sa odvádza pozornosť ľudí?
- Aké sú ekologické dôsledky nepremysleného spotrebiteľského konania ľudí?
- Prečo je možné stabilizovať ekologickú rovnováhu našej planéty len v Tvorivej spoločnosti?
- Prečo je Tvorivá spoločnosť jediným východiskom zoči-voči planetárnym kataklizmám?

.....

**PRÁVE TY, KTORÝ ČÍTAŠ TERAZ TIETO
RIADKY, MÔŽEŠ BYŤ TÝM ZRNKOM,
KTORÉ POMÔŽE ZMENIŤ SVET!**

1. vydanie, 2022

Sadzbu zhotovilo Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

Vytlačila Tlačiareň Tisk SPRINT s.r.o.

Vestecká 541, 252 42 Jesenice-Vestec

Slovenské vydanie © Biely lotos s.r.o.

Obálka © Vydavateľstvo Lotos

Kontaktná adresa: Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

tel: +421 905 216 325

info@bielylotos.sk

www.bielylotos.sk

ISBN 978-80-973880-5-8

